

UNELȚIRILE RĂULUI

Christian Jacq

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

Seria
MISTERELE LUI OSIRIS

UNELTIRILE RĂULUI

Original: LA CONSPIRATION DU MAL

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

2005

1.

Arborele lui Osiris era pe cale să se usuce.

Dacă arborele vieții pierea, misterele reînvierii nu mai puteau să fie celebrate și Egiptul urma să dispară. Incapabil să redea strălucirea străvechii taine, ar fi devenit o țară ca oricare alta, lăsată pradă ambițiilor unora, viciilor, nedreptății, minciunii și violenței.

Din această pricină, faraonul Sesostris, al treilea cu acest nume, era hotărât să se bată până la ultima suflare ca să păstreze neprețuita moștenire lăsată de înaintașii săi și să o transmită celui care i-ar fi urmat la tron. Înalt de peste doi metri, acest uriaș în vârstă de 50 de ani, cu privirea pătrunzătoare, ducea o luptă grea, din care, în ciuda autorității înnăscute, a curajului și a ambiției sale, poate nu avea să iasă învingător.

Cu ochii înfundați în orbite, cu pleoapele grele și pomeții ascuțiți, cu nasul drept și subțire, cu gura arcuită, chipul lui Sesostris era de nepătruns. Dar nu se vorbea, oare, că datorită urechilor sale mari faraonul auzea și cea mai neînsemnată vorbă, fie ea rostită chiar și în străfundul unei peșteri?

Sesostris vărsă apă la rădăcina copacului, iar Marea Soție regală deșertă un vas cu lapte. Regele și regina se lepădaseră de brățările și de colierele lor de aur și de argint, căci legea din Abydos nu îngăduia niciun soi de metal pe pământul lui Osiris.

Abydos era centrul spiritual al Egiptului, pământul liniștii, ținutul judecății drepte, Insula Celor Drepți deasupra căreia zburau suflete-păsări și vegheau stelele nepieritoare. Aici domnea Osiris, Cel care se reînnoia mereu, născut înaintea vieții înseși, făuritorul pământului și al cerului.

Biruitor al morții, el reînviase sub înfățișarea marelui salcâm ce își întindea rădăcinile până la Nun, oceanul de energie din care se iviseră toate vietățile. Insulă neînsemnată, pierdută în sânul acestei imensități, lumea oamenilor era în primejdie de a se scufunda oricând.

Ținând seama de gravitatea împrejurărilor, Sesostris înălțase un templu și un locaș de veci care să dea naștere unei energii spirituale în stare să salveze Arborele vieții. Dar, cu toate că salcâmul încetase să se mai usuce, doar o singură creangă înverzise.

Căutările începute pentru aflarea pricinii dezastrului și a celui care pusese totul la cale aveau să dea roade în curând, căci faraonul nu va întârzia să dezlănțuie un atac hotărâtor împotriva guvernatorului provinciei, Khnum-Hotep, bănuit a fi vinovat de această crimă.

Ținând în mână paleta de aur, simbolul poziției sale de mai-mare peste toți preoții din Abydos, faraonul citi cu voce tare formulele cunoașterii înscrise pe ea. În spatele său, stăteau cei câțiva preoți permanenți cărora le era îngăduit să locuiască în locașul sacru, unde veneau în fiecare zi să muncească preoții temporari, controlați cu grijă și supravegheați de forțele de ordine.

Împuternicit oficial al regelui, Pleșuvul nu lua nicio hotărâre fără consimțământul suveranului. Răspunzător de arhivele Locașului Vieții, Pleșuvul își petrecuse întreaga viață la Abydos și nu simțea nicio dorință să cunoască alte locuri. Ursuz, morocănos, fără urmă de tact, nu se gândea decât la îndeplinirea sarcinilor încredințate preoților permanenți și nu suporta niciun fel de abatere. Norocul de a face parte din acest cerc restrâns nu îngăduia nicio slăbiciune.

— Strămoșii au fost venerați cum se cuvine? întrebă regele.

— Servitorul lui *Ka* și-a împlinit îndatoririle, Luminăția Voastră. Energia spirituală a făpturilor luminii răzbate încă până la noi, iar legăturile cu nevăzutul rămân puternice.

— Mesele de ofrande sunt pline?

— Preotul care face libațiile cu apă proaspătă în fiecare zi nu și-a neglijat sarcina.

— Mormântul lui Osiris e neatins?

— Preotul care veghează asupra integrității marelui trup a controlat sigiliile de pe ușa locașului de veci al zeului.

— Înțelepciunea este transmisă așa cum cer ritualurile?

— Preotul a cărui muncă este ascunsă și care cercetează tainele nu și-a trădat îndatoririle, Luminăția Voastră.

Însă unul dintre acești patru preoți permanenți nu se gândea cu sinceritate la îndeplinirea îndatoririlor sacre. Dezamăgit că nu fusese numit Mare Preot după o carieră pe care el o considera fără pată, preotul acesta luase hotărârea să se îmbogățească, folosindu-se de toate cunoștințele dobândite în anii de învățătură. Și din pricină că Sesostris nu-i recunoscuse meritele, avea să se răzbune pe rege și pe Abydos.

— Poarta cerului se închide, se plânse Pleșuvul. Corabia lui Osiris nu mai alunecă printre stele. Puțin câte puțin, răul o acoperă.

Tocmai acestea erau vorbele de care faraonul se temea. Uscarea Arborelui vieții va duce la un șir neîntrerupt de nenorociri, apoi la prăbușirea întregii țări. Dar s-ar fi dovedit nevrednic și laș dacă și-ar fi astupat urechile și și-ar fi acoperit fața.

— Să vină cele șapte preotese ale lui Hathor și s-o ajute pe regină! porunci monarhul.

De origini diverse, aceste femei locuiau la Abydos și, asemenea preoților, juraseră să păstreze secretul deplin. Pleșuvul nu se arăta mai binevoitor cu ele decât cu ceilalți și nu le-ar fi iertat nicio greșeala. În inima templului, funcțiile nu erau încredințate cuiva pentru totdeauna și orice sacerdot care se dovedea incapabil era înlăturat fără ca Pleșuvul să dea dovadă de vreun fel de compasiune.

Ridicată de curând la gradul de Cea-care-s-a-trezit de către însăși regina Egiptului, cea mai tânără dintre preotese era de o frumusețe aproape nepământeană. Cu chipul luminos și cu trăsături de o finețe fără seamăn, cu pielea netedă și cu ochii de un verde încântător, cu șoldurile înguste, fata avea mersul atât de elegant și de grațios, încât îi fermeca până și pe cei mai nesimțitori.

Atrasă de tainele inițierii încă din copilărie, renunțase la lumea profană pentru a învăța hieroglifele care o ajutaseră să treacă una câte una porțile templului. Chemată să ia parte la celebrarea unor ritualuri în diferite provincii, se întorcea întotdeauna bucuroasă la Abydos.

Îmbrăcată într-o rochie ce imita pielea de panteră, împodobită cu stele, tânăra preoteasă juca rolul zeiței Sechat, suverana Locașului Vieții și a scrierilor sacre alcătuite din cuvintele puterii, singurele capabile să se împotrivească dușmanilor nevăzuți.

Hotărâtă dinainte, existența tinerei preotese ar fi trebuit să se desfășoare în tihnă dacă mai multe întâmplări neașteptate n-ar fi tulburat-o. Mai întâi, uscarea Arborelui vieții care răspândea teama într-un loc unde odinioară domnise pacea, apoi prezicerile că ea nu avea să fie o simplă slujitoare a zeului la fel ca toate celelalte, ci urma să împlinească o misiune însemnată și primejdioasă, dincolo de orice închipuire; în sfârșit, întâlnirea cu un tânăr scrib, Iker, pe care nu reușea să și-l alunge din minte și care-i tulbura gândurile din ce în ce mai des.

— Cele șapte Hathor să formeze un cerc împrejurul Arborelui vieții, porunci regina.

După ce preotesele se rânduiră, Marea Soție regală încinse trunchiul salcâmului cu o fâșie de pânză roșie pentru a întemnița forțele răului.

Dar faraonul știa că această protecție nu era de ajuns. Pentru ca Arborele să fie salvat, se impunea reunirea Cercului de aur din Abydos.

În afara Pleșuvului, ceilalți sacerdoți se retraseră.

Adânciți în meditație, perechea regală și Pleșuvul așteptară sosirea membrilor Cercului de aur care străbătuseră canalul săpat din porunca lui Sesostris și mărginit de 365 de mese de ofrandă, ce aminteau de ospățul ceresc celebrat de-a lungul întregului an.

Dintr-o barcă ușoară coborâră generalii Sepi și Nesmontu, Marele Trezorier Senankh și Purtătorul sigiliului regal, Sehotep.

Plecat cu o însărcinare tainică, unul dintre inițiați lipsea.

Oamenii de încredere ai faraonului purtau cu ei un relicvariu format din patru lei așezați spate în spate. În mijlocul acestui obiect cilindric gol pe dinăuntru, se înălța un stâlp în vârful căruia se afla o tainiță care reprezenta chiar stâlpul venerabil creat la începuturile timpurilor, în jurul căruia se organiza țara întreagă.

Cei patru bărbați așezară prețiosul obiect lângă salcâm. Păzitorii neobosiți, ai căror ochi nu se închideau niciodată, leii îl descurajau pe orice răufăcător să se apropie de Arborele vieții.

Regele și regina înfipseră câte o pană de struț în tainiță. Acestea o simbolizau pe Maat, dreptatea, judecata corectă și armonia pe care

se înălța Egiptul în fiecare zi. Rod al luminii divine, Maat era ofranda cea mai pură din care se hrănea pământul faraonilor.

Un vânt rece străbătu împrejurimile.

— Uitați-vă acolo, jos! exclamă generalul Nesmontu.

În vârful unei movile golașe, la marginea deșertului, își făcuse apariția un șacal. Cu ochii săi negri, tiviți cu portocaliu, îi privea țintă pe sacerdoți.

— Spiritul din Abydos încuviințează fapta noastră, socoti regina. Cel care se află în fruntea Oamenilor Apusului, al celor morți și recunoscuți în calitate de Cei Drepți, ne răsplătește cu prezența sa și ne îndeamnă să ne continuăm căutarea.

Acest semn venit din lumea de dincolo îi întări lui Sesostris hotărârea de a schimba înfățișarea ținutului sacru.

— Sădiți câte un salcâm în cele patru zări! porunci faraonul.

Membrii Cercului de aur se supuseră de îndată. Și astfel, Arborele vieții urma să fie protejat de către cei patru fii ai lui Horus, care aveau să vegheze de-acum înainte asupra locașului lui Osiris. Martori ai reînvierii, ei vor alcătui un talisman eficace împotriva distrugerii.

După ce binecuvântă plantațiile, monarhul vizită noul său oraș, „Cetate întărită”, în care locuiau constructorii templului și ai mormântului său. Acolo domnea o atmosferă apăsătoare, dar nimeni nu dădea înapoi în fața greutăților. Monarhul nu îngăduia delăsarea pe teritoriul lui Osiris, unde se decidea soarta Egiptului.

La sfârșitul inspecției sale, regele se retrase într-o capelă și o chemă la el pe tânăra preoteasă.

— Mulțumită informațiilor pe care le-ai adunat tu din scrierile vechi, zise Sesostris, am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să prelungesc viața salcâmului. Dar nu e de ajuns.

— Voi continua să caut, Luminăția Voastră.

— Nu-ți slăbi cu niciun chip strădaniile! Nenorocirea care a lovit în Abydos nu se datorează întâmplării, pricinile ei sunt, probabil, nenumărate. Și poate că una dintre ele se ascunde chiar în acest loc.

— Ce-ar trebui să înțeleg?

— Preoții din Abydos trebuie să se dovedească desăvârșiți. Altminteri, zidul magic înălțat pentru a-l apăra pe Osiris de orice

rău se crapă. De aceea, îți cer să fii cu băgare de seamă și să dai atenție chiar și celor mai mici întâmplării.

— Voi face întocmai cum porunciți și nu voi întârzia să-i dau de știre Pleșuvului.

— Doar mie îmi vei da de știre, nimănui altcuiva. Vei putea să pleci și să te întorci după bunul plac, și nu o dată vei fi chiar nevoită, fără îndoială, să părăsești Abydosul.

Deși îi venea greu să îndeplinească această obligație, preoteasa se înclină. Doar aici și nicăieri altundeva, viața sa căpăta un sens. Îi plăcea priveliștea ce se întindea parcă în afara timpului, clipele de reculegere înscrise în fiecare dintre pietrele marelui templu, celebrarea zilnică a ritualurilor. Împărtășea aceleași gânduri cu ceilalți inițiați care, de la începuturile orașului lui Osiris, luau parte la misterele sale. Pentru ea Abydos era pământul, lumea și întregul univers.

Dar o poruncă de-a faraonului, chezașul existenței acestor locuri, nu putea fi nesocotită.

2.

Cu fața pătrată, cu sprâncenele groase și pântecele rotund, Sekari lucra în grădina de legume cu o încetineală plină de înțelepciune. Temându-se de durerile de spate și de o rană la ceafă cauzată de ridicarea prăjinii la capetele căreia atârnau două gălеți grele umplute cu apă, Sekari își drămuia eforturile și avea grijă să nu se spetească prea tare. Oricât s-ar fi grăbit el, prazul nu avea să crească mai repede.

Sekari smulse din pământ prazul cel mai mare și îl îndesă într-unul dintre sacii pe care îi căra Vânt-de-Miazănoapte, măgarul uriaș, cu ochi căprui și mari al prietenului său, scribul Iker. Neobosit, patrupedul nu se supunea decât stăpânului său care-l salvase din mâinile unui om fără inimă, apoi din cele ale unui preot care voia să-l sacrifice. Dat fiind că Iker îi îngăduise să-l însoțească pe Sekari, Vânt-de-Miazănoapte îl ajuta pe grădinar în munca sa pe cât de puțin prețuită, pe atât de anevoioasă.

Potrivit obiceiurilor, în perioadele calde, Sekari uda culturile după lăsarea amurgului. Apa se evapora mult mai încet în timpul nopții și plantele puteau să soarbă pe săturate prețiosul lichid și să reziste mai bine în fața săgeților soarelui arzător.

Dorind să-și lărgească straturile de ceapă, Sekari îngenunche pentru a smulge buruienile. Dar ceea ce descoperi îi tăie pofta să mai continue.

Să-l nimicească pe faraonul Sesostris, indiferent prin ce mijloc, acesta era gândul ce nu-i dădea pace lui Iker.

Tânărul suferise atât de mult din pricina cruzimii regelui, încât nu mai avea de ales.

Încă de la intrarea sa în elita scribilor orașului Kahun, din Fayyum, Iker ar fi trebuit să fie mulțumit cu situația sa remarcabilă. Dar nu izbutea să-și uite trecutul, când văzuse moartea cu ochii de mai multe ori și aceleași imagini reveneau fără încetare să-i bântuie

somnul, după ce fildeșul său magic, care îndepărta demonii, îi fusese furat.

Iker își amintea cum fusese legat de catargul unei corăbii, *Fulgerul,* și cum fusese promis drept ofrandă mării furioase, apoi cum doar el singur scăpase dintr-un naufragiu neașteptat. Îndreptându-se spre Țara Punt, acea corabie nu putea aparține decât regelui.

Și același monarh poruncise unui fals soldat să-l omoare pe Iker, împiedicându-l astfel să dea la iveală adevărul și să provoace o răzmeriță care să-i clatine tronul. Acest tiran criminal stăpânea Egiptul, țara iubită a zeilor, călcând în picioare legea lui Maat.

Calea tânărului scrib era deci stabilită: trebuia să-l împiedice pe acest despot asasin să facă rău în continuare.

Dar rămâneau încă multe întrebări fără răspuns. De ce îl răpiseră pirații? De ce, pe insula lui *Ka,* un șarpe uriaș îl întrebase pe naufragiat, într-un vis, dacă va fi în stare să-și salveze lumea? De ce căpitanul numise răpirea tânărului „secret de stat”? De ce bătrânul său învățător, un scrib din satul Medamud, îi prezisese așa: „Oricare ar fi încercările, voi fi mereu alături de tine pentru a te ajuta să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă”? Cât despre încercări, Iker trecuse prin multe, dar misterul rămânea neatins. Măcar o să se dovedească folositor ucigându-l pe Sesostris.

În locuința sa atribuită de administrație, tânărului scrib nu-i lipsea nimic. Nu avea decât să-și vadă de frumoasa lui carieră, îngrijindu-se doar să dobândească slujbe tot mai înalte.

O încăpere mică, destinată cultului strămoșilor, o modestă sală de primire, un dormitor, o baie, o bucătărie, o pivniță, o terasă, mobilier puțin, dar solid, ce-și putea dori mai mult? Dar Iker nici măcar nu observa această îndestulare, într-atât mintea lui era concentrată către singurul său țel, neînchipuit de greu de atins.

Adesea se gândea la tânăra preoteasă de care se îndrăgostise și pe care, probabil, nu avea s-o mai revadă vreodată. Pentru ea se străduise să se desăvârșească în îndeletnicirea de scrib, ca să n-o dezamăgească dacă ar mai fi întâlnit-o vreodată și i s-ar fi ivit ocazia să-și dezvăluie sentimentele. Mult timp se încăpățânase să creadă în

acest miracol. Acum însă, știa ca ea nu era decât un vis minunat și cu neputință de atins.

Răgetele lui Vânt-de-Miazănoapte îl smulseră pe Iker din nefericita sa meditație.

— M-am întors! strigă Sekari. Tu dă-i măgarului să mănânce, iar eu mă duc să pregătesc supa.

— A fost bună recolta?

— Mi s-au înverzit mâinile.

Bucatele gătite de Sekari nu erau alcătuite doar din legume. Grădinarul adăugase bucăți de carne și de pește, pâine, chimen și sare. Mâncarea aceasta ținea de foame și-ți îngăduia să petreci o noapte liniștită până la masa de dimineață.

După ce scăpase de la moarte, împreună cu Iker, în minele de turcoaze din Sinai, Sekari îi ieșise din nou în cale vechiului său tovarăș, la Kahun, unde devenise slujitorul său, plătit de primărie. Câștigurile din grădinărit îi completau modesta sa simbrie, căci își vindea scribilor o parte din recolte.

După ce Iker îl duse pe Vânt-de-Miazănoapte în grajd, se întoarse în casă abătut.

— N-ai un aer prea vesel, bagă de seamă Sekari. De ce nu iei partea bună a vieții? Îmbracă-te cu pânzeturi fine de in, plimbă-te prin grădini frumoase și mergi la ospețe, respiră parfumul florilor, îmbată-te, petrece! Viața e așa de scurtă, că se duce ca un vis. Uite, dacă vrei, am să te prezint unei tinere foarte drăguțe. Din pletele ei face un laț ca să-i prindă pe bărbați în capcană. Cu inelul ei îi însemnează cu fier roșu. Degetele ei sunt frunze de crin. Gura? Un boboc de lotus, iar sânii – mandragore. Dar mai înainte să te lași cucerit, mănâncă!

Iker abia se atinse de capodopera lui Sekari.

— N-ai să-ți recapeți buna dispoziție flămânzind. Vrei altceva?

— Nu, supa e delicioasă, dar n-am poftă de mâncare.

— Ce te chinuie, Iker?

— Chiar dacă nu voi izbuti să pricep de ce faraonul a hotărât să mă ucidă, pe mine, un biet scrib, tot trebuie să fac ceva.

— Să faci, să faci… Ce vrea să însemne asta?

— Când cunoști rădăcina răului, nu trebuie cu orice chip s-o distrugi?

— Voi, scribii, născociți mereu înțelesuri pentru orice! Eu sunt un om simplu și te sfătuiesc să te ferești de încurcături. Ai o casă, o slujbă, un viitor asigurat… De ce cauți necazurile?

— Are însemnătate numai ceea ce-mi dictează conștiința.

— Dacă începi să rostești vorbe mari, mă zăpăcești. Sunt nevoit totuși să-ți spun că…

Sekar se posomorî.

— O descoperire tristă, mărturisi el, dar poate n-ai chef să afli.

— Dimpotrivă!

— E vorba despre fildeșul magic care-ți proteja somnul.

— L-ai găsit?

— Da și nu… Hoțul l-a făcut fărâme și l-a împrăștiat printre buruieni. Poate e chiar bărbatul care te-a atacat și al cărui leș a fost pescuit într-un canal. Nu e cu putință să lipim amuleta la loc. Pentru mine, ăsta nu-i un semn bun. Orice planuri ai avea, te povățuiesc să renunți.

— Îmi rămân micuțele amulete pe care mi le-ai dat tu, îi reaminti Iker. Oare nu sunt bine apărat de șoimi, încarnări ale zeului ceresc Horus, și de babuinii lui Thot, stăpânul scribilor?

— Sunt prea mici amuletele acelea! În locul tău, nu m-aș încrede în ele prea tare.

Sekari își termină porția de supă, sub privirile pierdute ale lui Iker.

— Data viitoare voi adăuga și mirodenii. Și-acum, ce-ar fi să mergem la culcare? Mâine ne trezim devreme.

Iker consimți.

Sekari întinse o rogojină dintre cele mai bune pe pragul căsuței. De când cu atacul căruia Iker ar fi trebuit să-i cadă victimă, slujitorul său lua anumite măsuri de precauție în fiecare noapte.

☥

Când fu convins că Sekari dormea adânc, Iker părăsi locuința, trecând prin terasă. După ce se asigură că nu-l urmărea nimeni, se strecură pe o străduță de o curățenie fără cusur și așteptă aici îndelung.

Kahun era un oraș remarcabil. Construit după legile proporției divine, se împărțea în două cartiere principale. Cel vestic cuprindea 200 de case de mărime mijlocie, cel estic adăpostea mai multe case mari cu grădini, dintre care unele numărau și câte 70 de încăperi. În nord-est, se găsea uriașa reședință a primarului, înălțată pe un fel de acropolă.

Iker nu mai știa ce să creadă despre acest demnitar de seamă. Pe de o parte, primarul îl luase în slujba lui, apoi îi înlesnise cariera; dar pe de alta, era, prin forța împrejurărilor, un slujitor credincios al faraonului. Oare tânărul scrib nu reprezenta doar o piesă mutată încoace și-ncolo pe tabla unui joc ale cărui reguli nu le cunoștea?

Cum nimic nu tulbura liniștea împrejurimilor, Iker se îndreptă spre locul stabilit pentru întâlnire. Nici primarul, nici mai-marele său, Heremsaf, nu aflaseră despre legăturile lui cu tânăra asiatică, Bina, o servitoare care nu știa să citească sau să scrie, dar care lupta, ca și el, împotriva tiraniei lui Sesostris.

Tânăra îl aștepta într-o casă părăsită. De îndată ce Iker păși înăuntru, fata închise ușa și îl trase după ea într-o încăpere unde fuseseră depozitate cândva urcioare, și unde nicio ureche curioasă n-ar fi putut să le surprindă discuția.

Bina era brunetă, spontană și fermecătoare.

— Ai fost prudent, Iker?

— Mă socotești un neisprăvit?

— Nu, bineînțeles că nu! Dar mi-e frică, mi-e atât de frică… N-ar trebui să mă liniștești?

Bina se cuibări la pieptul scribului, dar el nici nu se clinti. De fiecare dată când ea încerca să-l cucerească, chipul tinerei preotese îi revenea în minte și îi gonea orice dorință de a ceda avansurilor complicei sale.

— Nu avem prea mult timp, Bina.

— Într-o zi, acest oraș va fi al nostru și nu vom mai fi nevoiți să ne ascundem. Dar drumul este încă lung, Iker. Doar cu ajutorul tău vom izbuti să ajungem la capăt.

— Eu nu sunt așa de sigur.

— Încă mai șovăi?

— Nu sunt un ucigaș.

— Să-l omori pe Sesostris înseamnă să faci dreptate.

— Aș mai avea nevoie de unele dovezi ale vinovăției sale.

— Ce mai vrei?

— Să văd arhivele.

— Va dura mult?

— Nu știu. Însărcinările mele de acum nu-mi îngăduie așa ceva și va trebui să înaintez în funcție, ca să pot răscoli arhivele fără să atrag atenția primarului și a lui Heremsaf.

— Ce speri să descoperi, Iker? Știi deja că faraonul e singurul răspunzător de toate nenorocirile tale și ale țării. Înțelegi că împrejurările sunt primejdioase. De aceea nu ai dreptul să renunți!

— Mă vezi tu, Bina, înfigând un cuțit în inima unui om?

— Vei avea acest curaj, sunt sigură!

Iker se ridică și păși printre cioburile de vase. Unul dintre ele se sparse sub talpa lui și Iker își dori ca uciderea monstrului să fie la fel de simplă.

— Sesostris continuă să-mi nimicească poporul, zise tânăra cu emoție. Mâine, îl va distruge și pe-al tău, din cauza războiului care va începe curând. Nu departe de aici, guvernatorul Khnum-Hotep a ridicat o armată întreagă pentru a se împotrivi tiranului, dar câte săptămâni va putea să reziste?

— De unde ai aceste informații?

— De la aliații noștri care vor sosi curând la Kahun, sper. Cu ei, puterile noastre se vor înzeci.

— Și cum vor intra în oraș?

— Nu știu, Iker, dar vor reuși. Ai să vezi, ajutorul lor va fi neprețuit.

— E o nebunie, Bina.

— Te asigur că nu! Nu există nicio altă cale de a scăpa de această asuprire și tu vei fi brațul înarmat care ne va dărui libertatea. Se află, oare, pe lume o soartă mai măreață? Atacându-te, Sesostris a dezlănțuit o forță în stare să-l distrugă.

Ultimele cuvinte ale Binei îl convinseră pe scrib că înainta pe drumul cel bun. Totuși, țelul rămânea îndepărtat și șansele de a-l atinge păreau foarte slabe.

— Îți împărtășesc îndoielile și neliniștile, Iker. Dar curând n-o să mai fim singuri.

☥

Întins pe terasă, Iker nu dormi toată noaptea. De data aceasta, planul său prindea contur și se simțea capabil să-l ducă la bun sfârșit. Nimic nu i se părea mai greu de îndurat decât nedreptatea, indiferent dacă era săvârșită de un rege sau de un sărac. Și chiar dacă nimeni în afara lui nu avea să se ridice contra ei, el tot nu va da înapoi.

Un strigăt de durere, provenind de jos, îl făcu să tresară.

— Nu sunteți în toate mințile? protestă Sekari cu aprindere. Nu trezești un om cu lovituri de picior în spate!

Iker coborî să vadă ce se petrece.

Doi soldați stăteau în fața casei lui.

Bastoanele pe care le purtau cu ei nu aveau deloc un aer liniștitor.

În picioare, posomorât încă, Sekari își pipăia posteriorul.

— Cine e ăsta? îl întrebă pe Iker cel mai în vârstă dintre soldați.

— Sekari, servitorul meu.

— Doarme întotdeauna pe prag?

— E o măsură de prevedere.

— Cu un voinic care se trezește așa de greu, eu, unul, m-aș simți mai degrabă în primejdie! Dar nu pentru el am venit. Scribul Heremsaf îți cere să i te înfățișezi degrabă.

Și cei doi trimiși se îndepărtară.

„Cel puțin, gândi Iker fără să se miște, nu mi-au legat mâinile și nu mă târăsc pe străzile orașului ca pe un tâlhar de rând!“

Din nefericire, dacă Heremsaf îl chema în acest fel însemna că-i ghicise intențiile. Iker avea să fie arestat și condamnat. Singura sa scăpare era fuga, dar paznicii porții celei mari a orașului l-ar fi lăsat să iasă?

3.

Sesostris numise orașul construit la Abydos „Cetate întărită” pentru a incarna prima din cele două valori respectate de toți faraonii: stăruința. Cea de-a doua, veghea, sau, mai precis, trezirea lui Osiris cu ocazia reînvierii, le conferea monarhilor Egiptului dimensiunea supranaturală, care le permitea să clădească monumente durabile.

Faraonul cercetă el însuși tabla cu planificarea muncii preoților temporari, împărțiți în cinci echipe care urmau una după alta.

În fața uriașului, răspunzător de întocmirea planului, un om mărunt și nervos nu se putea împiedica să nu tremure.

— Dacă mi-ai respectat poruncile și ți-ai îndeplinit corect îndatorirea, de ce ți-e frică?

— Privilegiul de a vă întâlni, Luminăția Voastră, și…

— Nici tu, nici eu nu avem privilegii. Suntem doar slujitori ai lui Osiris.

— La fel gândesc și eu, Luminăția Voastră, și…

— Cum se desfășoară lucrul?

— Mai multe grupuri de preoți cărora li se încredințează sarcini precise alcătuiesc o echipă. Niciunul nu trebuie să îl încurce pe celălalt și toate obligațiile sunt îndeplinite la timpul lor.

Apoi bărbatul începu o cuvântare lungă și amănunțită, în care pomeni de îngrijirea statuilor, de ștergerea vaselor de purificare, de prepararea uleiurilor pentru iluminat, astfel încât să nu răspândească fum, de alegerea merindelor ce urmau să fie depuse pe mesele de ofrandă, apoi de împărțirea lor. Îi spuse regelui numele și simbriile gardienilor, ale șefilor de atelier, ale pictorilor, ale grădinarilor, ale brutarilor, ale berarilor, ale măcelarilor, ale pescarilor, ale celor care pregăteau uleiuri parfumate, fără a-l uita nici pe cel mai neînsemnat purtător de ofrande.

— Fiecare dintre ei este controlat de paznici care țin un registru unde sunt trecute zilele și orele de venire și de plecare, precum și pricinile întârzierilor sau ale absențelor.

— Până acum, câți preoți temporari au fost izgoniți pentru săvârșirea unor greșeli grave?

— Niciunul, Luminăția Voastră! răspunse, mândru, bărbatul.

— Iată dovada nepriceperii tale.

— Luminăția Voastră, eu…

— Cum poți să-ți închipui, fie și o singură clipă, că ai atins desăvârșirea? Ori încerci să mă înșeli, și aceasta-i o greșeală de neiertat, ori te încrezi în rapoartele întocmite în pripă de oamenii tăi, ceea ce nu-i o greșeală mai puțin primejdioasă. De îndată ce voi numi pe altcineva în locul tău, vei părăsi Abydosul.

Vizitând atelierele, magaziile, măcelăriile și brutăriile, Sesostris observase mai multe încălcări ale regulilor ce priveau paza. Sobek Păzitorul luă numaidecât măsurile ce se impuneau. Apoi regele îl primi pe maestrul de operă, care avea chipul marcat de oboseală.

— Întâmpini necazuri?

— Nimic demn de luat în seamă, Luminăția Voastră. Mulțumită ocrotirii oferite de preotesele lui Hathor, uneltele nu se mai rup și cioplitorii în piatră nu se mai îmbolnăvesc. De aceea sunt fericit să vă dau de veste că lucrările de pe șantier s-au încheiat, pictorii au isprăvit în dimineața aceasta ultimul chip divin, cel al lui Isis. Templul vostru este pregătit să dea naștere lui *Ka,* la fel ca și locașul vostru de veci. Când doriți să însuflețiți aceste comori?

— Chiar mâine.

La Teba, ceremoniile erau însoțite de o veselie generală. Dar la Abydos, chiar și berarii aveau de îndeplinit o însărcinare în slujba lui Osiris. Și în împrejurările de acum, orice manifestare de bucurie ar fi fost necuviincioasă.

Sub privirile preoteselor și ale preoților permanenți, Sesostris așeză în încăperea aflată la temelia templului său 24 de bucăți mari de metal și pietre prețioase, printre care aur, argint, lapislazuli, turcoaz, jasp și comalină. Scoase din măruntaiele muntelui, aceste materiale intrau în alcătuirea ochiului lui Horus, cel mai puternic dintre talismane.

Apoi purtătorii și purtătoarele de ofrande se îndreptară în procesiune spre sanctuar pentru a le înzestra cu cele trebuincioase: bazine de purificare, cupe, vase, sipete, altare, cădelnițe, țesături,

bărci formau comoara templului cu tavan de aur și lapislazuli, cu podea de argint și uși de aramă.

— Voi celebra azi cele trei ritualuri, al dimineții, al miezului zilei și al serii, grăi faraonul, astfel ca puterile nepământene să păstreze treaz spiritul acestui loc, adăpost al divinităților, și nu al oamenilor. Menirea sa va fi aceea de a răspândi în jur energie.

Tânăra preoteasă vedea astfel împlinindu-se profețiile scrierilor pe care le deslușise în Locașul Vieții și care vorbeau despre neasemuita importanță a regelui Egiptului, stăpânul creației riturilor. El aducea ordinea în locul dezordinii, adevărul în locul minciunii și dreptatea în locul greșelii. Aceasta era deci calea de a aduce armonia cerească în mijlocul oamenilor: îndeplinirea ritualurilor la timpul lor și existența unui faraon în stare să-și împlinească misiunea.

— Fie ca lumina să inunde altarele! porunci Sesostris.

Vasele în care ardeau esențele parfumate răspândiră miresme suave. Flori, carne, legume, plante aromate, cupe cu apă, vin și bere, pâini de forme și mărimi diferite fură depuse pe mesele de ofrandă din diorită, din granit și din alabastru. Toate aceste bogății erau dăruite divinităților pentru ca ele să se bucure de aspectul lor delicat și să se hrănească din ele. Ofranda întărea legătura dintre partea văzută și cea nevăzută a lumii. Datorită ei, creația se reînnoia.

Sesostris pătrunse în templul acoperit, unde puteau intra doar câțiva sacerdoți însărcinați să-l reprezinte. În acest loc interzis neinițiaților, ei trebuiau să fie chezășii integrității divine și să respingă fără odihnă forțele haosului care încercau să distrugă acest teritoriu al lui Maat.

În capătul sanctuarului, se găsea movilița primordială spre care cobora tavanul și se înălța podeaua. Ieșită din apele începuturilor, în prima dimineață a lumii, ea era soclul pe care Creatorul își ridica, fără încetare, lucrarea.

În penumbra Sfântului Sfinților se dezvăluia ținutul luminii ale cărui porți fură deschise de faraon. În inima cerului puterilor, regele făcu să renască începutul.

— Atâta vreme cât universul se va sprijini pe cei patru stâlpi ai săi, zise monarhul, atâta vreme cât apele se vor revărsa la timpul potrivit, atâta vreme cât cei doi aștri vor domni peste noapte și peste zi, atâta vreme cât stelele vor rămâne pe cer, iar decanii își vor îndeplini sarcinile, atâta vreme cât Orion va face ca Osiris să poată fi zărit, acest templu va fi etern asemenea cerului.

☥

Însuflețirea templului încetinise uscarea salcâmului lui Osiris. Înconjurându-l cu energii binefăcătoare, templul înalță un zid magic care apăra Arborele vieții de noi atacuri, fără a înlătura însă pricina răului.

Dar momentul pentru altfel de înfăptuiri se apropia. Așa că, regele îi strânse pe membrii Cercului de aur din Abydos pentru a lua o hotărâre.

— Un singur guvernator de provincie refuză să se supună, reaminti asprul general Nesmontu. Să pornim la atac împotriva lui Khnum-Hotep, ca să stârpim orice urmă de răzvrătire. Când Egiptul va fi cu adevărat unit, salcâmul va înverzi din nou.

Tot mai robust și în putere, bătrânul ofițer nu avea obiceiul să vorbească pe ocolite. Indiferent la onoruri, nu trăia decât pentru măreția Celor Două Regate. Și cine o reprezenta cel mai bine, dacă nu faraonul Sesostris pentru care era gata să-și dea viața?

— Sunt de aceeași părere cu Nesmontu, declară generalul Sepi. Chiar dacă această înfruntare va face multe victime de ambele părți, nu poate fi ocolită.

Înalt, slab și autoritar, Sepi fusese mâna dreaptă a guvernatorului provinciei Iepurelui, Djehuty, devenit acum credincios lui Sesostris. Primind o sarcină specială din partea Cercului de aur, generalul îl convinsese treptat pe Djehuty să evite un conflict cu urmări dezastruoase. Aflat în fruntea uneia dintre cele mai strălucite școli de scribi din țară, Sepi nu se înflăcăra niciodată. Chibzuit și cumpătat, ura pornirile războinice.

— Mă tem de violență, mărturisi Purtătorul sigiliului regal Sehotep, un bărbat de vreo 30 de ani, elegant și distins, cu o privire ce sclipea de inteligență, dar mă alătur lui Nesmontu și lui Sepi, căci Khnum-Hotep nu se va închina faraonului de bunăvoie. Cu el,

tratativele nu au sorți de izbândă. Chiar dacă a rămas singurul guvernator care se împotrivește Luminăției Sale, nu-și va recunoaște greșeala și va prefera să verse sânge pentru a-și păstra privilegiile.

Pleșuvul se mulțumi să dea din cap în semn de aprobare. Pe Marele Preot din Abydos nu-l interesau deloc frământările lumii din afară, dar fusese izbit de faptul că oameni cu firi atât de diferite, cum erau Nesmontu, Sepi și Sehotep, împărtășeau același gând.

— Încleștarea se anunță cumplita, prezise Marele Trezorier Senankh, un bărbat de vreo 40 de ani, vesel, mare amator de mâncăruri rafinate și iscusit administrator. Khnum-Hotep este bogat, iar trupele sale, puternice. Se va bate cu încrâncenare. Să credem lupta câștigată dinainte ar fi o dovadă de trufie.

— Nu spun că nu-i așa, interveni generalul Nesmontu, dar acesta nu-i un motiv ca să șovăim și să nu ducem până la capăt ce-am început.

— Sunteți siguri, întrebă regina, ca Khnum-Hotep se folosește de forța lui Seth și face să se usuce salcâmul lui Osiris?

— Nu mai există nicio îndoială, răspunse Nesmontu, căci ceilalți guvernatori s-au dovedit nevinovați. Setea lui de mărire îl împinge să stăpânească peste tot ținutul de la Miazăzi. Și cum monarhul îi încurcă planurile, se răzbună atacând însăși inima Egiptului.

— Și dacă are complici? sugeră Sehotep.

— E o posibilitate de care trebuie să ținem seamă, grăi îngândurat generalul Sepi. Khnum-Hotep a controlat multă vreme drumurile folosite de negustori punându-le în legătură cu Asia. Poate a găsit în afara țării aliați care sunt dornici să vadă slăbind puterea faraonilor.

— E doar o simplă bănuială, obiectă Senankh.

— Dar ușor de verificat, se repezi Nesmontu. Să zdrobim armata lui Khnum-Hotep, să-l prindem și să-l luăm la întrebări. Credeți-mă, o să ne spună adevărul.

— Luminăția Voastră cunoaște părerea singurului membru al Cercului de aur care lipsește din pricina unei misiuni secrete?

— Nu voi vorbi în numele său.

— Însă eu, care sunt destul de apropiat de el, rosti Sepi, nu mă îndoiesc că ar fi consimțit să pornim atacul.

— Reținerile tale înseamnă că te împotrivești? îl întrebă regele pe Senankh.

— Desigur că nu, Luminăția Voastră. Dar când mă gândesc la pierderea atâtor vieți omenești în timpul unui război civil, mă cuprinde deznădejdea. Totuși, știu că nu avem de ales și voi face tot ce-mi stă în putere ca tezaurul să sufere cât mai puțin.

— Cum toți membrii Cercului de aur au încuviințat, grăi Sesostris, să ne pregătim să-l atacăm pe Khnum-Hotep și să recucerim provincia Oryx. Regina și Marele Trezorier să pornească spre Memphis ca să se îngrijească de treburile ce nu suferă amânare. Dacă voi pieri în luptă, Marea Soție regală va domni și, împreună cu supraviețuitorii Cercului de aur și ai Casei Regelui, va hotărî cine o să urmeze la tron.

☥

Înaintea luptei ce amenința să însângereze Egiptul, Sesostris se bucura de pacea și de liniștea din Abydos. Desigur, ele erau tulburate din pricina uscării salcâmului, dar păstrau încă amintirea vârstei de aur când inițiații învingeau moartea datorită celebrării misterelor lui Osiris.

Tocmai pentru a salva aceste valori neprețuite, faraonul trebuia să înăbușe răzmerița lui Khnum-Hotep, să-l supună și să-l facă să mărturisească. Dacă Sesostris izbutea să distrugă această cetate a lui Seth și să unească Cele Două Regate, ar fi dispus de o forță nouă căreia, până acum, îi simțise adesea lipsa.

Pe chei, tânăra preoteasă recita formulele de protecție pentru călătorie, în fața ochiului întreg pictat iar, de curând, la prora corăbiei regale. Sobek Păzitorul îi verificase el însuși pe toți corăbierii și scotocea pentru a treia oară prin cabina monarhului, chiar înaintea plecării.

— Când socotiți că vă veți întoarce, Luminăția Voastră? întrebă tânăra femeie.

— Nu știu.

— Războiul se apropie, nu-i așa?

— Osiris, primul dintre faraoni, domnește peste o țară unită ale cărei provincii, fără să-și piardă înzestrările proprii, trăiesc în

armonie. Am datoria să-i duc lucrarea mai departe. Fie că mă întorc sau nu, tu îndeplinește-ți-o pe a ta!

Pe când corabia se îndepărta de țărm, Sesostris nu reușea să-și desprindă ochii de la priveliștea neasemuită a Abydosului, înălțat pentru vecie de Osiris.

4.

La fiecare trei luni, străjile însărcinate să vegheze asupra intrărilor în orașul Kahun erau reînnoite. Soldații se repartizau în cele patru colțuri și nu lăsau să pătrundă în oraș decât persoane cunoscute și pe cei care aveau documente ce le îngăduiau să petreacă un timp înăuntru. Convins că avea să fie arestat, Iker nici măcar nu încercă să-i înfrunte și se îndreptă, cu fruntea sus, spre locuința lui Heremsaf, mai-marele său.

Înainte de a fi aruncat în temniță, osândit la muncă silnică sau chiar executat, Iker voia să-i dezvăluie lui Heremsaf gândurile sale cele mai tainice. Neîndoielnic, nu avea niciun rost, căci înaltul funcționar îl slujea pe Sesostris. Dar rostind adevărul, poate că alții își vor da seama de tirania faraonului și un braț înarmat va izbuti să-l ucidă.

Când pornise să se înfățișeze înaintea judecătorului său, Iker luase cu sine minunatele lui unelte de scrib, pe care le primise în dar de la învățătorul său, generalul Sepi. Celui care avea să-l învinuiască îi va încredința paletele sale, pensulele, cuțitașele pentru răzuit, gumele și vasele cu cerneală. În acest chip avea să tragă linie pentru totdeauna după trecutul său.

Heremsaf savura ultimele felii subțiri de praz pe care le îndepărta de brânza proaspătă amestecată cu usturoi. Când Iker păși înăuntru, Heremsaf nu-și ridică privirea, menținându-și atenția asupra mâncării favorite.

Cu fața pătrată, cu mustața scurtă și tăiată îngrijit, Heremsaf era una dintre persoanele cele mai de vază din Kahun. Intendent al piramidei lui Sesostris II și al templului lui Anubis, el controla în fiecare zi livrările de carne, pâine, bere, uleiuri și parfumuri, cerceta amănunțit însemnările scribilor contabili, verifica orele de lucru în plus ale slujbașilor săi și se încredința că hrana era împărțită corect. Se trezea devreme, se culca târziu și aproape că ajunsese să uite ce era aceea odihnă.

Iker îi datora prima sa slujbă și toate înlesnirile de care se bucurase, însoțite de un sfat: „Nimic nu trebuie să scape atenției tale”. Dar în timpul muncii încredințate de mai-marele său, Iker descoperise mânerul unui cuțit pe care era scrijelit numele *Fulgerului,* corabia care îl condusese cândva spre moarte. Simplă întâmplare sau tânărul scrib era doar o jucărie în mâinile lui Heremsaf? Neîngăduindu-i lui Iker să citească documentele din arhivă, îi dovedea de fapt că între el și primar, supus credincios al faraonului, exista o înțelegere secretă. Totuși, scribul nu avea nimic anume să-i reproșeze, căci nu știa cu certitudine pe ce să se bizuie.

Dar astăzi, Heremsaf urma să-și scoată masca. Adevăratul lui plan fusese să-i întindă capcane lui Iker, nădăjduind ca tânărul să săvârșească o greșeală care să-l ducă la pieire. Având acum informații hotărâtoare, putea deci să-i dea ultima lovitură.

— Trebuie să stăm de vorbă, Iker.

— Vă stau la dispoziție.

— Îmi pari foarte nervos, fiule. Ai necazuri?

— Chiar asta aștept să-mi spuneți.

— Te temi că sunt nemulțumit de tine, nu-i așa? Ei bine, ia să vedem! Ai descâlcit treaba aceea încurcată cu hambarele, ai stârpit șobolanii și șoarecii din oraș, ai făcut inventarul vechilor depozite și ai pus în ordine, cu o iuțeală de necrezut, biblioteca din templul lui Anubis. Înșiruirea mea ți se pare corectă?

— N-am nimic de adăugat.

— Isprăvi tot una și-una, ce zici?

— Nu eu sunt în măsură să judec.

— Chiar dacă vrei să te arăți urâcios, eu n-am să-mi schimb nici părerea, nici hotărârea.

— Dar nici nu mă așteptam la așa ceva. Iată uneltele mele de scrib.

Heremsaf își ridică, în sfârșit, capul.

— De ce dorești să te desparți de ele?

Iker râmase fără glas.

— Să știi, fiule, că nu primesc niciun fel de dar, de la nimeni. Ar trebui să-ți ceri iertare pentru această nechibzuință, dar nu-ți stă în fire. Mai bine să uităm… dacă pronunț chiar și cea mai mică

mustrare împotriva celui mai priceput tânăr scrib din Kahun, primarul mă va pedepsi. Favorul pe care ți-l face mi se pare nefiresc de mare, însă sunt nevoit să mă supun. Dar să nu ți se urce la cap. Invidioșii nu vor lipsi și vor ști să profite de cea mai măruntă greșeală de-a ta. Fii deci cu mare băgare de seamă și nu te lăuda cu averea dobândită.

— Averea mea… despre ce vorbiți?

— Despre faptul c-ai să te muți. Primarul îți oferă o casă nouă, mai încăpătoare și mai bine așezată. Iată-te și stăpân!

— Dar de ce atâta dărnicie?

— Te numeri, de acum încolo, printre cei mai de vază scribi din Kahun, fiule, și toate ușile din oraș îți vor fi deschise.

— Va trebui să mă îngrijesc în continuare de biblioteca din templul lui Anubis?

— Bineînțeles, căci noi manuscrise vor fi mutate acolo săptămâna aceasta. Tu ești cel mai potrivit ca să le rânduiești cum se cuvine. După părerea mea, vei fi chemat cât de curând la primărie ca sfetnic al primarului. Atunci, n-am să mai fiu mai-marele tău și vei fi nevoit să te descurci singur în fața slujbașilor care se spetesc acolo de mult timp. Să n-ai încredere în ei, căci nu-i prețuiesc pe cei tineri care le-ar putea lua locul. Ești mulțumit de servitorul tău?

— Sekari? Îl socotesc drept un prieten care muncește pentru mine o parte din zi.

— De acum va lucra doar pentru tine, întreaga zi. Casa ta trebuie să fie bine îngrijită, căci e în joc renumele tău. O zi bună, scribule Iker! Și eu, și tu avem o mulțime de treburi.

☥

— Am avut un vis de necrezut, îi destăinui Sekari lui Iker. Se făcea că mâncam carne de măgar. Cei care știu să tălmăcească visele spun că asta înseamnă o slujbă mai bună fie pentru mine, fie pentru cineva care mi-e apropiat.

— Visul nu te-a înșelat, primarul mi-a dat o altă casă, mai mare.

Sekari nu-și putu împiedica un fluierat de admirație.

— Ca să vezi… Devii cu adevărat un om însemnat în orașul ăsta. Când mă gândesc la toate clipele urâte prin care am trecut amândoi, îmi vine să-i mulțumesc sorții. Și când te muți?

— Îndată.

— Atunci să ne apucăm de strâns lucrurile.

— Se vor îngriji de ele slujbașii primăriei.

Iker, Sekari și Vânt-de-Miazănoapte porniră spre locul descris de Heremsaf, o străduță curățică, situată în frumosul Kahun, nu departe de uriașa casă cu grădină a primarului.

— Asta să fie? se minună Sekari.

— Chiar ea.

— Dar nu e cu putință… Cât e de frumoasă, și pe deasupra proaspăt văruită. Are etaj și ditamai terasa. Ai să mai vorbești cu mine de-acum?

— Bineînțeles, căci o să locuiești aici ca intendent.

— Nu-mi vine să cred! Așteaptă, să nu intrăm ca niște sălbatici! Mă duc să caut cele trebuincioase.

Sekari se întoarse după puțin timp cu un vas umplut cu apă parfumată, pe care îl așeză pe prag.

— Nimeni nu va păși înăuntru fără să-și spele mâinile și picioarele. Stăpâne, ți se cuvine onoarea de a fi primul.

În încăperea rezervată cultului strămoșilor, Sekari adulmecă aerul.

— Au stropit bine pereții cu pastă de usturoi pisat și înmuiat în bere, băgă el de seamă. Nici șerpii, nici scorpionii, nici duhurile rele n-o să ne deranjeze.

O sală de primire, trei dormitoare, camere pentru baie, o bucătărie largă, o pivnița ce-și merita numele… Vrăjit, Sekari le străbătu de câteva ori.

— Și… mobila?

— Cred că urmează să vină.

Mai mulți lucrători ai primăriei aduseră o cantitate impresionantă de obiecte. Sub ochiul atent al lui Vânt-de-Miazănoapte, Sekari îi obligă să-și spele mâinile și picioarele înainte de a-și depune prețioasele poveri în locurile potrivite.

Coșurile și lăzile în care puteau fi rânduite alimentele, îmbrăcămintea, sandalele și obiectele de toaletă i-ar fi mulțumit până și pe cei mai pretențioși. Dreptunghiulare, alungite, ovale sau cilindrice, erau făcute din stuf împletit cu frunze de palmier, fie din

lemn cu capace frumos împodobite care se închideau cu ajutorul unor sforicele. Cât despre rogojini, acestea erau de cea mai bună calitate, bucățile de stuf și fâșiile din țesătură de în alcătuind pătrate și romburi colorate diferit. Unele aveau să fie așternute pe jos, altele agățate la ferestre ca să împiedice razele soarelui să pătrundă înăuntru.

Mesele joase și scăunelele cu trei picioare erau elegante și trainice, dar Sekari aprecie cel mai mult scaunele de culoarea paiului, cu picioarele pătrate și cu spătarul curbat după forma spatelui. Și ce cusur ai fi putut, oare, găsi superbelor lămpi alcătuite dintr-o bază de calcar și un picior subțire din lemn ce imita o tulpină de papirus, în vârful căreia se găsea un vas din bronz pentru uleiul de iluminat?!

Cu răsuflarea tăiata, Sekari se așeză pe un scaun.

— Ai fost cumva numit ajutorul primarului?

Apoi slujitorii aduseră lucrurile cele mai uimitoare: trei paturi, câte unul pentru fiecare cameră, cu așternuturi așa cum Sekari nu mai văzuse niciodată. Pipăi încetișor mănunchiurile de cânepă împletită fixate într-o ramă de lemn împodobită cu chipurile zeului Bes și al zeiței-hipopotam Tueris, care, înarmați cu cuțite, înălțau victorioși deasupra capului corpurile șerpilor uciși și protejau somnul celui care se odihnea în aceste paturi. Apoi Sekari își puse capul pe pernele umplute cu lână și căzu în extaz când își plimba mâna peste cearșafurile din cea mai fină pânză de in.

— Închipuie-ți cum va fi, Iker, să dormi în ele, mai ales dacă le parfumezi… Nicio fată n-ar rezista! Le văd pe cale să…

Răgetul lui Vânt-de-Miazănoapte îl întrerupse pe Sekari din visele sale. În apropierea casei, măgarul tocmai descoperise o grădină micuță și un grajd cu acoperișul din frunze de palmier. Acolo găsi un culcuș de paie curate și un jgheab plin de cereale, de legume și scaieți, al căror gust Vânt-de-Miazănoapte îl socotea fără pereche. Era de la sine înțeles că animalul se bucura de această mutare.

Trei flăcăi voinici se iviră în ușa casei.

— Unde e pivnița? întrebă primul.

Sekari alergă degrabă înaintea lor.

— De ce?

— Am adus urcioare cu bere din partea primarului.

Sekari privi vasele cu gâtul strâmt, arse bine în cuptorul olarului și prevăzute cu două toarte. Dopurile din lut garantau o băutura de calitate.

— Bine… Veniți cu mine!

De-abia fură așezate urcioarele la locul lor, că apăru încă un slujitor purtând un veșmânt din pânză de in nealbită, alcătuit din două bucăți identice, cusute la mijloc.

— Acesta e cel mai nou model, îl lămuri el pe Iker. Veșmântul coboară de la piept până la pulpa piciorului. Cele două vârfuri mai lungi ale triunghiului se înnoadă în jurul mijlocului, la brâu. Vârful mai scurt se aduce din spate în față printre coapse și se leagă de celelalte două în dreptul pântecelui. Dacă totul e făcut cum trebuie, țesătura înfășoară corpul de două ori.

Iker îl probă fără să stea pe gânduri și fu mulțumit de rezultat.

— Și asta e pentru servitor.

Sekari primi o matură grozavă din fibre lungi de palmier, îndoite și strânse în mănunchiuri.

În timp ce Sekari își încerca noul instrument de lucru, Iker privi îndelung un obiect neobișnuit care nu avea ce căuta printre lucrurile sale: un vas pentru farduri, reprezentând o femeie care înota, goală, ținându-și capul ridicat și purtând în mâini o cupă ovală în formă de rățoi. Ea era Nut, zeița Cerului, iar el, Geb, zeul Pământului. De unirea lor depindea mișcarea aerului și a luminii care făceau cu putință viața pe pământ.

Și deodată se ivi ea.

Datorită micului obiect, Iker o văzu parcă aievea pe tânăra preoteasă, atât de îndepărtată și cu neputință de atins! Era o greșeală sau un semn al sorții?

— Ce socotești să faci cu el? întrebă Sekari amuzat.

— Dăruiește-i acest vas uneia dintre iubitele tale!

— Te mai gândești încă la acea femeie pe care n-ai s-o mai revezi niciodată! Am să-ți prezint alte zece, frumoase și înțelegătoare. Cu o casă ca asta, o să ajungi unul dintre cei mai vânați bărbați din Kahun.

Iker își aminti de piatra fără seamăn, regina turcoazelor, pe care o scosese din munte. Datorită ei zărise chipul femeii pe care o îndrăgea și pe care nicio alta nu va izbuti s-o înlocuiască!

— Te chinui zadarnic, insistă Sekari, și nu te bucuri de norocul pe care-l ai, adică o astfel de casă și o slujbă printre scribii de frunte. Pricepi?

— Nu mi-ai vorbit tu despre Cercul de aur din Abydos?

Sekari se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte, dar ce contează? Toată lumea a auzit aceste vorbe despre cei inițiați în misterele din Abydos. Dar noi nu ne numărăm printre ei, și cu atât mai bine! Îți poți închipui o viață singuratică, fără nicio plăcere, departe de vin și de femei?

— Și dacă ea face parte din acest Cerc?

— Uit-o și îngrijește-te de slujba ta! Pentru ce te porți de parca ai prevesti o nenorocire, când ai totul pentru ca să fii fericit?

— Iartă-mă că ți-o spun, bunul meu prieten, dar n-ai înțeles pricina acestui munte de daruri.

Sekari se așeză pe un scăunel.

— Ai fost recunoscut drept un scrib foarte priceput și acum ai parte de înlesnirile pe care ți le oferă slujba ta. Ce te nedumerește?

— Vor să mă cumpere.

— Bați câmpii!

— Vor să mă împiedice să-mi duc mai departe căutările și să aflu adevărul. O slujbă bună, o casă frumoasă, o viață îndestulătoare… Cine și-ar dori mai mult? E un plan iscusit, dar n-au izbutit să mă păcălească. Nimeni nu mă va opri, Sekari!

— Dacă o iei așa… Dar nu cumva privești lucrurile cu prea multă asprime?

— Pentru mai-marii acestui oraș eu însemn o primejdie. Și ei încearcă să-mi îndepărteze bănuielile.

— Să zicem ca ai dreptate. Dar atunci, bucură-te de aceste împrejurări! Dacă adevărul pe care-l cauți te va duce la pieire, de ce să nu renunți la el și să te mulțumești cu ceea ce ți se oferă?

— Îți spun încă o dată: nimeni nu mă va cumpăra!

— Bine, cum vrei tu. Eu am să fac prima curățenie aici, apoi am să pregătesc de mâncare.

Iker urcă pe terasă.

În locul acesta nu se simțea la el acasă. Străduindu-se să-l abată de la ținta sa, dușmanii nu reușiseră decât să-i întărească hotărârea.

Dintre cutele veșmântului său, scribul scoase cuțitul cu care avea să-l ucidă pe Sesostris și lăsă razele soarelui să scânteieze pe lamă.

5.

Văduva muncea din greu. Voia cu orice preț să le asigure celor trei copii ai săi o viață fericita. Pe pământurile ei rupte de lume, aflate la nord de Memphis, cultiva legume ajutată de doi țărani și le vindea în târg.

Pe când îngrămădea dovlecii într-un coș uriaș, un monstru păros îi răsări înainte. Deși văduva nu era fricoasă, se trase totuși puțin înapoi.

— Ce faci, buna mea prietenă? Ai un ogor frumușel. Câștigi binișor de pe urma lui, nu-i așa?

— Și ce te privește pe tine?

Gură-Pocită surâse răutăcios.

— De felul meu sunt un om atent la necazurile semenilor mei. De aceea mă îngrijesc să-i apăr. Iar tu ai, fără îndoială, nevoie de ocrotirea mea.

— Te înșeli.

— Ah, nu! Eu nu mă înșel niciodată!

— Pleacă și lasă-mă-n pace!

— Dacă-mi vorbești așa mă supăr. Nu te bizui pe muncitorii tăi ca să te apere, căci sunt în mâinile oamenilor mei. Cât despre copii, nu le voi face niciun rău dacă te arăți înțelegătoare.

Văduva păli.

— Ce vrei?

— A zecea parte din câștigurile tale în schimbul prieteniei mele. Și nu încerca să mă înșeli. Dacă mă minți sau dacă șovăi, am să mă răzbun pe fetița cea mică.

Metoda lui Gură-Pocită era bine pusă la punct. Lui și cetei de tâlhari fără milă care-l însoțea le cădeau pradă gospodăriile modeste ai căror stăpâni nu i se împotriveau de teamă să nu-și piardă viața sau să nu-și vadă rudele schingiuite.

Văduva nu făcu nici ea altfel.

Gură-Pocită nu atrăsese până acum atenția gărzilor, căci nu lăsa niciodată vreun cadavru în urma lui. Și cum numărul celor pe care-i

proteja sporise, partea ce i se cuvenea crescuse și ea simțitor. Și nu era decât începutul, iar Gură-Pocită se felicita pentru iuțeala cu care înaintau treburile, sperând că stăpânul cel mare va fi mulțumit.

☥

Gură-Pocită pătrunse în Memphis prin cartierul de nord, de unde se zărea vechea fortăreață cu ziduri albe, creație a lui Menes, „Cel Statornic”, primul faraon. Având în vedere mulțimea de oameni de toate soiurile care treceau încolo și-ncoace, te puteai strecura ușor fără să fii băgat de seamă. Marele stăpân, Prevestitorul, alesese să locuiască într-o clădire modestă, deasupra prăvăliei pe care o țineau credincioșii săi.

Născut tâlhar, făcându-se vinovat de mai multe furturi săvârșite sub amenințarea cuțitului, Gură-Pocită își petrecuse mai mulți ani în minele de aramă din Sinai și nu scăpase din cele de turcoaze decât datorită Prevestitorului și cetei sale. Deși nu era înclinat să se supună cuiva, recunoscuse totuși că nu putea găsi un stăpân mai bun.

Motivul hotărâtor fusese acela că Prevestitorul îi îngăduia să se îmbogățească după voia inimii, cu condiția să stea în umbra și să-și organizeze ceata în vederea unor atacuri mai îndrăznețe decât cele asupra unor gospodării izolate. Nelegiuitul gusta din plin noua sa viață, căci singura sa obligație era să meargă regulat la Memphis pentru a sta de vorbă cu Prevestitorul și pentru a-i duce felul de mâncare preferat.

Oricare fusese capitala aleasă de un faraon sau de altul, Memphis, cu portul său cel mare, rămăsese inima negoțului din Egipt. Aici soseau mărfuri provenind din Creta, din Liban sau Asia, care erau verificate și apoi rânduite în magazii încăpătoare. Nenumăratele hambare erau pline cu grâne, grajdurile adăposteau vite grase, iar tezaurul conținea aur, argint, arama, lapislazuli, parfumuri, felurite leacuri pentru boli, vin, tot felul de uleiuri și încă multe alte bogății.

Gură-Pocită visa să pună stăpânire pe ele și să devină omul cel mai bogat din tot regatul. Iar Prevestitorul îi încuraja aceste dorințe, căci ele nu stăteau în calea planurilor sale.

Indiferent față de credința în anumiți zei, dar temându-se de cruzimea Prevestitorului, care o întrecea pe a sa, Gură-Pocită nu se

gândea decât la izbândă. Stăpânul său n-avea decât să conducă așa cum îi plăcea, atâta vreme cât el, Gură-Pocită, urma să se aleagă cu bogăția. Și dacă pentru aceasta trebuia să semene spaima, ucigându-i pe cei care se împotriveau, atunci își va îndeplini cu însuflețire sarcina.

Apropiindu-se de casa Prevestitorului, Gură-Pocită se simți urmărit. Mai multe iscoade, mereu la pândă, îi descopereau îndată pe curioși. Aici, un vânzător de pâine, colo, un gură-cască, puțin mai departe, un măturător. Toți erau credincioși Prevestitorului și-și anunțau îndată stăpânul dacă era vorba de vreo primejdie.

Nimeni nu-l împiedică pe Gură-Pocită să intre în prăvălia unde se îngrămădeau laolaltă sandale, rogojini și pânzeturi grosolane. Urmând sfaturile Prevestitorului, învățăceii săi deveniseră negustori cinstiți, priviți cu ochi buni în cartier. Unii își întemeiaseră familii, alții se mulțumeau cu legături trecătoare. Luau parte cu toții la numeroasele sărbători celebrate de-a lungul anului, umblau prin cârciumi, străduindu-se să nu se deosebească de locuitorii orașului. Ca să-și poată lovi dușmanii, trebuiau să treacă neobservați.

— Ce mai faci, Gură-Pocită? îl întrebă un roșcovan.

— Cum nu se poate mai bine, băiete. Dar tu?

Shab Strâmbu', mâna dreaptă a Prevestitorului, era un temut mânuitor al cuțitului, care se pricepea cel mai bine să lovească pe la spate. Ucigaș cu sânge rece, fără sentimente sau remușcări, sorbea cu nesaț învățătura trimisului Zeului și n-avea ochi decât pentru el.

— Înaintăm pe calea cea bună. Sper că n-ai fost urmărit.

— Doar mă cunoști, Shab. Știu să mă păzesc.

— Oricum, niciun intrus n-ar ajunge până aici.

— S-ar zice că nu ți-ai pierdut nimic din neîncrederea de odinioară.

— Nu este ea temelia izbânzii noastre viitoare? Necredincioșii bântuie peste tot. Dar într-o bună zi o să-i nimicim noi!

Gură-Pocită ceru să-l vadă pe Prevestitor. Nimic nu-l plictisea mai mult decât cuvântările despre adevărata credință.

— Stăpânul predică. Urmează-mă fără să faci zgomot!

Cei doi bărbați urcară la primul etaj unde vreo douăzeci de discipoli ascultau foarte atenți vorbele învățătorului lor.

— Zeul îmi vorbește, le dezvălui Prevestitorul. Mie și numai mie îmi îngăduie să-i port solia. Zeul se arată blând și îndurător cu cei care-l slujesc, dar fără milă față de necredincioși, care vor pieri de pe fața pământului. Pe voi, apărătorii adevăratei credințe, vă supune la o încercare nespus de grea, forțându-vă să vă amestecați printre egiptenii prinși în capcana desfrâului și iubitori ai falșilor zei. Dar nu există altă cale pentru a pregăti marele război și a face să învingă adevărul al cărui purtător sunt. Cei care se vor încăpățâna să nu-l recunoască vor fi zdrobiți, iar pedeapsa lor ne va umple de bucurie. Îi vom ucide pe cei care-l pângăresc pe Zeu, începând cu primul dintre ei, faraonul. Să nu credeți că acesta e un țel cu neputință de atins. Mâine vom domni peste aceasta țară. Apoi vom șterge hotarele, pentru ca puterea Zeului să se întindă peste întreg pământul. Femeile nu vor mai umbla pe străzi, nu vom mai încuviința dezmățul și Zeul va revărsa asupra noastră binefacerile sale.

„Mereu aceleași vorbe!” gândi Gură-Pocită, pe care îl impresionaseră violența tonului și puterea de convingere.

După ce cuvântarea se încheie, discipolii se retraseră în liniște și deveniră iar, unul brutar, altul vânzător de sandale, altul frizer.

Ca de fiecare dată când îl întâlnea, Gură-Pocită se minuna de puterea fizică a Prevestitorului. Înalt, slab, cu barbă și ochii roșii adânc înfundați în orbite, cu buze cărnoase și capul acoperit cu un turban, înveșmântat într-o o mantie de lână ce-i cobora până la călcâie, Prevestitorul îi îngrozea chiar și pe cei mai curajoși, cu privirea sa de pasăre de pradă. Vorbele lui erau când tăioase ca o lamă de silex, când dulci și învăluitoare. Fiecare dintre ucenici îl știa în stare să-i stăpânească pe demonii deșertului și să-și extragă tăria din forțele lor de temut.

— Mi-ai adus ceea ce îmi trebuie, Gură-Pocită?

— Bineînțeles! Iată!

Și bărbatul îi întinse Prevestitorului un sac.

Shab Strâmbu’ se repezi între ei.

— O clipă, să verific.

— Dar tu cine te crezi? se răzvrăti îndată părosul.

— Măsurile de prevedere sunt valabile pentru toată lumea.

— Faceți pace, prieteni! interveni Prevestitorul. Niciodată Gură-Pocită n-ar îndrăzni să mă trădeze. Am dreptate, nu-i așa?

— Negreșit.

Prevestitorul desfăcu sacul și scoase din el o mână de sare din oaze. Fără să bea nici vin, nici bere, nici alcool, și abia gustând puțină apă, își potolea setea cu această spumă a lui Seth care se forma la suprafața pământului în timpul marilor călduri ale verii.

— Minunat, Gură-Pocită.

— E de cea mai bună calitate. Vine din deșertul apusean.

— Vânzătorul nu te-a mințit.

— Nimeni nu-și bate joc de mine.

— Ești mulțumit de cum îți merg treburile?

— Pe deplin. Țăranilor le e atât de frică, încât mi se supun de îndată.

— Vreun semn de împotrivire?

— Nici cel mai mărunt, stăpâne.

— Gărzile bănuiesc ceva?

— Nimic! Când m-ați învățat cum să fac, ați avut o idee înțeleaptă. În curând voi aduce câștiguri mari cauzei noastre.

— Oamenii tăi continuă să se antreneze?

— Bizuiți-vă pe mine! Flăcăii mei sunt mai zdraveni ca niciodată. Când veți avea nevoie de ei vor fi gata de atac.

— Așteptați-mă aici amândoi!

Și Prevestitorul ieși din încăpere, lăsându-i pe Gură-Pocită și pe Shab Strâmbu' față în față.

Pătrunse într-o odăiță plină de coșuri umplute cu rogojini grosolan lucrate. Zâmbind, se gândea la răzmerița pe care o aprinsese în orașul Sichem, din Canaan. Armata egipteană credea că o înăbușise, uitând de focul ascuns sub cenușă. Arestat și aruncat în temniță, Prevestitorul scăpase folosindu-se de un vicleșug: convinsese un bărbat sărac cu duhul să vorbească în locul lui și să se dea drept el. Executându-l, egiptenii își închipuiau că se terminase cu îndemnurile la răscoală. Dar acum, fiind crezut mort, Prevestitorul putea să acționeze din umbră fără nicio grijă. Împinse peretele din fund al odăiței și acesta se roti descoperind o ascunzătoare. Prevestitorul scoase de acolo un cufăr din lemn de

salcâm pe care îl meșterise un tâmplar din Kahun, eliminat mai apoi, când amenința să devină prea vorbăreț.

Splendidul obiect merita să se numere printre comorile unui mare templu. Înăuntrul lăzii se găseau înscrisuri, figurine magice și o piatră pe care Prevestitorul o luă în mâini cu mare băgare de seama. Apoi se retrase în încăperea unde-l așteptau Gură-Pocită și Shab Strâmbu', și le arată minunăția.

— Aceasta e regina turcoazelor.

O nestemată de această mărime și de o asemenea calitate nu avea pereche. Prevestitorul o înălță spre lumină pentru ca piatra să se încarce cu energie.

— Cu ajutorul ei vom dezlănțui un dezastru în fața căruia faraonul va fi neputincios.

— Recunosc această piatră, zise Gură-Pocită. Iker, o iscoadă de-a soldaților, a scos-o din măruntaiele muntelui lui Hathor. Dar în timpul atacului de la mină a fost omorât, iar cadavrul lui, ars.

— Primiți această frumusețe și bucurați-vă de favoarea pe care n-o fac decât celor mai credincioase dintre ajutoarele mele.

Dar Gură-Pocită nu avea răbdare pentru astfel de lucruri.

— Care vă sunt poruncile, stăpâne?

— Mărește numărul gospodăriilor aflate sub paza ta, sporește-ți câștigurile, îmbunătățește-ți armele și continuă să antrenezi luptători nemiloși. Timpul curge în avantajul nostru.

Felul acesta de ordine îi convenea pe deplin lui Gură-Pocită care ieși din prăvălie ducând cu sine mai multe perechi de sandale, ca un cumpărător de rând.

Prevestitorul luă iar o mână de sare.

— După câte se aude, începu Shab Strâmbu', Sesostris se pregătește să-l atace pe guvernatorul Khnum-Hotep. Înfruntarea se anunță sângeroasă, iar biruința, nesigură, căci trupele provinciei Oryx sunt numeroase și înarmate.

— Cu atât mai bine, prietene!

— Poate că Sesostris va fi înfrânt și omorât. Și atunci…

— Atunci Khnum-Hotep îi va lua locul și va deveni noul nostru vrăjmaș. Trebuie să-i distrugem pentru totdeauna pe faraoni, să nu mai domnească vreodată pe aceste pământuri.

— Aveți cu adevărat încredere în Gură-Pocită? E atât de lacom, că ar putea deveni cu neputință de controlat.

— Liniștește-te, acest ucigaș a înțeles că nimeni nu mă trădează dacă nu vrea să simtă ghearele unui demon al deșertului înfigându-i-se în came.

— Dar nu-i pasă de credința adevărată!

— La fel sunt mulți dintre aliații noștri, simple unelte în mâna Zeului. Tu însă ai altă fire. Învățătura pe care-ai primit-o de la mine ți-a schimbat soarta și acum pășești pe calea virtuții.

Vocea blândă a Prevestitorului îl scufundă pe Shab într-un fel de extaz. Era pentru prima dată când îi vorbea așa, întărindu-i convingerile. Avea să-l urmeze oriunde pe acest stăpân cu privire de foc și să i se supună orbește.

— Am nevoie să știu dacă iscoadele noastre din Canaan strecurate în Memphis sunt gata să treacă la fapte, grăi Prevestitorul. Le vom încredința misiunea de a înlătura o piedică însemnată, care oprește un grup de asiatici să intre în Kahun.

6.

În vârstă de 17 ani, iuți ca vântul și mlădioase ca trestia, cele doua iscoade ale generalului Nesmontu nu se temeau de nimic. Convinși de importanța misiunii lor, băieții erau hotărâți să înfrunte toate primejdiile pentru a obține informațiile despre apărarea guvernatorului Khnum-Hotep. Reușita atacului depindea în mare parte de lămuririle pe care ei aveau să le dea comandantului lor.

Începură cu Nilul. Neînarmați, cu șoldurile acoperite cu o bucată de pânză sărăcăcioasă mirosind a pește, se dădură drept pescari. Și ceea ce văzură îi uimi peste poate: Khnum-Hotep adunase în fața portului capitalei sale o adevărată flotilă alcătuită din tot soiul de ambarcațiuni. La bordul lor se aflau zeci de arcași.

Când una dintre corăbii înaintă spre barca lor modestă, băieții nu încercară să fugă.

— Ce căutați pe aici? îi întrebă unul dintre ofițeri.

— Să vedeți… pescuim.

— Pentru cine?

— Pentru noi. Trebuie să ne hrănim familiile.

— De ce nu țineți seama de poruncile stăpânului Khnum-Hotep? Nicio barcă nu are voie să treacă prin partea aceasta a fluviului.

— Locuim în sat, în vale, și ne-am obișnuit să pescuim pe aici.

— Acum însă nu mai este îngăduit.

— Și atunci, ce-o să mâncăm?

— Duceți-vă la postul de pază cel mai apropiat și o să primiți merinde. Dacă vă mai prind pe aici, vă arestez.

Cele două iscoade se îndepărtară fără grabă, ca doi pescari de treabă, suparăți de noile porunci. Traseră barca la mal înainte să ajungă la postul de pază și se afundară în desișurile de papirus unde mișunau șerpi și crocodili. Indiferenți la pișcăturile insectelor, răzbiră până la marginea pământurilor cultivate.

Și aici Khnum-Hotep își luase măsuri de prevedere. Ascunse sub crengi acoperite cu pământ, o mulțime de gropi erau tot atâtea capcane pentru atacatori. Iar în colibele de stuf nu se adăposteau

țărani, ci soldați. Și la fel stăteau lucrurile și în gospodăriile din apropiere. Iscoadele zăriră chiar și soldați cățărați în copaci.

Continuându-și căutările, băieții se aruncară într-un canal ce ducea până la capitala provinciei și înotară pe sub apă, ieșind la suprafață cât mai rar ca să ia o gură de aer. În depărtare descoperiră întărituri puternice, supravegheate de un număr mare de soldați.

Așezarea trupelor lui Khnum-Hotep nu avea niciun punct slab.

Iscoadele știau acum destule, însă le mai rămânea de îndeplinit însărcinarea cea mai grea: să se întoarcă teferi și nevătămați, și să aducă la cunoștința comandantului lor informațiile culese.

Și deodată, o săgeata șuiera pe la urechile lor.

☥

De îndată ce regele trecu pragul palatului său, fostul guvernator de provincie Djehuty îi ieși înainte. Înveșmântat într-o mantie lungă, ce mai îndulcea neplăcuta senzație de frig ce-l chinuia, bătrânul demnitar voia să dea uitării vârsta și durerile de oase, și să-l slăvească așa cum se cuvine pe suveranul al cărui slujitor credincios devenise.

— Vă așteptam cu nerăbdare, Luminăția Voastră.

— Ai vești proaste?

— Am întărit hotarele provinciei și mi-am desfășurat toate trupele ca să-l izolez pe Khnum-Hotep, dar mă temeam în fiecare zi să nu încerce să forțeze intrarea. Are mai mulți oameni decât mine și n-aș fi putut să-i țin piept timp îndelungat.

— De vreme ce această nenorocire nu s-a petrecut, să ne păstrăm în continuare speranța.

— Rămân totuși neîncrezător, Luminăția Voastră. Oamenii mei nu par prea siguri pe ei. Și vă sfătuiesc să nu vă puneți nădejdea în soldații provinciilor care vi s-au supus de curând. Faima guvernatorului provinciei Oryx îi face să tremure. O parte dintre ei socotește că Khnum-Hotep va ieși biruitor din orice înfruntare. De fapt, nu vă puteți bizui decât pe forțe proprii.

— Îți mulțumesc că mi-ai vorbit deschis.

— Neîndoielnic, aveți înzestrările unui mare faraon de care țara noastră are atâta nevoie, dar obstacolul ce vi se ivește acum în cale

pare de netrecut. Chiar dacă veți porni la luptă, rănile nu se vor șterge niciodată.

Djehuty se întrebă dacă regele dădea atenție vorbelor sale. Reîntoarcerea în sânul Egiptului a provinciilor răsculate, în afara celei a lui Khnum-Hotep, fusese o adevărată izbândă, totuși împăcarea adevărată avea nevoie de timp, de foarte mult timp. Dorindu-și cu încăpățânare o victorie deplină, Sesostris nu avea, oare, să atragă astfel un mare dezastru? Dar și stând cu mâinile în sân, s-ar fi dovedit slab în fața lui Khnum-Hotep, care nu ar fi întârziat să profite de această situație.

☥

Căpetenia gărzii personale a lui Sesostris și a tuturor străjilor Egiptului, Sobek Păzitorul, aproape că nu mai dormea de când regele poposise în provincia Iepurelui. Voinic și mereu agitat, nu cunoștea încă pe deplin toate informațiile necesare pentru a asigura paza monarhului în aceste ținuturi întinse. Mai mult, din trupele aflate sub comanda sa făceau parte și soldați de-ai lui Djehuty, ceea ce îi sporea neliniștea. Bine că măcar reușise să impună prezența celor mai buni oameni ai săi în preajma încăperilor regelui.

Era limpede că Khnum-Hotep va încerca să-l ucidă pe monarh înainte ca acesta să pornească atacul. Lipsiți de mai-marele lor, soldații lui Sesostris s-ar fi unit apoi cu vrăjmașul. Dar unde și când se va petrece această încercare?

La Khemenu, capitala provinciei, atmosfera era apăsătoare. Niciuna dintre iscoadele trimise de generalul Nesmontu pe pământurile dușmanului nu se întorsese. Sesostris nu cunoștea deci nimic despre apărarea lui Khnum-Hotep. Să atace orbește l-ar fi dus, neîndoielnic, la înfrângere.

Încă din zori, Sobek îi controlase el însuși pe toți slujitorii palatului. Nu avea încredere nici măcar în bătrânii din partea cărora nu te puteai aștepta la fapte primejdioase. La bucătărie le ceruse ajutoarelor de bucătari să guste mâncărurile în fața sa.

Și tocmai când își luase răgazul de a savura o plăcintă umplută cu bob, unul dintre aghiotanții săi, un bărbat cu o figură dârză, se apropie șovăind.

— Vreo pricină de îngrijorare?

— Nu tocmai, comandante... Dar ne-ați ordonat să vă dăm de știre despre tot ce se petrece.
— Lămurește-mă!
Sobek puse alături plăcinta pe care un câine cu picioare scurte și privire ageră o pândea de mult timp. Înșfăcându-și prada, animalul se retrase într-un ungher, înfulecând-o pe nerăsuflate.
— L-ați văzut, comandante, a...
— Aștept.
— E vorba despre o întâmplare neînsemnată. Frizerul a intrat în palat aseară, cu puțin înainte de apusul soarelui. Și nimeni nu l-a mai văzut ieșind. În mod obișnuit, trebuia să-și fi isprăvit munca până acum.
— Deci, e ascuns pe undeva pe aici.
— Nu vă faceți griji, uneltele sale sunt la mine. Nimănui nu-i este îngăduit să umble prin palat cu obiecte tăioase.
— Nătărăule, fără îndoială că are asupra lui un brici.
Sobek și aghiotantul său alergară către odăile lui Sesostris.
Pe culoarul care ducea spre ele, aghiotantul îl văzu pe frizer.
— El e!
Ținând în mână un săculeț din piele, omul rămase pe loc, înspăimântat. Sobek îi sări în spinare cu toată greutatea sa și-l țintui la pământ. Aghiotantul îi legă mâinile și picioarele cu o frânghie care îi pătrunse în carne.
— Așa deci, voinicule, voiai să-l omori pe rege!
— Nu, nu, vă jur că nu!
— Asta rămâne de văzut.
Sobek desfăcu săculețul.
Înăuntru nu se găsea niciun brici, ci doar un splendid scarabeu din comalină.
— L-ai furat?
Frizerul își coborî privirile în pământ.
— Da, e adevărat.
— De la cine?
— De la o slujnică.
— Te-ai ascuns aici peste noapte ca să săvârșești această nelegiuire?

— M-am gândit că voi trece nebăgat în seamă. Trebuie să mă iertați, eu…

— Îți făgăduiesc că vei petrece mulți ani în temniță.

☥

În timp ce Sesostris cântărea planul de atac al generalului Nesmontu, Sobek îi vesti că două iscoade rănite cereau îngăduința să li se înfățișeze. Neîncrezător, căpetenia gărzii faraonului îl trimise pe Nesmontu să verifice dacă erau într-adevăr oamenii lui, înainte de a-i lăsa să intre.

Unul din cei doi tineri avea înfipt în umărul stâng vârful unei săgeți, iar piciorul drept al celuilalt era plin de sânge. Mândri că-și îndepliniseră misiunea, refuzaseră orice îngrijiri până nu vorbeau cu monarhul și cu generalul care îi ascultară cu atenție.

Nesmontu îi felicită și îi ridică la gradul de ofițeri. Cei doi viteji nu-și putură împiedica lacrimile când regele, care-i depășea în înălțime cu un cap, îi îmbrățișă.

Apoi Sesostris își reuni consiliul restrâns din care făceau parte generalii Nesmontu și Sepi, Purtătorul sigiliului regal Sehotep și Sobek Păzitorul.

Cu o mină severă, Nesmontu îi înștiință pe scurt despre cele aflate. O tăcere lungă urmă cuvintelor sale.

— Apărarea lui Khnum-Hotep e de netrecut, fu de părere Sepi. Ne-ar trebui o armată de trei ori mai numeroasă ca s-o înfrângem, și asta cu prețul unor grele pierderi. Dar acum n-avem sorți de izbândă.

— Recunosc că această luptă nu se anunță deloc ușoară, consimți generalul Nesmontu. Totuși, nici nu poate fi vorba să dăm înapoi. În fruntea celor mai bune trupe ale mele, voi străpunge apărarea dușmanului.

— Te vei bate cu îndârjire, grăi Sehotep, dar îți vei pierde viața. Dacă soldații noștri cei mai iscusiți vor pieri, ce speranță ne mai rămâne?

— Fiindcă știm cum și-a desfășurat vrăjmașul forțele, avem un avantaj prețios. Dacă vom ști să tragem foloase de pe urma lui, soarta va fi poate de partea noastră.

— Zadarnic! se împotrivi Sobek. Chiar tu ne-ai arătat că suntem înfrânți dinainte.

— Să încercăm totuși să cădem la o înțelegere, propuse Sehotep. Consider că sunt în stare să-l îmbunez pe Khnum-Hotep.

— Te va păstra ca ostatic, zise generalul Sepi. Încăpățânarea acestui guvernator e mai tare decât granitul. Lui Khnum-Hotep nu-i sunt pe plac înțelegerile căci nici nu se gândește să renunțe la prerogativele sale.

Nimeni nu-l contrazise pe Sepi.

— N-avem de ales, rosti Nesmontu. Oricare ar fi primejdiile, să atacăm! Dacă nu, faima de care se bucură faraonul va primi o lovitură de moarte.

— Siguranța regelui e mai presus de orice, reaminti Sobek Păzitorul. În timpul atacului, viața Luminăției Sale nu trebuie sa fie pusă în primejdie.

— Sunt de aceeași părere, zise răspicat Nesmontu. În ceea ce mă privește, voi porni la luptă în fruntea soldaților mei.

Sesostris se ridică.

— Hotărârea ultimă îmi aparține. O veți afla mâine-dimineață după celebrarea ritualurilor în sanctuarul lui Thot.

7.

Îmbrăcată într-o rochie plisată, cu mâneci scurte și corsaj bej, tânăra preoteasă se înclină în fața Arborelui vieții, apoi începu să cânte la harpă, instrument care cerea multă iscusință. Din lemn de sicomor, având o lungime de 50 de centimetri, harpa era prevăzută cu patru coarde. Fata își sprijini de umăr partea de jos a instrumentului și, ținându-l orizontal, se strădui să obțină un echilibru desăvârșit, sub protecția celor două sculpturi ce împodobeau harpa, nodul magic al lui Isis și capul lui Maat.

De sub degetele ei se înălța o melodie duioasă, dar al cărei ritm calma spaimele și aducea seninătate.

Înainte de a trece la vărsarea rituală a apei, Pleșuvul așteptă să se stingă ultimele acorduri.

— Cerul și stelele cântă în cinstea Arborelui vieții, aminti el. Soarele și Luna îl proslăvesc, zeițele dansează pentru el. Un cântăreț adevărat cunoaște planul Creatorului, deslușește felul în care el a pus ordine în Univers și armonie între părțile sale. Astfel se naște muzica aceasta cerească, ai cărei interpreți modești putem deveni și noi. Fie ca măiestria ta să se împlinească într-un ritual!

Sosind la Abydos, Gergu se simțea abătut. Ca om de încredere al bogatului și puternicului Medes, Secretar al Casei Regelui, Gergu fusese promovat drept responsabil principal al hambarelor. La adăpostul acestei slujbe, străbătea Egiptul în lung și-n lat, șantajându-i pe unii intendenți și amenințându-i cu măsuri aspre dacă nu-i cedau, fără să sufle o vorbă, o parte din avutul lor.

Greoi, mare mâncău și iubitor de băutură, amator de femei, divorțat de trei ori, Gergu ar fi trebuit să zacă în temniță pentru că-și bătuse ultima soție, dar Medes îi scăpase pielea poruncindu-i să nu mai aibă de-a face decât cu prostituate.

Superstițios, temându-se de puterile ascunse ale zeilor și ale vrăjitorilor, Gergu nu pleca nicăieri fără să poarte o cantitate

respectabilă de amulete. Totuși, punând piciorul pe pământul sacru al lui Osiris, se socotea pradă atacului unor forțe nevăzute.

Marinar încercat și vânător priceput, Gergu ura acțiunile nechibzuite. Iar Medes îl trimisese din nou la Abydos. Și cum Gergu nu-i putea refuza nimic protectorului său, se întorsese pe pământul sacru pretinzând că aduce preoților alimentele de pe lista întocmită de aceștia.

Adevăratul motiv al călătoriei sale era însă altul: să vorbească iar cu unul dintre preoții permanenți, să-l ademenească și să-l transforme în aliat sigur. Medes spera în acest chip să pună mâna pe comorile din Abydos.

După ultima lor întâlnire, Gergu socotise că acest lucru este cu putință. Dar când se gândi mai bine, i se păru că preotul îi întinde o capcană.

Totuși, niciun argument nu-l făcuse pe Medes să-și schimbe părerea și să renunțe. Și doar câțiva litri de bere tare îl convinseseră pe Gergu să iasă din cabină.

Ca și în timpul celorlalte vizite ale sale, fu uimit de mulțimea soldaților însărcinați să păzească ținutul. Ce se petrecea, oare, la Abydos? Fiecare dintre cei care soseau aici era controlat cu grijă și fiecare corabie, cercetată în întregime!

Gergu nu făcu nici el excepție de la regulă. Când văzu năpustindu-se înaintea sa un ofițer și patru voinici înarmați cu bastoane, începu să asude.

Aveau să-l aresteze, să-l ia la întrebări și să-l arunce în temniță!

— Arătați-mi actele! îi ceru ofițerul.

— Iată-le!

Tremurând, Gergu îi înmână un papirus ofițerului care îl citi cu atenție.

— Inspectorul hambarelor Gergu, însărcinat să transporte alimente… Să vedem dacă încărcătura corăbiei se potrivește cu ce scrie aici.

Apoi ofițerul îl privi cu ochi curioși.

— Se pare ca nu vă simțiți prea bine.

— Am mâncat ceva stricat, cred.

— La postul de comanda găsiți un doctor. Dacă nu vă reveniți, vă sfătuiesc să mergeți la el fără șovăire. În timp ce oamenii mei controlează încărcătura, haideți cu mine!

— De ce?

— Am primit ordine clare în ceea ce vă privește.

Gergu simți că i se înmoaie picioarele, dar reuși să-și țină firea. Neîndoielnic, soarta lui era pecetluită. Având în vedere numărul soldaților, era cu neputință să fugă. Resemnat, îl urmă pe ofițer până într-o încăpere întinsă, unde lucrau vreo zece scribi.

Ofițerul luă de pe un raft o tăbliță din lemn și i-o dădu lui Gergu.

— Fiindcă veniți des la Abydos, aveți aici permisul de trecere ca preot temporar, semnat de cel care răspunde de legăturile cu lumea din afară. Permisul nu vă îngăduie să pătrundeți pe pământul interzis neinițiaților și nu vă scutește de niciun control. Totuși, un chip cunoscut ușurează lucrurile.

Incapabil să rostească vreun cuvânt, Gergu se mulțumi să zâmbească prostește.

— Și acum veți fi condus spre locul de întâlnire.

Năucit încă de cele întâmplate, Gergu rămase să aștepte fericit și răbdător la locul obișnuit. Iar așteptarea îi îngădui să-și mai vină în simțiri înainte de a da ochii cu preotul permanent care părea hotărât să-i trădeze pe ai lui.

Dar îndoielile îl năpădiră iar.

Și dacă un alt preot se va ivi din templul acoperit și-l va învinui ca-l ademenise pe unul dintre membrii celei mai tainice confrerii din Egipt?

Cu gâtlejul uscat, Gergu aproape ca se sufocă încercând să bea puțină apă.

Apoi, deodată, bărbatul apăru.

Era același preot, la fel de sever și de respingător!

☥

Dezamăgit peste măsura că nu fusese numit mare preot la Abydos, Bega dorea să se răzbune pe principalul vinovat, faraonul Sesostris. Dar ca să izbutească, avea nevoie de aliați. Însă cum să-i găsească dacă el trăia izolat pe pământul lui Osiris?

Venirea lui Gergu fusese un adevărat miracol. Deși părea un om cu un caracter îndoielnic, Bega îl socoti drept trimisul unui înalt demnitar hotărât să pătrundă misterele din Abydos. Poate că acesta îl împuternicise pe Gergu să afle dacă există vreo fisură care să-i permită să se strecoare înăuntru.

Și acest punct slab era el, Bega.

Așa că avea să-și vândă foarte scump secretele, îmbogățindu-se astfel și împlinindu-și îndreptățita răzbunare.

— Permisul de trecere ne va înlesni întâlnirile, îi dezvălui el lui Gergu. Bineînțeles, voi continua să-ți încredințez liste cu proviziile pe care să mi le aduci și tu vei căuta să-ți îndeplinești sarcinile cu multă râvnă.

— Voi face întocmai, se învoi Gergu.

— Dar înainte de asta, mi-ar plăcea să știu că mă pot bizui pe tine. Așa că te întreb clar dacă te simți în stare să găsești cumpărători pentru ceea ce am eu de vânzare?

— Oricare ar fi mărfurile, nu voi întâmpina nicio greutate.

— Prin urmare, ești un demnitar de vază, Gergu.

— Sunt doar un mijlocitor. Mai-marele meu însă ocupă, într-adevăr, o slujbă înaltă.

— Se numără printre apropiații faraonului?

— Deocamdată, nu pot să vă spun mai multe, trebuie să ne cunoaștem mai bine. Dar mai întâi, ce aveți de vânzare atât de prețios?

— Vino cu mine!

Stomacul lui Gergu se strânse. Nu era, oare, o cursă?

— Nu-ți fie frică, îl sfătui Bega. Îți voi face o favoare pe care preoții temporari care s-au bucurat de ea au apreciat-o nespus. Ai să te apropii de terasa Marelui Zeu.

Pe cât de speriat, pe atât de uimit, Gergu descoperi un mare număr de capele ce mărgineau un drum rezervat procesiunilor. Alcătuite dintr-un sanctuar în fața căruia se întindeau o curte și o grădină, capelele erau înconjurate de ziduri.

— Cine are dreptul să fie îngropat aici? întrebă Gergu.

— Nimeni, de fapt.

— Atunci…

— Să vizităm unul dintre aceste monumente și ai să înțelegi.

Trecând de poarta tăiată într-unul dintre ziduri, cei doi bărbați pătrunseră în grădina unei capele mari. Lângă rădăcina unui sicomor, consacrat zeiței Cerului, Nut, se întindea un bazin în care înfloreau lotuși. Pe lângă pereți erau înșirate stele, statuete și mese de ofrandă de mărimi diferite.

— Niciun trup nu se odihnește aici, îl lămuri Bega pe Gergu. Totuși, mulți demnitari se află în preajma lui Osiris căci li s-a îngăduit sa trimită la Abydos aceste monumente, pe care preoții permanenți le animă prin ritualurile lor. În acest fel se săvârșește călătoria sufletului. Să ai o stelă și o statuie lângă terasa Marelui Zeu înseamnă să fii sigur că-i stai alături pentru vecie. Adesea eu și ceilalți preoți vărsăm apa, numită „roua divină”, și împrăștiem fum de tămâie, „care slăvește”, peste aceste pietre sacre. Numele fericiților aleși se reînnoiesc atunci.

Deși vrăjit de măreția locurilor, Gergu rămase totuși temător.

— Este impresionant, dar nu văd cum…

— Privește mai cu atenție!

Gergu se strădui, dar tot nu desluși altceva în afara capelelor și a monumentelor închinate divinităților.

— Aceste stele, statui și mese de ofrandă sunt neprețuite, zise Bega, căci au fost dedicate și pătrunse de spiritul lui Osiris.

Gergu nu îndrăzni să înțeleagă.

— Doar nu aveți de gând să…

— Este controlat cu asprime tot ce intră în Abydos, dar nu și ce iese.

— Dar cum să scoți…

— Ah, nu, nu statuile, stelele mari sau cele ale demnitarilor trimiși la Abydos de vreun faraon, ci stelele cele mai mici. În unele capele sunt atât de multe, că nimeni nu va băga de seamă că lipsesc câteva. Tu trebuie să găsești cumpărători pentru aceste comori a căror putere protectoare n-are egal.

„Asta-i treabă ușoară, gândi Gergu, și am să scot un câștig cum nu se poate mai bun.”

— Pe viitor, adăugă Bega, îți voi da și alte mărfuri încă și mai prețioase, dar despre ele vom vorbi mai târziu.

— Nu aveți încredere?

— Jocul acesta e primejdios și nu vreau să pierd. Mai întâi, să văd cum te descurci.

— N-o să fiți dezamăgit! Stăpânul meu lucrează repede și știe să păstreze o taină.

— Sper.

— De ce sunt postați atâția soldați și paznici în jurul Abydosului? întrebă Gergu.

— E vorba de una dintre informațiile pe care am să ți le vând. S-au răspândit, poate, anumite zvonuri, dar numai preoții permanenți și apropiații faraonului cunosc adevărul. Faptele fiind neînchipuit de grave, păstrează toți cea mai deplină taină.

— O taină pe care sunteți gata s-o dezvăluiți?

Bega deveni și mai ursuz decât de obicei.

— Vom vedea.

Cei doi bărbați se îndepărtară încet de terasa Marelui Zeu. Liniștea era atât de adâncă, încât zbuciumul lui Gergu se domoli.

— La următoarea ta vizită, îi spuse Bega, am să-ți dau prima stelă.

— Și cum o să facem?

— Fii fără grijă! Dacă negoțul acesta se va dovedi mulțumitor pentru mine, am să vreau să-l cunosc pe stăpânul tău.

— Nu știu dacă…

— Tu și prin tine și el știți cine sunt. De aceea trebuie să aflu și eu cine este el pentru ca asocierea noastră să fie trainică.

— Am să-i aduc la cunoștință aceste dorințe.

— Iată aici lista cu proviziile pe care să le aduci preoților permanenți când ai să te întorci. Nu te grăbi și lasă destul timp să treacă înainte să vii iar aici!

Urcându-se pe corabie, Gergu observă că nu fusese supus nici unui control. Cunoscut acum ca preot temporar, gărzile îl salutară și un soldat îl ajută chiar să-și ducă sacul de călătorie.

Gergu se minuna de îndrăzneala și hotărârea preotului. Probabil că strânsese în el multă ură și pizmă dacă-i trăda astfel pe ai săi! Dar ce noroc nemaipomenit… Nici chiar în visele sale cele mai

nebunești, Medes nu-și închipuise vreodată să-și facă așa un aliat în inima Abydosului!

8.

În vârstă de treizeci de ani și aflat în plină vigoare a tinereții, Rudi era una dintre cele mai temute gărzi din Memphis. Numit într-un post care cerea prudență și subtilitate de către Sobek Păzitorul, vajnicul controlor al asiaticilor care veneau să se stabilească în Egipt își îndeplinea sarcina cu multă severitate.

Muncitor, atent la amănunte și având o fire neîncrezătoare, Rudi nu suporta să-și amintească de răzmerița cananeiană de la Sichem, în timpul căreia murise cel mai bun prieten al său. Deși încântat că acela care o stârnise, un nebun care-și spunea Prevestitorul, fusese ucis, Rudi rămăsese în continuare cu ochii în patru. Se ocupa el însuși de fiecare caravană care cerea permisiunea să intre în Egipt și cerceta documentele tuturor negustorilor. Dacă îi dădea ceva de bănuit, se îndrepta imediat spre postul de vamă situat la nord de Memphis, unde erau reținuți suspecții pe care îi lua îndată la întrebări.

Lui Rudi nu-i plăceau locuitorii din Canaan și nici asiaticii. În ochii săi erau unii mai vicleni ca alții, întrecându-se în minciuni și lovituri pe la spate. De aceea îi trimitea înapoi pe cât mai mulți, fiind convins că astfel contribuia la păstrarea ordinii și a liniștii fără de care nu era cu putință să te bucuri de viață.

— Comandante, în apropierea templului am dat peste doi oameni care m-au pus pe gânduri, îl înștiință aghiotantul său. Nu-i lucru curat cu ei! Ei zic că ar fi negustori de sandale, dar nu au nicio pereche de vânzare.

— Mă duc chiar acum să văd despre ce e vorba.

— Dar, comandante, e ora mesei.

— Datoria înainte de toate.

☥

— Drumul pare liber, fu de părere Shab Strâmbu'.

Mergând înaintea Prevestitorului prin labirintul de străduțe din spatele portului din Memphis, Shab se deplasa precum un animal sălbatic ieșit la vânătoare. Încerca să prevadă chiar și cea mai

neînsemnată primejdie și niciun urmăritor n-ar fi reușit sa-i înșele atenția. Pe deasupra, Shab se bizuia și pe puterea stăpânului său de a se preschimba în pasăre de pradă și de a sfâșia carnea dușmanilor.

Shab se opri în fața unei case părăginite și privi iscoditor împrejurimile.

Nu văzu însă nimic care să-i dea de bănuit.

Așa că bătu de patru ori, rar, în ușa joasă. Dinăuntru i se răspunse cu o singură lovitură. Strâmbu' ciocăni iar, scurt, de două ori.

Și ușa se deschise.

Neîncrezător ca întotdeauna, Shab pătrunse primul într-o încăpere cu pământ bătătorit pe jos, unde stăteau chirciți doi bărbați cu barbă.

Socotind că nu-i nicio primejdie, Strâmbu' îi făcu un semn Prevestitorului, care păși la rândul lui în odaie.

Ușa fu iute închisă.

— Du-te să-i cauți pe ceilalți, îi porunci Prevestitorul celui care păzea ușa.

Patru bărbați spâni, în vârstă de vreo 30 de ani, apărură fără întârziere și se plecară adânc înaintea stăpânului lor.

— De ce aceștia doi și-au lăsat bărbile să crească?

— Stăpâne, explică unul dintre ei, tovarășii noștri nu izbutesc să se împace cu felul de viață al acestui oraș blestemat. S-au străduit mult, dar să le vadă pe aceste femei nerușinate umblând libere peste tot e mai presus de puterile lor. De aceea au ales să rămână aici și să respecte obiceiurile noastre.

— Dar încercările tale ce roade au dat?

— Mă tem că nu tocmai bogate. Împreună cu tovarășii mei ne-am găsit de lucru în port, la încărcarea și descărcarea corăbiilor, dar egiptenii nu ne privesc deloc cu ochi buni. Ei beau alcool, povestesc istorioare nerușinate, râd tare și petrec alături de femeile decăzute. Cum să ne împrietenim cu ei când ne scârbesc într-atât? Vrem să ne întoarcem la Sichem, în Canaan, și să pornim iar lupta acolo împotriva asupritorului.

Shab Strâmbu' ar fi avut poftă să-l scuipe-n față pe acest neputincios, dar numai Prevestitorul avea dreptul să ia o hotărâre.

— Vă înțeleg chinurile, zise el cu blândețe. Egiptul e un pământ al desfrâului și trebuie să-l aducem pe calea virtuții.

Toți se așezară și Prevestitorul începu o cuvântare lungă, în care înfieră dezmățul, libertatea de neîngăduit a femeilor și pe faraonii pe care Zeul îi poruncise să-i nimicească. În mai multe rânduri, bărbații din Canaan dădură din cap în semn de încuviințare. Văzându-l la fel de înverșunat ca și până acum, se simțiră îmbărbătați.

— Vom învinge, continuă Prevestitorul și voi o să fiți primii care vor săvârși o faptă măreață despre care tot Canaanul va vorbi cu mândrie.

Toate privirile se ridicară întrebătoare spre el.

— Ca să-l putem lovi de moarte pe tiran, îi lămuri Prevestitorul, e nevoie ca o caravană a aliaților noștri să ajungă la Kahun. Dar un slujbaș egiptean, pe nume Rudi, e o piedică de netrecut. Iar pe această piedică, chiar voi, curajoșii mei învățăcei o s-o înlăturați.

— În ce fel? întrebă unul din bărboși.

— O să-i întindem o capcană din care nu va ieși viu. Și meritul pentru această ispravă o să fie pe de-a-ntregul al vostru.

Bărbații ascultară cu atenție lămuririle Prevestitorului.

— Până-n clipa când voi da semnalul de începere, vă cer să păstrați deplina taină. Dacă unul dintre voi scapă vreo vorbă, suntem cu toții în primejdie.

— Nici n-o să ne mișcăm de-aici, hotărî unul din bărboși, și ne vom supune poruncilor primite.

Apoi Shab Strâmbu’ cercetă strădușa cu atenție.

Nu se vedea nimeni.

Așa că Prevestitorul putu să iasă din vizuina cananeienilor.

În drum spre casă, Strâmbu’ nu putu să-și țină gura.

— Niște lași și niște nevolnici, stăpâne. După părerea mea, n-ar trebui să vă bizuiți pe ei.

— Nu te înșeli deloc.

— Atunci… Tocmai le-ați încredințat o misiune de cea mai mare însemnătate!

— Bineînțeles, prietene, dar, oare, nu va fi și singura?

☥

— Așadar, începu Rudi, susțineți că sunteți vânzători de sandale.

Cei doi cărora li se adresase îngenuncheară.

— Întocmai, răspunse cel mai în vârstă. Fratele meu e mut, de aceea voi vorbi eu pentru amândoi.

— Încearcă să nu spui și alte minciuni, că îmi pierd răbdarea!

— Vă jur că…

— Nu te încăpățâna zadarnic. Cum ați intrat în Egipt?

— Pe drumurile lui Horus.

— Atunci înseamnă că ați lăsat o urma a trecerii voastre pe la una dintre micile fortărețe. La care?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Tu și complicele tău ați trecut pe ascuns hotarul. Cu ce gânduri?

— Egiptul e bogat, noi suntem săraci. Speram să ne găsim aici norocul.

— Vânzând sandale?

— Da, chiar așa.

— Pe care să le împletiți voi înșivă?

— Bineînțeles.

— Am să vă duc pe amândoi într-un atelier și o să-mi arătați dacă stăpâniți acest meșteșug.

— Am înțeles… Numai că nu știm nimic despre sandale.

— S-o luăm de la capăt atunci, voinice! Și de data asta să nu-mi mai îndrugi baliverne! Altminteri, am să-i las pe oamenii mei să se îngrijească de tine în felul lor.

— Dar în Egipt nu e nimeni bătut!

— Când își vor isprăvi treaba, nici mama ta n-o să te mai recunoască.

Cei doi frați se chirciră.

— Dacă vorbesc, o să am necazuri.

— Dacă taci, o să ai altele și mai mari.

— De fapt, nu cunosc mare lucru… dar mai ales nu vreau să pățesc ceva! Dacă vă spun tot, ne dați drumul?

— Ceri cam mult, nu ți se pare? Uite care e înțelegerea, și nu e loc de târguială: tu îmi spui adevărul gol-goluț și eu o să poruncesc să fiți conduși până la hotar.

— Jurați!
— Jur.
— Bine. Venim din orașul Sichem, din Canaan. Am fost poftiți la Memphis de către unul de-al nostru care s-a mutat aici anul trecut. Ne-a făgăduit adăpost și ceva de lucru. Însă el socotea să facă din noi niște ucigași!
— Cum anume?
— Plănuia să jefuiască una dintre magaziile din port și nu ar fi șovăit să omoare santinelele. Dar nouă nici prin gând nu ne dă să săvârșim asemenea nelegiuire. Așa că suntem fericiți să ne întoarcem pe pământul nostru. Iată, acum ați aflat ce doreați.
— Mai lipsește ceva: unde stă acest compatriot?
— Într-o casă din spatele templului lui Ptah. În fața casei sunt trei palmieri, iar la poartă se găsește mereu un paznic. Omul e foarte bănuitor.
— Care e parola de trecere?
— Răzbunare.
— Tu și fratele tău veți părăsi Egiptul chiar azi.
Rudi ar fi trebuit sa-i dea de știre mai-marelui său, Sobek, dar preferă să se ocupe singur de o treabă așa ușoară. După aceea, avea să smulgă de la acest cananeian numele tuturor complicilor săi. Nu avea niciun rost să-l deranjeze pe comandantul gărzii personale a faraonului din pricina unei bande de răufăcători mărunți.
Prevăzător, Rudi luă cu sine cinci gărzi, căci știa despre cananeieni că se furișau cu multă iscusință și nu voia să le lase nicio posibilitate de scăpare.
Casa nu fu greu de găsit. Gărzile o înconjurară, iar Rudi se îndreptă spre paznicul care ațipise pe prag, și-l trezi bătându-l pe umăr.
— Stăpânul tău e aici?
— S-ar putea. Cine să-i spun că a venit?
— Răzbunare.
— Mă duc să-l caut.
Fără grabă, bărbatul deschise poarta, o apucă pe o potecă acoperită cu nisip, pătrunse în casă, rămase acolo câteva clipe și apoi reapăru fără să iuțească pasul.

— Vă așteaptă.

La rândul său, Rudi străbătu poteca. Îi ieși înainte unul dintre cananeienii cei spâni, căruia Prevestitorul îi poruncise să vină aici, înainte de a-i trimite pe cei doi complici în apropierea templului Ptah ca să atragă atenția gărzilor. Iar Rudi însuși vorbise cu ei, picând astfel în capcană.

Lucrurile mergeau de minune.

— Puteți să repetați cuvântul de trecere? întrebă bărbatul.

— Răzbunare.

— Chiar tu ești ținta acestei răzbunări!

Pe la spate, paznicul îl apucă pe Rudi de mijloc pe când ceilalți credincioși ai Prevestitorului se năpustiră afară din casă și-l înjunghiară pe egiptean. Prăbușit la pământ, Rudi avu totuși puterea să-și cheme în ajutor oamenii, care apărură fără întârziere.

La sfârșitul unei lupte crâncene, doar un soldat, deși grav rănit, scăpă cu viață. Se târî până dincolo de poarta, strigă după ajutor, apoi leșină.

☥

După cum era înțelegerea, Shab Strâmbu' bătu la ușa casei părăginite. Unul din cei doi bărboși din Canaan, care rămăseseră aici așteptând, îi deschise. Strâmbu' intră, urmat de Prevestitor.

— Ai noștri au reușit? întrebă celălalt bărbos care stătea jos și bea lapte.

— Rudi a fost omorât.

— Și tovarășii noștri au plecat spre Sichem?

— Nu, ci undeva mult mai departe.

Bărbosul se ridică.

— Vreți să spuneți…

— Și-au dat viața pentru cauza noastră. Zeul îi va primi ca pe niște viteji adevărați și ei se vor bucura, în sfârșit, de toate plăcerile.

— Și noi… O să părăsim în cele din urmă Memphisul?

— N-ați vrea să vă alăturați și voi celorlalți viteji?

Shab Strâmbu' îl sugrumă iute pe primul bărbos cu un șnur de piele. Al doilea încercă să fugă, dar mâna Prevestitorului îl strânse de piept.

Cananeianul urlă înfiorător.

O gheară de șoim i se înfipse în carne și îi smulse inima.

— Ce facem cu trupurile neînsuflețite? întrebă Shab.

— Lasă-le la vedere și nu închide ușa după noi! Vreun trecător le va zări și va da de știre gărzilor. Iar acestea vor fi mulțumite că au găsit adăpostul cananeienilor pe care-i vor socoti probabil complicii ucigașilor lui Rudi. Și o nouă persecuție se va abate asupra Sichemului. Faraonul va da poruncă să fie supravegheat cu și mai mare asprime Canaanul, convins fiind că acolo se găsește rădăcina răului. Iar noi vom fi liberi să ne ducem planurile la bun sfârșit.

9.

Din vârful colinei unde fusese săpat vastul său mormânt, acum terminat, Khnum-Hotep admira întinderile magnificei provincii Oryx, unde, peste câteva ore sau câteva zile, avea să se desfășoare sângerosul război iscat între egipteni.

În acest mormânt împodobit cu minunate păsări de toate culorile, domnea încă o pace adâncă. Dar ce va rămâne din acest monument dacă Sesostris va birui? Fără îndoială că faraonul l-ar fi distrus piatră cu piatra ca să șteargă orice urmă a ultimului său dușman. Și ce se va alege de capitala Menat-Khufu, „Doica lui Kheops”, locul de naștere al vestitului constructor al marii piramide?

Dar nu, Sesostris nu va învinge! Nu, el nu va domni încă peste ogoarele acestei provincii, peste satele sale frumoase cu mici case albe, peste plantațiile sale de palmieri și bazinele sale de irigații. Nu va stăpâni drumurile pentru caravane ce șerpuiau prin deșertul oriental și nu va comanda trupele sale numeroase și bine antrenate. Soldații aveau să se bată cu sălbăticie și niciunul nu va depune armele.

— Răcoriți-mă! porunci Khnum-Hotep celor doi servitori, care începură pe dată să agite două evantaie în forma de lotus. Cunoscând dorințele stăpânului lor, găsiră iute ritmul potrivit.

„Cât e de fermecătoare această priveliște, gândea Khnum-Hotep, cât e de pătrunsă de blândețe! De ce trebuie ca acest vis devenit aievea prin munca omului să sfârșească atât de violent?”

Dar nu mai era cu putință să prelungească aceste prea scurte clipe de meditație, căci toți îi așteptau ordinele.

— Să ne întoarcem la palat!

Corpolent, Khnum-Hotep dispunea de trei lectici cu spătar ce se putea ridica sau coborî după voie.

Cei trei câini ai săi, un mascul foarte vioi și două femele dolofane, veniră în fugă spre el ca să-și primească mângâierile. Absorbit de gânduri, stăpânul nu le dărui decât un scurt moment de tandrețe.

Patru voinici ridicară lectica, de curând întărită și, în tovărășia câinilor, porniră spre capitală.

☥

După un îndelungat masaj cu pomada sa preferată, obținută din grăsime purificată fiartă în vin aromat, Khnum-Hotep se cufundă într-un jilț cu spătar înalt.

Un servitor se grăbi să-i spele mâinile, un al doilea îi turnă vin alb în cupa sa favorită, împodobită cu o frunză de aur, un al treilea scoase dintr-o lădița din lemn de sicomor două peruci scumpe, una scurtă, cu părul împletit, cealaltă lungă, cu șuvițe ondulate. Lui Khnum-Hotep îi plăcea să-și schimbe în fiecare zi pieptănătura și nu suporta ca aceasta să aibă vreun cusur, căci ținea mult la înfățișarea sa. Uneori dorea să aibă fruntea, urechile și ceafa acoperite, în alte împrejurări, cozile grele i se păreau mai potrivite.

— Niciuna, nici alta, îi spuse el servitorului. Dă-mi-o pe cea mai veche și mai simplă!

Ca să-și înfrunte vrăjmașul, Khnum-Hotep voia să semene cu strămoșii săi.

Tocmai atunci se înfățișă și doamna Techat, Trezoriera care avea însărcinarea să controleze magaziile provinciei și să se îngrijească de averea guvernatorului.

— Poruncile pe care le-ați dat au fost îndeplinite cu mare grijă. Apărarea este bine pusă la punct, iar soldații, la locurile lor.

— Provincia Oryx va fi mormântul trupelor celui care ne atacă. Se vor năpusti înainte și vor cădea în capcanele noastre.

— Iertați-mi îndrăzneala, stăpâne, dar oare aceasta nu e o speranță zadarnică? Doar nu-l socoți pe Sesostris un nepriceput? Neîndoielnic, și-a trimis înainte iscoade să cerceteze câmpul de bătaie.

— Însă noi le-am prins!

— Dar nu pe toate! Credeți că regele nu ne cunoaște puterile și slăbiciunile?

— Dacă e așa, atunci să scăpăm de acestea din urmă!

— Nu avem destui oameni.

— Femeile și copiii să ia parte cu toții la apărarea pământurilor noastre.

— Asta și fac deja.

Privirea lui Khnum-Hotep se întunecă.

— După părerea ta, doamnă Techat, nu avem nicio șansă să învingem!

— Poate curajul nostru ne va îngădui să respingem primul atac.

— Vrei să zici că e mai bine să ne predăm?

— Bineînțeles că nu, stăpâne! Dar îmi dau seama că oricare ar fi soarta acestei înfruntări, provincia noastră își va pierde strălucirea. Mi-e frică. Frică să nu văd cum este nimicit ceea ce cu toții prețuim atât.

Khnum-Hotep nu rosti nicio vorbă de îmbărbătare. Ce ar fi putut să mai spună în fața gândirii atât de limpezi a sfătuitoarei sale?

— Îngăduiți-mi să mă retrag, stăpâne! Nu vreau să fiu de față la acest măcel. Dacă vom fi înfrânți, soldații faraonului nu mă vor prinde vie.

Khnum-Hotep se afundă și mai mult în jilț. Aici dorea să primească vestea că Sesostris a pornit la atac. Și atunci se va așeza în fruntea celor mai buni oameni ai săi care vor lupta până la capătul puterilor.

Deodată, răsunară zgomote de pași grăbiți.

— Stăpâne, îl anunță intendentul său cu o voce tremurătoare, a sosit faraonul!

— Unde a atacat?

— N-a atacat, este aici!

Khnum-Hotep se încruntă.

— Aici… Ce înseamnă asta?

— La ușa palatului, stăpâne.

— Trupele mele au fost zdrobite și eu nu aflu decât acum!

— Nu, stăpâne! N-a murit nimeni.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Faraonul e singur, adică aproape singur. Purtătorul Sigiliului regal îl însoțește.

Neîncrezător, Khnum-Hotep se ridică și se îndreptă cu pași mari spre intrarea în palatul său.

Monarhul purta pe cap coroana albastră, iar trupul îi era acoperit de o pânză pe care se vedeau hieroglifele ce aminteau de funcția

acestui veșmânt sacru: să-l prefacă pe rege în lumină, să-i aducă biruință împotriva răului și să-l ajute să vadă creația zeilor în toata deplinătatea ei.

— Nimeni… nimeni nu v-a împiedicat să ajungeți până la mine?

— Cine ar îndrăzni să ridice mâna asupra regelui Egiptului de Sus și al celui de Jos?

— Provincia mea e independentă, zise Khnum-Hotep roșind, înainte de a începe o cuvântare lungă în care zugrăvi istoria familiei sale până în cele mai mărunte amănunte.

Înșirând toate binefacerile de care se bucurase provincia sub conducerea sa, își lăudă apoi cu dărnicie meritele.

Nemișcat, Sesostris așteptă sfârșitul cuvântării fără să arate cel mai mic semn de nerăbdare. Apoi lăsă ca liniștea să se aștearnă preț de câteva clipe înainte de a vorbi:

— Cel care grăiește către oameni îndelung și fără limpezime, cel care nu știe să-și stăpânească limba, naște tulburare. Să ațâți mulțimile duce la distrugere. De aceea, ca să conduci, trebuie să grăiești cu pricepere și cu înțelepciune.

Demnitarii prezenți erau convinși că Khnum-Hotep, simțindu-se batjocorit peste măsură, va porunci fără întârziere arestarea acestui rege nechibzuit.

Însă, ca lovit de fulger, guvernatorul provinciei rămase nemișcat și mut.

— Stând de vorbă cu zeii, faraonul face o înțelegere cu ei, continuă Sesostris, dar nu în folosul propriu. Energia creatoare care îi este încredințată o îndreaptă către poporul lui. Armonia domnește peste regat când oamenii nu își reclamă drepturile, ci își împlinesc îndatoririle. Fie ca gândurile oamenilor și spiritul divinităților să se unească, fie ca Locașul Regelui, să rămână întreg, iar cârmuirea să se bizuiască pe dorința omului de a se alătura semenilor săi, și nu de a se rupe de ei. De aceea toate provinciile trebuie să se strângă laolaltă ca să aducă ofrande templului, iar Egiptul să fie astfel un singur trup, asemenea cerului. Faraonul nu se mulțumește doar să vorbească, el trece la fapte. Eu împlinesc cu răbdare și stăruință ceea ce inima mea mă îndeamnă. Dacă ești un om căruia îi pasă de ceilalți, nu-i dezbina. Dar oare răul nu te roade deja, Khnum-Hotep?

Nu tu ai furat aurul zeilor? Nu tu ai aruncat vraja asupra Arborelui vieții? Nu ești tu cel care încearcă să împiedice renașterea lui Osiris?

Și din nou domni tăcerea.

De data aceasta, Khnum-Hotep nu putea să mai tacă. Acuzațiile erau atât de grave, încât ar fi fost de așteptat ca guvernatorul provinciei să-l ucidă pe monarh, fie pentru că știa prea multe, fie pentru că îndrăznise să-i păteze onoarea.

În cele din urmă, Khnum-Hotep răspunse, dar într-un mod pe care nimeni nu l-ar fi bănuit.

Impunătorul guvernator izbucni în râs.

Un râs atât de răsunător, că trecu dincolo de zidurile palatului.

Când se potoli, Khnum-Hotep băgă de seamă că privirea faraonului îi sfredelea inima.

— Luminăția Voastră, recunosc că n-am știut să-mi înfrânez limba! Dar am râs din două pricini. Mai întâi, din pricina mea și a încetinelii cu care v-am priceput vorbele chibzuite și atât de puternice! Apoi, din pricina învinuirilor pe care mi le-ați adus. Aurul scos din minele deșertului răsăritean s-a împuținat cu multă vreme în urmă, iar cel pe care-l am este sortit templelor. Cât despre Arborele vieții, socotind că nu e o închipuire, nu știu unde se află. Și chiar dacă-l venerez pe Osiris, singurul chezaș al supraviețuirii sufletului meu, nu sunt inițiat în misterele renașterii sale și, prin urmare, nu am nicio putere nici asupra lui, nici asupra pământului său sacru de la Abydos. Nu sunt ucigașul pe care-l căutați, Luminăția Voastră! Această întâlnire este cel mai însemnat lucru din viața mea, căci ea pune capăt vrăjmășiei noastre și ne îngăduie să ocolim o luptă sângeroasă și pustiitoare. Am văzut și am ascultat un faraon adevărat, al cărui supus credincios sunt începând de acum. Vă încredințez provincia Oryx și vă invit la cel mai măreț ospăț care s-a desfășurat vreodată în capitala mea.

☥

Pentru Sobek Păzitorul, care se îndoia încă de sinceritatea lui Khnum-Hotep, acest ospăț era un adevărat coșmar. Cum să asigure paza regelui în sala uriașă în care veniseră să ia loc înalții demnitari ai provinciei, împreună cu soțiile lor? Oare gazda lor nu se prefăcuse doar ca să-l atragă pe faraon în capcană?

Generalul Nesmontu împărtășea aceleași gânduri. Obligat să îmbrace veșminte de ceremonie, îl socotea pe Khnum-Hotep în stare să plănuiască asasinarea regelui și a apropiaților săi în timpul acestei sărbători grandioase, când soldații provinciei Oryx se înfrățeau cu cei ai faraonului. Neîncrezător, Nesmontu dăduse ordine precise unui regiment de elită însărcinat să intervină la cea mai mică întâmplare neprevăzută.

Generalul Sepi și Purtătorul sigiliului regal Sehotep se arătară mai puțin aplecați spre gânduri negre. Primul, pentru că observase ușurarea pe care o resimțea toată lumea căci scăpaseră de o înfruntare cruntă, al doilea, pentru că fusese de față la schimbarea petrecută cu Khnum-Hotep și era convins că nimeni n-ar fi putut să se prefacă într-atât.

Împodobită cu sute de flori, luminată de zeci de lămpi și scăldată în parfumuri, sala ospățului era o încântare pentru ochi.

Când vocea autoritară a lui Khnum-Hotep se înalță, se așternu tăcerea:

— Faraonul a venit. El unește Cele Două Regate, Egiptul de Sus și Egiptul de Jos, domnește peste pământul roșu și așază pământul negru sub puterea sa, dă viață trestiei și albinei. Noi, toți cei de aici, să ne plecăm înaintea lui și să-l veneram!

Mulți dintre oamenii cu firi aspre, începând cu generalul Nesmontu, nu-și putură stăpâni emoția. În acest moment, Egiptul își regăsea deplinătatea, pacea și armonia. Umbra războiului dintre egipteni dispăruse.

Ținând seama de această faptă măreață, Sesostris se număra de-acum printre cei mai mari faraoni din istoria egipteană.

Bucătarii lui Khnum-Hotep aleseseră să pregătească tot soiul de pești, unii fripți și serviți cu sparanghel, iar alții într-un sos de chimen, țelină și coriandru. Lungi de doi metri, cei mai mari bibani cântăreau 150 de kilograme. Luptători aprigi, nu se lăsau prinși cu ușurință, dar cădeau pradă pescarilor iarna, când se apropiau de suprafața apei. Aveau spatele brun-verzui, burta argintie și carnea neobișnuit de fină. Însărcinat să apere prora bărcii soarelui, bibanul dădea de veste echipajului divin că șarpele uriaș apăruse, hotărât să bea apa Nilului.

Generalul Nesmontu aprecie îndeosebi un chefal cu capul rotunjor și solzi mari, ce trăia în bălțile sărate și în Deltă. Șiret și iute, scapă adesea din năvoade. Cât despre Sehotep, acesta gustă cu încântare din carnea delicată a unei mrene cu corp alb, argintat și strălucitor. Pentru pescuirea ei erau întrebuințate cârlige triple și drept momeală, curmale sau bulgări de orz încolțit. Generalul Sepi gustă dintr-un pește foarte scump, cu botul scurt și ochii mari, care viețuia în apropierea malurilor fluviului. Pește nocturn, temător, urca foarte rar la suprafață și doar pescarii încercați izbuteau să-l înhațe. Sobek Păzitorul mânca plin de poftă o minunată *citharine,* alb-argintată pe burtă și pe părți, și gri-albăstruie pe spate. Și nimeni nu strâmbă din nas când apărură tăvile cu barbuni, țipari, crapi și lini.

Icrele de chefal erau dintre cele mai bune, căci fuseseră spălate de mai multe ori în apă sărată, stoarse între două bucăți de lemn și apoi uscate. Ele însoțiră felurile de mâncare principale, care se bucurară de multă prețuire, sporită de vinul ale cărui etichete precizau că era „de opt ori bun”, cel mai înalt grad de apreciere pe care-l putea dobândi o podgorie. Chiar și Nesmontu fu nevoit să recunoască priceperea podgorenilor din provincia Oryx care o egala pe a celor din Deltă.

Pe când vorbele începură să se lege cu ușurință și atmosfera se înveseli, Khnum-Hotep îi zise regelui:

— Luminăția Voastră, pot să vă cer lămuriri despre întrebările îngrozitoare pe care mi le-ați pus?

— Asupra Arborelui vieții, salcâmul lui Osiris de la Abydos, s-a abătut o vrajă. Dacă el piere, piere și Egiptul. Doar un anumit fel de aur l-ar putea tămădui. Și va trebui să-l aflăm pe vinovat, cel care mânuiește forța lui Seth împotriva lui Osiris.

— Și ați crezut că… eram eu!

— I-am bănuit pe fiecare dintre guvernatorii care nu voiau să renunțe la privilegiile lor. Să lupți împotriva unui Egipt unit nu înseamnă să împiedici renașterea lui Osiris? Astăzi, Cele Două Regate stau laolaltă și nevinovăția ta și a celorlalți guvernatori a fost dovedită.

— Atunci cine e făptașul?

Atâta vreme cât nu-l vom găsi, vom fi în mare primejdie.

— Am să vă ajut cum voi putea mai bine.

— Fără să dai greș și fără ranchiună?

— Porunciți și mă voi supune.

Târziu în noapte, fură servite prăjituri cu miere și sirop. Când faraonul se ridică, toți mesenii făcură la fel, ca să-i asculte vorbele pe care le presimțeau a fi de cea mai mare însemnătate.

— Nu mai există guvernatori de provincii, drepturile transmise din tată în fiu sunt înlăturate. Egiptul de Sus și Egiptul de Jos s-au alăturat în inima și mâna regelui. Încredințez administrarea Celor Două Regate unui vizir. El va sta de vorbă cu mine în fiecare dimineață, va da seamă de faptele sale în fața mea, va fi ajutat de cei mai înalți slujbași și supus controlului Casei Regelui. Sarcina sa se anunță anevoioasă, aspră și amară ca fierea. Va veghea ca legea lui Maat să fie respectată, fără s-o încalce, fără slăbiciuni sau zel dăunător, va izgoni nedreptatea, va avea urechi și pentru cel bogat, și pentru cel sărac, se va face respectat mulțumită cinstei sale și nu-și va pleca fruntea în fața demnitarilor.

Toți cei prezenți se gândeau la același lucru: cui va încredința faraonul această funcție copleșitoare, cine avea să fie omul care se va bucura de încrederea monarhului, dar va fi împovărat de mulțimea sarcinilor sale.

— Îl numesc vizir pe Khnum-Hotep, hotărî Sesostris.

10.

Soarele apusese. Iker intră în casa părăsită unde se întâlnea cu Bina, tânăra asiatică, la adăpost de urechile curioase.

Locul îți dădea fiori. Un perete amenința să se prăbușească, iar grinzile erau crăpate. Cât de curând, această cocioabă avea să fie dărâmată pentru a îngădui ridicarea unei noi construcții.

— Eu sunt, zise scribul cu jumătate de glas. Poți să te arăți.

Dar nicăieri nu se zărea niciun semn de viață. Brusc, Iker se întrebă dacă nu cumva frumoasa cu pielea arămie îl trădase. Oare nu uneltea ea împreună cu primarul și cu Heremsaf, ca să-l ducă pe tânărul scrib la pierzanie? Destăinuindu-le acestora care erau planurile lui, ea l-ar fi condamnat la pedeapsa cea mai grea, iar tiranul ar fi continuat să distrugă Egiptul răspândind numai nenorocire în jur.

Tocmai când se pregătea să plece, nădăjduind că soldații nu-l așteptau deja afară, două mâini îi acoperiră ochii.

— Aici sunt, Iker.

Tânărul se smuci, furios.

— Ești nebună! De ce vrei să mă bagi în sperieți?

Bina se bosumflă ca un copil.

— Mie îmi place să mă distrez… Dar se vede treaba că ție nu.

— Crezi că îmi arde de râs?

— Ai dreptate, iartă-mă!

Se așezară unul lângă altul.

— Te-ai hotărât în cele din urmă, Iker?

— Mai am de verificat ceva.

— Am primit vești îmbucurătoare! Aliații noștri nu vor mai întârzia mult. Peste puțin timp, vor ajunge la Kahun. Acești războinici adevărați vor ști să pună stăpânire pe oraș. Cel care le împiedică venirea în Egipt tocmai și-a părăsit slujba, iar locul i-a fost luat de altcineva mai îngăduitor. De aceea, caravana va izbuti să treacă fără greutate.

— Presupun că vor să cucerească și alte orașe.

— Nu știu, Iker. Eu nu sunt decât o slujitoare neînsemnată, devotată luptei celor asupriți. Și ei vor învinge!

— Primăria mi-a oferit o casă superbă, zise Iker.

— Vor să-ți înăbușe setea de dreptate! Dar tu nu te numeri printre ambițioșii care nu visează decât o viață ușoară și îmbelșugată, nu-i așa?

— Nimeni n-are să mă cumpere, Bina! Bătrânul meu învățător m-a povățuit să caut întotdeauna dreptatea și să-i urmez căile.

— Atunci, omoară-l pe Sesostris!

— Trebuie să mai cercetez arhivele unde, deocamdată, nu mi se îngăduie să intru.

— Cum vrei, Iker. Dar nu pierde prea mult timp!

☥

Întins în patul său, Sekari se gândea la minunatele clipe pe care tocmai le trăise în brațele noii sale iubite, slujitoare într-o casă învecinată, pe care o fermecase cu istorioare vesele și din ce în ce mai îndrăznețe. Când bărbatul o întrebase dacă n-ar vrea ca împreună să dea viață celei mai deocheate dintre ele, ea se-nvoise și trecuse la fapte cu multă însuflețire. Dar ce femeie, demnă de acest nume, ar fi refuzat să se zbenguiască între așternuturi de in, noi și parfumate?

Sekari ar fi luat-o bucuros de la capăt, dar trebuia să-i dea de mâncare lui Vânt-de-Miazănoapte și nu putea să-l lase să aștepte pe măgarul stăpânului său. Apoi avea să pregătească niște bucate îmbietoare, căci lui Iker îi lipsea de la o vreme pofta de mâncare.

Și cum nu se ivi nimic neașteptat, Sekari petrecu timp îndelungat în bucătărie.

Când se întoarse acasă, tânărul își spălă mâinile și picioarele, apoi se așeză pe un scaun. Avea fața mai întunecată decât în ajun.

— Sunt sigur că nu vei prețui nici mâncarea de dovlecei, nici pe cea de bob cu usturoi.

— Nu mi-e foame.

— Oricare ți-ar fi ținta, Iker, n-o vei atinge slăbind văzând cu ochii.

Tocmai atunci se auzi o voce cunoscută.

— Pot să intru? îl caut pe scribul Iker.

— Heremsaf…

„De astă dată, gândi tânărul, nu-mi va dărui nici casă, nicio slujbă mai bună. Probabil că a poruncit să fiu urmărit și a aflat de legătura mea cu Bina.“

— Mă duc să-l poftesc înăuntru, zise, plin de curaj, Sekari.

— Nu, lasă. Treaba aceasta nu mă privește decât pe mine.

Mai-marele lui Iker avea o înfățișare aspră și hotărâtă.

— Frumoasă casă, Iker! Dar îmi pari obosit.

— Munca de peste zi a fost grea.

— Te învoiești să mă urmezi fără să pui întrebări?

— Am de ales?

— Bineînțeles. Ori rămâi aici și te odihnești, ori pornești în căutarea neprevăzutului.

„Neprevăzut… Ciudată vorbă întrebuințează pentru temniță”, își spuse Iker.

Să fugă? Era doar o amăgire. Și, pe deasupra, câtă plăcere ar fi simțit Heremsaf să-l vadă pe tânărul scrib doborât la pământ și lovit de soldați cu bastoanele! Pentru că ajunsese la capătul drumului său avea, cel puțin, să se poarte cu multă demnitate.

— Vă urmez.

— După părerea mea, n-o să-ți pară rău.

Iker nu răspunse nimic la această ironie mușcătoare. Nu voia să arate față de învingătorul său niciun semn de slăbiciune.

Când ieșiră din casă, tânărul nu zări niciun soldat, apoi înțelese că Heremsaf nu-l conduce în afara orașului, ci spre zidul de la miazăzi.

— Unde mergem?

— La templul lui Anubis.

— Ce învinuiri îmi aduceți? Nu mi-am îndeplinit cum se cuvine îndatoririle? Nu vă e pe plac ordinea din bibliotecă?

— Dimpotrivă, Iker, dimpotrivă! Ți-ai îndeplinit atât de bine sarcinile, încât corpul preoților lui Anubis dorește să te vadă.

— Acum?

— Să știi că oamenii aceștia nu țin seama nici de oră, nici dacă e zi sau noapte. Dar tu ești liber să le respingi chemarea.

Ce fel de cursă pusese la cale Heremsaf? Pe cât de neliniștit, pe atât de curios, Iker nu se întoarse din drum.

În pragul templului, stătea un sacerdot ras în cap ținând în mână o torță. Lângă el veni încă un preot, ducând un papirus rulat, și se închină înaintea lui Heremsaf. Acesta se întoarse către scrib.

— Tu, Iker, vrei să devii preot al lui Anubis?

Luat pe nepregătite, tânărul răspunse fără să șovăie.

— Da, vreau!

Și aceste cuvinte aprinseră focul unei speranțe până de curând zadarnice și care, de-acum, ar fi putut să se preschimbe în realitate.

— Ai fost inițiat în misterele scrierii sacre? întrebă purtătorul papirusului.

— Cunosc hieroglifele mame și vorbele lui Thot.

— Atunci citește acest text ritual. Apoi vei scrie formulele cunoașterii care privesc meșteșugul scribilor.

Iker trecu această încercare cu ajutorul cugetărilor în care Maat, adevărul și judecata dreaptă, ocupa locul cel mai de seamă.

— Preoții să se adune, fu de părere cel care ținea torța, și să cercetăm ce însușiri de preț are acest tânăr. Marele preot se învoiește să ne vegheze?

Heremsaf dădu din cap în semn de încuviințare.

Iker era peste măsură de uimit. Lui Heremsaf, demnitarul pe care-și închipuia că-l cunoaște bine, îi fuseseră încredințate misterele lui Anubis.

Cei doi preoți îl luară de mâini pe tânărul scrib și îl conduseră în prima sală a templului.

Pe băncile de piatră ce se înșirau de-a lungul pereților stăteau preoții permanenți, care celebrau ritualurile zilnice și îngrijeau locul sacru.

Heremsaf se așeză și el și rosti prima întrebare:

— Ce știi despre Anubis, Iker?

— El face legătura între lumi și are în păstrare secretele ritualurilor reînvierii. În chip de șacal, curăță deșertul de stârvuri pe care le preschimbă în energie.

Clare și scurte, alte cincizeci de întrebări țâșniră una după alta. Iker răspunse fără grabă și fără a încerca să-și ascundă neștiința în

spatele unei vorbarii de om învățat.

În timp ce preoții se sfătuiau, Iker fu condus într-o încăpere cu pereții goi, luminată de o singură lampă. Timpul își încetă curgerea, iar scribul se pierdu într-o meditație liniștitoare.

Un sacerdot îi aduse un veșmânt lung din pânză de in, pe care Iker îl îmbrăcă.

— Scoate-ți amuletele! îi ceru preotul. Acolo unde vei merge, nu-ți vor fi de niciun folos. Judecătorul tău, singurul tău judecător va fi Anubis. Și nu te poți împotrivi hotărârilor sale.

Apoi ritualistul îl făcu să coboare într-un mormânt întunecos.

— Privește în adâncul acestei peșteri și ai răbdare. Poate că zeul ți se va arăta.

Rămas singur din nou, Iker se obișnui puțin câte puțin cu bezna. În cele din urmă zări, mirat, un șacal mascul și unul femelă stând față în față ridicați pe picioarele din spate și lăsând între ei un loc gol care-l atrăgea pe Iker cu o putere mai presus de voința lui.

Fără să-i pese de primejdie, se strecură între cele două fiare sălbatice, care își puseră labele din față pe umerii lui.

În clipa aceea, Iker simți o energie nouă care îl străbătu din creștet până în tălpi. Parcă tot trupul său se reînnoia, iar simțurile îi deveniseră mai ascuțite ca oricând.

Apoi apăru Heremsaf purtând o lădița din lemn de salcâm, pe care o așeză la picioarele lui Iker și o deschise încet.

Înăuntrul ei se găsea un sceptru din aur, numit *sekhem.* Când era desenat sub formă de hieroglifă însemna stăpânire și putere.

Scribul își aminti cuvintele olarului care lucra lângă templul lui Anubis. De la el aflase că zeul cu cap de șacal stăpânea adevărata putere, incarnată în acest simbol păstrat la Abydos. Cu ajutorul lunii, discul de argint pe care-l mânuia noaptea, Anubis îi lumina pe cei drepți, și tot el modelase o bucată de aur dându-i forma soarelui.

Heremsaf închise lădița și ieși. Iker îl urmă până în sala sprijinită de coloane și acoperită cu dale mari din piatră. Aici preoții permanenți îl ascultară cu pioșenie pe mai-marele lor care i se adresă noului preot.

— Întoarce-ți privirile spre Sfântul Sfinților, cerul deasupra pământului. Să nu intri niciodată aici înainte să te purifici, să nu

săvârșești nicio greșeală, să nu furi, să nu rostești minciuni, să nu dezvălui secretele pe care le vei afla, să nu împuținezi ofrandele, să nu-ți hrănești inima cu vorbe nelegiuite, sa-ți îndeplinești îndatoririle după legile noastre, și nu după voia ta. Nu ți se cere să răspândești vreun adevăr sau vreo învățătură, nici să convingi pe cineva să urmeze căile credinței. Când vei fi chemat la templu, să încalți sandale albe și să-ți duci sarcinile până la capăt, căci Zeul îl cunoaște pe cel care-l venerează. Ești gata, Iker, să depui jurământ?

— Sunt gata.

— Apropie-te de altar!

Scribul se supuse.

— Aceasta e piatra de temelie din care s-a născut templul. Dacă îți încalci jurământul, ea se va preschimba într-un șarpe care te va devora. Repetă după mine această formulă: „Sunt fiul lui Isis și nu voi trăda cele șapte cuvinte ascunse sub pietrele din vale”.

După ce Iker fu astfel primit în rândul preoților, Heremsaf îi aduse la cunoștință sarcina ce-i revenea.

— O dată pe săptămână vei umple cu ofrande acest altar. Pe timpul procesiunilor și al sărbătorilor lui Anubis, vei aprinde un opaiț. În schimbul muncii tale, vei căpăta orz și feștile pentru iluminat. Pe deasupra, vei fi slujitorul *Ka*-ului acestui templu, care e puterea sa spirituală. De aceea vei rosti, în timpul ceremoniilor, vorbele care dau viață acestei forțe hrănitoare. Fii binevenit printre noi, Iker, și ia parte la ospățul nostru!

Noul preot temporar fu îmbrățișat de către tovarășii săi.

Noaptea era blândă, iar bucatele, gustoase. În timpul împărțirii plăcintei rituale prin care zeul își arăta chipul, Iker se simți mai aproape de sacru decât oricând, chiar dacă adevăratele taine rămâneau încă de nepătruns.

El, un scrib mărunt din târgușorul Medamud, se număra de-acum printre preoții temporari ai templului lui Anubis din Kahun… Cine și-ar fi închipuit o asemenea soartă? Și se gândi la tânăra preoteasă, la acea femeie fără seamăn pe care continua să o iubească. În seara aceasta, oare n-ar fi fost mândră de el?

Nu, bineînțeles că nu, căci era obișnuită să se afle în preajma înalților demnitari și nici măcar nu și-ar fi coborât ochii asupra lui

Iker. Totuși, el pătrunsese în ierarhia sacră și primise protecția lui Anubis.

— Iată noua ta amuletă, zise Heremsaf oferindu-i lui Iker un sceptru mic, Puterea, din comalină. Pune-l la gât și nu te despărți de el niciodată!

La rândul lor, slujitorii lui Anubis îi urară bun venit noului lor confrate.

Ascultând cuvintele lor domoale care-l încurajau să descopere puțin câte puțin învățăturile zeului, tânărul se întrebă dacă nu apucase pe un drum greșit. N-ar fi trebuit, oare, să dea uitării planurile lui fără rost și să se mulțumească sa trăiască aici, la Kahun, îndeplinindu-și noile îndatoriri și citind cărțile înțelepciunii?

Se bucura de farmecul acestui ritual, de seninătatea acestor oameni, de frumusețea acestui loc… Cât i se părea de luminos viitorul!

Dar mersese prea departe.

Ascuns în camera sa, pumnalul cu care hotărâse sa-l ucidă pe Sesostris n-avea să dispară. Iar Bina era așa de vie în mintea lui și-i amintea de adevărata sa misiune! Să nu mai țină seama de ea, să-i uite pe nefericiții asupriți de tiran ar fi fost o lașitate de neîndurat.

— Te crezi pe deplin în stare să iei asupra ta noile sarcini? îl întrebă Heremsaf.

— Altminteri m-ați mai fi chemat?

— Oare viața nu e un șir de încercări?

— Doar atât însemn eu… o încercare?

— Asta tu trebuie să mi-o spui, Iker.

Scribul era copleșit de nesiguranță. Adăugându-se agitației acestor clipe, vinul de la ospăț se amesteca printre gândurile sale. Cine era Heremsaf? Un protector care îi deschidea calea misterelor sau un dușman care jurase să-l dea pierzaniei?

Dar ora nu era potrivită nici pentru întrebări, nici pentru răspunsuri, ci pentru înțelegere frățească între slujitorii lui Anubis. Și în inima nopții, Iker gustă din ea ca dintr-o mâncare neasemuită.

11.

Când mai-marele tuturor gărzilor din regat se înfuria, cel mai bine era să-ți ții gura, să ciulești urechile, să-i asculți ordinele și să le îndeplinești fără crâcnire. De aceea, cercetările asupra morții lui Rudi fură duse cu iuțeală la bun sfârșit.

Nu încăpea nicio îndoiala că ucigașii erau cananeieni din Sichem, orașul răzmeriței, supravegheat acum cu asprime. Dar măsurile de precauție se dovediseră insuficiente, căci luptători din umbră se strecuraseră în Memphis și trecuseră la fapte. Și avuseseră legături cu niște cananeieni bărboși, găsiți morți într-o casă dărăpănată din spatele portului. Era limpede că acolo se adăpostiseră ucigașii. Dar ce se petrecuse? Se omorâseră unii pe alții sau căpetenia lor se descotorosise de ei înainte să fugă? Distrus în parte, oare grupul își refăcuse forțele într-o altă ascunzătoare?

Oricum, trebuiau grabnic găsiți și înlăturați complicii lor din Sichem și se cuvenea ca soldații egipteni din Canaan să-și înăsprească purtările. Așa se încheia raportul lui Sobek, trimis faraonului care, la întoarcerea în Memphis îi chemase la el pe cei care făceau parte din Casa Regelui. Printre ei se număra acum și vizirul Khnum-Hotep, căruia i se dăduse o locuință impunătoare chiar lângă palat. Între el și cei mai însemnați demnitari alături de care lucra, Marele Trezorier Senankh și Purtătorul sigiliului regal Sehotep, se născuse de îndată o mare simpatie. Khnum-Hotep se vădea a fi un vizir sever, credincios faraonului. Cu ajutorul celor doi îi strânse pe cei mai pricepuți scribi, sporind astfel eficiența administrației. Dar nimeni nu-l pizmuia căci, în fiecare zi, era nevoit să rezolve mii de probleme.

— L-am trimis pe generalul Sepi în căutarea aurului tămăduitor, le spuse Sesostris. În fruntea unei mici trupe de soldați, el va cerceta toate locurile unde e cu putință să-l afle. Reîntregirea Egiptului va încetini uscarea arborelui, dar nu e de ajuns pentru a-l salva. Și încă nu știm cine a aruncat vraja asupra salcâmului, încercând să împiedice reînvierea lui Osiris. Trebuie să-l aflăm neîntârziat. Pe

deasupra, suntem nevoiți să înfruntăm încă o primejdie: având în vedere uciderea lui Rudi de către cananeieni, Sobek e de părere că acolo mocnește o nouă răzmeriță. De aceea trebuie să intervenim energic în Canaan și în toată Syro-Palestina. Ieri, așa ceva ar fi fost cu neputință. Dar acum vom alcătui o armată din care vor face parte și soldații provinciilor care au revenit în sânul Egiptului. Încredințez comanda acestei armate a întregii țări generalului Nesmontu, care va începe degrabă pregătirile. Iar aceste trupe nu vor fi o putere oarbă, ci vor lupta împotriva dezordinii și a nesupunerii.

☥

Singurul om căruia nu-i păsa de faima pe care i-o aducea numirea sa era chiar generalul Nesmontu. Onorurile și decorațiile nu-l interesau pe bătrânul general, care nu se gândea decât să adune în jurul său ofițeri cu experiență, disciplinați și curajoși, fără să țină seama ca unii dintre ei slujiseră în trupele fostelor provincii. Fiecare regiment număra patruzeci de arcași și patruzeci de lăncieri sub comanda unui ofițer ajutat de un purtător de flamură și doi scribi, din care unul se îngrijea de provizii, iar celălalt, de hărți. Soldații erau înzestrați cu arcuri, sulițe, bâte, bastoane, securi, pumnale, scuturi și apărători din aramă pentru mâini, făurite în atelierele din Memphis. Și Nesmontu însuși controlase fiecare corabie de război, verificând priceperea căpitanilor.

În ritmul în care lucra generalul, în curând, armata avea să fie pregătită să-i facă pe cananeieni să priceapă că orice încercare de răzvrătire era sortită înfrângerii.

Îndată ce fu întocmit decretul regal privitor la crearea acestei armate, Medes poruncise curierilor să ducă degrabă câte o copie în fiecare oraș al regatului. Și ca de obicei, Medes își duse sarcina la bun sfârșit în mod desăvârșit, iar Sesostris n-ar fi putut să-i aducă nicio învinuire Secretarului Casei Regelui.

Aflat în floarea vârstei, apreciind mâncarea bună și vinurile tari, cu părul negru lipit de capul său rotund, cu fața visătoare, pieptul larg, gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, Medes devenise una dintre cele mai bine văzute persoane de la curte. Stăpân al unei superbe case cu grădină în Memphis, căsătorit cu o femeie proastă, grasă și depravată, care-și petrecea timpul încercând

să-și refacă frumusețea apusă, el era o pildă de înalt demnitar căruia îi reușea totul.

Totuși, Medes se simțea nemulțumit și îngrijorat. Atras de putere și de bogăție, socotea că nu-i erau apreciate cu adevărat meritele. De aceea voia să pună mâna pe aurul din Punt, de existența căruia nu se îndoia. Pusese la cale până și răpirea unui tânăr scrib pentru a-l oferi drept ofrandă mării furioase, însă *Fulgerul,* corabia pe care o construise, se scufundase în timpul unei furtuni. Deși îi îngăduiau să ajungă la informații de cea mai mare însemnătate, noile sale însărcinări îl împiedicau, în viitorul apropiat, să trimită într-acolo o altă corabie fără să atragă atenția.

De când Sesostris, spre surprinderea tuturor, reușise să unească Egiptul, Secretarul Casei Regelui dormea prost. Până în urmă cu câteva luni, sperase să uneltească împotriva monarhului și chiar să-l ucidă. Acum însă, fără să renunțe pe de-a-ntregul la acest gând, trebuia să dea dovadă de cea mai mare prudență.

Dar Medes își stabilise încă o țintă de atins: să pătrundă misterele templelor. În ciuda darurilor și a lingușelilor sale, niciun mare preot nu consimțise sa-l lase să intre în ultima încăpere a unui sanctuar. De acolo, și mai ales de la Abydos, își trăgea faraonul toată puterea. Și tot de acolo, mai devreme sau mai târziu, și-o va lua și Medes pe a sa.

Acum însă porțile păreau închise. Numirea lui Nesmontu în fruntea noii armate a țării nu era o veste îmbucurătoare. Pe bătrânul soldat nu-l atrăgeau nici bogăția, nici onorurile. Și nici cele mai ascunse cercetări nu-i dezvăluiseră lui Medes vreun mijloc de a-l ademeni pe general.

— Gergu, responsabilul principal al hambarelor, cere să-l primiți, îl vesti intendentul.

— Condu-l sub umbrarul din grădină și servește-ne vin alb.

Să se folosească de Gergu era treabă ușoară, dar trebuia din când în când să-l îmbărbăteze și să se îngrijească de dispoziția lui sufletească schimbătoare. Bețiv, disprețuind femeile, acest bărbat care știa să se bucure de viață era copleșit uneori de cele mai negre gânduri. Cu desăvârșire egoist, interesându-se doar de propriile plăceri, Gergu se supunea totuși fără șovăire poruncilor lui Medes.

După ce goli prima cupă cu vin, administratorul hambarelor surâse larg.

— Am păstrat legătura cu preotul permanent de la Abydos și chiar am întărit-o, grăi el cu mândrie.

— Ești sigur că nu ți-a întins o capcană?

— Mulțumită lui am primit un permis de preot temporar și am vizitat o parte din ținutul sacru al lui Osiris unde se înalță capele, stele și statui. Un loc plin de măreție… dar cel mai însemnat lucru e că preotul mi-a destăinuit planurile sale. Vrea să vândă unele obiecte sacre, iar noi urmează să-i înlesnim scoaterea lor din Abydos.

Lui Medes nu-i venea să-și creadă urechilor.

Se întrebă dacă nu cumva Gergu își bătea joc de el, dar după ce acesta îi istorisi pe îndelete întâlnirea cu preotul, se încredință că totul era adevărat.

— Cât de scârbit trebuie să fie acest preot!

— E limpede că inima lui clocotește de ură, dar ce noroc pe capul nostru! Ca doar la asta ați visat, să vă găsiți un aliat la Abydos, nu-i așa?

— Era doar un simplu vis…

— Ei bine, acum prinde viață și ne aflăm la doi pași de izbândă, se înflăcără Gergu, dar preotul pretinde să-i spun cine e stăpânul meu și să-l cunoască.

— Nu e cu putință!

— Încercați să-l înțelegeți. Și lui îi este frică de o capcană și își ia și el măsuri de prevedere. Dacă nu-i împlinim voia, va da înapoi.

— Având în vedere poziția mea, nu pot să risc.

— Având-o în vedere pe a lui, el nici atât nu poate.

Medes părea tulburat. Ori se mulțumea cu slujba sa și dădea uitării ambiția, ori se încumeta să meargă mai departe, cu teama de a pierde tot.

— Trebuie să mai chibzuiesc, Gergu.

☥

Ca în fiecare dimineață, tânăra preoteasă se duse, încă din zori, pe malul lacului sacru din Abydos, ce își avea izvorul în Nun,

oceanul de energie din care se născuse viața. După ce se purifică, umplu un vas cu apă pentru salcâmul lui Osiris.

Simțind o privire arzându-i umerii goi, se întoarse.

Unul dintre preoții permanenți se uita cu atenție la ea.

— Ce dorești, Bega?

— Apă pură. Vrei să umpli aceste vase?

— Dar asta nu-i treaba preoților temporari?

— Dacă ai face-o tu, sunt sigur că jertfele de apă vor fi mai bine primite decât de obicei.

— Nu am atâta putere pe cât îți închipui.

— Te numeri printre preotesele lui Hathor și însăși regina Egiptului te prețuiește. Oare nu ai în față un destin măreț?

— Nu năzuiesc decât să-l slujesc pe Osiris.

— Dar nu ești prea tânără pentru o cale atât de aspră?

— Nu văd asprimea, ci mai degrabă lumina care însuflețește tot ce atinge.

Bega se întristă deodată.

— Frumoasă gândire, dar cum vezi viitorul Abydosului? Dacă arborele piere, orașul va fi părăsit și noi ne vom împrăștia.

— Încă nu e totul pierdut, își spuse părerea tânăra femeie. Una dintre ramuri a înverzit.

— Mă tem că e doar o slabă speranță. Totuși, ai dreptate: vom lupta până la capăt, fiecare după forțele sale.

— Preoții temporari vor umple vasele, zise preoteasa, surâzând, și se îndepărtă.

Apoi se îndreptă spre salcâmul unde o aștepta Pleșuvul. Înainte de a vărsa împreună apa și laptele la rădăcina copacului, preotul îi spuse vestea pe care tocmai o primise.

— Un curier regal mi-a adus o copie a decretului semnat de faraon: guvernatorii provinciilor s-au supus Coroanei, Egiptul s-a unit, Cele Două Regate sunt un singur trup.

O adiere blândă se făcu simțită deodată. Ramurile salcâmului fremătară și, sub privirile emoționate ale Pleșuvului și ale preotesei, încă o ramură, ce părea uscată, căpătă culoarea verde.

— Luminăția Sa a ales calea cea bună, zise cu hotărâre Pleșuvul. Am să-i dau îndată de știre. Și dacă arborele revine la viață?

În zilele următoare, din nefericire, nu se ivi alt semn că arborele își recăpăta puterile. Vraja fusese doar oprită, nu și înlăturată.

— Însoțește-mă până la Locașul Vieții! îi porunci Pleșuvul tinerei preotese. Dacă vei reuși să treci de ușă, vei căuta acolo vechile papirusuri în care se găsesc poate lămuriri despre felul în care poate fi tămăduit salcâmul.

La temelia fiecărui mare templu din Egipt stătea un Locaș al Vieții, unde erau păstrate Sufletele luminii divine, adică arhivele sacre; ținând seama de mulțimea și valoarea textelor adăpostite aici, cea din Abydos se vădea a fi de o bogăție fără seamăn.

Doar faraonul putea îngădui cuiva să pătrundă în Locaș. De aceea tânăra femeie înțelese că Pleșuvul împlinea porunca lui Sesostris.

Pereți înalți protejau neprețuita comoară.

— Ia această prăjitură pe care am scris cuvintele „dușmani”, „răzvrătiți” și „răsculați”, toți oameni ai lui *isefet,* puterea distrugătoare, care se împotrivește lui Maat. Să o întrebuințezi cu folos.

Rostind aceste vorbe, Pleșuvul împinse o ușiță care dădea într-un culoar strâmt. Și îndată apăru o panteră minunată, Stăpâna Palatului Vieții, având spatele acoperit de patru pânze.

Cu ochii săi negri, pantera o cercetă îndelung pe nepoftită, apoi înaintă spre ea, unduindu-se.

Femeia nu se mișcă.

După ce o adulmecă, fiara își puse laba stângă din față pe coapsa prăzii sale. Dar, deși scoase din tecile lor, ghearele nu sfâșiară carnea.

Preoteasa întinse prăjitura spre incarnarea zeiței Mafdet, păzitoarea arhivelor sacre. Pantera îi înghiți iute pe aliații lui *isefet,* apoi se ghemui lângă ușă și adormi.

Drumul era liber.

Tânăra râmase încremenită multă vreme când ajunse în marea bibliotecă. Pe rafturi se înșirau papirusuri și tăblițe cuprinzând întreaga știință a Strămoșilor: marea carte a tainelor cerului, ale pământului și ale obârșiei stelelor, cartea pentru înțelegerea graiului păsărilor, al peștilor și al patrupedelor, cartea pentru tălmăcirea

viselor, cartea formelor tainice ale zeilor, cartea pentru liniștirea lui Sekhmet, leoaica înspăimântătoare, cartea preschimbărilor în lumină, cartea Nilului, a prezicerilor, a înțelepciunii, tratate de alchimie, de magie, de medicină, de astrologie, de astronomie, de matematică și de geometrie, calendarul sărbătorilor tainice și publice, manuale ale sacerdoților, cartea pentru păstrarea bărcii divine, manuale de arhitectură, de sculptură și pictură, inventarul obiectelor rituale, lista faraonilor și însemnări despre domniile lor… Simpla citire a titlurilor îți dădea amețeli!

Dar preoteasa avea o misiune și nu trebuia să se lase pradă tulburării. Călăuzită de cunoștințele și de intuiția sa, alese scrierile care vorbeau despre energia creatoare, *Ka,* și modul în care putea fi ocrotită.

Pleșuvul însuși îi aducea de mâncare tinerei femei căreia i se îngădui să doarmă într-o mică încăpere de lângă bibliotecă. Odihnindu-se cât mai rar cu putință, ea își continuă căutările zi și noapte, urmând toate îndrumările, fără să se descurajeze niciodată.

Și în cele din urmă, i se păru că a găsit ceva.

După ce își verifică bănuielile cu ajutorul unui papirus ce cuprindea formulele reînvierii din textele Piramidelor, stătu de vorbă cu Pleșuvul.

— Consider că presupunerile tale sunt îndreptățite și dovezile, convingătoare, admise el. Mâine vei porni spre Memphis ca să i le aduci la cunoștință Luminăției Sale.

12.

Parfumat abundent, înveșmântat într-o mantie lungă, brodată, care-i ascundea rotunjimile, Libanezul semăna cu ceea ce fusese întotdeauna: un negustor bogat și vorbăreț, interesat să încheie orice soi de târg din care el se alegea cu cel mai mare câștig, făcându-l pe celălalt sa creadă ca lucrurile stăteau tocmai pe dos.

De când locuia la Memphis, într-o casă mare și frumoasă, discretă, dar demnă de un înalt demnitar, Libanezul avea de ce să fie mulțumit. Negoțul său, și cel ascuns, și cel oficial, înflorea.

Totuși, era îngrijorat din două pricini: mai întâi, vânzarea unei cantități considerabile de lemn prețios ce fusese adus din Liban pe sub nasul vameșilor egipteni; apoi, o durere puternică de măsele care trebuia lecuită fără întârziere în aceste împrejurări primejdioase când avea nevoie de o gândire limpede.

— Stăpâne, îl anunța paznicul, a sosit doctorul de dinți.

Datorită oamenilor pe care-i cunoștea, Libanezul trimisese după cel mai bun felcer din oraș.

Mărunt, firav, acesta nu-i inspira însă prea mare încredere.

— Unde vă doare?

— Cam peste tot… mai ales sus în partea stângă. Dar și jos în dreapta. O să mă chinuiți?

— Dacă vă temeți de suferință, pot să vă adorm.

— Și dacă nu mă mai trezesc?

— Asta se întâmplă rar. Stați jos!

Doctorul îl așeză pe suferind într-un jilț, în plină lumină. Cu ajutorul unei oglinzi, cercetă interiorul gurii.

— Încă nu aveți carii. Însă dacă veți continua să mâncați prea multe dulciuri, nu vor întârzia să apară. Nu vă curățați cum trebuie dinții, iar gingiile sunt înroșite. Dac-o mai țineți așa câțiva ani, o să vă cadă toți. Din fericire, sunt foarte iscusit când e vorba de proteze din fildeș și plombe din aur. Și mânuiesc la fel de bine sfredelul și lanțeta de cauterizat.

— Dar nu e nicio grabă, zise Libanezul. Nu există totuși o cale de a împiedica această nenorocire?

— Frecați-vă dinții și gingiile de cel puțin două ori pe zi cu o pastă care să aibă în alcătuirea ei sare. Și clătiți-vă gura cu apă amestecată cu anason, dovleac și fructe zdrobite de avocado. Nu e prea plăcut, dar o să vă ușureze suferințele.

— Cât vă datorez?

— Două amfore cu vin, o bucată de pânză de in și o pereche de sandale dintre cele mai fine.

Deși doctorul se dovedi a fi cel mai scump din oraș, vorbele sale îl liniștiră pe Libanez. De aceea porunci unui slujitor să-i trimită acestuia acasă cele cerute, apoi să prepare degrabă leacurile.

Îi mai rămânea să ducă la bun sfârșit vânzarea lemnului. În ceea ce privește acest negoț, datorită complicelui său, înaltul demnitar Medes, prima încercare izbândise. Fără el, îi era cu neputință să evite controalele și să aducă încărcătura în port pe ascuns. După ce se târguiseră îndelung, cei doi bărbați hotărâseră să împartă câștigurile pe jumătate. Libanezul aducea mărfurile, iar Medes înlătura piedicile ce țineau de administrație și-i înmâna o listă cu oameni bogați, dornici să le cumpere. Libanezul se îngrijea de vânzare în așa fel încât numele lui Medes să nu fie amestecat.

De data aceasta, corabia purta cedru, abanos și unele soiuri de pin, din care se făceau mobile de preț. Până și cei mai năzuroși cumpărători aveau să fie încântați. Așa că lucrurile mergeau de minune… Dar numai dacă Medes rămânea în joc.

— Stăpâne, vă caută cineva.

Libanezul coborî la parterul casei.

Iată omul pe care-l aștepta! Cea mai bună iscoadă a sa, un cărăuș de apă, care se putea strecura peste tot fără să atragă atenția și care-l urmărise pe Medes. Datorită lui, Libanezul știa că Medes era una dintre cele mai de vază persoane din regat, Secretar al Casei Regelui. Dar negustorul avea nevoie și de mai multe informații.

— Ce-ai aflat?

— Medes nu trece neobservat. Oamenii de la palat pe care-i cunosc nu sunt zgârciți cu laudele în privința lui. Însărcinat să întocmească decretele regale, se îngrijește ca acestea să ajungă în

toate provinciile. Toată lumea îl socotește drept un demnitar foarte iscusit. Nimeni nu i-ar putea aduce nici cea mai măruntă învinuire. Bănuitor și sever, Medes nu e deloc îngăduitor cu slujbașii săi pe care îi izgonește la prima greșeală. Nu-i păstrează în preajma sa decât pe cei foarte muncitori. E bogat, are nevastă și o casă frumoasă. S-ar zice că nu-i lipsește nimic. Dar nu și-a văzut încă visul cu ochii. După câte mi-a spus un preot temporar din templul lui Ptah, în ciuda strădaniilor sale, Medes n-a reușit să pătrundă misterele vreunui templu. Dar acesta e un fapt neînsemnat căci acum a ajuns atât de sus, încât în fața lui se deschid drumuri noi. Mai devreme sau mai târziu, va face parte din Casa Regelui.

— N-ai auzit dacă a săvârșit vreun furtișag?

— Niciunul, Medes trece drept cinstea întruchipată. Și-a făurit un renume de slujbaș darnic și fără pată.

— Cine sunt prietenii săi?

— Slujitori și demnitari care îi datorează mult și de care se folosește după bunul său plac.

— Ai vești despre corabia mea?

— A sosit în portul din Memphis. Verificarea documentelor e în toi.

— Întoarce-te acolo și, dacă apare ceva neprevăzut, dă-mi de știre cât mai iute.

Clipa hotărâtoare se apropia. Sau Medes își respecta înțelegerea și nu avea să întârzie să-l viziteze pe Libanez, sau îi întinsese o capcană ca să înlăture negoțurile săvârșite pe ascuns și să-l arunce în temniță.

Dar Medes nu știa că Libanezul era omul Prevestitorului, însărcinat să găsească o persoană aflată într-o poziție înaltă, de la care să obțină informații despre curte, despre apropiații faraonului și obiceiurile lui Sesostris, dușmanul ce trebuia doborât. Și de când încheiase primul târg cu Secretarul Casei Regelui, Libanezul nu se simțea în apele sale. Oare nu încerca să prindă un pește prea mare?

Însă, dacă Medes se dovedea pe de-a-ntregul un ticălos ros de ambiții, ce-și putea dori mai mult?

Atâta gândire îi făcea foame. De aceea Libanezul se aruncă asupra unei prepelițe umplute, pe care bucătarul său o preparase fără

cusur.

Medes se fălea cu locuința sa cu două etaje, aflată în inima Memphisului. O curte împrejmuită de pereți înalți, un bazin cu apă înconjurat de sicomori, o terasă deschisă spre gradină și sprijinită de coloane zugrăvite în verde o făceau nespus de plăcută.

— Ce oaspeți avem astă-seară la masă, iubitule? îl întrebă soția sa, a cărei unică distracție era să se înfrumusețeze cu cele mai scumpe pomezi și farduri.

— Câțiva demnitari care se îngrijesc de administrația canalelor.

— Niște oameni groaznic de plictisitori, nu-i așa?

— S-ar putea să am nevoie de ei. De aceea, străduiește-te să fii o gazdă atentă și să arăți încântător.

— Dar îmi lipsește o pomadă pentru păr și o alta care șterge de pe față ridurile de îndată ce se ivesc. E alcătuită din păstăi, din semințe de cimbrișor, miere și pudră de alabastru. Dacă n-o s-o am astăzi, nici n-o să îndrăznesc să mă înfățișez oaspeților. Iar pricina e alabastrul. Cel pe care-l folosește negustorul de la care cumpăr eu de obicei nu e dintre cele mai bune.

— Trimite un slujitor la atelierul regal de sculptură. Mai-marele meșterilor îi va da bucăți din cel mai prețios alabastru, pe care vei porunci să fie făcut pudră.

Femeia îi sări de gât.

— Ești bărbatul pe care și l-ar dori orice femeie!

Apoi plecă degrabă să dea poruncile cuvenite.

În cele din urmă, sosi și Gergu.

— În port, totul merge bine, îl vesti el pe Medes. Vameșii care lucrează pentru noi s-au prefăcut că nu văd nimic, documentele măsluite au fost trimise administrației și muncitorii au descărcat mărfurile. Așa că toată încărcătura se găsește acum într-o magazie supravegheată de oamenii mei. Libanezul nu s-a lăudat. Veți dobândi o adevărată avere.

— Vei avea și tu partea ta de câștig. În ceea ce-l privește pe preotul din Abydos, m-am hotărât. Mă învoiesc să-l întâlnesc. Este un prilej neașteptat și nu pot să-l las să-mi scape, orice s-ar

întâmpla. De îndată ce va fi cu putință, întoarce-te acolo și pune la cale întâlnirea.

☥

Luna plină strălucea pe cerul Memphisului. Cu capul acoperit, Medes grăbi pasul. După ce se încredință că nu a fost urmărit, bătu la ușa casei Libanezului, ascunsă bine printre străduțele din spatele portului.

Când se ivi paznicul, Medes îi arătă o bucată mică de cedru pe care era gravată hieroglifa arborelui. Omul îi deschise, îl lăsă sa între și închise îndată ușa la loc. Un slujitor îl conduse pe Medes în camera de primire încărcată de mobile prețioase. Pe mese se înșirau vase cu fructe și prăjituri. În aer pluteau mirosuri delicate de parfum.

— Scumpe prietene, scumpe prietene, exclamă Libanezul, ce plăcere neasemuită să vă revăd! Vă rog, așezați-vă! Aici, în jilțul acesta… E din cel mai bun lemn de cedru, iar pernele sunt neînchipuit de moi. Îmi îngăduiți să vă ofer o cupă cu vin fiert?

— Bucuros, răspunse Medes, căruia i se putea citi pe față încordarea.

— Tocmai am cumpărat câteva vase frumoase din piatră, continuă, voios, Libanezul. Șist albastru, brecie roșie, alabastru alb, granit roz… Un adevărat curcubeu de culori! Se pare că vinurile își sporesc aroma dacă sunt lăsate câtva timp în vase mari de granit. Ia priviți aceste minunații: cupe din cristal de stâncă!

Libanezul turnă el însuși băutura în cupe.

— Scumpe prietene, vă mărturisesc că sunt peste poate de mulțumit. Este un vin rar, recunoscut „de trei ori bun”. Ușor, dulce, tare, e ținut la păstrare mulți ani. Strugurii copți trebuie culeși într-o zi însorită, când însă nu e prea cald și nici nu bate vântul prea tare. După ce sunt zdrobiți, mustul este vărsat într-un cazan și fiert la foc domol. Cu o strecurătoare, sunt adunate resturile ce se ridică deasupra până când rămâne limpede. Dar în a doua fierbere, foarte blândă, stă toată taina. Apoi…

— N-am venit să ascult tainele preparării vinurilor, i-o tăie scurt Medes, ci să vorbim de noul nostru negoț. Încărcătura a ajuns în port și o să-ți înmânez lista cumpărătorilor. Așa cum ne-am înțeles,

de aici încolo e treaba oamenilor tăi. Aștept partea ce-mi revine cât mai curând. Iar data viitoare, voi schimba magazia.

— Înțeleaptă hotărâre, zise Libanezul cu răceală. Secretarul Casei Regale nu se cuvine, oare, să fie cu mare băgare de seamă când vine vorba de negoțuri ascunse?

Medes sări în picioare ca ars.

— Ce înseamnă asta? Ai îndrăznit să pui iscoade pe urmele mele?

— Nu se face un astfel de negoț fără să te lămurești cine îți e complice. Mă cunoașteți bine. Dacă aș fi continuat să mă port ca un naiv, ați mai fi avut încredere în mine? Așezați-vă la loc și să sărbătorim izbânda noastră, bucurându-ne de acest vin fără pereche.

Obligat să recunoască în sinea sa că Libanezul nu greșea, Medes îi întinse cupa sa din cristal de stâncă.

— Lemnul ne va aduce câștiguri frumușele, spuse Libanezul, dar mai am și alte planuri. Singur nu aș reuși să le înfăptuiesc. Dar împreună…

— Despre ce e vorba?

Libanezul se înflăcăra.

— Mai întâi, de niște talismane din Cipru, pentru femeile însărcinate. Sunt pictate cu multă pricepere și vor fi apreciate de egiptenii bogați. Doar eu singur voi avea de vânzare așa ceva, deci pot să impun prețurile cele mai mari.

— Înțelegerea e ca și încheiată.

— Apoi, continuă Libanezul, consider că voi pune mâna pe tot laudanumul recoltat în Siria. Mai am de înlăturat vreo doi-trei rivali, dar n-o să-mi ia decât vreo câteva săptămâni. Datorită mirosului său puternic, care seamănă cu ambra, meșterii de parfumuri din Egipt îl vor găsi pe gustul lor. Dar nu am la îndemână pe cineva care să mă pună în legătură cu ei.

— Nu e nicio greutate, îl asigură Medes.

— Am păstrat ce e mai bun, dar și mai greu pentru încheiere: uleiul. Egiptul consumă neînchipuit de mult și de toate soiurile. Dar eu mă gândesc la cel de susan, adus mai ales din Siria, și la cel de moringa, care nu are culoare, e dulce și nu râncezește. Întrebuințat pentru leacuri și pomezi, are mare căutare. Îi cunosc pe mulți dintre negustorii din Liban, în stare să-mi asigure aceste mărfuri. Dar e cu

putință, oare, să dispunem aici, la Memphis, de un număr îndestulător de vânzători și de magazii?

— Tot ce se poate, fu de părere Medes, pe care spusele Libanezului îl cuceriseră.

— Și… va dura mult?

— Câteva luni, ca să nu se strecoare vreo greșeală. Lanțul corupției ce se cere alcătuit trebuie să fie trainic și fiecare să aibă de câștigat.

— Nu vă puneți în primejdie?

— Am un om de încredere care e priceput la toate.

— Iertați-mi această întrebare, Medes, dar de ce un demnitar așa înalt își asumă astfel de riscuri?

— Pentru că am negustoria în sânge și iubesc bogăția. Slujba mea de la palat, oricât de însemnată ar fi ea, e plătită prost. Merit mai mult, mult mai mult. Cu tine îmi scot o parte din pierderi. Bineînțeles, scumpul meu prieten și complice, acum suntem legați pe viață. Și mă bizui pe discreția ta desăvârșită.

— Se înțelege de la sine.

— Și nici să nu-ți dea prin minte să începi alte negoțuri, oricât de mărunte, cu altcineva în afara mea. De azi înainte, doar cu mine vei sta de vorbă.

— Așa voi face.

— Iar acum, din moment ce ne-am spus tot, îți mărturisesc că mă uimesc ideile tale și oamenii din afara Egiptului pe care-i cunoști. Nu vreau să te jignesc, dar oare nu ești doar un braț pe care-l călăuzește o altă minte?

Libanezul sorbi puțin vin fiert.

— Bănuiți că se află undeva un stăpân ale cărui ordine le respect?

— Întocmai.

— Întrebarea e primejdioasă. Foarte primejdioasă.

— Și treburile noastre, de asemenea, sunt foarte primejdioase. Mă tem că știu despre tine mai puține decât știi tu despre mine. Așa că, scumpul meu tovarăș, îți cer să-mi spui adevărul. Tot adevărul.

— Înțeleg, înțeleg… Dar mă puneți în încurcată.

— Nu încerca să mă duci de nas. Nimeni nu-și bate joc de Medes.

Libanezul își coborî privirea.

— Da, există un stăpân.

— Cine este, unde stă?

— Am jurat să nu dezvălui taina aceasta.

— Îți apreciez devotamentul, dar nu mă voi mulțumi cu atât.

— Atunci nu mai rămâne decât o singură cale de urmat: să-i propun să vă întâlniți.

— Aici ai nimerit-o bine!

— Nu vă bucurați încă! Nu știu dacă se va învoi.

— Sfătuiește-l din toată inima s-o facă. Ne-am înțeles?

— Da.

Medes ajunsese chiar acolo unde voia Libanezul să-l aducă, lăsându-l să creadă că el stăpânea situația.

13.

De la Abydos la Memphis, călătoria pe apă durase mai puțin de o săptămână. Și cum căpitanul își cârmuia corabia cu multă prudență, tânăra preoteasă se odihnise în tot acest răstimp, admirând priveliștile ce se întindeau de-o parte și de cealaltă a Nilului.

Ajungând în port, se miră văzând neîntrerupta forfoteală care se deosebea atât de mult de liniștea ce domnea la Abydos.

Căpitanul luă legătura cu mai-marele soldaților care supravegheau portul și îi arătă documentele de călătorie. Ofițerul dădu ordin ca tânăra să fie condusă până la clădirea în care se găsea vizirul. Preotesei i-ar fi plăcut să poposească în templul lui Hathor și să ia parte la celebrarea ritualurilor, dar sarcina ce-i fusese încredințată nu suferea amânare.

Memphisul i se păru uriaș și pestriț, cu toate acele hambare, magazii, târguri, prăvălii, cu locuințe bogate, alături de care se găseau case modeste. Cele mai impunătoare construcții erau templul lui Ptah, al lui Sekhmet cea Puternică și al lui Hathor, Doamna sicomorului de la miazăzi. Aflat în apropierea vechii fortărețe cu ziduri albe și a sanctuarului lui Neith, ale cărui șapte cuvinte zămisliseră universul, cartierul administrației nu era lipsit de eleganță. Scribi grăbiți alergau de colo-colo. Aici, departe de pământul sfânt al lui Osiris, se luau hotărârile cele mai însemnate privind conducerea regatului.

Vizirul lucra într-o aripă nouă, construită lângă palatul regal. După ce trecu de două posturi de control și răspunse la o mulțime de întrebări, preoteasa fu poftită să aștepte într-o încăpere unde domnea o răcoare plăcută.

Câteva minute mai târziu, un scrib deschise ușa unei săli întinse, ale cărei trei ferestre dădeau într-o grădină cu tamarini ce se puteau măsura în frumusețe cu sicomorii.

Două cățelușe durdulii și un câine foarte vioi o înconjurară fără să latre. Tânăra femeie îi mângâie pe rând până la apariția impunătoare a lui Khnum-Hotep.

— Iertați-i, sunt niște nesuferiți!

— Dimpotrivă, eu îi găsesc foarte primitori.

— Sunt vizirul faraonului Sesostris. Puteți să-mi arătați scrisoarea?

Tânăra femeie îi înmână lui Khnum-Hotep tăblița din lemn pe care Pleșuvul scrise câteva cuvinte și apoi o însemnase cu sigiliul său. Preotul cerea ca purtătoarea mesajului să fie primită în audiență de faraon.

— Ce aveți să-i spuneți Luminăției Sale?

— Îmi pare rău, dar sunt împuternicită să-i vorbesc regelui și numai lui.

— Nu vă lipsește voința, dar, fără îndoială, nu cunoașteți că Luminăția Sa mi-a dat în grijă o mulțime de lucruri.

— Încercați totuși să mă înțelegeți, așa cum vă înțeleg și eu.

— Bag de seamă că nu voi izbuti să vă clintesc hotărârea. Unul dintre slujitorii mei vă va însoți până la palat.

Ajunsă acolo, fu dusă în fața ofițerului însărcinat cu paza palatului, care îl chemă degrabă pe mai-marele său.

Sobek nu întârzie să sosească.

— Nimeni nu pătrunde în sala de audiențe fără să-mi spună întocmai pentru ce pricină, zise el cu asprimea sa obișnuită.

— Vin de la Abydos, răspunse preoteasa. Marele preot mi-a poruncit să-i aduc faraonului un mesaj de mare însemnătate.

— Și ce cuprinde acest mesaj?

— Doar regele trebuie să-l audă.

— Dacă vă încăpățânați, n-o să-l vedeți pe Luminăția Sa.

— Ceea ce am a-i spune privește viitorul regatului nostru. Așa că, vă rog, nu mă împiedicați să-mi îndeplinesc misiunea.

— Dar este împotriva ordinelor pe care eu însumi le-am dat.

— Mă văd nevoită să vă cer să le încălcați.

— Unul dintre ajutoarele mele trebuie să vă cerceteze veșmintele ca să se asigure ca n-aveți asupra voastră vreo armă.

Preoteasa se supuse fără să șovăie. Apoi fu condusă într-o încăpere pe care o păzeau doi soldați înarmați și lăsată să aștepte.

Ieșind dintr-o altă cameră și străbătând această încăpere unde doar persoanelor de vază le era îngăduit să pătrundă, Medes o zări

pe tânăra femeie.

Și devenind pe dată curios, își promise să afle cine era, căci nu aparținea curții din Memphis și nici n-o mai văzuse vreodată la palat. De unde răsărise această necunoscută, de o frumusețe luminoasă, și de ce faraonul voia s-o primească?

☥

— Luminăția Voastră, zise Sobek cu seriozitate, preoteasa nu renunță. Nu s-a învoit să ne dezvăluie mesajul nici vizirului și nici mie. O puteți socoti pe deplin credincioasă Luminăției Voastre.

— Spune-i să intre și lasă-ne singuri.

Preoteasa se înclină în fața monarhului a cărui statură o impresiona mereu la fel de mult.

— Luminăția Voastră, îndată după primirea decretului privind unirea Celor Două Regate, a doua ramură a Arborelui vieții a înverzit. Apoi am avut norocul să descopăr în biblioteca Lăcașului Vieții că, pentru a se împotrivi uscării salcâmului, faraonul trebuie să dea naștere lui *Ka.* A strânge toate provinciile sub porunca voastră nu e de ajuns, căci e nevoie, de asemenea, să-l întăriți pe Osiris. Cele mai vechi scrieri o spun cu limpezime: Osiris e creația Faraonului, Osiris este piramida. Deși timpul construcției marilor piramide a apus, acum se cuvine ca Osiris să se întruchipeze astfel?!

Faraonul tăcu îndelung, gândurile sale călătorind în spații îndepărtate ca să găsească un răspuns.

— O idee minunată, zise, în cele din urmă, regele. Mai rămâne să găsim locul unde va fi ridicată piramida mea.

☥

Însoțit de tânăra preoteasă și de garda sa personală, faraonul vizită necropolele de la Abusir, de la Saqqara, de la Gizeh și de la Licht, dar nu desluși semnul la care spera. La Dachur, în sudul Saqquarei, la marginea deșertului apusean, se înălțau cele două piramide uriașe ale faraonului Snefru, înaintașul lui Kheops, și mica piramidă a lui Amenemhat al II-lea, care murise cu 27 de ani înainte ca Sesostris al III-lea să urce pe tron.

De aici pornea un drum mărginit de stele, care șerpuia la miazănoapte de Fayyum și se sfârșea la Qasr el-Sagha, unde un

templu ciudat proteja o zonă de cariere. Un alt drum ducea către oaze, vestite pentru vinurile lor.

Orașul meșterilor, Djed-Snefru, „Snefru e etern”, îi primea încă pe preoții însărcinați să hrănească, la timpul cuvenit, *Ka*-ul mărețului faraon, socotit drept cel mai mare constructor al Vechiului Imperiu. Ei încărcau mesele cu ofrande și celebrau ritualurile în templele înalte, aflate în fața laturilor răsăritene ale celor două piramide, una netedă, cealaltă cu dublă pantă.

Soarele avea să apună în curând, așa că Sesostris și însoțitorii săi trebuiau să se întoarcă la Memphis.

Când umbrele celor două piramide se întinseră pe nisipul deșertului, faraonul rămase nemișcat.

— Sufletul lui Snefru și-a aflat pacea, grăi Sesostris. El veghează asupra acestor locuri pe care continuă să le sfințească. Prin numele său, „Cel care împlinește divinul”, el ne cheamă să dăm viață. Aici, la umbra acestui uriaș monarh, îmi voi construi piramida.

☥

Încă de când venise să locuiască la Memphis, fostul guvernator de provincie Djehuty era suferind. Din fericire, doctorul Gua îl urmase în capitală unde faima sa nu înceta să crească. Mărunt și foarte slab, Gua purta întotdeauna cu el sacul său greu din piele, plin de instrumente de chirurgie și leacuri de tot soiul.

— Dacă veți continua așa, îi spuse doctorul bolnavului său, voi refuza să vă mai îngrijesc. V-am prevenit de atâtea ori: mâncați prea mult, beți prea mult și nu faceți destulă mișcare.

— Am doar reumatism, îl contrazise Djehuty.

— Dacă n-ar fi decât asta! Puțină fiertură din coajă de salcie v-ar alina durerile. Dar lucrurile stau mai rău: inima vă este obosită. În fiecare seară, înainte de culcare, veți înghiți cinci pastile conținând strugure, valeriană, miere și piretru. Apoi am să încerc să ușurez mișcarea umorilor, ale căror căi s-au îngreunat mult. Dar totul trece prin inimă. Altfel spus, aveți nevoie neapărat de odihnă. Dacă nu, eu nu mai răspund de nimic.

Un slujitor intră grăbit, întrerupându-l.

— Iertați-mă, dar…

— Cine te crezi? se oțărî la el doctorul Gua.

— Faraonul dorește să-i vorbească de îndată stăpânului Djehuty.

Gua își strânse sacul la gură. Când îl văzu pe rege pășind în camera pacientului său, se întrebă dacă va ajunge vreodată să îngrijească un asemenea uriaș.

— Nu am decât o dorință, Luminăția Voastră: nu-i încredințați nicio sarcină bolnavului meu și porunciți-i chiar să nu mai lucreze deloc.

Apoi Gua se retrase bodogănind, în timp ce Djehuty își acoperea capul cu o perucă albă.

— Bătrânețea e aproape, recunoscu el, dar încă mă păzesc de ea. Doctorul acesta îmi promite o moarte apropiată încă de acum mulți ani, dar leacurile sale mă țin în viață.

— Ai primit vești de la generalul Sepi?

— Căutările sale se anunță a fi îndelungate și anevoioase. Atunci când există, hărțile sunt neclare. Sepi trebuie să-i găsească pe cei mai buni cunoscători ai deșertului ca să poată merge mai departe.

— În ciuda sfaturilor doctorului tău, te învoiești să primești o nouă slujbă, pe care eu o socotesc de cea mai mare însemnătate?

Fața lui Djehuty deveni serioasă.

— Luminăția Voastră, sunt slujitorul vostru supus. Vreau sa muncesc pentru mărirea Egiptului până la ultima suflare.

— Djehuty, te numesc primar al orașului piramidei pe care o voi înalță la Dachur. Marele Trezorier Senankh îți va pune la dispoziție toate cele de trebuință.

În umbra binefăcătoare a monumentelor lui Snefru, Sesostris văzu clar în mintea sa planul viitoarei construcții, apoi îi dădu lămuriri lui Djehuty.

— Când un faraon pune temelia unui sanctuar, reaminti Purtătorul sigiliului regal, Sehotep, el făurește din nou Egiptul. Construind, el prelungește creația primei dimineți. Fie ca aceste pietre vii să alcătuiască unul dintre stâlpii Domniei Voastre.

Pe o piatră neșlefuită, luminată de ultimele raze de soare, tânăra preoteasă vărsă apă din lacul sacru al templului lui Ptah.

— Numele acestui loc va fi „Apa proaspătă cereasca”, hotărî monarhul. Va fi înconjurat de un zid întărit asemenea celui lui

Djeser de la Saqqara. Și fiindcă piramida trebuie să răspândească degrabă *Ka*-ul, vom săpa până vom da de piatră și vom așeza pe ea un miez de cărămizi nearse acoperite cu calcar de Tura. În piatra aceea, care se va numi Hotep, „apusul, pacea, împlinirea”, va fi însemnat drumul sufletului până la sarcofag, locul înnoirii trupului de lumină.

Pe măsură ce gândurile faraonului prindeau glas, Djehuty le desena pe papirus.

— La miazănoapte de piramidă, adăugă regele, va fi locașul de veci al vizirului Khnum-Hotep. Celelalte morminte ale curtenilor, mai modeste, le vor avea ca model pe cele din Vechiul Imperiu. Înăuntrul lor, pereții vor fi acoperiți cu scrieri din această vechime de aur.

La Abydos, tânăra preoteasă înțelesese de ce era nevoie de construirea acestor locașuri de veci. Pentru că doar această arhitectură simbolică, în vreme ce căpăta viața în mod magic, îi preschimba pe inițiați în *akh,* ființa luminoasă în stare să intre în legătură cu toate energiile ce străbăteau universul. Dincolo de moartea trupului, cel reînviat își păstra puterile aici jos și transmitea lumina în care trăia o viață nouă.

Înmormântați împrejurul piramidei faraonului, slujitorii săi credincioși aveau să-l protejeze și să-i răspândească, în același timp, binefacerile.

— Casele lucrătorilor vor fi gata cât mai iute cu putință, zise Djehuty. Mâine vor începe pregătirile. Mă bizui pe Senankh pentru transportul materialelor.

☥

Terminând de întocmit decretul privind construcția noului ansamblu arhitectural de la Dachur, pe Medes îl uimi mărimea planului și a mijloacelor desfășurate ca să fie dus degrabă la bun sfârșit. Unirea Egiptului urma să fie desăvârșită de Sesostris printr-o înfăptuire spirituală măreață, care avea să-i sporească renumele.

Și să dobori un dușman atât de impunător mai era, oare, cu putință? Lăsând această întrebare pentru mai târziu, Medes încercă să capete lămuriri despre tânăra femeie care ceruse să-l vadă pe

faraon. Punând cap la cap mai multe informații, Medes află că era o preoteasă care venea de la Abydos, purtând un mesaj tainic.

Fără îndoială, nu era o persoană importantă. Dar de ce mai-marii ei o trimiseseră la Memphis? Poate că Gergu, la viitoarea sa întâlnire cu preotul permanent, va obține un răspuns la această întrebare.

14.

Să pescuiești înaintea inundațiilor însemna o ispravă vrednică de toata lauda, căci apele Nilului erau foarte scăzute, căldura, sufocantă, iar peștii, neîncrezători. Totuși, Sekari ca un slujitor adevărat al lui Iker, voia hrană proaspătă, plină de *Ka*. De aceea se folosi de toată priceperea sa, în speranța că se va întoarce acasă cu o prada bogată. Din păcate, pescuitul cu undița se dovedi a fi un dezastru. Dar cu năvodul, care cerea vedere ageră și iuțeală în mișcări, Sekari se simți din nou sigur pe el. Din păcate, peștii izbuteau sa iasă din plasă tot atât de repede pe cât intrau și bărbatul nu se alese cu nimic. Mai rămâneau capcanele ascunse în stuf, în care chefalii și somnii ar fi trebuit să nimerească fără să mai poată scapă.

— N-am strâns mare lucru, îi mărturisi Sekari lui Vânt-de-Miazănoapte, măgarul enorm al lui Iker, care căra coșurile supărător de goale. Cu sălbăticiunile astea șirete, trebuie să ai multă răbdare.

Animalul, cenușiu și cu ochi mari căprui, își ridică urechea dreaptă dându-i de înțeles lui Sekari că era de aceeași părere. Din pricina smocului său de păr roșcat de pe grumaz, semn al forței lui Seth, fusese părăsit într-o mlaștină, sortit unei morți sigure. Purificat de ibisul lui Thot și salvat de Iker, măgarul crescuse neînchipuit de mult și rămăsese pentru totdeauna devotat tânărului scrib.

— La drept vorbind, Vânt-de-Miazănoapte, stăpânul tău mă îngrijorează. Și-a pierdut liniștea și voia bună, iar mintea îi e bântuită de gânduri negre, care îi fac mult rău. Ai încercat să-i vorbești?

Măgarul făcu semn că da.

— Și a avut vreo urmare?

Animalul ridică urechea stângă.

— Tocmai de asta mă temeam. Nici tu nu mai ai vreo înrâurire asupra lui. Abia se atinge de mâncare, nu mai știe să deosebească un vin bun, se culcă prea târziu și se scoală prea devreme, nu mai râde la glumele mele și se pierde în planuri fără rost. Dar nu vreau să

deznădăjduiesc! Voinicul ăsta e un băiat de treabă și îl vom scoate noi, cumva, din starea aceasta. Până atunci, hai să mergem la târgul de pește să cumpăram ceva de mâncare!

☥

Primarul din Kahun ieșea arar din vasta sa locuință, unde forfota nu înceta niciodată. Zi și noapte, umblau încoace și-n colo scribi, bucătari, berari, brutari, olari, tâmplari și alți meșteșugari, trebăluind în schimbul unor simbrii care sporeau după meritele fiecăruia. Închis în odaia sa de lucru, cercetând rapoarte peste rapoarte, primarul cunoștea însă tot ce se petrecea în oraș. Nicio înălțare în rang nu se făcea fără consimțământul lui și nicio greșeală de-a slujbașilor nu-i scăpa. Cel care i se înfățișa nu știa dacă avea să fie mustrat sau lăudat. În acest ultim caz, era mai bine să nu te pierzi cu firea, căci laudele erau întotdeauna însoțite de sarcini noi, mai anevoioase decât cele de până atunci.

— Te-ai descurcat frumos, fiule! îi spuse el lui Iker, care fusese nevoit să răspundă chemării primarului. Să ajungi preot temporar al templului lui Anubis la vârsta ta nu e lucru lesne. Cât privește felul în care te îngrijești de bibliotecă, toată lumea te prețuiește. La Kahun, așa ceva e o adevărată minune. Chiar și colegii tăi, oameni cu multă experiență, dar roși de invidie, îți recunosc iscusința și nu știu ce să mai născocească, sperând să-ți pricinuiască vreun neajuns. Singurul tău cusur este traiul prea aspru pe care-l duci. De ce nu te gândești să te odihnești și să iei de nevastă o fată frumoasă, care ar fi fericită să-ți nască prunci sănătoși?

— Am venit aici ca să devin scrib de rang înalt.

— Ceea ce s-a și întâmplat, fiule! La urma urmei, viața ta te privește doar pe tine. Dar munca depinde de mine. Și cum Heremsaf nu mai contenește cu aprecierile când e vorba de tine, iar eu sunt înconjurat de prea mulți nepricepuți, te numesc sfătuitor al primarului.

— Sunt măgulit de încrederea pe care mi-o arătați, dar slujba pe care o am acum mă mulțumește pe deplin.

— La Kahun numai eu hotărăsc. Și, de vreme ce ți-ai dovedit puterea de muncă și priceperea, am găsit de cuviință să mă folosesc de ele. Să nu-ți închipui cumva că onoarea aceasta se datorează

sufletului meu generos, caci sunt lipsit de așa ceva. Faraonul m-a însărcinat să fac din Kahun un oraș înfloritor și să întemeiez aici cea mai bună școală de scribi din regat. Acestea sunt țelurile mele. Și acum poți sa pleci.

Iker nu dădu crezare nici măcar unui singur cuvânt de-al primarului. Înălțându-l în rang, acesta voia să-i slăbească atenția. Copleșit de răspunderi, lingușit de curtenii mincinoși, bine îmbrăcat și bine hrănit, nădăjduia că Iker avea să-și uite trecutul și ținta.

Dar oricât de iscusit era acest plan, Iker nu se va lăsa păcălit. Ba mai mult, plănui să întoarcă totul în favoarea sa și să se poarte în așa fel încât să nu i se poată aduce nicio învinuire. Prefăcându-se bucuros de numirea sa, își va îndeplini sarcina cu multă râvnă. Nici primarul, nici Heremsaf nu-i vor ghici adevăratele gânduri. Și chiar îi vor pune la îndemâna o armă de care el nu va întârzia să se folosească.

O casă ca aceasta era fericirea întruchipată. Pentru Sekari, îngrijirea ei nu însemna o muncă, ci mai degrabă o plăcere. Mânuia mătura fluierând vesel și nu suporta să vadă vreun lucru așezat altfel de cum se cuvenea. Bucătăria și sala de baie erau întotdeauna de o curățenie desăvârșită, ca, de fapt, toate celelalte odăi.

Și ce să mai vorbim de mobile, în același timp elegante și trainice. Coșurile, lăzile pentru veșminte, scaunele și mesele joase aveau să rămână moștenire urmașilor. Cât despre mâncăruri, vasele frumoase le sporeau gustul.

— Stăpânul tău e acasă? îl întrebă Pletosul pe Sekari, care vopsea în roșu tocul ușii de la intrare pentru alungarea spiritelor rele.

— Ca de obicei, aduci vești proaste, bănuiesc.

Bârfitor, flecar și leneș, Pletosul nu-și dezminți faima.

— Nu tocmai bune, recunosc, dar ce pot să fac? Trebuie să vorbesc cu Iker.

— Spală-ți picioarele înainte să intri și așteaptă în prima odaie. Mă duc să-l caut.

Dornic să scape cât mai repede de oaspetele nepoftit, tânărul scrib nu-i oferi nicio băutură răcoritoare.

— Ce s-a întâmplat, Pletosule?

— Primarul m-a trimis într-un suflet. Tocmai au sosit primele vești despre revărsarea Nilului și sunt de-a dreptul îngrijorătoare.

— Va fi prea slabă sau prea puternică?

— Prea puternică. Trebuie să te îngrijești fără întârziere de întărirea digurilor.

— Voi face întocmai.

— Mă primești în echipa ta?

— Deoarece se anunță o mare nenorocire, e mai bine să te am alături. Du-te și cere un raport amănunțit despre starea bazinelor în care se strânge apa.

— Alerg într-acolo!

La rândul său, Iker porni spre clădirea ce adăpostea arhivele de stat pe care dorea atât de mult să le cerceteze.

Prudent și sever, Pastorul arhivelor îl întâmpină cu mult respect. De la prima vizită a lui Iker, atitudinea sa se schimbase mult.

— Cum aș putea să fiu de folos noului sfătuitor al primarului a cărui numire, pe deplin meritată, o încuviințez din toată inima?

— Am nevoie să citesc toate înscrisurile privitoare la digurile, canalele și bazinele regiunii ca să-mi dau seama de primejdiile pe care le poate aduce inundația.

— Bineînțeles, toate arhivele vă stau la dispoziție.

Dar Iker nu se opri doar la aceste documente. În sfârșit, reuși să ajungă la registrul în care erau însemnate numele corăbiilor construite în Fayyum și al corăbierilor care alcătuiau echipajele.

Dar nu dădu peste nicio urmă a *Fulgerului.*

La fel ca în provincia lui Thot, documentele fuseseră distruse. Nu se pomenea nicăieri, nici măcar în treacăt, despre o călătorie în Țara Punt.

Până la urmă, tot ieși la iveala o dovadă, și ea singură era de ajuns: numele Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios se numărau printre cele ale corăbierilor aflați în slujba faraonului! Prin urmare, era limpede că însuși Sesostris poruncise ca Iker să fie omorât.

☥

— Unde te-ai ascuns, Bina? întrebă Iker pășind cu băgare de seamă prin casa dărăpănată unde cei doi tineri obișnuiau să se întâlnească.

— În spatele tău. Dar n-am de gând să mă arăt înainte să aflu ce-ai hotărât. Îl vei lovi pe monstru?

— Îl voi ucide.

— Atunci, pot să ies.

Când o văzu, Iker mai să n-o recunoască.

Parcă era altă femeie, fardată îngrijit, având ochii conturați cu *khol,* un amestec de galenă, oxid de mangan, ocru brun, carbonat de plumb, oxid de fier și aramă, malahit, antimoniu, care îndepărta insectele și proteja ochiul. O perucă bogată îi acoperea cea mai mare parte a feței.

— Chiar tu ești, Bina?

— Știam eu că până la urmă vei alege calea cea adevărată. De aceea, m-am gândit să te duc să-i cunoști pe prietenii noștri, dar niciun trecător nu trebuie să mă recunoască. Unde e cuțitul?

— Îl am la mine.

— Am să merg înainte, la o oarecare depărtare. După ce eu voi intra într-un atelier, să vii după mine.

☥

Câteva lămpi luminau atelierul unde se făureau cuțitele și pumnalele, unele pentru folosința în casă, celelalte pentru armată.

Ghemuiți în penumbră, meșterii îl priveau pe Iker cu dușmănie.

— Nu te îngrijora, îl sfătui Bina pe tânărul scrib, sunt aliații noștri. Ascund o parte din roadele muncii lor și o trimit celor care ne vor elibera. În curând, rândurile noastre o să se îngroașe. Kahunul va fi al nostru, Iker! Totuși, asta nu e cu putință atâta timp cât tiranul deține puterea deplină. Arată-ne arma care va face dreptate.

Scribul dădu la iveala pumnalul.

Bina îl luă și-l întinse mai-marelui meșterilor.

— Ascute-l bine, ca lama lui să devină tăioasă precum moartea.

☥

Deși sarcina nou încredințată fusese o adevărată povară, Iker o scoase cu bine la capăt. Cu o echipă alcătuită din scribi, meșteri și muncitori, înălțase malurile canalelor, iar toate digurile și bazinele fuseseră întărite. Scribul socotise ore întregi cât pământ trebuia cărat, apoi bătătorit ca să reziste apelor. Chiar și în cazul unor

inundații neînchipuit de mari, locuitorii orașului nu aveau de ce să se teamă. Mai apoi se îngrijise și de mutarea animalelor și a hranei în locurile cele mai înalte, la adăpost de ape. Și nu uitase nici să facă un inventar al numeroaselor bărci, cu ajutorul cărora oamenii puteau să plece din Kahun și să se întoarcă.

Toți se minunau de puterea de munca a lui Iker. Deși nu era voinic, părea că nu obosește niciodată și ținea cu orice preț să supravegheze el însuși toate lucrările. Neîndoielnic, primarul îi pusese pe umeri o răspundere prea grea, dar Iker nu se plânsese. De câte ori se simțea la capătul puterilor sau îl cuprindea deznădejdea, se gândea la ea, la frumoasa preoteasă, mereu prezentă în inima lui. Atunci i se părea că o lumină străbate cerul înnorat, iar el prindea puteri și se apuca iar de treabă.

Dar soarta acestei bătălii cu apele rămânea nesigură. Când începură cele cinci zile „adăugate anului”, care puneau capăt celor 360 de zile precedente și anunțau începerea anului următor, îngrijorarea tuturor spori. În marile temple ale regatului, preoții rosteau formulele de îmbunare a lui Sekhmet, leoaica înspăimântătoare, ca ea să nu trimită duhurile rele, cu tot alaiul lor de nenorociri și boli, împotriva poporului Egiptului.

În prima zi din cele cinci de temut, se celebră nașterea lui Osiris. Oare inundația nu reprezenta chiar renașterea lui? A doua zi era închinată fiului său, Horus, protectorul țării. Dar cea de-a treia putea dezlănțui cele mai cumplite grozăvii, căci era ziua nașterii lui Seth.

Fardată și de nerecunoscut, Bina se întâlni cu Iker într-un loc adăpostit de palmieri.

— În tot orașul nu se vorbește decât despre tine. Se pare că mulțumită ție o să scăpăm de prăpăd.

— Nimeni nu și-a crutat puterile. Dar Nilul este cel care hotărăște.

— Aștept ziua lui Seth cu nerăbdare. Poate el va pedepsi Egiptul ăsta blestemat!

— Egipt blestemat… Ce vrei să spui, Bina?

Tânăra asiatică pricepu că o luase gura pe dinainte.

— Vorbeam de blestematul de tiran care își duce țara la pierzanie și seamănă jalea printre supușii săi. Te-ai răzgândit, Iker?
— Mă crezi smintit?
— Bineînțeles că nu!
— Atunci, teme-te de Seth! Dacă o să-l lovească pe Sesostris, cu atât mai bine, dar dacă distruge pământurile roditoare și lasă pradă sărăciei mii de oameni, cum ai putea să te bucuri?
— M-ai înțeles greșit! Vreau doar ca puterea zeului să ne dea tăria să luptăm mai departe.
De ziua lui Seth, vizirul nu lucră, regele își petrecu timpul la templu și toți înalții demnitari rămaseră în casele lor.
Orele se scurgeau încet, chinuitor.
Și în cele din urma sosi și ziua lui Isis, urmată de cea a lui Neftys. Și, datorită celor două surori cu puteri binefăcătoare, noul an începea în armonie.
Puternică și bogată, inundația nu pricinui totuși decât stricăciuni ușoare digurilor și niciun locuitor nu muri înecat. Primarul îl felicită pe scribul Iker pentru munca sa care ferise orașul de pagube. Socotelile sale se dovediseră corecte și, datorită lui, Kahunul și împrejurimile sale scăpaseră aproape neatinse din această încercare. Se anunțau chiar recolte îmbelșugate care vor umple hambarele. Iar o parte din ele avea să fie pusă la păstrare pentru anii mai puțin rodnici.
La sfârșitul sărbătorilor prilejuite de noul an, Iker avu, în sfârșit, dreptul la câteva ore de odihnă.
— Nu arăți prea grozav, bagă de seamă Sekari. Sper că primarul nu va continua să te stoarcă asemenea unui sac cu struguri.
— Greșești, trebuie să întocmesc un raport despre numărul și mărimea hambarelor și a magaziilor orașului. Arhivele îmi vor ușura munca, dar voi fi nevoit să verific eu însumi tot, căci slujbașii au supărătorul obicei să-și copieze din nou greșelile.
— Că veni vorba de arhive… ai găsit faimoasele tale dovezi?
— Nu mai am nicio îndoială asupra drumului pe care-l voi urma.
— Iker, ești deștept, învățat, priceput peste măsură. Eu sunt doar un om simplu, dar mă încred în instinctul meu și mă înșel arareori. De ce te afunzi în nenorocire tocmai când fericirea îți întinde mâna?

— Nicio fericire nu e cu putință până nu-mi voi îndeplini misiunea.

— Amintește-ți totuși de cuvintele înțelepților: faraonul știe tot ce se petrece. Nimic nu-i este ascuns, pe pământ sau în cer.

— Oricâte iscoade ar avea tiranul, dreptatea tot îl va lovi.

Sekari își coborî ochii în pământ.

— Mi-e greu să-ți spun asta… Dar nu te bizui pe ajutorul meu. Viața mea n-a fost mereu ușoară și am primit destule lovituri. Aici, la Kahun, mă simt bine.

— Te înțeleg și nu aveam oricum de gând să-ți cer ceva. Poți totuși să juri că nu mă vei trăda.

— Jur, Iker.

15.

Încă din zori, frumoasa casă a lui Medes se umplu de țipetele pline de furie ale soției sale, care izbucnise într-o criză de nervi după un șir de greșeli de neiertat. Mai întâi, șireturile care împodobeau pieptii și părțile laterale ale mantiei sale de iarnă se descususeră, de parcă acest veșmânt ar fi ieșit din mâinile unor meșteri nepricepuți! Apoi, femeia care îi aranja părul de obicei, căzuse bolnavă și trimisese în locul ei o începătoare atât de stângace, încât nu izbutise să-i fixeze șuvițele de păr false ale perucii sale negre. Și totuși, era de ajuns să ridici o șuvița din perucă, s-o răsucești în jurul unui ac gros, să agăți șuvița falsă și să o acoperi cu alta ca să nu se vadă șiretlicul. Mânioasă, nevasta Secretarului Casei Regale trântise oglinda pe jos și-o dăduse afara pe neisprăvită fără să-i plătească.

Tocmai atunci o cuprinse o durere de cap cumplită, pe care încercă s-o alunge masându-și capul cu o pomădă alcătuită din semințe de mărar, de *bryone*[1] și de coriandru. Dar de data aceasta, leacul dădu greș.

Așa că intră ca o furtună în odaia soțului ei.

— Scumpule, sunt groaznic de bolnavă! Poruncește să fie adus doctorul Gua. Doar el m-ar putea vindeca.

— Îngrijește-te singură de asta și să nu mă mai trezești vreodată așa. Eu muncesc toată ziua.

Femeia ieși trântind ușa în urma ei.

Medes părăsi patul și trecu în sala de baie. De obicei îi plăcea să se spele pe îndelete, apoi să savureze câteva feluri de mâncare. Dar acum, după o noapte zbuciumată, prea multe gânduri îl frământau.

Când se va întoarce Gergu de la Abydos și cu ce vești? Lui Medes nu-i venea încă a crede că în curând își va face un aliat acolo. Cum putea un preot permanent să-i trădeze pe ai lui? Dacă încerca cineva să se folosească de el, nu va fi ușor să afle cine anume. Dar oare Medes nu se dovedea prea neîncrezător?

Și apoi, în calea lui se ivise o nouă piedică: reușitele strălucite ale lui Khnum-Hotep. Vizirul ales de Sesostris se vădea a fi un iscusit administrator și izbutise să stabilească o legătură fără cusur între capitală și provincii. Ca mulți alții, Medes își închipuise că vor apărea neînțelegeri, certuri și nemulțumiri, dar nimic din toate acestea nu se petrecuse. Cu ajutorul membrilor Casei Regelui, care nu-l invidiau deloc, vizirul conducea cu hotărâre o administrație eficace. Din fericire, Khnum-Hotep, înaintat în vârstă cum era, nu avea să-l mai poată sluji mult timp pe faraon. În așteptarea morții lui, Medes vedea cum influența sa slăbește și trebuia să se străduiască să-și păstreze prietenii și cunoștințele din rândul curtenilor.

O mulțime de uși i se închideau acum și să le deschidă din nou nu era o treabă tocmai la îndemână. Dar azi cea mai mare speranță a sa se numea Abydos.

Pe de altă parte, gândul că avea să-l întâlnească pe stăpânul Libanezului îl ațâța. Ce ticălos fusese așa de priceput încât să-l ia pe acest negustor în slujba sa? Așa că Medes socotea să se folosească de el cât mai bine.

Tocmai când terminase de îmbrăcat, apăru iar soția sa.

— Doctorul Gua nu poate să mă vadă decât diseară, se văită ea. N-ai vrea să-l convingi tu să lase la o parte celelalte întâlniri și să mă îngrijească întâi pe mine?

— Gua are o fire respingătoare și nu suportă să i se impună ceva. Și, la drept vorbind, durerea ta de cap nu cred că te va omorî. Culcă-te și dormi până la amiază. Apoi vor începe să se perinde pe aici toate prietenele tale și trăncăneala lor o să te însănătoșească.

Sosirea lui Gergu întrerupse această discuție.

Încordat, Medes îl duse în odaia sa de lucru și închise ușa cu grijă.

— Vești bune, zise Gergu cu un surâs larg. Preotul ăsta e un om de toată isprava. Vă înțelege neîncrederea și dorește să vă dovedească buna lui credință. Așa că mi-a dat ceva care să ne înlesnească anumite câștiguri chiar și fără el.

Tulburat, Medes se întrebă dacă nu cumva Gergu băuse prea mult înainte.

— Aceasta e o pecete de la Abydos. O vom întrebuința punând-o pe obiectele false pe care le vom vinde pretinzând că provin de pe pământul sacru al lui Osiris. Asta e ideea mea și l-am găsit deja pe meșterul care se învoiește să le făurească. Cel de-al doilea dar, încă și mai de preț, al noului nostru aliat este formula sacră ce vorbește despre primirea celor drepți în lumea cealaltă: „Fie ca el să călătorească în barca lui Osiris și să-i mânuiască ramele, să ajungă acolo unde inima sa dorește, iar Cei Mari din Abydos să-i ureze bun venit, în pace, să ia parte la misterele lui Osiris și să-l urmeze pe drumurile pure ale pământului sacru". Vom grava această formulă pe o parte din obiectele noastre și vom primi aur în schimbul lor!

☥

Născut într-o familie modestă, negustorul de vinuri simțea că trupul i se șubrezise. Așa că începu să se gândească serios la marea călătorie. Datorită averii sale, avea să-și cumpere un sarcofag frumos, dar îi pizmuia pe norocoșii al căror nume era gravat, pentru totdeauna, pe un monument din Abydos, aproape de Osiris și sub protecția sa. Exista, oare, o garanție mai bună pentru o veșnicie fericită?

Când îl văzu pe Gergu apărând, negustorul se întrebă îndată ce scădere a prețului avea să-i ceară de astă dată responsabilul principal al hambarelor. Dar era mai bine să nu-l înfrunte pe acest nemernic care se bucura de legături cu oameni de vază de la palat.

— Scumpul meu Gergu, tocmai am primit niște vinuri noi. Doriți să le gustați?

— Bineînțeles că da. Putem sta de vorbă liniștiți?

— Să mergem atunci în fundul pivniței.

Negustorului i se uscase gâtul. Cu ce îl va mai amenința acum responsabilul? Ca să-l îmbuneze, îi oferi o cupă din vinul cel mai ales.

— Nu e rău, își spuse Gergu părerea, dar e un pic prea dulce pentru gustul meu. Ți-ai comandat un sarcofag dintre cele mai bune, așa am auzit.

— Trebuie să te gândești și la lumea de dincolo.

— Abydos îți spune ceva?

— Abydos… Nu înțeleg.

— Pot să-ți aduc o stelă adevărată, cu formula sacră pe ea. Nu-ți mai rămâne decât să-ți gravezi numele și-ți vei petrece veșnicia la picioarele scării Marelui Zeu.

Negustorul se sufocă de emoție.

— Glumiți?

— Prețul nu va fi deloc mic, căci e nevoie să ținem seama și de cheltuielile mele.

— Oricât vreți!

— Mai înainte să te învoiești, haide să-ți arăt ceva.

Și Gergu îl conduse pe negustorul care tremura de nerăbdare până la o magazie unde îi arătă stela.

— Facem târgul, bâigui cumpărătorul.

☥

— Și uite așa, se grozăvi Gergu, pivnițele noastre s-au umplut de urcioare în schimbul unei frumoase pietre gravate care nu va ajunge niciodată la Abydos și pe care omul meu o va distruge chiar în noaptea asta. Stați liniștit, l-am plătit bine. Pe deasupra, nici noi nu mai avem trebuință să mergem la Abydos. Ne putem descurca și fără preotul acela de treabă.

— Te înșeli, îl contrazise Medes. Nu vreau să-ți tăgăduiesc meritele, dar vom repeta cât mai rar cu putință isprava pe care tocmai ai săvârșit-o. Avem alte lucruri mai bune de făcut, mult mai bune. Stelele adevărate îi vor interesa pe locuitorii bogați ai Memphisului. Vom fixa prețuri ridicate și nu ne vom târgui asupra lor.

Aceste argumente îl zăpăciră pe Gergu.

— Deci, nu-l lăsăm pe preot pe dinafară…

— Ar fi o greșeală gravă, căci ajutorul său este neprețuit. Mai întâi, ca să dobândim câștiguri sporite, apoi ca să obținem informații despre Abydos și ca să ne înlesnească drumul spre tainele marilor mistere. Fă bine și pune la cale cât mai iute întâlnirea cu acest om trimis de zei.

☥

Cetatea întărită, orașul lui Sesostris de la Abydos, prindea viață. Aici trăiau constructorii templului și ai mormântului său, preoți și scribi împreună cu familiile lor. Fiecare casă număra mai multe

încăperi, avea curte și grădină. Largi de cinci coți, străduțele erau trasate în unghi drept. În apropierea deșertului se găseau câteva locuințe bogate. Cât despre cea a primarului, aflată în partea sud-vestică a orașului, aceasta adăpostea camerele în care lucrau scribii și numeroase ateliere.

Într-una dintre aceste încăperi, preotul permanent Bega îl primi pe Gergu și pe așa-zisul său ajutor, Medes, care trecuse sub un nume fals de controlul paznicilor. Și cum soldații îl cunoșteau bine, Gergu îi lămuri că sarcinile sale erau din ce în ce mai anevoioase și ca avea trebuință de un slujitor care să-i ușureze munca.

Când Bega păși înăuntru, Medes simți că aerul a devenit parcă mai rece. Nu-și închipuise că un inițiat în misterele din Abydos putea fi atât de urât și respingător. Înalt, drept, cu nasul proeminent, Bega se așeză pe un scaun cât mai departe de cei doi. Fără să-i dea nicio atenție lui Gergu, îi vorbi direct stăpânului său.

— Cine sunteți?

— Numele meu e Medes și sunt Secretarul Casei Regelui. Faraonul îmi dictează decretele pe care eu le fac cunoscute apoi în toate provinciile.

— Este o slujbă importantă.

— Nici a voastră nu-i mai prejos.

— Speram la mai mult, mult mai mult. Poate simțiți la fel?

— Pecetea și formula magică ne-au îngăduit să încheiem un prim târg, care vă va interesa, fără îndoiala. Prin urmare, să ne ajutăm unul pe altul ca să dobândim ceea ce meritam.

Niciun surâs nu lumina chipul ursuz al lui Bega. Totuși, Medes își dădu seama că era mulțumit.

— Prietenul vostru Gergu v-a adus la cunoștință propunerile mele?

— Îmi convin pe de-a-ntregul. Vom ciopli stele false pe care le vom vinde doritorilor, făcându-i să creadă că ele vor ajunge la Abydos. Nu aveți însă de ce vă teme, căci le vom distruge chiar noi. În ceea ce vă privește, cum veți izbuti să le scoateți de aici pe cele adevărate și pe ce căi le-am putea duce până la Memphis?

— Așa cum l-am lămurit pe Gergu, mărfurile și oamenii care pătrund în Abydos sunt controlați. În schimb, poți să pleci fără nicio

greutate. Cu ajutorul unui soldat căruia, la fiecare zece zile, îi vine rândul să păzească scara Marelui Zeu, voi așeza într-o ascunzătoare stele mici de o valoare fără seamăn. Cineva de încredere le va lua, apoi nu-i mai rămâne decât să urmeze cărarea pe care i-o voi arăta eu, ca să ajungă la Nil unde-l va aștepta o corabie.

— Planul mi se pare strălucit. De ce faceți asta?

— Vă întorc întrebarea.

— Din moment ce ne încumetăm să înfruntăm atâtea primejdii, grăi Medes, consider că n-are rost să ne mințim. Nu sunt răsplătit pe măsura talentului meu și atunci încerc de unul singur să repar această nedreptate, întrebuințând mijloacele pe care le am la dispoziție. Dar un preot al templului…

— Am crezut mult timp ca viața spirituală îmi este de ajuns și că dorințele mele sunt tot mai firave. Dar Sesostris a răsturnat tot. În loc să mă numească pe mine în fruntea preoților, îi îndrumă el însuși și a orânduit în alt mod corpul sacerdoților. Nu pot să mă împac cu gândul că întreaga putere îi aparține, că m-a lipsit astfel pe mine de dreptul ce mi se cuvenea. De aceea am hotărât să mă răzbun. Dar ca să răzbesc, trebuie să mă îmbogățesc mai întâi.

— Să vorbim limpede, Bega! Ce înțelegeți, de fapt, prin răzbunare?

— Să-l ucid pe omul care mi-a distrus viața.

— Îl cunoașteți pe Sesostris? Eu îl văd adesea și îi știu adevăratele forțe. Credeți-mă, e mai de temut decât un taur sălbatic și mai crud decât un leu. Și eu îi doresc moartea, dar cum să șubrezești o temelie atât de rezistentă?

— Veți renunța deci să luptați împotriva lui?

— Mă întreb care ar fi calea potrivită. Regele este înconjurat de prieteni devotați, iar pe vizirul său îl apreciază toata lumea.

— Oricât de trainice par, înfăptuirile oamenilor sfârșesc prin a fi nimicite. E nevoie să ne unim și să-i găsim punctul slab.

— De ce Abydosul e păzit de soldați?

— Secret de stat.

— După toate câte ne-am spus, de ce atâta șovăială?

— Unul dintre misterele din Abydos este Arborele vieții, îi destăinui preotul permanent. Fiindcă a început să se usuce, salcâmul

lui Osiris ar putea pieri. Sesostris și preoții au încetinit înaintarea răului, dar oare pentru cât timp? Poate fi tămăduit doar cu un aur anume care deocamdată nu a fost găsit.

„Aurul din Punt”, gândi Medes, fermecat de aceste dezvăluiri.

— Cine a aruncat această vrajă?

— Nu știm. Regele a început căutările ca să-l afle pe făptaș.

— Și nu aveți nicio bănuială?

— Nici cea mai măruntă. Dacă arborele moare, misterele nu vor mai fi celebrate și Osiris nu va reînvia. Va fi sfârșitul Egiptului.

— Să vorbim de aceste vestite mistere! Oare nu sunt doar o amăgire?

— Dacă le-ați cunoaște cât de puțin, n-ați mai pune așa o întrebare.

— Ca preot permanent, pătrundeți pe pământurile sacre din Abydos și săvârșiți ritualuri care sunt doar pentru inițiați.

Bega rămase tăcut.

— Vreau să știu totul, se încăpățână Medes. Ani la rând nu mi s-a îngăduit să intru într-un templu ascuns. Cel din Abydos nu e cel mai însemnat dintre ele?

Pe chipul preotului înflori un surâs ciudat.

— Am jurat să nu trădez taina.

— Orice om are un preț. Aveți multe comori, iar eu le voi plăti la adevărata lor valoare.

— O să avem timp să mai vorbim despre asta.

— Aveți dreptate. Graba ne-ar putea încurca socotelile. Să adunăm mai întâi averi pentru război. Apoi vom merge mai departe.

Bega îl cercetă îndelung cu privirea pe Secretarul Casei Regelui.

— Să ne punem unul pe altul la încercare. Dacă totul se sfârșește cu bine, vom face un pas înainte.

— Mai am o întrebare. La Memphis am zărit o tânără care pretindea că vine de la Abydos cu un mesaj tainic pentru rege. O cunoașteți?

— Cum arăta?

Apoi Bega îl ascultă cu atenție pe Medes.

— Este una dintre preotesele lui Hathor care trăiesc aici. Mai-marele nostru, Pleșuvul, i-a deschis ușa bibliotecii Casei Vieții ca să

poată cerceta vechile scrieri.

— Neîndoielnic, i-a dus faraonului planuri care să ușureze construcția piramidei. Se numără printre persoanele de care ar trebui sa ținem seama?

— Nu, e doar o preoteasă obișnuită și n-a fost decât curierul Pleșuvului. Având în vedere adorația sa oarbă față de zei, n-avem de ce să ne temem de ea. Iar acum n-am să mai spun nimic despre ceilalți preoți, căci se cuvine să-mi iau măsuri de prevedere. Dar tu, Medes, vei fi la fel de chibzuit?

— Nu-mi stă în obicei să greșesc.

16.

Pe corabia care-l purta spre Memphis, Medes își întocmi o listă de motive care să ducă la ruperea proaspetei alianțe cu Bega. Dar niciunul nu rezistă la o cercetare mai atentă. Acest preot părea un complice desăvârșit. Înăcrit, plin de ură, condus de o inteligență ascunsă, ambițios, lipsit de orice urmă de sensibilitate, Bega deținea taine pe care Medes voise dintotdeauna să le cunoască. Bineînțeles, trebuia să-l lingușească, să-l laude la momentul potrivit, să-l facă să creadă că era persoana cea mai însemnată dintre cei trei. Așa că Medes avea nevoie să îmblânzească firea prea sălbatică a preotului.

Apoi gândurile i se întoarseră iar la aurul din Punt pe care doar el îl considera mai mult decât o închipuire. În viitorul apropiat, nu era cu putință să-și alcătuiască un echipaj fără să fie descoperit. Mai târziu însă, avea să pună mâna pe un șantier de corăbii și să-și folosească averea ca să dobândească acea comoară.

Paznicul se înclină în fața stăpânului său până la pământ și-i deschise îndată poarta grea a impunătoarei sale locuințe. Pe alee, Medes își încrucișă pașii cu cei ai doctorului Gua, care era foarte grăbit.

— Soția mea mai are dureri?

— Doar o migrenă îndărătnică. I-am dat o pomadă și un somnifer ușor. Dar ar mai fi ceva.

— Vă rog să-mi spuneți tot.

— Este prea grasă. Dacă va continua să se îndoape de dimineața până seara, o să se îmbolnăvească de-a binelea. Mâncarea cumpătată e taina unui trup sănătos. Și-acum am alte cazuri mai grave de îngrijit.

În timp ce Gua se îndepărta, Medes și Gergu intrară în odaia de lucru a Secretarului Casei Regelui unde li se aduseră bere, plăcinte calde și carne uscată. Gergu închise ușa și vorbi primul.

— Uciderea lui Sesostris mi se pare o nebunie. Este bine apărat și nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el. Chiar dacă plătim un ucigaș, ar fi prins și ne-ar da de gol.

— Poate că ai dreptate, dar mai există o cale: să slăbim puterile regelui atacându-i pe apropiații săi. Dacă distrugem persoanele pe care se bizuie el, o să rămână singur. Și atunci va fi la mâna noastră. Să începem cu omul pe care-l cunoști cel mai bine: Marele Trezorier Senankh.

— Îl cunosc bine, e adevărat, dar, din păcate, nimeni nu-l poate învinui de nimic. Omul ăsta e cinstit! Are un singur cusur: îi place să mănânce bine. Nici măcar o femeie, oricât ar fi de atrăgătoare și de iscusită, n-ar izbuti să-l facă să-și piardă mințile.

— Sunt de aceeași părere, grăi Medes. Și pentru că nu-l putem cumpăra pe Senankh, îl vom prinde în capcană. Nu uita că lucrez la palat și știu și eu câte ceva. Iată care e planul! De data asta, singurul talent al soției mele ne va fi de folos.

☥

În vârstă de patruzeci de ani, cu obrajii rotunzi și pântecele bombat, Marele Trezorier al regatului, aflat în fruntea Dublei Case Albe, părea a fi un om care știe să trăiască bine, prietenos și plăcut. De fapt, avea o fire hotărâtă, era neiertător, lipsit de orice urmă de tact și fără milă față de cei leneși. Cât despre lingușitori, aceștia nu reușeau să-i stea prea mult prin preajmă. Însărcinat de faraon cu împărțirea dreaptă a bogățiilor, Senankh credea că ținerea în bună rânduială a socotelilor regatului era o condiție necesară pentru respectarea lui Maat. În caz de risipă, împrumuturi, datorii sau delăsare, ordinea s-ar fi stricat și poarta s-ar fi deschis pentru tot soiul de nedreptăți.

Ca în fiecare săptămână, Marele Trezorier îl vizită pe vizirul Khnum-Hotep ca să cerceteze nevoile provinciilor mai puțin înzestrate. Făcându-le înfloritoare, vizirul întărea în fiecare zi unirea înfăptuită, potrivit voinței faraonului.

Vorbind deschis și fără ocolișuri, și unul, și celălalt, cei doi demnitari se înțelegeau de minune. Fără sprijinul lui Senankh, Khnum-Hotep nu s-ar fi descurcat în hățișurile administrației. Niciunul, nici celălalt nu erau stăpâniți de ambiții și se mulțumeau cu răspunderile încredințate de monarh.

— Ai treburi grabnice, Mare Trezorier?

— Niște hambare de construit, dări ale corăbierilor sporite fără știrea mea, vreo zece plângeri împotriva unor perceptori care o fac pe stăpânii, o încărcătură de urcioare care întârzie să sosească la Teba, doi scribi leneși de care vreau să scap… Te iert să le auzi și pe celelalte. Dar tu, mereu la fel de curajos?

— Vizirul e la capătul puterilor, dar Egiptului îi merge bine. Sau aproape bine.

Rostite de gura lui Khnum-Hotep, aceste cuvinte lăsau să se ghicească îngrijorarea.

— Pot să te ajut?

— Mai bine te-ai gândi la tine. Împărțirea precisă a bogățiilor nu e prima ta îndatorire?

— Cred că n-am uitat!

— Mai mulți slujbași gândesc taman pe dos.

— Și pe ce se bizuie?

— Tocmai am primit niște rapoarte foarte stânjenitoare, însoțite de scrisori care poartă sigiliul tău și care poruncesc o împărțire a grânelor mai degrabă surprinzătoare. Pe scurt, trei sferturi pentru cei bogați și restul pentru familiile nevoiașe și pentru satele sărăcite care nu vor primi astfel destulă hrană. Oamenii nu vor întârzia să afle, iar plângerile lor vor ajunge până la mine. Iar eu voi fi nevoit să-l pedepsesc pe cel vinovat. Va trebui să părăsești Casa Regelui, Senankh, și vei sfârși în temniță.

— Dai crezare acestor învinuiri?

— Dorm prost de mai multe nopți din pricina lor, dar nu am dreptul să distrug aceste documente.

— Dacă ai săvârși o asemenea greșeală, n-ai mai fi vrednic să-l slujești pe faraon. Arată-mi-le!

După ce Khnum-Hotep i le întinse, Senankh le citi cu atenție.

— Este chiar sigiliul tău? îl întrebă vizirul.

— Ai putea jura că da.

— Dar scrisul?

— Și pentru el poți să juri.

— Atunci cum te dezvinovățești?

— Aș vrea să lămuresc totul în fața regelui.

— Sunt sigur că Luminăția Sa nu va avea nimic împotrivă, așa că să nu mai pierdem timpul.

Cu inima grea, Khnum-Hotep abia se ridică în picioare. Se simțea copleșit de aceste dezvăluiri, care vor duce la slăbirea Casei Regelui. Pe deasupra, nu și-ar fi închipuit niciodată că Senankh s-ar putea lăsa cumpărat.

☥

Calmul Marelui Trezorier îl uimi pe vizir. Când îl apăsau asemenea păcate, cum izbutea să-și păstreze liniștea? Dar în fața lui Sesostris, masca avea să-i cadă fără îndoială.

Sub privirea sfredelitoare a faraonului, Khnum-Hotep scoase documentele și povesti cum stăteau lucrurile. Însă monarhul nu părea tulburat.

— Bineînțeles, totul e fals.

— Bineînțeles, adeveri Senankh.

— Luminăția Voastră, se împotrivi vizirul, dar dovezile se află chiar sub ochii voștri.

— Sigiliul și scrisul meu au fost imitate în chip desăvârșit, grăi Senankh.

— Nu e cam șubredă apărarea ta? se nelinişti Khnum-Hotep.

— Ar fi dacă n-aș putea să-mi dovedesc nevinovăția.

Vizirul se însenină, căci poate mai exista o speranță.

— În ce fel?

— De multă vreme mă tem de o asemenea lovitură pe la spate. De aceea, mi-am luat măsuri de prevedere întrebuințând anumite semne ascunse în documentele întocmite de mine. Las un mic loc liber înainte de rândul al treilea și al cincilea. Când litera S, zăvorul, apare pentru a opta oară, are partea dreaptă mai lungă. Lui B, piciorul, îi scurtez talpa când îl scriu a doua oară. Așez trei puncte negre și foarte mici, în formă de triunghi în mijlocul textului. Privește cu băgare de seamă acum documentele despre care spui că sunt ale mele și nu vei zări niciunul dintre aceste semne.

Vizirul se convinse că Senankh avea dreptate.

— Dar cum poți să mă încredințezi că nu le-ai născocit acum?

— În două feluri: mai întâi, scoțând din arhive scrisorile mele și găsind semnele tainice pe care ți le-am dezvăluit, apoi aducând un

martor demn de crezare.

— Cine e?

— Faraonul Egiptului.

Vizirul înghiți în sec.

— Sunt bucuros, nespus de bucuros! Le voi da de știre celor care mi-au adus documentele că au fost înșelați. Dar ce ticălos a putut săvârși o asemenea nelegiuire?

— Cineva care voia să mă distrugă fără să-și murdărească mâinile. A ales un mijloc viclean și a socotit că îmi va fi cu neputință să mă apăr de această lovitură. Să izbutești să imiți atât de bine un scris și un sigiliu e o ispravă demnă de toată lauda. Totul mă face să presupun că am un dușman foarte înverșunat printre înalții demnitari.

— Poate chiar în preajma ta, își dădu cu părerea vizirul. Caută-l printre cei care te pizmuiesc și visează să-ți ia locul. Și te sfătuiesc să întrebuințezi alte semne și să nu le dezvălui nimănui, decât Luminăției Sale.

☥

Pentru a doua oară Libanezul încercase.

Și pentru a doua oară dăduse greș. Cum să se lipsească de un vin alb, dulce și aromat, cum să renunțe la carnea înăbușită bine, la păstăile verzi cu grăsime de gâscă, la prăjiturile cu miere și la dulceața de smochine? Desigur, Prevestitorul îl povățuise să mănânce și să bea mai puțin, și sfaturile sale erau totuna cu poruncile. Dar la ce mai servea atunci bogăția dacă trebuia să rabde și să se abțină a gusta din plăcerile vieții? Purtând veșminte mai largi, Libanezul spera să-și ascundă trupul bine împlinit. Iar de față cu Prevestitorul, avea să se poarte ca un adevărat pustnic.

Celei mai bune dintre iscoadele sale, aparul, nu-i oferi decât smochine uscate, îngăduindu-i să-și tragă sufletul înainte de a vorbi.

— Medes s-a întors la Memphis.

— Unde a fost?

— După câte am aflat, la Abydos.

— Abydos, pământul sacru al lui Osiris, unde nu calcă decât inițiații! se miră Libanezul. Ce-a căutat acolo?

— N-am nicio bănuială.

Nedumerit, Libanezul îl lăsă pe apar să plece, se îmbăie, porunci servitorului să-l maseze, apoi se înfășură într-o pânză atât de moale că adormi de îndată ce se întinse pe perne.

Intendentul îl trezi ca să-l anunțe că a sosit căpitanul, un corăbier încercat, care se îngrijise de aducerea lemnului din Liban.

— Noua încărcătură a ajuns cu bine în port, stăpâne. La fel și restul mărfurilor.

— N-ați avut vreo neplăcere cu vameșii?

— Nici cea mai măruntă, totul merge de minune.

Cu fața aspră și părul vâlvoi, căpitanul rostea cuvintele rar, cu vocea sa răgușită.

— Noi nu întâmpinăm greutăți să cărăm mărfurile până aici. Dar pentru ceilalți oameni ai noștri nu e la fel de lesne. E adevărat, de la unirea Egiptului, lucrurile merg tot mai bine căci putem trece cu ușurință dintr-o provincie în alta. Am oameni de legătură acum în toate porturile și veștile aleargă iute. Opreliștea apare însă la Kahun.

— Din ce pricină?

— Un slujbaș de acolo se încăpățânează să nu deschidă porțile orașului caravanei noastre. A văzut permisele de liberă trecere, dar nu-i sunt de ajuns! Vrea să cerceteze el însuși fiecare om și toate mărfurile.

— Neplăcut, tare neplăcut… Cum îl cheamă?

— Heremsaf.

— Am eu grijă de el!

Heremsaf simțea că era lucru necurat cu această caravană, așa cum un câine adulmecă mâncarea stricată. Totuși, înscrisurile erau limpezi și n-ar fi avut de ce să-i dea de bănuit. Ar fi trebuit să-i lase pe străinii aceștia să intre în Kahun fără să mai stea pe gânduri. Totuși, instinctul îl îndemnă să mai facă o ultimă verificare. Poate că se înșela, dar mai bine niște prevederi în plus decât să-i pară rău mai târziu. Mai degrabă să fie cicălitor decât îngăduitor din cale-afară. Și n-ar fi fost prima oară când o caravană ascundea fugari sau mărfuri îndoielnice. De curând, un sirian încercase să vândă papirusuri dintre cele mai proaste pretinzând totuși că sunt de mare preț.

Heremsaf se gândi să-l cheme la el a doua zi pe Iker. Deși tânărul izbutise să urce atât de iute treptele ierarhiei care aveau să-l ducă mai departe decât și-ar fi închipuit vreodată, era mereu trist și frământat. Trecuse mult timp de când marele preot al lui Anubis nu mai stătuse de vorbă cu cel pe care mulți îl numeau acum Salvatorul, ca urmare a iscusinței pe care o dovedise, apărând orașul de revărsarea apelor. Însă un rău ascuns rodea sufletul scribului. Care să fie oare pricina lui?

Doar întrebările directe i-ar fi îngăduit să primească răspunsuri sincere. Chiar mâine, Heremsaf va afla adevărul.

Un slujitor îi dădu de știre că-l caută o tânără.

— Spune-i să vină.

O brunetă frumoasă, fardată îngrijit, îi întinse un taler umplut cu mâncare de bob cu usturoi, scăldată în sos de verdețuri.

— Bucătarul lui Iker cunoaște ca nimeni altul această rețetă. S-a gândit ca ați fi bucuros s-o încercați.

— E o idee bună.

— Mâncați-o cât e caldă și gustul va fi desăvârșit.

Cum nu avusese timp până atunci să pună nimic în gură, Heremsaf nu se lăsă rugat a doua oară, mai ales că bucatele se dovediră minunate.

În timp ce el le savura, Bina se îndepărtă, cu zâmbetul pe buze.

☥

Primele dureri îl treziră din somn pe Heremsaf în toiul nopții. La început, crezu că e doar o indigestie, dar suferința spori într-atât, încât îi tăie respirația și-l împiedică să se ridice din pat.

Mușchii i se înțepeniră, iar inima încetă să-i mai bată. Otrava adusă din Liban își făcuse efectul așteptat.

17.

— Pletosul vrea să te vadă, îl anunță Sekari pe Iker, care sări din somn. Pare foarte tulburat.

— Ce veste proastă a mai dus?

— Nu vrea să ți-o spună decât ție.

Înainte de a coborî la parter, tânărul scrib își clăti gura.

— Ce s-a petrecut, Pletosule?

— Heremsaf… Heremsaf a murit în noaptea aceasta!

— Heremsaf! Ești sigur?

— Din nefericire, da.

— Care a fost pricina morții?

— Inima îi era slăbită. În ultimul timp obosise peste măsură și refuza să se odihnească. Deși ești mult mai tânăr, nenorocirea asta ar trebui să te pună pe gânduri. Și tu muncești prea mult.

Iker plecă degrabă la templul lui Anubis, unde noul mare preot se îngrijea de ritualurile de înmormântare a lui Heremsaf și ajuta ca acestea să fie înfăptuite în chip desăvârșit.

Rapoartele și înscrisurile din odaia de lucru a defunctului fură luate de primar și încredințate mai multor slujbași. Unul dintre ei, negăsind ceva care să-i dea de bănuit, îngădui caravanei să intre în Kahun.

Vestea morții lui Uakha, fostul guvernator al provinciei Cobra, îl întristă adânc pe Sesostris, dar, ca de obicei, faraonul nu lăsa să se vadă nimic. Uakha fusese primul care-l sprijinise și-i jurase credință la începutul luptei sale împotriva provinciilor care nu voiau să-i recunoască puterea. Atunci când înăuntrul țării stătea să izbucnească războiul, ajutorul lui Uakha se dovedise hotărâtor. Dispariția sa, de asemenea, stârnea îngrijorare. Ce vor face oare rudele, apropiații și slujitorii săi? Se vor supune poruncilor vizirului Khnum-Hotep, trimis acolo de faraon ca să fie de față la înmormântare, sau vor încerca să aleagă un alt guvernator al provinciei?

În caz de răzvrătire, monarhul va fi nevoit să folosească armata.

Acestor gânduri negre li se adăuga o neliniște mai veche și stăruitoare: cine aruncase vraja asupra Arborelui vieții, dorind să împiedice renașterea lui Osiris? Acum, faraonul știa că nu era vorba despre niciunul dintre guvernatorii provinciilor care se împotriviseră, până nu demult, unirii Egiptului. După o îndelungată chibzuială, Sesostris înțelese că vrăjitorul era un cananeian răzvrătit al cărui singur țel era nimicirea Egiptului. Poate că generalul Nesmontu, străbătând în lung și-n larg Syro-Palestina, va izbuti să-i dea de urmă.

Întors pe înserat la Memphis, Khnum-Hotep se înfățișă de îndată monarhului.

— Nimeni nu plănuiește să aleagă un nou guvernator, Luminăția Voastră, grăi el cu un suspin de ușurare. Am rânduit acolo o administrație care va lucra sub controlul unuia dintre împuterniciții mei.

— Să nu îngădui nici slăbiciunea, nici lipsa de cumpătare. Provincia Cobra, asemenea celorlalte, să fie cârmuită potrivit lui Maat și niciunul dintre locuitorii ei să nu sufere de foame. Orice nedreptate să fie aspru pedepsită. În fața zeilor, eu sunt răspunzător de fericirea poporului meu. Iar tu ești răspunzător în fața mea.

— Mă aflu îndeajuns de aproape de Luminăția Voastră ca să apreciez măreția faptelor pe care le-ați săvârșit. Acum, ele fac parte din ființa mea și nu am altă dorință mai arzătoare decât întărirea unirii al cărui chezaș sunteți. De acum înainte, provinciile nu vă vor mai pricinui nicio grijă.

— Dar dacă nu reușim să tămăduim salcâmul lui Osiris, ce se va alege de Egipt?

☥

— Cum adică, nimic? se înfurie Medes străbătând, cu pași mari, încoace și-n colo, odaia sa de lucru.

— N-a pățit nimic, își întări Gergu spusele. Marele Trezorier Senankh și-a păstrat slujba.

— Nu i s-a dat nicio pedeapsă?

— Nici cea mai neînsemnată. Vizirul îi acordă în continuare deplina sa încredere.

— Și faraonul la fel, din păcate! Și eu care credeam că Sesostris se preface ca să salveze aparențele și să păstreze renumele Casei Regelui! Și totuși, soția mea a imitat în chip desăvârșit scrisul lui Senankh, iar pecetea nu avea cusur.

Și deodată, Medes pricepu.

— Semne tainice… Senankh întrebuințează semne tainice! De aceea și-a dovedit fără greutate nevinovăția.

— Voi cerceta arhivele și le voi afla!

— În zadar! Deja le-a schimbat.

— Poate le mai cunoaște cineva.

— Faraonul însuși, neîndoielnic!

Descurajarea puse stăpânire pe Gergu.

— Atunci, Senankh nu poate fi atins.

— Deocamdată, prietene, deocamdată. Dar există ținte mai lesne de nimerit.

Și Medes îi prezentă noul său plan lui Gergu, care îl găsi pe placul său și plecă îndată să-l ducă la îndeplinire.

Plină de învățăminte, această înfrângere nu-i slăbi lui Medes hotărârea. Casa Regelui semăna cu o fortăreață care nu putea fi dărâmată într-o singură zi. Dar acum avea un aliat la Abydos. Și cu sprijinul lui putea să ajungă la marile mistere și să dobândească tot atâta putere cât faraonul care domnea.

☥

Libanezul folosi mai multe oglinzi ca să-și verifice înfățișarea. Mulțumită noului său veșmânt cu dungi verticale, părea mult mai slab. Totuși, când Prevestitorul intră în sala de primire, nu fu în stare să-l privească în ochi și se grăbi să-i ofere apă.

Oaspetele refuză.

— Doriți ceva anume, stăpâne?

— Doar un raport amănunțit și fără înșelătorii.

Pe mesele joase nu se vedeau nici fructe, nici prăjituri. Așa că Prevestitorul putea să se încredințeze de eforturile gazdei sale.

— În privința negoțului, se anunță reușite minunate. Viitoarele noastre vânzări ne vor aduce câștiguri însemnate. Argumentele mele l-au convins pe Medes și nu mă îndoiesc că va respecta înțelegerea. Așa cum hotărâsem, l-am făcut să spere la o întâlnire cu… stăpânul

meu. Când îi va spori nerăbdarea, nu va întârzia să mă caute din nou.

Prevestitorul surâse ușor, ceea ce mai degrabă îl neliniști pe Libanez, în loc să-l calmeze.

— Cât despre iscoadele mele, continuă el, se descurcă din ce în ce mai bine. Deși sunt puține, veștile ajung iute la urechile mele. Unirea înfăptuită de Sesostris nu e o vorbă în vânt, nicio provincie nu i se mai împotrivește și poți să călătorești prin Egipt cu ușurință.

— Și caravana care trebuia să pătrundă în Kahun?

Fu rândul Libanezului să zâmbească.

— Iată dovada priceperii oamenilor mei! Cea mai bună iscoadă pe care o am acolo, o tânără femeie pe nume Bina, a aflat că un slujbaș nu îngăduia intrarea caravanei. Cusurgiul ăsta bănuitor, un anume Heremsaf, refuza să-i deschidă porțile orașului. Așa că i-am trimis Binei o licoare foarte puternică, întrebuințată în Liban atunci când vrei să scapi de cei care te încurcă. Această tânără promițătoare și-a îndeplinit cu bine sarcina. Heremsaf e mort, iar primăria din Kahun a înlăturat și ultima piedică din calea alor noștri.

— Bună treabă.

Libanezul roși.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Distrugerea Egiptului îmi aduce multă bucurie.

— Deși te-ai mai îngrășat, multe îți vor fi iertate, spuse Prevestitorul.

☥

Când caravana ajunse în apropiere de Kahun, fu oprită de străji, care verificară amănunțit toate documentele ce îi îngăduiau să călătorească.

Bărboși și cu pieptul gol, asiaticii purtau în jurul șoldurilor pânze portocalii, iar în picioare sandale negre. Unii erau încărcați cu rogojini, alții cântau din lire cu opt coarde. Brățări frumoase împodobeau gleznele femeilor, îmbrăcate cu tunici brodate și purtând încălțări din piele.

Soldații cercetară poverile măgarilor și găsiră coșuri, vase, sulițe, farduri din malahit de Sinai și foaie de fierar.

— Cine e căpetenia voastră? întrebă scribul care supraveghea controlul.

— Ibcha, răspunse un băiat zâmbind.

— Și unde se află?

— În spatele caravanei.

— Du-te și caută-l!

Băiatul plecă îndată.

Ibcha era un bărbat voinic, cu barba stufoasă.

— De ce aveți arme în bagaje?

— Arcurile și săgețile ne ajută să ne apărăm în caz de primejdie. Mulți dintre noi sunt fierari și știu să meșterească sulițe cu vârf de metal.

— Pentru că o să locuiți în Kahun, armele voastre rămân la mine. Am să vorbesc cu fiecare dintre voi pe rând ca să-i aflu numele, vârsta, dacă e căsătorit și cu ce se îndeletnicește. După aceea am să vă arăt unde veți trăi de acum încolo.

Asiaticii se dovediră ascultători și răspunseră la toate întrebările.

Apoi scribul i se adresă din nou lui Ibcha:

— La Kahun domnesc rânduieli foarte aspre. La cea mai mica greșeală, vinovatul împreună cu familia lui va fi izgonit din oraș. Nu îngăduim să vă certați între voi și trebuie să vă supuneți fără șovăială hotărârilor primarului. Vino cu mine!

Scribul îl conduse pe Ibcha la atelierul unde se făureau cuțite. Rafturile gemeau sub povara lor. Chiar acolo fusese ascuțit pumnalul lui Iker.

— Avem nevoie de cât mai multe, îl lămuri scribul. Primarul vrea să înzestreze gărzile cu arme noi și dintre cele mai bune. Cuptorul de alături a fost mărit, iar materialele tocmai au fost aduse. Bineînțeles, fiecare obiect va fi verificat și va primi un număr. Două zile poți să te odihnești și să te obișnuiești cu locurile. Apoi vei începe lucrul și vei fi plătit ca un muncitor cu experiență. Tu și ai tăi puteți găsi la Kahun tot ce aveți nevoie. În schimbul unei perechi de sandale, primești doi litri de ulei sau douăzeci de pâini sau 25 de litri de bere. Fiți bine-veniți printre noi!

Nu departe de atelier, Bina urmărea cu atenție tot ce se petrecea acolo. Și fiindcă-și dusese la bun sfârșit prima parte a misiunii, nu-i

mai rămânea decât să continue să tragă foloase de pe urma naivității egiptenilor care-și închipuiau că nu pot fi păcăliți. Din zece arme pe care le făceau, asiaticii furau una. Puțin câte puțin aveau să se adune destule pentru viitorii stăpâni ai orașului. Iar dacă Iker izbutea să-l ucidă pe faraon, răzmerița o să izbucnească mai repede decât se aștepta oricine.

☥

— Aliații noștri au sosit, în sfârșit, îi destăinui Bina lui Iker. În curând, nu vom mai fi nevoiți să ne ascundem în casa asta părăsită.

— Și ce au de gând?

— Nu știu, dar te sfătuiesc să ai încredere în ei. Îl urăsc pe tiran la fel ca și noi și nu se vor da înapoi să-și jertfească viața ca să-l biruie.

Încă zdruncinat de moartea lui Heremsaf, Iker nu dăduse nicio atenție caravanei asiaticilor.

— În Kahun, îi reaminti el, străinii sunt supravegheați îndeaproape. Cum plănuiesc prietenii tăi să treacă la fapte?

— Îți repet, nu știu.

— Dar tu cum îi vei ajuta?

— Eu nu sunt decât o biată slujnică neștiutoare de carte. Mă voi mulțumi să le fac rost de mâncare și de veșminte. Și am primit de la ei un dar minunat. Vrei să-l vezi?

Și fără să aștepte răspunsul tânărului scrib, Bina despături o bucată mică de pânză de in, având forma unui triunghi.

— Un colț se strecoară printre coapse, grăi fata cu voce ispititoare și se leagă apoi de celelalte două, petrecute peste șolduri. Ce-ar fi să mă ajuți să încerc?

Frumoasa asiatică își lepădă mantia și, pe de-a-ntregul goală, lunecă în penumbră, apropiindu-se de Iker.

— Mă ajuți?

— Iartă-mă, dar… am multe griji pe cap.

Fata își înghiți furia.

— Poate altă dată, zise împăciuitoare.

☥

Sărbătoarea zeului Bes era în toi. Toți locuitorii orașului luau parte la ea, vinul curgea în valuri și din toate cartierele răzbătea

muzică, iar oamenii sperau să-l vadă trecând pe dansatorul pitic, cu mască de leu. Bărbos, cu picioarele groase, el alunga demonii și tăia în bucăți spiritele rele cu cuțitele sale mari. De aceea, meșterii împodobeau paturile, scaunele, lămpile și obiectele de toaletă cu chipul său. Scoțându-și limba roșie, zeul rostea cuvântul purificator și, lovind în tamburina sa, împrăștia în jur energie binefăcătoare. El veghea asupra nașterii copiilor și a inițiaților din temple.

Peste tot se găseau făclii aprinse; în întregime luminat, Kahun se lăsase în voia bucuriei de a trăi, a râsului și a plăcerilor aduse de mesele îmbelșugate.

După ce bău câteva cupe în tovărășia celorlalți demnitari ai orașului, Iker se retrase, pretinzând că îl durea capul și îi ardea tot trupul. Parcă împotriva dorinței sale, pașii îl purtară spre atelierul unde asiaticii îi ascuțiseră pumnalul.

În această noapte a bucuriei, locul era nefiresc de liniștit.

Iker se apropie.

Nu se auzea nici muzică, nici cântece, nici râsete, doar o lumină slabă răzbătea din atelier.

Prin ruptura uneia dintre rogojinile ce acopereau ferestrele, Iker trase cu ochiul înăuntru.

Cu voce șoptită, Bina citea un text, iar vreo zece bărbați o ascultau cu atenție. Apoi fata luă o pensulă și începu să întocmească o scrisoare.

Uimit, Iker se trase înapoi cu iuțeală.

Așadar, Bina îl mințise că nu știe nici să scrie, nici să citească!

Biata servitoare neștiutoare de carte, supusă și chinuită era, de fapt, căpetenia acestui grup de luptători!

Scârbit, Iker se întoarse acasă.

☥

— Iker, trezește-te, e târziu!

Neprimind niciun răspuns, cu mintea încă încețoșată din pricina sărbătorii din ajun, Sekari împinse ușa odăii scribului.

Încăperea era goală.

La fel și sala de baie. Neîncrezător, Sekari scotoci toată casa, apoi se duse la grajdul unde Vânt-de-Miazănoapte mânca niște lucernă.

— Totuși, Iker nu și-ar fi lăsat aici tovarășul! Acum am înțeles… A băut peste măsură și-acum doarme prin alte părți.

Sekari străbătu tot orașul întrebând în stânga și-n dreapta.

În zadar. Fără putință de tăgadă, Iker părăsise orașul.

☥

Pe corabia ce plutea către Memphis, Iker nu simțea decât o singură părere de râu: că nu-l luase cu el pe Vânt-de-Miazănoapte. Dar era încredințat că nu va scăpa cu viață din această încercare și știa că Sekari va avea grijă de măgarul său.

Iker se văzuse nevoit să rupă brusc orice legătură cu asiaticii pe care nu-i mai considera drept aliați. Și nici măcar nu-i păsa care era adevărata lor țintă. El trebuia să se descurce singur.

18.

Întâlnirea grabnică avu loc în toiul nopții, la cererea Binei.

— Iker a părăsit orașul, le spuse ea fierarilor veniți din Asia ca să făurească arme la Kahun.

— O să ne pârască pe toți! se nelinişti Ibcha, mai-marele meșterilor.

— Dacă asta ar fi vrut, acum eram deja cu toții în temniță.

— Atunci de ce a fugit așa în pripă?

— Și-a pierdut răbdarea, îl lamuri tânăra femeie. Are de gând să-l lovească pe tiran când i se va părea lui mai nimerit și fără să prevină pe nimeni, nici măcar pe mine.

— N-are sorți de izbândă!

— Scribul acesta nu e un băiat ca oricare altul. În el arde un foc care nu poate fi stins. De aceea nu îl cred învins de pe-acum.

— Știi câte piedici are de înfruntat ca să ajungă la rege?

— Deja a trecut peste multe piedici! Și am izbutit să-l conving că Sesostris este un monstru nemilos care trebuie doborât prin orice mijloc, pentru că numai astfel Egiptul ar fi salvat.

— Și naivul ăsta te-a crezut?

— Iker știe că râul există și sigur Sesostris se află la rădăcina lui. Dacă va fi nevoie să-și dea viața pentru a-l înlătura, nu va șovăi s-o facă.

— După părerea mea, băiatul e ca și mort. Dar dacă o scoate cu bine la capăt, cu atât mai bine pentru noi!

— Alt prilej de îngrijorare, mărturisi Bina, e necunoscutul care a încercat zadarnic să-l ucidă pe Iker. Crocodilii i-au mâncat leșul.

— Dacă a avut complici, fu de părere Ibcha, cu siguranță că n-au rămas în oraș. S-a mai petrecut ceva demn de luat în seamă de atunci?

— Nu. La Kahun nu s-a dat prea multă atenție acestui fapt. Ai putea jura chiar că nu s-a întâmplat nimic.

— Îl pizmuia cineva pe Iker?

— Fără îndoială că da, din pricina puterii sale de muncă și a încrederii pe care i-o arăta primarul.

— Atunci nu căuta mai departe. N-a fost decât o răzbunare. Favoritul tău a scăpat de un rival stânjenitor. Pe mine asta mai degrabă mă liniștește! Dacă știe să se bată, mai are o fărâmă de șansă.

La 33 de ani, Purtătorul sigiliului regal, Sehotep, trecea drept unul dintre cei mai vestiți seducători din Memphis. Singurul moștenitor al unei familii bogate, scrib strălucit, înzestrat cu un spirit viu care îl făcea uneori nervos, mereu îmbrăcat elegant, Sehotep îi păcălea pe mulți. Unii îl socoteau chiar un ușuratic, îndrăgostit de plăcerile vieții, care nu era în stare să lucreze ore în șir. Dar asta însemna să nu ții seama de ochii săi scăpărând de inteligență și de ușurința pe care o dovedea în cercetarea și înțelegerea celor mai complicate înscrisuri. Mai mare peste toate lucrările faraonului, însărcinat să vegheze asupra respectării tainei templelor și a bunăstării vitelor, se îngrijea de toate în același timp fără să pară că se străduie prea mult.

Curtenii îl urau pe Sehotep a cărui existență semăna cu un șir de victorii dobândite prea lesne. El însuși își sporea această faimă lăsând să se înțeleagă că nu întâmpina niciodată vreo piedică și că orice greutate n-ar fi fost decât o joacă. Bineînțeles, nu lipsea de la nicio petrecere din capitală și de la niciunul dintre fastuoasele ospețe date de înalții demnitari. Aici, toți vorbeau cu plăcere, iar Sehotep era numai ochi și urechi, adunând astfel informații prețioase.

Invitat la deschiderea noii școli de dans din Memphis, Purtătorul sigiliului regal onora cu prezența sa această sărbătoare lumească. Profesoara de dans era la fel de veselă ca și tinerele sale eleve, acoperite cu veșminte îndeajuns de scurte ca să nu le îngreuneze mișcările.

O brunetă frumoasă îi oferi cel mai încântător zâmbet cu putință lui Sehotep, care i-l întoarse. Apoi fata se alătură celorlalte și împreună desfășurară o serie de figuri acrobatice care-ți tăiau răsuflarea. Ridicând un picior până în dreptul umerilor și ținându-și

trupul drept, fiecare dansatoare se apleca și apoi sărea iar cu o iuțeală uimitoare. După aceea, urmă un șir de salturi primejdioase. Arcuindu-se, tinerele se sprijineau pe rând în mâini și în vârfurile picioarelor. Sehotep avu impresia că ele alcătuiau un cerc, dar privirea lui stăruia din ce în ce mai mult asupra frumoasei brunete.

Când dansul se sfârși, profesoara se apropie neliniștită de Sehotep.

— Sunteți mulțumit?

— Dansatoarele au arătat multă iscusință. Mi-ar plăcea să le felicit.

— Ce onoare neașteptată pentru noi!

Sehotep întârzie ceva mai mult lângă preferata sa.

— Câtă grație și măiestrie! Presupun că ai început să înveți să dansezi de mică!

— Într-adevăr.

— Cum te cheamă?

— Olivia.

— Și câți ani ai?

— 18.

— Ești deja logodită!

— Nu… în sfârșit, nu cu adevărat. Profesoara noastră e foarte severă.

— Atunci am putea să ne vedem din nou. Să zicem… astă-seară?

☥

Foarte dulce și puternic aromat, vinul adus din oaze avea 18 grade și însoțise cele mai alese bucate. După ce el și Olivia isprăviră masa, Sehotep le ceru slujitorilor să plece. Încântată de minunata casă cu grădină a gazdei, Olivia mâncase cu poftă, sporovăind despre greutățile meseriei sale.

Când Sehotep o prinse drăgăstos de mână, fata nu și-o retrase. În ochii săi lucea dorința.

Sehotep o dezbrăcă încet și o conduse până în dormitorul său.

— Nici tu, nici eu nu dorim să avem copii, nu-i așa? De aceea e bine să folosim pomada aceasta.

Olivia unse sexul bărbatului cu pomada parfumată și grasă, făcută din spini de salcâm zdrobiți.

Dansatoarea nu aprecia deloc preludiul. Așa că Sehotep nu pierdu timpul cu mângâieri nesfârșite. Ghicind preferințele fetei, se strădui să i le împlinească, gândindu-se numai la plăcerea ei. Și în felul acesta, se înlănțuiră într-un dans măiestrit, dovedindu-se unul mai priceput decât celălalt.

Apoi, întinși alături, gustară clipele de liniște care urmară extazului împărtășit.

— Ce face un Purtător al sigiliului regal?

— Dacă ți-aș înșira toate sarcinile mele, nu m-ai crede. Știi, de pildă, că mă îngrijesc de aducerea unor vite grase pentru templul lui Hathor? Pentru inițierea noilor preotese se pregătește un mare ritual, care se va încheia cu un ospăț. De asemenea, supraveghez repararea porților templului și a sanctuarului.

— Ești și arhitect?

— Îi am în grijă pe toți constructorii din întreg regatul și verific toate lucrările, mai ales când e vorba de împrejurări deosebite.

— Și acum e cazul?

— Veghez, pe deasupra, și la respectarea tainei templelor, zise Sehotep, surâzând.

— Contează așa mult?

— Dacă ai cunoaște mărimea comorii sortită sanctuarului lui Neith, nu te-ai mai îndoi.

— Comorile mă fac să visez! Din ce e alcătuită aceasta de care vorbești?

— Secret de stat.

— Îmi stârnești și mai mult curiozitatea! Te rog, spune-mi ceva despre ea!

— Comoara este atât de prețioasă, că până și zeii vor fi mulțumiți.

Mângâierile cu care Olivia își răsplăti iubitul îi redeșteptă acestuia dorința. Și astfel se lăsară purtați într-un nou dans al dragostei.

După un timp, tânăra femeie sări jos din pat.

— Ce-ar fi să ieșim pe terasă? Cred că priveliștea e cum nu se poate mai frumoasă.

Sehotep se supuse.

Goi și înlănțuiți, priviră Memphisul, scăldat de razele lunii pline.

— Ce minunăție! murmură Olivia. Nu-mi închipuiam că sunt atâtea temple! Cel uriaș, acolo jos, este al lui Ptah?

— Întocmai.

— Și celălalt, mai întins, la miazănoapte, cui îi aparține?

— Zeiței Neith.

— Aceea care va primi comoara?

— De fapt, nu o va adăposti decât o vreme.

— Și apoi, unde va fi dusă?

— Într-un loc unde nu au ce căuta oamenii de rând.

— Departe de aici?

— La Abydos.

— Abydos, pământul sacru al lui Osiris… Îți este cunoscut, nu?

— Cine se poate lăuda că ar cunoaște Abydosul?

Olivia se strânse la pieptul lui Sehotep.

— Mâine-seară voi dansa la un ospăț. Dar poimâine-seară sunt liberă.

— Eu nu.

— Atunci ne întâlnim săptămâna viitoare?

— Voi pleca să cercetez vitele grase pentru ritual. Când am să mă întorc, comoara va fi la adăpost în templul lui Neith. Apoi am s-o însoțesc până la Abydos. După aceea, o să ne putem vedea iar.

Bucuroasă, fata îl sărută cu înfocare.

☥

În mai puțin de o oră, Olivia îndură pentru a treia oară poftele nesățioase ale lui Gergu. Era gras și grosolan, dar o plătea bine. Bineînțeles, ar fi preferat să facă dragoste cu Sehotep, atât de atent și delicat. Dansatoarea avea să-și amintească mereu de acea noapte neasemuită în care fusese tratată ca o regină.

— Ai terminat?

— Sunt la capătul puterilor, frumoasa mea! Nu mă dezamăgești niciodată.

— Când sosește stăpânul tău?

— Nu mai întârzie mult. Să-i povestești totul fără să lași deoparte nimic. Dacă va fi mulțumit, răsplata făgăduită va spori.

Când Medes pătrunse în încăperea unde Gergu își ducea cuceririle, Olivia îl socoti urât și umflat. Dar după Sehotep, ce bărbat i s-ar mai fi putut părea atrăgător?

— Ia spune, fetițo, l-ai cucerit pe Purtătorul sigiliului regal?

Din tonul vocii, Olivia simți că întrebarea era primejdioasă.

Cu Medes trebuia să se poarte cu mare băgare de seamă.

— Gergu mi-a făgăduit o mulțime de veșminte dintre cele mai scumpe.

— Sehotep te-a primit bine?

— Mai presus de orice așteptare!

— Frumoasă cum ești, nici n-ar fi putut să-ți reziste prea mult. I-ai smuls vreo mărturisire?

— După ce fac dragoste, unora dintre bărbați le place să se laude cu munca lor. Din fericire, Sehotep se numără printre ei.

— Te ascult, micuțo. Vei fi răsplătită după valoarea informațiilor tale.

— Sehotep a pomenit despre îndatoririle sale: lucrările de construcție…

— Astea le știu deja. Ți-a zis ceva despre o sarcină anume pe care trebuie s-o îndeplinească în zilele următoare?

— Va pleca să aducă vitele grase la Memphis.

Amănuntul îl nedumeri pe Medes, căci nicio mare sărbătoare nu se anunțase.

— De ce oare?

— Pentru celebrarea unui ritual la templul lui Neith.

— Ți-a înșirat minciuni, copilă. Templul tocmai este restaurat.

— Sehotep supraveghează lucrările. Iar eu știu de ce va avea loc această sărbătoare.

— Atunci vorbește!

Olivia strâmbă din nas.

— Dar răsplata mea?

Medes păru că se înveselește.

— Ești șireată și deșteaptă, dar nu-ți forța norocul.

— Dacă mă amenințați, nu veți mai afla nimic.

— Care e visul tău?

— O casă frumoasă în centrul orașului.

— Mult prea mult!

— Nu cred.

— Ei bine, să vedem ce ai de vânzare. Dacă marfa e dintre cele mai rare, mă învoiesc să primești casa.

— Am mers cu pași mărunți ca să-i câștig încrederea lui Sehotep. Îngâmfat și mândru de munca sa, n-a putut să-și biruie dorința de a mă uimi. Dacă nu mă arătam curioasă, l-ar fi mirat, dacă îi puneam prea multe întrebări, i-aș fi dat de gândit. Și cum până atunci totul se petrecuse în cea mai desăvârșită înțelegere și eu nu săvârșisem nicio greșeală, s-a lăsat dus de val și mi-a dezvăluit că există o comoară care va fi în curând depusă în sanctuarul templului lui Neith. Și cu acest prilej va avea loc o mare sărbătoare.

— O comoară… ce fel de comoară?

— „Atât de prețioasă și de însemnată, că până și zeii vor fi mulțumiți.” Acestea au fost întocmai cuvintele lui Sehotep.

Medes fu surprins, căci Sehotep nu se juca niciodată cu vorbele.

— Și altceva mai știi?

— Comoara va sosi la Memphis săptămâna viitoare.

— Fără îndoială nu-i decât o statuie hărăzită să înfrumusețeze templul lui Neith, socoti Gergu, cu părere de rău.

— Ba nu, îl contrazise Olivia.

— De ce ești așa de sigură? o întrebă Medes.

— Pentru că această comoară nu va rămâne aici decât un timp.

— Și ai aflat unde trebuie să ajungă în cele din urmă?

— În legătură cu viitoarea casă, mi-ar plăcea să am o dovadă scrisă că este a mea.

— Gergu, adu-mi un papirus!

Apoi Medes întocmi documentul pe numele dansatoarei Olivia.

— Îți convine?

— Lipsește sigiliul.

— Iar mie îmi lipsește locul hotărât pentru comoară.

Tânăra simți că nu e momentul să mai facă nazuri.

— Abydos.

Medes își stăpâni un strigăt de uimire.

— Ești convinsă?

— Sehotep a adăugat că acolo comoara nu va fi atinsă de neinițiați.

Aurul… Era aurul hărăzit să tămăduiască salcâmul! Descoperirea Oliviei merita din plin o casă în centrul Memphisului!

— Când te întâlnești din nou cu el?

— Când se va întoarce de la Abydos unde va duce comoara.

Simțind cum stomacul i se strânge dureros, Medes se forță să se miște câțiva pași încoace și încolo, pentru a se liniști.

— Frumoasă ispravă, Olivia, foarte frumoasă!

Apoi rupse în bucăți mici papirusul.

— Ce înseamnă asta? Mi-ați făgăduit că…

— Casa o ai deja! Încă de azi te poți muta în ea. Și nu e decât prima parte din răsplata ce ți se cuvine.

— Vă bateți joc de mine!

— Gergu te va conduce la noua ta locuință, dar va trebui să lucrezi și pe mai departe pentru mine ca să capeți actul și încă multe alte foloase.

— Ce-mi cereți?

— Vreau comoara și tu o să mă ajuți s-o dobândesc.

— În ce fel?

— Dându-te drept o preoteasă a lui Neith și pătrunzând în sanctuar.

— Și dacă dau greș?

— Vei izbuti.

— Și ce capăt în schimb?

— O să ai ce să mănânci și cu ce să te îmbraci mulți ani de-acum înainte și pe deasupra un slujitor și o slujitoare plătiți de mine.

Dansatoarea căzu pe gânduri, închipuindu-și un trai îmbelșugat și fără griji.

— Îți voi da de știre când comoara poposește în templu, iar tu vei trece la fapte.

— Singură?

— Nu, unul dintre oamenii mei te va însoți și va înlătura piedicile care se vor ivi. Tot el va scoate și comoara din templu.

— Am de înfruntat prea multe primejdii!

— Nu mai multe decât ca dansatoare. E de ajuns o rană gravă și tot viitorul ți se va nărui.

Olivia înțelese amenințarea. Acum nu mai avea cum să dea înapoi.

— Așadar, aștept vești… la mine acasă!

— Condu-o până acolo, Gergu. Este a doua casă de pe prima străduță din colțul nord-estic al templului lui Ptah. Pe ușă e desenat cu roșu un cuțit. Paznicul clădirii de peste drum o să-ți dea cheia. Să-i spui că vii din partea lui Bel-Tran.

Sub acest nume sirian, Medes stăpânea mai multe case la Memphis, pe care le folosea ca magazii pentru mărfurile aduse pe ascuns. Casa aceasta, ultima pe care o cumpărase, era goală încă.

În timp ce Olivia și Gergu se îndepărtau, Medes își savura bucuria. Slăbiciunea nechibzuită a lui Sehotep pentru femei avea să-l ducă la pierzanie. Sesostris îl va găsi vinovat pentru furtul neprețuitei comori și Casa Regelui se va prăbuși. Aceasta va fi urmarea fericită a uneltirilor care vor face din Medes stăpânul aurului tămăduitor.

19.

Chiar dacă se gândea fără încetare la comoara pe care urma să pună mâna, Medes nu trebuia să lase deoparte celelalte treburi. De aceea, căută să-l întâlnească iar pe Libanez ca să afle dacă acesta își respectase promisiunile. Procedând întocmai ca și până atunci, Medes fu primit, târziu în noapte, de o gazdă mereu la fel de voioasă.

Mesele joase gemeau sub greutatea nenumăratelor tăvi încărcate cu dulciuri. Fără să scoată o vorbă, Medes duse la buze o cupă cu vin vechi.

— Tocmai l-am primit, grăi Libanezul și sunt bucuros că veți fi primul care-l gustă. Ce țară de vis este Egiptul! Vremea e minunată, vinurile, neasemuite, iar în fața mâncărurilor nu te poți stăpâni. Aici, până și celui mai trist om îi pier gândurile negre.

— Spui niște lucruri demne de toată atenția, dar aș vrea mai degrabă să aflu dacă planurile noastre prind viață.

— Faceți-mi onoarea de a încerca această prăjitură cu mirodenii, stropită cu alcool de curmale. Bucătarul meu susține că e cea mai bună din întreg Egiptul.

După ce înghiți și ultima bucată, lui Medes nu-i păru rău că se lăsase convins.

— Egiptenilor le plac într-atât mobilele din cedru, că au cumpărat tot ce aveam în magazii, grăi Libanezul. Pregătesc un nou transport, mai mare decât cele dinainte. În ceea ce vă privește, ați întâmpinat greutăți?

— Niciuna.

— Amuletele pentru femeile gravide vor ajunge la Memphis cam peste 15 zile. Ele întrec în frumusețe și trăinicie tot ce se găsește acum de vânzare în oraș. Cât despre recolta de laudanum, este cea mai bogată din ultimii zece ani și am cumpărat-o pe toată. Rivalii mei au fost… înlăturați. La fel și în privința uleiurilor. Câte magazii avem la îndemână?

— Te-ai mișcat mai iute decât mine, recunoscu Medes.

— Voi ști să mă dovedesc răbdător.

— Trebuie să-ți mărturisesc că mă uimești.

— Ieșind de pe buzele voastre, lauda aceasta e neprețuită și voi munci din toate puterile ca să merit și de-acum înainte încrederea pe care mi-o acordați. Dar n-am isprăvit încă veștile bune: stăpânul meu se învoiește să vă întâlnească la următoarea lună plină. E bine?

— Da. La Memphis?

Libanezul păru stânjenit.

— Nu, ceva mai spre miazăzi.

— Unde anume?

— Lângă Abydos.

— Abydos! E un ținut unde nu e cu putință să pășești.

— Stăpânul meu mi-a spus că ați cunoaște un preot permanent de acolo. Dorește să stea de vorba și cu ajutorul vostru, Gergu, și cu preotul din Abydos.

Medes păli. Cine putea să prindă de știre despre înțelegerea lui cu Bega?

— Spune-mi numele stăpânului tău!

— O să vi-l spună el însuși.

— Bagă de seamă, Libanezule! Știi cine sunt, așa că nu mă stârni!

— Am primit anumite porunci pe care trebuie să le respect, Medes. Fiți înțelegător!

— N-am să mă duc acolo.

— Greșiți.

— Mă ameninți?

— Nu-mi stă în fire una ca asta! Cred doar ca veți trage foloase din această întâlnire.

Medes își pierduse mințile de furie. Cum îndrăznea hoțul ăsta blestemat să-i spună ce să facă?

— Dacă nu încetezi de îndată să mai pui iscoade pe urmele mele, rup toate înțelegerile noastre.

— Și n-ar fi păcat, din moment ce sunt atât de promițătoare?

— Ce știi despre Abydos?

— Eu? Chiar nimic.

— Dar stăpânul tău…

— Mi-a cerut doar să vă propun să vă cunoașteți.

Libanezul părea sincer. Și dacă acest stăpân tainic era un alt preot din Abydos care încerca să-l îndepărteze pe Bega?

— Eu, unul, n-am nimic de câștigat dacă vă întind o capcană, adaugă Libanezul, iar stăpânul meu nici atât.

— Trebuie să mă mai gândesc.

Ideea că nu mai era el cel care conducea jocul îl îngrozea pe Medes. Dar oare nu era bine uneori să te prefaci că pierzi ca să poți câștiga mai mult data viitoare?

☥

Toți preoții permanenți din Abydos își îndeplineau sarcinile încă din zori. Cel care veghea asupra integrității marelui trup al lui Osiris se încredința că sigiliile de pe ușa mormântului său erau neatinse. Cel a cărui îndatorire era ascunsă, căci el vedea misterele, îl ajuta pe cel care vărsa apa proaspătă pe mesele de ofrandă. Cinstindu-i pe strămoși, servitorul lui *Ka* reînnoda legătura cu ființele luminii, protectoarele Abydosului. Iar cele șapte cântărețe ale zeiței Hathor desfătau sufletul divin.

Neputând să le aducă vreo învinuire, Pleșuvul îi strânse laolaltă pe toți în fața templului lui Sesostris, menit să dureze mii de ani și ale cărui lucrări fuseseră isprăvite. Așezându-se în fruntea procesiunii, Pleșuvul trecu de portalul aflat în mijlocul Peretului nordic al zidurilor înconjurătoare. De aici pornea un drum ce ducea spre templu, un patrulater întins împrejmuit de o curte mărginită de o galerie susținută de paisprezece coloane spre care se deschideau câteva uși. Prin ele se ajungea la clădirile care adăposteau proviziile pentru ofrande și obiectele pentru ritualuri. Dincolo de galerie, începea sala coloanelor.

Scoțând apă din bazine, Pleșuvul îi purifică pe preoți unul după altul. Apoi trecură pe dinaintea statuilor faraonului și a Marii Soții regale care, în liniștea sanctuarului, celebrau pentru totdeauna misterul căsătoriei sacre.

Pe tavanul templului acoperit, străluceau stele de aur. Pe pereți putea fi văzut regele alături de zei, dar mai ales de Osiris.

În numele monarhului, Pleșuvul oferi nevăzutului pe Maat.

— Locașul acesta a fost înălțat de Osiris după asemănarea ținutului luminii, grăi el. Stâlpii săi sprijină cerul, fiecare simbol

sacru se găsește la locul cuvenit și parfumul lumii de dincolo se face simțit. Doamnele salcâmului să cânte pentru Arborele vieții!

Vocile se împletiră într-o melodie duioasă și blândă, ce făcu să domnească din nou împrejur armonia pe care o cunoscuse Abydosul înainte ca salcâmul să fie atins de boală.

— Doar două ramuri au înverzit, grăi Pleșuvul după ce preotesele sfârșiră cântecul. Piramida de la Dachur va împiedica poate uscarea arborelui, dar vreau să vă amintesc iar că trebuie să ne împlinim în chip desăvârșit îndatoririle. În împrejurările de acum, nu e îngăduită nici cea mai măruntă neatenție.

Era rândul tinerei preotese și al lui Bega să îngrijească altarele și să împartă ofrandele între preoții temporari. După ce zeii gustaseră din esența lor materială, ele puteau servi drept hrană trupului.

— Treburile pe care le-ați avut la Memphis s-au încheiat cu bine? o întrebă Bega pe tânăra preoteasă.

— I-am transmis faraonului mesajul marelui preot.

— Capitala v-a plăcut?

— E un oraș mare, plin de viață și are temple minunate, dar n-aș putea trăi acolo. Prefer liniștea din Abydos.

— Curtea regelui e umbrită de uneltiri și de ambiții. Dar aici, regatul își găsește cu adevărat pacea. Apărarea Abydosului e datoria de căpetenie a faraonului și sunt convins că înălțarea piramidei va fi un pas însemnat pe calea aceasta.

— Cu toții ne-o dorim, Bega.

Tânăra rămase mult timp înăuntrul templului. Din fiecare basorelief, din fiecare pictură, din fiecare simbol izvora energia care lupta împotriva lui *isefet,* pornirea spre distrugere și dezordine. Ridicând această construcție sacră, Sesostris aducea cerul pe pământ. Preoteasa simțea o nevoie de nestăpânit să pătrundă în acest univers în care abstractul devenea perceptibil, în care legile divine iluminau sensurile.

În apropierea zidului înconjurător, tânăra se opri brusc.

La picioarele sale, un scarabeu uriaș cu carapace strălucitoare modela un bulgare din balegă de vacă.

Când isprăvi, începu să-l rostogolească folosindu-se de picioarele din spate, înaintând de-a-ndăratelea, dinspre răsărit spre apus. Apoi

îngropă bulgărele în pământul afânat.

— Ca să vezi roadele acestei munci, rosti o voce gravă, va trebui să aștepți cu răbdare 28 de zile.

Preoteasa își ridică ochii și îl văzu pe faraon.

— Abydos este cetatea scarabeului divin, o lămuri Sesostris. În timpul acestor zile, bătrânul Osiris care se află închis în sferă, va înfrunta moartea. Dacă dreptatea și adevărul au fost respectate, lumina va ieși din pământ și el va reînvia. Un soare nou se va înălța și viața se va răspândi peste tot. Câți oameni pot să priceapă un asemenea mister doar uitându-se la această gânganie, pe care neștiutorii o strivesc sub picior, cu atâta ușurință? Mai ai încă trebuință de ore îndelungate de muncă și de căutare ca să dezlegi aceste tâlcuri. Te-ai hotărât să treci de o nouă poartă?

— Este cea mai arzătoare dorință a mea, Luminăția Voastră.

— Ai cunoștință de primejdiile ce ți se pot ivi în cale?

— Am descoperit deja atâtea bogății, că mi-ar fi de ajuns pentru o viață întreagă. Dar a da înapoi în fața unei primejdii mi se pare o slăbiciune de neiertat.

— Atunci, urmează-mă!

Sesostris o apucă pe drumul pavat, lung de 700 de metri, care lega templul de ciudatul său locaș de veci, care tocmai fusese terminat. Aflat la marginea deșertului, nu departe de necropola faraonilor primei dinastii, locașul era protejat de un zid împrejmuitor și de un templu de întâmpinare.

— Vom pătrunde în locul unde stelele își au obârșia, o înștiință faraonul pe tânăra preoteasă. Osiris, făuritorul ritualurilor și al legilor templelor, se reînnoiește aici mereu. Dar nenorocirile nu-l ocolesc și Universul îndură atunci omorul și moartea, noaptea devine întunecoasă, ziua dispare, iar lumea noastră se clatină. Vrei să treci prin această încercare, oricât te-ar costa?

Tânăra încuviință dând din cap.

— Te-am prevenit: drumul e primejdios, întunericul – adânc, iar o inimă slabă nu va izbuti să-l înfrunte. Îți păstrezi hotărârea?

— Da, Luminăția Voastră.

În curte se găseau două puțuri. Unul vertical, altul cu o pantă lină, ce ducea spre un coridor care se sfârșea într-o sală cu pereții

îmbrăcați în calcar și cu tavanul imitând cu mare măiestrie trunchiuri de copac. La prima vedere, mormântul se oprea aici.

Dar monarhul străbătu o porțiune împodobită cu granit, gresie și cuarț. Simțindu-se pătrunsă de focul deosebit ce se ascundea în aceste pietre, tânăra preoteasă trăi etapele operei alchimice.

Din tavan lipseau câteva blocuri de piatră. Folosindu-se de această deschizătură, ce urma să fie astupată cândva, faraonul și preoteasa se strecurară într-o încăpere foarte strâmtă, înaltă de șase metri.

— Schimbăm nivelul și lumea, dezvălui faraonul. Ceea ce pare închis și terminat nu este așa. Trecând pe deasupra, prin spiritul nemărginit, vom deschide poarta luminii ascunse.

Ajutându-se de o frânghie, ajunseră la o galerie orizontală prin care intrară într-o sală asemănătoare celei pe care tocmai o părăsiseră.

Privirea tinerei femei se schimbase. Vedea acum cu limpezime până în inima pietrelor.

— Ne-am întors la același nivel, îi arătă monarhul, dar totul e altfel. Trecând dincolo de poarta stelelor, vei putea privi cealaltă față a vieții. Doar până aici pot răzbate simțurile omenești. De aceea bucata de granit de 40 de tone la care te uiți acum va fi ascunsă sub un înveliș de calcar și acoperită cu încă o bucată de granit. Dacă aș vrea să te cruț, aș renunța să mergem mai departe. Dar ți s-a spus demult că încercări înspăimântătoare te așteaptă. Poți încă să-ți schimbi soarta dacă te oprești aici.

— Vreau să cunosc partea nevăzută.

— Prețul ce trebuie plătit e foarte mare, iar eforturile depășesc puterile unui om.

— Și nu se cuvine să fie așa? Luminăția Voastră să continue să mă călăuzească!

Străbătură un culoar lung de douăzeci de metri, a cărui intrare urma să fie acoperită când mormântul avea să fie închis.

La capătul lui găsiră camera reînvierii, îmbrăcată în cuarțit.

Un sarcofag de granit și o ladă conținând vasele canopice erau singurele obiecte din micuța încăpere unde domnea o lumină blândă.

— Sarcofagul e barca lui Osiris, rosti faraonul. Capacul său îl ferește de ochii oamenilor și de spiritele distrugătoare, iar el călătorește în pace prin paradisuri. Aflându-se în legătură cu cei patru fii ai lui Horus, care au datoria să urmeze lucrarea tatălui lor Osiris, cele patru vase canopice vor fi ascunse în pereții acestei încăperi. Coborând din Ra, Osiris a plămădit lumina ieșind din mama sa, Cerul. Din corpul său se naște creația. Și astfel, el pătrunde în toate provinciile și în toate sanctuarele. El îi protejează pe cei morți și pe cei reînviați. Și pentru că vrei să-l cunoști, urcă în barca lui!

Preoteasa șovăi.

Ceea ce-i propunea regele era de neînțeles. Cum să facă o asemenea călătorie fiind încă în viață?

Dar nu avea să dea înapoi tocmai acum.

Așa că, sprijinindu-se de brațul monarhului, păși înăuntrul sarcofagului și se întinse pe spate, cu ochii ațintiți spre cerul de piatră.

— Să privești, să călătorești și să afli! îi porunci vocea gravă a lui Sesostris, al cărei ecou părea că nu se mai stinge. Și atunci, vei desluși cea mai mare taină a Egiptului: cel inițiat în misterele lui Osiris se poate întoarce din moarte.

20.

După ce ocoliră gura lui Pekar, un canal săpat înspre mormântul lui Osiris și mărginit de 365 de mese de ofrandă, membrii Cercului de aur din Abydos se adunară departe de ochii și urechile oricui, sub paza lui Sobek ale cărui gărzi supravegheau împrejurimile.

Alături de faraon și de Marea Soție regală erau de față Pleșuvul, Purtătorul sigiliului regal Sehotep, Marele Trezorier Senankh și generalul Nesmontu.

— Din nefericire, doi dintre noi lipsesc, grăi cu părere de râu monarhul. Generalul Sepi continuă să caute cu grijă minele de aur, deocamdată însă, zadarnic. Cât despre fratele nostru în spirit, își duce mai departe misiunea delicată pe care i-am încredințat-o și nimeni nu bănuiește cine este el cu adevărat.

— Luminăția Voastră, începu Senankh, propun să-l primim printre noi și pe Khnum-Hotep. Muncește cu multă dăruire și întărește în fiecare zi unirea pe care ați înfăptuit-o. Vizirul trăiește potrivit lui Maat și o respectă în toate faptele sale, slujindu-vă cu credință. Dacă va fi inițiat în misterele Cercului de aur, va putea să priceapă totul încă și mai bine.

— Se împotrivește vreunul dintre voi? întrebă faraonul.

Se așternu liniștea.

— Toți vă învoiți, așa că Khnum-Hotep ni se va alătura curând. Și acum să vedem ce roade au dat strădaniile noastre.

— Cei patru salcâmi sădiți în cele patru zări dau naștere unei energii binefăcătoare pentru Arborele vieții, arătă regina El se găsește acum în mijlocul unor forțe de care nu pot trece nici duhurile, nici bolile. Dar toate acestea nu sunt decât un mod de apărare.

— Poarta cerului se închide, reaminti Pleșuvul cu gravitate. Barca lui Osiris nu mai străbate cum se cuvine nevăzutul și, puțin câte puțin, se strică.

— Construirea piramidei de la Dachur ne va ajuta să luptăm, zise Senankh. Lucrările merg bine, iar condițiile de muncă ale meșterilor

sunt dintre cele mai bune. Djehuty se îngrijește de toate fără odihnă și fără a pierde nicio clipă.

— Rămâne însă întrebarea care nu și-a găsit nici până acum răspunsul, reaminti regele, cine a aruncat vraja cea rea asupra Arborelui vieții?

— Lucrurile se liniștesc în Syro-Palestina, fu de părere generalul Nesmontu și oamenii noștri i-au luat la întrebări pe toți cei bănuiți și mai ales pe vrăjitorii satului. Dar până acum n-am aflat decât fleacuri. Presimt totuși că nenorocirea a pornit de acolo.

— Bănuiala că vinovatul este un demnitar de la curtea din Memphis, zise Sehotep, nu s-a adeverit deocamdată. Cercetările mele n-au scos la iveală nimic. Și n-am lipsit de la niciun ospăț în speranța că vreun lăudăros va scăpa vreo vorbă care să dea de gândit.

— Nici verificarea slujbașilor administrației n-a fost de vreun folos, se plânse Senankh.

— Și nici eu nu am cum să aduc vreo învinuire preoților și preoteselor de la Abydos, adăugă Pleșuvul. Își îndeplinesc sarcinile cu toată atenția.

Sesostris nu putea să lase deoparte groaznica posibilitate că răul își are rădăcina în pământul sacru al lui Osiris. Dar tânăra preoteasă, căruia regele îi ceruse să caute cu băgare de seamă, nu găsise nici cea mai slabă urmă.

— Ducem o bătălie împotriva unui dușman de temut, observă regele. Inteligent, șiret, înzestrat cu puteri primejdioase, el conduce oameni care știu să se ascundă. Iscoadele vizirului și gărzile lui Sobek n-au izbutit nici ele să dezlege acest mister ce-l înconjoară.

— E înfricoșător! socoti Senankh. Acest monstru țese o pânză ale cărei fire nu le putem descoperi. Când le vom vedea nu va fi, oare, prea târziu?

— Dar nu e deja prea târziu? se neliniști Pleșuvul.

— Fără îndoială că nu, se împotrivi Sesostris. Oricât de firave ar fi, faptele și ritualurile noastre îi îngreunează calea. Salcâmul lui Osiris e încă viu și am zămislit energia care-l împiedică să dispară.

— Dar dușmanul a prins de veste, grăi Sehotep. Nu va porni, oare, un nou atac ca să ne sfărâme apărarea?

— Șantierul piramidei va fi protejat cu cea mai mare grijă, hotărî regele, iar paza în jurul Abydosului, întărită.

— Dar nu trebuie să ne mărginim doar la apărare, încheie regina. Alcătuirea unor armate în stare să țină piept acestui dușman cere mult timp, dar niciodată Cercul de aur nu se va lăsa pradă disperării. Și pentru că îi stă în putință să salveze izvorul spiritual al regatului nostru, toate gândurile noastre să se îndrepte într-acolo.

☥

Bărbie-Ascuțită tresări.

Tocmai când ațipise, un zgomot de pași îl smulse brusc din toropeală.

Era a zecea noapte la rând când stătea pitit în colțul unei străduțe și supraveghea mica poartă laterală de intrare în templul lui Neith din Memphis. Aflată în reparații, poarta cea mare nu se deschidea decât în timpul marilor ceremonii.

Lui Bărbie-Ascuțită îi plăcea întunericul. Cunoștea cele mai rău famate locuri din capitală și prădase mulți trecători naivi. De două ori, cuțitul său se înfipsese în burta celor care îndrăzniseră să i se împotrivească. Iar străjile nu aveau să pună lesne mâna pe el, mai ales acum, când lucra pentru un om puternic, pe nume Gergu, care îl plătea așa de bine. Și dacă îi dădea de veste lui Gergu când cineva încerca să intre în templul lui Neith în plină noapte, urma să dobândească un câștig frumușel. Bărbie-Ascuțită plănuia chiar cum să-l cheltuiască pe tot, bucurându-se de farmecele a două sau trei femei, în cel mai bun lupanar din oraș.

Dar după o așteptare îndelungată, începu să creadă că nici în noaptea asta nu se va petrece nimic în preajma templului.

Apoi se făcu auzit sunetul unor pași însoțit de șoapte, din care Bărbie-Ascuțită prinse câteva vorbe: „Ai grijă, e prețios… Nu e nimeni pe-aproape?… Să-l ascundem în sanctuar… Apoi ne despărțim în liniște…”

Patru oameni cărau o povară care părea peste măsură de grea. Dacă ieșea din ascunzătoarea sa, Bărbie-Ascuțită ar fi dat nas în nas cu un al cincilea care mergea la oarece distanță de ceilalți, iscodind locurile.

După ce-și isprăviră treaba, cei cinci bărbați închiseră poarta cu o cheie mare și apoi se împrăștiară.

Bărbie-Ascuțită mai așteptă o vreme înainte de a porni pe un drum întortocheat, dar nesupravegheat de gărzile orașului, într-un târziu se întâlni cu Gergu și-i povesti de-a fir a păr totul.

☥

— Comoara a sosit, îl vesti Gergu pe Medes. O ladă care atârna greu, dusă de patru voinici.

— Micuța Olivia nu s-a înșelat! Când un înalt demnitar ca Sehotep trăncănește prea mult, face o greșeală de neiertat. Ai verificat câte gărzi se găsesc în jurul templului lui Neith?

— Doar două ronduri în plus, nu mai mult. Sobek nu dorește să atragă atenția asupra unei construcții aflate în reparații, de unde în mod obișnuit nu ai ce să furi.

— Cum au intrat purtătorii lăzii?

— Printr-o poartă dosnică. Unul dintre ei avea cheia.

— Și nouă ne-ar fi de trebuință.

Gergu surâse.

— Bărbie-Ascuțită a copiat-o cu ajutorul argilei, așa că diseară cheia n-o să ne lipsească.

— Ai încredere în ticălosul ăsta?

— E un hoț care-și cunoaște meșteșugul.

— A omorât pe cineva până acum?

— A rănit grav doi oameni.

— Deci, n-ar trebui să-i vină peste mână s-o omoare pe Olivia?

— În schimbul unei plăți generoase, nu.

— Să-i lase trupul acestei târfe în templu ca să se poată face legătura între ea și Sehotep. Iar cercetările vor dovedi lipsa de chibzuință și vinovăția Purtătorului sigiliului regal.

☥

— Nu mai vreau, zise răspicat Olivia, cu o privire trufașă.

Gergu crezu că a înțeles greșit.

— Ce tot spui?

— Meseria mea e dansul. Acum am o casă frumoasă, slujitori și nu mă mai interesează altceva. Nu mai vreau să fiu amestecată în planurile tale murdare.

— Ți-ai pierdut mințile, fato! Ai uitat de înțelegerea noastră?

— Eu mi-am făcut treaba.

— Nu încă! Trebuie să mergi la templul lui Neith la noapte, să te dai drept preoteasă dacă e nevoie și să-mi aduci comoara împreună cu un prieten pe care am bucuria să ți-l prezint.

Olivia își îndreptă, neîncrezătoare, ochii spre Bărbie-Ascuțită.

— Nu-mi place.

— Nimeni nu-ți cere să-l iubești. El te va ajuta să ocolești toate primejdiile.

— Degeaba stărui, Gergu.

— Cum vrei tu, micuțo. Dar să nu te bizui pe mine că am să te scot din cartierele mărginașe ale Memphisului, unde îți vei duce traiul amărât până la sfârșitul zilelor tale.

Cuprinsă dintr-odată de neliniște, Olivia se agăță de brațul protectorului sau.

— Îți bați joc de mine, nu-i așa?

— Stăpânul meu nu suportă să fie trădat. Vei fi izgonită dintre dansatoare și nimeni nu va mai îndrăzni să aibă de-a face cu tine… în afară de mine.

Olivia se îndepărtă câțiva pași.

— Am înțeles, am să mă supun. Dar după aceea, făgăduiește-mi că ai să mă lași în pace.

— Îți făgăduiesc.

☥

Bărbie-Ascuțită reușise să scape atâția ani de străjile orașului mulțumită cunoașterii desăvârșite a locurilor și a prudenței sale nemăsurate. Așa că, înainte de a se îndrepta spre casa complicei sale, se plimbă îndelung, ca un gură-cască oarecare, pe lângă templul lui Neith. Cioplitorii în piatră lucrară până la apusul soarelui, apoi gărzile își începură rondul.

Bărbie-Ascuțită nu observă nimic nefiresc.

La fel se comportă și în apropierea casei dansatoarei. Și aici totul părea liniștit. Apoi ciocăni la ușă, după semnalul hotărât dinainte.

Tânăra femeie apăru în prag, înveșmântată într-o rochie verde și având atârnată la gât o amuletă de forma a două săgeți încrucișate, simbolul zeiței Neith.

— Arăți așa de serioasă, că te ia cu adevărat drept preoteasă cine te vede!

— Lipsește-mă de părerile tale!

— Dar nu e nicio grabă, frumoaso! N-ai chef să guști câteva clipe plăcute împreună cu mine?

— Câtuși de puțin!

— Nu știi ce pierzi!

— Am să mă împac cu gândul acesta.

— N-o să mergem unul lângă altul, urmează-mă la mare distanță. Dacă o rup la fugă, te întorci la tine acasă. Asta înseamnă că ne urmărește cineva. Dacă se întâmplă să ai tu bănuieli, pune-te pe cântat și schimbă drumul.

Dar nimic neprevăzut nu se ivi.

Ajuns în fața ușii dosnice a templului, Bărbie-Ascuțită o deschise cu cheia.

— Merge… Vino repede!

Fata sosi în goană și păși prima în templu, în care plutea miros de tămâie.

Vreo zece lămpi luminau slab sala susținută de coloane, dar mesele de ofrandă erau goale. De-a lungul pereților se înălțau schelele.

— Să mergem spre sanctuar, șopti Bărbie-Ascuțită.

— Mi-e frică.

— Frică de cine?

— De zeiță! Cu arcul său îi săgetează pe nepoftiți.

— Termină cu aiurelile, copilă!

Și zicând acestea, bărbatul o împinse de la spate.

Când atinseră pragul ultimei capele, o voce de femeie îi opri:

— Ce căutați aici?

Bărbie-Ascuțită se întoarse și zări o bătrână preoteasă, atât de măruntă și de subțire, că o pală de vânt ar fi trântit-o la pământ.

Impresionată, Olivia se înclină adânc înaintea ei.

— Sunt slujitoarea zeiței și vin de departe ca s-o venerez.

— La ora asta?

Corabia mea pleacă mâine în zori.

— Cum ai pătruns înăuntru? Cine e bărbatul acesta?

— Slujitorul meu. Am intrat pe ușa dosnică.

— Paznicul a uitat iar s-o încuie. Ai cu tine rugăciunile pentru Neith, făuritoarea lumii?

— Le port în inima mea.

— Atunci, închină-te ei și fie ca toate cele șapte cuvinte să-ți lumineze gândurile! Eu sunt obosită și mă retrag în odaia mea.

Bătrâna dispăru. Bărbie-Ascuțită ar fi trebuit s-o omoare.

După ce mai așteptară o vreme încredințându-se că nimic nu mai tulbură liniștea locașului, bărbatul luă o lampă și se-ncumetă să pornească spre sanctuar, însoțit de Olivia.

Pe un soclu de granit se zărea o ladă din lemn de salcâm.

— Uite comoara! Ajută-mă s-o ridic!

O voce, de astă dată bărbătească, îi țintui locului.

— Bună seara, Olivia. Oare nu ești decât o hoață demnă de dispreț?

— Sehotep! Dar cum… cum…?

— Îmi plac femeile și nu mă dau în lături de la cuceriri ușoare și legături trecătoare, dar mai înainte de orice sunt Purtătorul sigiliului regal. De aceea nu rostesc vorbe necugetate în pat, decât atunci când simt că mi se întinde o capcană. Și ce altceva mai bun puteam să fac decât să întind și eu alta?

Mai multe gărzi răsăriră din penumbră.

Bărbie-Ascuțită își îndeplinea întotdeauna fără greșeală treburile pentru care era plătit, ceea ce era neapărat necesar dacă voia să i se mai încredințeze altele. Așa că, înainte de a o rupe la fugă, îi tăie fetei gâtul, așa cum i se spuse de la început.

— Nu-l omorâți! porunci Sehotep.

Tăindu-i calea, una dintre gărzi fu nevoit să se apere. Mai iute în mișcări decât hoțul care învârtea un cuțit prin aer, soldatul își înfipse pumnalul în inima lui Bărbie-Ascuțită.

Purtătorul sigiliului nu-l învinui însă de nimic pe bărbatul însărcinat să păzească ușa, căci tâlharul se arătase mai sângeros și mai iscusit decât se așteptase el.

Din păcate, nu mai putea să afle nici de la el, nici de la dansatoare numele celui care pusese totul la cale.

— Ce facem cu lada? întrebă mai-marele gărzilor.

— Du-o la tine acasă. E goală.

21.

De la numirea sa în fruntea tuturor forțelor de ordine din regat, Sobek Păzitorul abia dacă mai dormea. Gândindu-se zi și noapte la siguranța faraonului, îl îngrijora faptul că acesta părăsea prea des capitala și își asuma prea multe riscuri. Sobek ar fi preferat ca Sesostris să nu iasă niciodată din palatul său. Dar regele nu ținea seama de sfaturile lui, așa că Sobek era nevoit să se împace cu această situație, oricât de neplăcută ar fi fost ea.

În ciuda rangului său, Sobek continua să se antreneze cel puțin o oră pe zi împreună cu oamenii săi cei mai iscusiți care alcătuiau garda personală a faraonului. Erau doar câțiva, dar nespus de agili și de aprigi, nu se îndepărtau nicio clipă de rege când acesta călătorea și știau cum să se descurce în fața oricărui fel de atac.

În dimineața aceasta, Sobek era prost dispus. Bineînțeles, nu era lucru lesne să-ți răspândești iscoadele în tot Egiptul, și mai cu seamă în provinciile până de curând dușmănoase față de Sesostris, dar de ce nu obținuse totuși nicio informație despre una sau mai multe persoane care se mândreau cu răzvrătirea lor? Răufăcătorii nu rămâneau niciodată prea mult timp în umbră, căci le plăcea să se vorbească de ei. Și să pui întreg regatul în primejdie atacând centrul spiritual al Egiptului nu era o ispravă cu care să te poți lăuda?

Cu toate acestea, nimic nu răzbătuse până la urechile sale. Sobek se frământa din pricină că nu izbutise să-i ofere regelui niciun indiciu. De aceea, le chema adesea la el pe căpeteniile diferitelor forțe de ordine și le cerea să se străduiască mai mult. Chiar dacă erau complicii demonului, vinovații nu aveau cum să se facă nevăzuți.

După nefericita întâmplare din templul lui Neith, Sobek și Purtătorul sigiliului regal Sehotep se întâlniră în casa celui din urmă.

— O cunoșteai pe această Olivia mai înainte s-o vezi la școala de dans?

— Nu. Și cum mi-a căzut prea ușor în brațe, am bănuit că e plătită de cineva anume. Ai vorbit cu profesoara ei?

— Și cu ea, și cu celelalte dansatoare. Niciuna nu are vreun amestec. Te pui prea mult în primejdie, Sehotep! Gândește-te că fata asta ar fi putut avea de gând să te omoare.

— Nu-i stătea în fire. Oricum, după necazurile lui Senankh, am fost convins că vor încerca să mă distrugă și pe mine. Cineva s-a hotărât să-i lovească pe membrii Casei Regelui și să-i înlăture pe cei din preajma faraonului. Ce-ai aflat despre Olivia?

— Nimic demn de atenție, din nenorocire! Chiar voia să ajungă o dansatoare dintre cele mai apreciate.

— Vreun iubit cunoscut?

— Doar legături scurte cu bărbați fără slujbe însemnate. Pe ultimii doi i-am găsit, dar nici ei nu știu prea multe despre ea. La prima vedere, Olivia era o fată fără trecut.

— Doar la prima vedere, căci totuși cineva i-a dat anumite porunci.

— Ai dreptate, Sehotep. Nu te însoțești din întâmplare cu un hoț atât de înrăit ca Bărbie-Ascuțită.

— Nici el n-a trecut la fapte de capul lui.

— Bineînțeles că nu, dar este peste putință să-i dăm de urmă stăpânului său. Bărbie-Ascuțită intra în slujba celui care oferea mai mult și lucra temeinic.

— A primit poruncă s-o ucidă pe Olivia, nu crezi?

— E posibil.

— Când mai mulți răufăcători pun la cale o ticăloșie, până la urmă unul dintre ei se dovedește mai slab.

— Mă îndoiesc din ce în ce mai mult de asta, Sehotep!

☥

— Ești sigur că sunt morți amândoi? întrebă Medes, neliniștit.

— Pe deplin, răspunse Gergu.

— Gărzile au avut timp să le pună întrebări?

— Judecând după furia lui Sobek Păzitorul, fără îndoială că nu. Și ca un slujitor de nădejde, Bărbie-Ascuțită și-a îndeplinit treaba și a omorât-o pe dansatoare. L-au biruit însă când a încercat să fugă. Dacă vreți să știți părerea mea, am scăpat ca prin urechile acului.

— L-am judecat greșit pe Sehotep, recunoscu Medes. Dar cum să bănuiesc ca acest iubitor de femei ne-ar putea întinde o capcană atât de iscusită?

— Senankh, Sehotep… două înfrângeri, socoti Gergu, cu amărăciune. Membrii Casei regelui se dovedesc tari ca piatra.

— Faraonul nu i-a ales la întâmplare și ei și-au arătat valoarea. Totuși, nu sunt decât niște oameni. Până la urmă le vom scoate la iveală slăbiciunile.

Gergu se afundă într-un jilț cu picioare scurte.

— Suntem bogați, prețuiți, puternici… Ce-ar fi dacă ne-am mulțumi cu norocul ăsta?

— Cine nu înaintează, dă înapoi, îl contrazise Medes. Nu-ți pierde încrederea din pricina acestor întâmplări. Trebuie cu orice chip să-i slăbim forțele regelui.

Gergu își turnă ceva de băut.

— De acum înainte, apropiații lui vor fi cu mare băgare de seamă.

— Să ne arătăm atunci mai vicleni! Știu spre cine să ne îndreptam lovitura hotărâtoare.

Și Medes îi deslușí lui Gergu planul său, care cerea multă migală și nu îngăduia nicio nesăbuință. În caz de izbândă, puterea lui Sesostris se va împuțina simțitor.

☥

Nici de data aceasta, Sobek nu află vreo veste bună de la comandanții gărzilor. Toate căutările fuseseră zadarnice. Prin taverne nu se lăudase nimeni cu fapte care sa pună Egiptul în primejdie.

Unul dintre aghiotanții lui Sobek părea stânjenit.

— Mai multe plângeri au ajuns până la mine, îi spuse el lui Sobek. Sunt de-a dreptul îngrijorătoare. Provin din patru provincii, una din nord, celelalte trei din sud.

— Cine sunt cei care au făcut plângerile?

— Niște negustori arestați fără nicio pricină, o vânzătoare din Sais și un țăran de lângă Teba, care au fost nedreptățiți de către gărzi.

— Întâmplări mărunte.

— Nu tocmai. Acest soi de lucruri se petrece foarte rar și acum parcă ar fi o boală ce se răspândește cu iuțeală.

— Administrația să înceapă cercetările. Dacă s-au săvârșit cu adevărat greșeli, voi da pedepse aspre.

Tocmai când ieșea din odaia sa de lucru, Sobek se lovi de un trimis al lui Khnum-Hotep.

— Vizirul vrea sa vă vadă degrabă.

„Poate a dat de un fir”, gândi Sobek.

Ar fi preferat să-l găsească el însuși, dar nu era momentul să se arate trufaș. Orice informație era bine-venită.

Judecând după chipul sever al vizirului, comandantul gărzilor pricepu că veștile nu erau bune.

— Luminăția Sa te prețuiește mult, începu Khnum-Hotep, și eu de asemenea, dar…

— Dar nu am obținut niciun rezultat și mi se cuvine o mustrare! Totuși, te asigur că oamenii mei caută peste tot, fără odihnă.

— Știu și nu-ți aduc nicio învinuire în privința aceasta.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Supușii faraonului trebuie să poată călători liberi și fără griji, iar tu ești răspunzător de acest lucru, nu-i așa?

— Întocmai.

— Chiar acum am primit plângeri amănunțite despre piedicile pe care le întâmpină oameni fără nicio vină.

— Dar acestea nu sunt un prilej de îngrijorare.

— Te înșeli! De când Egiptul a fost unit, nu mai există bariere între provincii și fiecare poate merge dintr-un loc în altul, în siguranță. Gărzile trebuie să-i liniștească pe oameni, nu să le caute nod în papură. Numărul și gravitatea acestor plângeri arată că toți cei pe care îi comanzi se folosesc de puterea lor într-un chip neîngăduit.

— Am poruncit deja să fie începute cercetările.

— Isprăvește-le cât mai iute, iar pedepsele să servească drept pildă. Mă învoiesc să trec cu vederea peste aceste greșeli dacă nu se mai repetă.

☥

Pe corabia ce-l purta spre Memphis, Iker se ținu departe de toți călătorii. Nu avea încredere în nimeni, nici în căpitan, nici în țăranul ursuz care adormise pe niște baloți. Tânărul nu dădu atenție nici frumuseții priveliștilor, într-atât pusese stăpânire pe el un singur gând: să ucidă monstrul.

Acum se bucura că fusese supus unui antrenament aspru în timpul șederii sale în provincia Oryx căci, la momentul potrivit, va avea nevoie de curaj și de hotărâre întocmai ca un soldat aflat în luptă.

Iker nu se simțea în stare să omoare cu sânge rece o făptură omenească. Dar cel pe care trebuia să-l doboare nu era un om obișnuit. Acest rege se purta ca un tiran însetat de sânge care-și conducea țara spre ruină și dezastru. Oare câte crime făptuise ca să-și întărească îngrozitoarea putere?

— Ia spune-mi, prietene, aceste frumoase unelte sunt ale tale?

Un bătrân se uita țintă la uneltele de scrib pe care Iker le pusese alături.

— Da, îmi aparțin.

— Atunci înseamnă că știi să scrii și să citești! Și eu am visat cândva la astfel de lucruri. Dar a trebuit să lucrez pământul, să am grijă de nevastă, de copii, de turme… Pe scurt, viața mea a trecut de parcă ar fi fost doar o singură zi și n-am avut timp să învăț. Acum sunt văduv și am lăsat pământurile în grija fiilor mei. Locuiesc la Memphis într-o căsuță de lângă port. Mergi spre capitală?

— Într-adevăr.

— Ai primit o slujbă acolo, pun rămășag! Ah! Ce noroc… cel mai frumos oraș din regat. Dar presupun că-l cunoști deja.

— Nu.

— E prima ta ședere la Memphis? Îmi aduc aminte când am venit eu aici pentru prima dată cât am fost de uimit. Pregătește-te să descoperi o groază de minunății. Ia zi, te învoiești să-mi dai o mână de ajutor?

— Depinde.

— A! Nu e vorba de ceva greu! Sunt nevoit să trimit o scrisoare către administrație în legătură cu dările mele. Ar trebui să fie mai

mici acum, căci am dat pământul copiilor. Nu prea cunosc cuvintele potrivite.

— Există scribi care…

— Știu, dar, dacă tot suntem aici și avem timp destul, ar fi mai simplu pentru mine! Și îți voi arăta recunoștința mea găzduindu-te pe degeaba în casa mea până îți vei găsi ceva mai bun.

Propunerea era neașteptată, dar dacă i se întindea o capcană? Totuși, scribul se încumetă până la urmă să încerce.

— Mă învoiesc.

— Îmi ușurezi viața! Începem?

Iker își desfăcu sacul, scoase din el o bucată de papirus și o pensulă. După ce prepară puțină cerneală neagră, ascultă cu atenție vorbele bătrânului, îi ceru câteva lămuriri și întocmi o scrisoare plină de formule care aveau să fie apreciate. Văzând că venea de la un scrib căruia nu-i erau străine legile și rânduielile administrative, strângătorul de dări îi va face pe plac bătrânului.

— Scrii tare bine, fiule! Am avut noroc cu tine! Dacă te înveselește, am să te conduc prin tot orașul. Îi cunosc și cele mai ascunse cotloane. Dar poate că tu ai alte treburi.

— Nu tocmai. Sunt liber câteva zile înainte de a începe munca.

— N-o să-ți pară rău! Mulțumită mie, te vei preschimba iute într-un adevărat locuitor al Memphisului.

Din prudență, bătrânul îl rugă pe Iker să mai întocmească încă o scrisoare către mai-marele strângătorului de dări ca să-l verifice pe acesta din urmă. Lucrul se dovedi anevoios, căci Iker trebui să caute cele mai potrivite cuvinte ca să nu jignească pe nimeni.

Bătrânul trăncăni neobosit. Îi plăcea să-și povestească viața care era cu desăvârșire una obișnuită și să ofere multe amănunte care nu-l puteau interesa decât pe el, fără teama că se repeta.

În apropiere de Memphis, păru că întinerește.

— Privește, am ajuns! Admiră portul, cu cheiurile sale nesfârșite și sutele de corăbii. Toate bogățiile vin aici. Iar magaziile sunt cele mai întinse din tot Egiptul!

Locul semăna cu un furnicar.

— Nu stau departe de aici. Poți să-mi duci bagajele?

Plin de vioiciune, bătrânul își croi drum prin mulțime. Iker îl urmă.

Cum s-ar fi descurcat, oare, singur într-un oraș necunoscut? Dar soarta îi sărise în ajutor.

Tovarășul său de călătorie locuia într-un cartier aglomerat unde casele mici cu două etaje se amestecau cu altele mai bogate. Copiii se jucau pe stradă, femeile schimbau între ele rețete și bârfe, iar un vânzător de plăcinte te îmbia cu marfa lui.

— Aici e, zise bătrânul împingând o ușă pe care era desenat cu roșu un Bes bărbos și caraghios, cu rolul de a îndepărta duhurile rele.

După ce trecu pragul, Iker ciuli urechile.

Înăuntru se găsea cineva.

Scribul lăsă jos bagajele. Oare câți oameni îl așteptau? Va izbuti să scape de ei?

Cu mătura în mână, o femeie voinică, de vreo șaizeci de ani, își făcu apariția.

— Ea are grijă de casă, îl lămuri bătrânul. Chiar și în lipsa mea.

— E unul dintre băieții tăi? întrebă femeia, bănuitoare.

— Nu, e un scrib care tocmai a primit o slujbă la Memphis. Am să-l găzduiesc aici o vreme.

— Sper că e curat, bine-crescut și că n-o să facă mizerie peste tot.

— Bizuiți-vă pe mine, îi făgădui Iker.

— Zici și tu așa… Las' că văd eu.

— Odaia ta e la primul etaj, îi arătă bătrânul. După ce te odihnești puțin, mergem să mâncăm la o tavernă bună.

De îndată ce se văzu singur, Iker scoase pumnalul, îl așeză pe pat și-l privi îndelung.

Nimic nu-l va face să-și uite datoria.

22.

Căpitanul corăbiei încărcate cu cereale înghițea cu poftă mâncarea de năut cu usturoi. În mai puțin de patru ore avea să ajungă la Memphis, unde îl aștepta o femeie deloc timidă căreia îi plăceau nespus poveștile corăbierilor.

— Căpitane, au apărut gărzile fluviului, îl avertiză ajutorul său.

— Ești sigur?

— Ne poruncesc să tragem la mal.

Furios, căpitanul lăsă la o parte farfuria și se înfățișă la proră.

Într-adevăr, o corabie ușoară cu vreo zece oameni înarmați la bord le împiedica trecerea.

— Control obligatoriu! strigă ofițerul.

— Din ordinul cui?

— Al lui Sobek Păzitorul, mai-marele peste toate gărzile regatului.

Cunoscând faima acestuia, căpitanul înțelese că nu era de glumă. Așa că se supuse și îngădui soldaților să urce pe vasul său.

— Ce se petrece?

— Rânduielile privitoare la căratul mărfurilor pe apă s-au schimbat, răspunse ofițerul. Trebuie să aștepți până mâine ca să pornești spre capitală.

— Îmi puneți capul în primejdie! Nu pot să întârzii atât!

— Pe deasupra, suntem însărcinați să cercetăm încărcătura.

— Dar documentele mele sunt în bună rânduială.

— Asta rămâne de văzut… Și nu încerca să ne pui piedici!

— Nici nu-mi trece prin cap așa ceva!

— Atunci arată-mi înscrisurile, în timp ce oamenii mei își vor face treaba.

Căpitanul nu se împotrivi.

La apusul soarelui, vestea cea proastă îl năuci.

— Ai încălcat legile, hotărî ofițerul. Corabia e în stare proastă și peste măsură de încărcată, iar echipajul – prea mic. Ai putea totuși să-ți continui drumul, dar vei plăti o amendă.

După ce gărzile plecară, căpitanul lovi cu pumnul în marginea din lemn a corăbiei.

— Așa nu merge! Sobek nu are putere să schimbe legile după bunul său plac. Îl voi înștiința pe vizir.

☥

Bătrânul vorbea fără încetare, dar era o călăuză de neprețuit. Iker cunoștea acum aproape totul despre Memphis. Străbătuse în lung și-n lat portul, centrul orașului, cartierele de miazăzi și miazănoapte, admirase templele lui Hathor, Ptah și Neith, hoinărise prin Ankh-tauy, „Viața celor Două Regate”, unde se înălțau sanctuarele pentru cinstirea faraonilor morți, mersese de-a lungul străvechii cetăți cu ziduri albe și se ospătase prin cele mai bune hanuri în schimbul scrisorilor întocmite pentru stăpânii acestora sau rudele lor.

În mai multe rânduri, Iker și îndrumătorul său priviseră din depărtare palatul, păzit de numeroși soldați.

— Faraonul se teme de un atac? întrebă Iker.

— Egiptul unit se bucură de o pace trainică, dar asta nu e pe placul multora. Familiile foștilor guvernatori de provincie nu-l au la inimă pe regele nostru, căci din pricina lui și-au pierdut destule privilegii. Vizirul Khnum-Hotep le-a închis gura, iar poporul e de partea lui! Un faraon precum Sesostris este o fericire pentru regat.

Iker înțelese că nu putea rosti niciun cuvânt de ocară despre tiran, căci bătrânul se număra printre cei căzuți sub vraja sa.

— Presupun că sarcina căpeteniei gărzilor este neînchipuit de grea, îndrăzni totuși Iker să zică.

— Toți sunt încredințați de acest lucra, fiule! Dar Sobek Păzitorul are umeri zdraveni. Când îl vezi, ești gata să-i mărturisești tot, chiar și păcatele pe care nu le-ai făptuit. Cât timp se află sub paza sa, faraonul nu are de ce să se teamă. Dar mie mi-e sete… Ție nu?

Bătrânul izbutea să înghită bere și vin mult peste puterile unui om obișnuit, iar Iker de-abia putea să țină pasul cu el. Băutura îi încâlcea vorbele, dar Iker deveni, mulțumită lui, un învățat locuitor al Memphisului.

Dar, în fiecare noapte, aceleași amintiri îi bântuiau visele, lovindu-se una de alta: catargul *Fulgerului* de care era legat, naufragiul, Insula lui *Ka,* șarpele care îl întreba dacă va fi în stare

să-și salveze lumea, amăgitoarea Țară Punt, falsul soldat care încerca să-l omoare, bătrânul său învățător care îi vorbea despre un destin tainic și apoi ea, tânăra preoteasă, atât de frumoasă, atât de strălucitoare și cu neputință de atins!

Sărea din somn și strângea mânerul pumnalului ca să se liniștească.

De-acum își cunoștea viitorul.

☥

— De ce nu mănânci în dimineața asta? îl întrebă bătrânul a cărui poftă nu se potolea niciodată. E bine să-ți începi ziua cu o masă bună.

— Iartă-mă, dar nu mi-e foame.

— Bucătăreasa nu ți se pare pricepută?

— Dimpotrivă, dar am stomacul strâns.

— Cred că știu de ce, Iker: noua ta slujbă întârzie să-ți fie încredințată, nu-i așa?

Tăcerea tânărului îl lămuri.

— Nu-ți face griji, e vorba de obișnuita încetineală a celor din administrație. Întocmind scrisori pentru oamenii din cartier poți să-ți duci lesne traiul. Dar spune-mi… ce anume vrei tu?

Iker prevăzuse această întrebare.

— Nu sunt doar scrib, ci și preot temporar. De aceea ar trebui să-mi încerc norocul la un templu.

— A, înțeleg! Vei ajunge o persoană de vază și n-o să mai fiu demn de tine.

— Nu-i adevărat! Nu știu cum să-ți mai mulțumesc pentru ospitalitate.

— M-ai scăpat de încurcăturile cu strângătorul de dări și asta n-are preț! Cu ajutorul scrisorilor tale, mă bucur de o bătrânețe fericită. Să dau peste un scrib atât de iscusit a fost pentru mine un noroc nesperat, dar știu că acest lucru nu poate să dureze o veșnicie.

☥

Iker se prezentă la templul lui Ptah, care era înconjurat de numeroase clădiri ale administrației, de ateliere, magazii și biblioteci. Paznicul îl conduse în fața intendentului.

Tânărul se hotărî să nu umble cu minciuni.

— Cum te numești?

— Iker.

— Ce pregătire ai?

— Sunt scrib și preot temporar al templului lui Anubis din Kahun.

— Asta nu înseamnă nimic… Ce vrei?

— Aș putea lucra ca bibliotecar. Mi-ar plăcea să-mi desăvârșesc învățătura despre legi, făcându-mă în același timp de folos.

— Dorești și o casă.

— Dacă e cu putință.

— Am să te prezint recrutorului care te va supune unui examen.

În ciuda câtorva capcane pe care Iker învățase să le ocolească datorită lecțiilor generalului Sepi, examenul se dovedi floare la ureche. Așa că tânărul primi slujba pentru o perioadă de trei săptămâni, urmată de două zile de odihnă. Dacă munca sa avea să îi mulțumească pe mai-marii săi, putea să continue și după aceea.

La vederea cărților, Iker încercă un sentiment de liniște și de împăcare. Gândul că urma să se adâncească în studiul scrierilor celor mai însemnate, religioase, literare sau științifice năștea în el o bucurie profundă. Însărcinat să verifice un inventar vechi, să îndrepte greșelile și să adauge informații noi, descoperi bogăția bibliotecii.

Iker simți asupra lui privirea pătrunzătoare a supraveghetorului care-i cântărea priceperea. Dar, pasionat de munca sa, uită repede de el.

Când supraveghetorul îl bătu pe umăr, tânărul scrib tresari.

— Ziua de lucru s-a sfârșit demult.

— Deja?

— Ca să rămâi peste ora obișnuită, ai nevoie de o împuternicire scrisă pe care eu nu pot să ți-o dau. Dacă muncești prea mult și prea repede o să stârnești invidia celorlalți. Învață care ți-e locul!

Fără cea mai mică împotrivire, Iker se ridică și-l urmă pe supraveghetor. Acesta îl conduse până în odăița sa, aflată în clădirea preoților temporari.

— Mâine vei lua parte la împărțirea ofrandelor, care au fost închinate zeilor. Iar acum, pentru că ora mesei a trecut, îți urez noapte bună.

Din sacul său cu unelte de scris, de care nu se despărțea niciodată, Iker scoase pumnalul și îl strânse la piept. În flecare seară își întărea astfel hotărârea luată.

☥

Cu fața proaspăt rasă, purificat și parfumat, Iker primi din mâna unui preot permanent pâini rotunde cu coajă aurie pe care le oferi apoi fiecărui participant la acest ritual de dimineață. Iker fu ultimul care gustă din aceste bunătăți și bău lapte proaspăt.

— Ești nou pe aici, observă un bărbat de vreo treizeci de ani, ușor gârbovit. La ce te pricepi cel mai bine?

— Am studiat legile.

— Unde?

— În provincia Iepurelui.

— În orașul lui Thot poți căpătă o bună pregătire, dar mai ai multe de învățat. Acum nu mai există guvernatori de provincie. Vizirul se îngrijește de toate, folosindu-se de legea lui Maat.

— Și unde aș putea dobândi noua învățătură?

— La școala de lângă clădirea vizirului.

— Presupun că am nevoie de o recomandare.

— Dacă muncești bine, o vei obține.

În săptămânile următoare, purtările lui Iker ar fi putut servi oricui drept model. Se amestecă printre preoții temporari, nu făcu nicio greșeală grosolană și se strădui ca munca lui să nu bată la ochi. Apoi, înarmat cu recomandarea pe care i-o acordase mai-marele său, se prezentă la școală unde domnea o atmosferă dintre cele mai prielnice învățăturii. Tovarășii săi nu se arătară nici prietenoși, nici disprețuitori față de nou-venit care urmarea toate lecțiile cu multă atenție. Fără îndoială, tânărul poseda cunoștințele trebuincioase și nu avea să fie trimis înapoi, așa cum se întâmpla cu destui elevi.

Nu departe de școală se înălța palatul regal, mereu păzit de un număr impresionant de soldați.

În timpul unei pauze, un băiat slab și vioi se apropie de Iker.

— Ești din Memphis?

— Nu, din regiunea Tebei.

— Se spune că e un ținut minunat.

— Teba e cu mult mai mică decât Memphis.
— Îți place aici?
— Am venit ca să învăț.
— Nu vei fi dezamăgit! Profesorii ne fac viața grea, dar ne împărtășesc toate tainele meșteșugului nostru. Cei mai buni elevi vor ajunge în cele mai înalte slujbe ale administrației, și asta nu-i puțin lucru, căci vizirul a pus ordine în toate treburile regatului. Dar va trebui să ne dovedim talentul. Nu mai poți hoinări de colo-colo prefăcându-te că muncești. Gata cu trândăveala! Nimeni nu e numit scrib pe viață și se aude că e mai bine să te ferești de furia lui Khnum-Hotep. Iar faraonul nu se arată mai îngăduitor, așa că nu are rost să te bizui pe iertarea sa.
— Regele stă mult la Memphis?
— Așa e. În fiecare dimineața vizirul îi aduce la cunoștință cele mai însemnate pricini. De la unirea Egiptului, munca sa nu încetează niciodată.
— L-ai zărit vreodată pe Sesostris?
— De două ori, când ieșea din palat. Nu are cum să treacă nebăgat în seamă căci este cel mai înalt dintre egipteni.
— De ce sunt soldați împrejurul palatului?
— Din cauza lui Sobek Păzitorul, care răspunde de paza faraonului. E peste măsură de îngrijorat pentru viața regelui. Fără îndoială, se teme ca nu cumva unul dintre demnitarii dezamăgiți să se atingă de Luminăția Sa. Pe deasupra, în Syro-Palestina lucrurile se înrăutățesc. Se pare totuși că generalul Nesmontu stăpânește bine situația, dar cu luptătorii ăștia din umbră nu se știe niciodată. Unul dintre ei ar putea fi atât de nebun, încât să încerce să-l omoare pe rege.

23.

— Lămurește-mi toate acestea, Sobek, îi ceru vizirul Khnum-Hotep arătându-i un vraf de plângeri care se tot înmulțeau de câteva zile.

Sobek cercetă cu atenție documentele. Căpitanii corăbiilor de măguri se plângeau de schimbarea, petrecută peste noapte, a rânduielilor călătoriei pe ape, de creșterea dărilor și de purtările soldaților.

— N-am dat eu aceste porunci.

— Nu ești mai-marele gărzilor din întreg regatul și răspunzător de călătoriile pe Nil?

— Nu tăgăduiesc.

— Atunci înseamnă că nu-ți supraveghezi oamenii! E grav, Sobek, peste măsură de grav! Din pricina acestor greșeli de neiertat, faima regelui riscă să nu mai rămână fără pată. Însăși unirea Egiptului ar putea fi pusă la îndoială. Dacă trupele provinciilor fac legea, opresc corăbiile și le jefuiesc, unde o să ajungem? Întoarcerea vremurilor când provinciile erau stăpânite de guvernatori s-ar putea petrece oricând.

— Nu izbutesc să pricep ce se petrece.

— Această mărturisire a neputinței tale mă nedumerește. Te mai crezi demn de înalta slujbă pe care o ai?

— Am s-o dovedesc. Aceste întâmplări nefericite vor înceta.

— Aștept raportul tău și pedepse pilduitoare.

Sobek Păzitorul ieși ca o furtună și se puse îndată pe treabă, își trimise ofițerii de încredere să strângă cât mai multe informații și el însuși se apucă să stea de vorbă cu căpitanii păgubiți și să le compare mărturiile.

Și în lumina celor aflate, adevărul ieși la iveală. Așa că Sobek se înfățișă din nou vizirului.

— Oamenii mei n-au încălcat poruncile, grăi el, în afara unui singur caz când au fost înșelați de niște înscrisuri false.

— Ce vrei să zici?

— Că o ceată de răufăcători foarte iscusiți încearcă să stârnească tulburări peste tot.

— Au fost prinși?

— Din nenorocire, nu.

— Nu-mi vine a crede. E adevărat?

— Din nenorocire, da.

— Pacea regatului e în primejdie?

— Să nu ne gândim prea departe! se împotrivi Sobek. Sunt sigur că nu e vorba de o armată, ci doar de un grup mic, dar bine pregătit, și care se mișcă iute. De acum înainte, la bordul fiecărei corăbii încărcate cu mărfuri se vor găsi două gărzi. Pe deasupra, am schimbat și parolele. Iar tu, vizirule, dă de știre că rânduielile călătoriei pe Nil rămân aceleași și că niciun căpitan nu trebuie să se lase păcălit dacă încearcă să-l mintă cineva.

Khnum-Hotep se potoli.

— Acești hoți au legătură cu vraja aruncată asupra salcâmului din Abydos?

— Nimic nu o dovedește. Nu e prima dată când au loc astfel de nelegiuiri, dar împlinirea poruncilor mele va readuce liniștea. Bineînțeles, urmărirea a început și vinovații vor sfârși în temniță.

— Totuși, iată două neajunsuri care îi vor face pe mulți să clevetească pe seama ta, Sobek.

— Nu-mi pasă!

— Mie da! Dacă nu vei face față acestei încercări, voi fi nevoit să iau măsuri. Nu uita că tu ești răspunzător și de paza faraonului.

— Socotești că viața Luminăției Sale e amenințată?

— Îți voi lua apărarea în continuare, dar nu am să mai îngădui și alte greșeli.

☥

Iker își împărțea timpul între munca de preot temporar la templul lui Ptah și lecțiile de la școala vizirului. Retras, harnic, câștigă în curând bunăvoința tuturor. Scribul se ținea în preajma marelui preot, a păzitorului misterelor, a celui care se îngrijea de veșminte, a ritualiștilor, a scribilor contabili și a celor care răspundeau de hambare și turme. Dar toți se purtau rece cu tinerii scribi, așa că Iker nu află de la niciunul ceea ce-și dorea cel mai mult, și anume

care erau obiceiurile monarhului și cum puteai să te apropii de el. Să nu forțeze lucrurile și să pândească prilejul potrivit i se părea cea mai potrivită cale, dar cât timp mai trebuia să aștepte?

La sfârșitul unei lecții despre Casa Regelui și însărcinările sale, profesorul le dădu învățăceilor săi o veste care făcu să-i sară inima din piept tânărului scrib. Cei mai buni trei elevi vor fi prezentați Purtătorului sigiliului regal care obișnuia să-i conducă apoi înaintea faraonului. Cei trei scribi trebuiau să găsească și să-i înfățișeze monarhului propuneri pentru simplificarea respectării legilor.

Iker aproape că nu mai dormea. Ca subiect, își alesese problema hambarelor, stăruind asupra nevoii de a aduna provizii în marile orașe și de a ușura împărțirea lor în timpul anilor secetoși. Din pricina unor scrieri învechite, apăreau de multe ori nedreptăți și oamenii sufereau.

Veni și ziua în care cei trei aveau să fie aleși.

Primul nume rostit de profesor nu era al lui. Și nici al doilea. Dar al treilea și ultimul…

Un elev îl lovi ușor cu cotul.

— Dormi, Iker? S-ar zice că nu-ți pasă! Totuși, cu toții am visat la clipa asta. Și iată-te printre cei care-l vor întâlni pe faraon!

Fără pizmă, cei mai puțin norocoși îi felicitară pe învingători.

Dar Iker nu se gândea decât la momentul când se va repezi asupra tiranului ca să-l înjunghie.

☥

Purtând mantii albe, de o curățenie desăvârșită, peruci scurte și sandale din piele, cei trei învățăcei vădeau o eleganță reținută, care le ascundea cu greu încordarea și teama.

Tocmai când să-și strecoare pumnalul sub veșminte, Iker căzu pe gânduri. Oare nu cumva toți care intrau în palat erau mai întâi controlați? Dacă ar fi găsit o armă asupra lui, l-ar fi arestat și l-ar fi aruncat în temniță.

Nevoit să lase deoparte pumnalul, scribul căută alt mijloc de a-l lovi pe monstru. Trebuia să smulgă sabia unei gărzi și să se năpustească asupra lui Sesostris cu iuțeala unui fulger.

Ajunși la palat, fură cercetați cu grijă pe toate părțile, apoi un secretar și un soldat îi călăuziră până în sala de audiențe a lui

Sehotep.

— Să vorbiți scurt, îi sfătui profesorul. Timpul Purtătorului sigiliului regal este prețios.

Înaltul demnitar îi tulbură pe tinerii scribi. Primul se bâlbâi, al doilea uită cea mai însemnată parte a cuvântării sale, iar Iker înșiră ideile fără prea multă limpezime.

— Spusele voastre nu sunt lipsite de interes, hotărî Sehotep. Continuați să învățați și mai ales deprindeți-vă să vă stăpâniți mai bine.

— Nu-i prezentați și Luminăției Sale? se nelinişti profesorul.

— Am renunțat la acest obicei.

☥

Iker trebuia să rezolve două probleme: să intre în palat cu pumnalul, apoi să-i fie îngăduit să se apropie de rege. Și una, și cealaltă păreau de nedepășit.

Dar scribul se încăpățâna să nu se dea bătut. Până acum, oare soarta nu-i surâsese? Să locuiască la Memphis era lucru anevoios, și totuși porțile i se deschiseseră înainte.

Așa că se purtă și în continuare ca un ucenic și un preot model. Când profesorul său îi încredință noi sarcini, se supuse de îndată, iar când marele preot al templului lui Ptah îi ceru să-i ajute pe astronomi și să-și petreacă nopțile observând cerul, se învoi fără să șovăie.

Această din urmă muncă îl bucură mult, căci de pe acoperișul templului se vedea palatul regal. Iker nu nota doar așezarea aștrilor, ci și venirile și plecările gărzilor, cu speranța că va găsi undeva un punct slab.

Dar speranța nu i se împlini.

Noaptea nu erau mai puțini soldați decât ziua și se schimbau cu așa o iuțeală și precizie, că niciun intrus nu ar fi reușit să se strecoare printre ei. Sobek nu era un nepriceput, iar oamenii săi nici atât.

Iker se gândi să-i pună mai multe întrebări celui însărcinat cu paza templului, ca să obțină mai multe amănunte despre obiceiurile gărzii personale a faraonului, dar se temu să nu fie privit cu ochi

bănuitori. Dar atunci cum să afle ce se petrecea înăuntrul palatului și în ce loc anume locuia faraonul?

Să pătrundă înăuntru era, așadar, peste putință. Îi rămânea doar posibilitatea să-l atace pe tiran în afara palatului. Dar și pentru această ispravă trebuia să cunoască unde și când anume pleca faraonul. Dar cum să facă să prindă de veste?

☥

Când Gergu ieși din lupanar, unde o prostituată siriană se arătase binevoitoare, pașii îi erau cam nesiguri. Cu toate acestea, regăsi drumul spre locuința lui Medes unde paznicul îi puse răbdarea la încercare, lăsându-l să aștepte. Apoi, clătinându-se, izbuti să ajungă în odaia de lucru a stăpânului său.

— Mai bine te-ai așeza, fu de părere Medes.

— Mi-e sete.

— Niște apă îți va fi de ajuns.

— Apă, pentru a sărbători izbânda noastră? Având în vedere veștile pe care le aduc, merit vin și încă din cel bun!

Medes îi făcu pe plac. Înfățișarea lui Gergu îi dădu de înțeles că acesta încă nu-și băuse pe de-a-ntregul mințile. Și apoi era mai bine să nu-i clatine încrederea pe care tocmai o căpătase.

— Totul merge de minune, zise Gergu după ce goli o cupă cu vin. Zarva se împrăștie repede și se hrănește din clevetiri. Deși n-am crezut, ați avut dreptate când v-ați gândit la Sobek.

— I-ai plătit bine pe falșii soldați care au iscat tulburări pe Nil?

— Am folosit mijlocitori și toți sunt mulțumiți. Nimeni nu ne-ar putea învinui. Dar, deocamdată, nu mai avem cum să ne mărim avantajul, căci Sobek a dat porunci aspre. Pe fiecare corabie sunt acum gărzi, iar controalele au fost întărite.

— Nu mai contează, ne-am atins ținta. I-am pătat renumele lui Sobek Păzitorul. Chiar și vizirul a început să se îndoiască de priceperea și chiar de cinstea lui.

— Îmi închipui cu plăcere furia lui Sobek! El, care se socotea de neatins, trăiește acum un vis urât.

— Să continuăm, hotărî Medes.

— N-ar fi o… nechibzuință?

— La ce servesc atunci aceste strădanii dacă ne oprim aici? Nu e de ajuns să-i facem zile fripte lui Sobek. Trebuie să scăpăm de el.

Lui Gergu îi pieri pofta să mai bea.

— Să avem răbdare, poate vizirul o să-l înlocuiască.

— Nu are încă destule dovezi împotriva lui, și Sobek rămâne încă aproape de rege. Noi trebuie să-i punem la îndemână dovezile josniciei lui Sobek.

— Dar nu văd cum anume!

— Cunoști câțiva oameni îndrăzneți, în stare să mintă fără să clipească?

— Bineînțeles.

— Atunci o să-l înlăturăm pe Sobek dându-i o lovitură grea, astfel încât bănuielile vizirului să se preschimbe în convingeri.

☥

De fiecare dată când Libanezul se întâlnea cu Prevestitorul, își pierdea pofta de mâncare, într-atât i se stingea stomacul. Acest bărbat pe care nimic nu-l putea atinge, îl înspăimânta și-l vrăjea în același timp. Încă de când omul-șoim voise să-l ucidă, lăsându-i în carne o urmă de neșters, negustorul știuse că avea să lucreze mereu pentru el și că nu va izbuti să scape niciodată din puterea lui. Așa că se împăcase cu soarta, încerca să dobândească un câștig cât mai mare și să se poarte fără ascunzișuri cu stăpânul său. Îndată ce-i ajungea la ureche o nouă veste, îl și înștiința pe Prevestitor, căci acesta nu i-ar fi iertat nici întârzierea, nici neatenția.

Mesele joase nu mai erau încărcate cu dulciuri, pernele fuseseră ascunse, iar odaia părea mai sobră. Prin toate mijloacele, Libanezul încerca să nu-i ofere Prevestitorului prilej să-l dojenească.

— Dă-mi sare!

— Îndată, stăpâne!

Prevestitorul aruncă o privire disprețuitoare asupra sălii de primire a Libanezului. La ce servea această bogăție? Noua orânduire, în care va domni credința adevărată, o va stârpi cu desăvârșire.

Negustorul se întoarse aducând o tavă.

— Iată floarea oazelor.

Prevestitorul își potoli setea cu spuma lui Seth.

— Ce ai să-mi spui?

— Nu sunt decât zvonuri, dar atât de stârnitoare, încât nu le lipsește un sâmbure de adevăr. Căpetenia gărzilor întregului regat, Sobek Păzitorul, e bănuit că împiedică libera trecere a oamenilor dintr-o provincie în alta și că a schimbat după bunul său plac rânduielile privind călătoriile pe Nil. Focul a fost înăbușit, dar legăturile lui cu Khnum-Hotep se înrăutățesc de la o zi la alta.

— După părerea ta, am putea să-l cumpăram pe acest Sobek?

— Cu siguranță că nu. E aspru, cinstit și devotat faraonului. Cineva încearcă să-i strice renumele ca să-l facă să-și piardă slujba.

— Ai idee cine?

— Nu, stăpâne. Am început unele cercetări, dar nu sunt încredințat că vor duce la ceva. Cel care a îndrăznit să se atingă de Sobek Păzitorul e plin de venin, dar prudent.

— Și vizirul se lasă înșelat de aceste false învinuiri?

— Nu prea cred, dar Khnum-Hotep veghează asupra respectării legilor și faima sa de om aspru nu e vorbă goală. Dacă va găsi o dovadă întemeiată, adică bine plăsmuită și demnă de crezare, va fi nevoit să-l dea afară din slujbă pe Sobek. Și, odată înlăturat, întreaga apărare va fi desființată în scurt timp. Iar Sesostris va putea fi lesne atacat.

24.

Lui Iker îi plăcea începutul zilei în templu. După purificarea din zori, lua parte la aducerea ofrandelor, ceea ce îi dăruia câteva clipe de seninătate, care îl surprindeau de fiecare dată. Privind lacul sacru, dădea uitării neliniștile și groaznicul său plan. Viața redevenea iar plină de armonie și tihnă, ca și cum răul nici nu exista.

Dar ritualul se isprăvea și realitatea i se înfățișa iar înaintea ochilor.

— Îmi pari obosit, observă marele preot. E timpul să încetezi cu ajutorul dat astronomilor. Am pentru tine o nouă însărcinare, care riscă să nu fie pe placul unui iubitor al legilor și scrierilor frumoase. Totuși, un scrib nu trebuie să știe oare cât mai multe?

— Porunciți și am să mă supun.

— Socot ascultarea drept o însușire dintre cele mai însemnate, și tu nu ești lipsit de această virtute. Începând de azi, te vei îngriji de controlul cărnii.

Deși nu i se împotrivi, această hotărâre îl întristă adânc pe tânărul scrib, căci nu putea îndura să vadă cum erau omorâte animalele. Se gândi la Vânt-de-Miazănoapte pe care fusese nevoit să-l părăsească la Kahun, convins că Sekari avea să-i poarte de grijă.

Cu chipul palid și picioarele grele, Iker se duse la atelierul unde se făceau sacrificiile, alcătuit dintr-un abator și o măcelărie unde lucrau bărbați voinici, între care nu și-ar fi găsit locul nici cei nevolnici, nici cei milostivi. Obișnuiți să vadă moartea zilnic și să înfrunte ultima privire a vitelor care pricepeau ce le așteaptă, nu se amestecau bucuroși cu scribii în veșminte albe de in.

Iker sosi tocmai când oamenii își îngăduiseră o clipă de odihnă. Măcelarii mâncau cu poftă bucăți de carne friptă și, fără să se oprească din mestecat, îl cântăriră pe nepoftit cu ochi bănuitori.

— Cine ești? îl întrebă mai-marele măcelarilor, un bărbat zdravăn, de vreo cincizeci de ani, cu părul alb și pieptul scos în afară.

— Iker, și mă voi îngriji de controlul cărnii.

— Încă un zgârie-tăblițe care ne ia drept hoți. Ai mâncat?

— Nu mi-e foame.

— Nu ți-ar plăcea niște coaste fripte?

— Ba da, dar… nu acum.

— Ceea ce facem te dezgustă, așa-i? Nu ești singurul, fiule! însă trebuie să existe și unii în stare să omoare animalele și să hrănească fiarele care suntem noi, oamenii.

— Nu vă disprețuiesc munca, pe care eu, recunosc, n-aș putea-o împlini.

Măcelarul îl bătu pe umăr.

— Fii pe pace, nici nu-ți cere nimeni una ca asta! Haide, mănâncă! Apoi îți vom spune numele noastre și ce-am lucrat dimineață.

Iker trebui să învețe să deosebească mușchii, splina, ficatul, măruntaiele și toate celelalte părți ale corpului vitelor. Apoi verifică raportul doctorului de animale care cerceta sângele acestora ca să se asigure ca nu sunt bolnave. Iker se obișnui puțin câte puțin cu locul acesta aparte, unde domnea curățenia cea mai deplină. Dar niciodată tânărul nu stătu să se uite cum erau doborâte animalele de cel puțin patru oameni, printre care și mai-marele măcelarilor, singurul împuternicit să taie gâtul vitei ca să-i curme suferințele.

Între Iker și muncitori se născu în cele din urmă încrederea și respectul. El se ferea să-i bată la cap sau să-i stânjenească, iar ei îl priviră cu mai multă bunăvoință.

Într-o seară, la sfârșitul zilei de muncă, mai-marele măcelarilor și tânărul scrib se așezară alături, bând bere și ospătându-se cu carne uscată.

— Unde ți-ai deprins meșteșugul? îl întrebă bărbatul pe Iker.

— În provincia Oryx, apoi la Kahun unde am devenit și preot temporar al lui Anubis.

— Anubis șacalul… care curăță deșertul de leșuri, preschimbându-le în energia trebuincioasă vieții. Are să te mire, fără îndoială, dar află că și eu sunt preot, ca orice căpetenie a măcelarilor, căci cele ce se petrec aici urmează îndeaproape ritualurile. Cruzimea nu-și găsește loc în inima mea și nici mâna

mea nu o cunoaște. Îi mulțumesc animalului că ne oferă viața sa ca s-o lungim pe-a noastră. Preotesele lui Hathor ne protejează munca, nelipsită de primejdii, totuși.

— Te gândești la mișcările neașteptate pe care le pot face animalele?

— Nu, căci știm cum să le legăm cu frânghii. Vorbesc de înfruntarea lui Seth, cel atât de temut.

— Și când se petrece aceasta?

— De fiecare dată când atingem copita stângă din față, care închide în ea o putere de neînchipuit. Privește cerul și vei înțelege. Sacerdoții înfățișează această copită la poarta lumii de dincolo pentru ca ea să se deschidă și să lase sufletele celor înviați să treacă. Dacă ritualul nu ar fi îndeplinit, poarta ar rămâne închisă, iar focul lui Seth ar pârjoli tot regatul.

Aceste dezvăluiri îl nedumeriră pe scrib.

— Dacă sufletele faraonilor sălășluiesc în stelele ce înconjoară Steaua Polară înseamnă că se află sub protecția lui Seth?

— Ele se hrănesc din forța ei, ca faraonul din talerele pe care i le duc eu.

— Îl cunoști pe... Sesostris?

— A-l cunoaște e mult spus, dar am cu adevărat onoarea să-l văd o dată pe săptămână atunci când stă în Memphis. În aceasta seară, vrea să mănânce singur. Eu și ucenicul meu îi vom pune înainte o carne plină de energie.

Auzind aceste vorbe, Iker știu că descoperise mijlocul prin care se putea apropia de tiran. Trebuia însă să rămână liniștit, să nu-și trădeze nerăbdarea sau bucuria.

— Grea răspundere... Nu-ți este îngăduit să-l dezamăgești pe Luminăția Sa.

— E datoria mea să-mi fac bine treaba.

— Se spune că regele nu se arată îngăduitor.

— Să fii sigur de asta! Te strivește prin înălțimea sa și nimeni nu-i poate îndura privirea. Când grăiește, vocea sa adâncă îți străpunge sufletul și te simți mic și neînsemnat. Și nimic nu pare să-i tulbure stăpânirea de sine, care e mai presus de puterile unui om. Și nu mai

pomenesc de forța lui… înțelepții care l-au ales ca faraon nu s-au înșelat.

— Din fericire, îndrăzni Iker să zică, e bine păzit.

— Cu măsurile de apărare rânduite de Sobek, căpetenia gărzilor, Sesostris nu are a se teme de nimic! Doar persoanele cunoscute pot pătrunde până la el. Chiar și eu și ucenicul meu suntem controlați de mai multe ori înainte de a ni se da voie să intrăm în camerele Luminăției Sale.

De frică să nu trezească neîncrederea măcelarului, Iker schimbă vorba. Nu știa acum destul pentru a-și întocmi un plan care să aibă sorți de izbândă?

— Mulți vorbesc că ar izbucni un război în Syro-Palestina. Crezi că e cu putință?

— Deloc. Regele e îndreptățit să treacă la fapte în Canaan care nu duce lipsă de răzvrătiți. Oamenii ăștia nu se gândesc decât să pricinuiască necazuri, chiar spre propria pagubă. Dar un general călit ca Nesmontu o să le rupă oasele. Ce zici de carnea asta friptă?

— N-am gustat vreodată una mai bună.

— E felul de mâncare preferat al regelui.

— Ai mult noroc că poți să-l întâlnești.

— Dacă vei deveni ucenicul meu vei avea și tu norocul ăsta!

— Nu sunt decât un scrib, care n-o să fie niciodată în stare să ajungă măcelar.

— Ca să mă însoțești la palat și să duci un taler, n-ai nevoie să înveți acest meșteșug. Dacă ajutorul meu va pleca, am să te iau cu mine, măcar o dată. Luminăția Sa se va bucura să cunoască un scrib tânăr și strălucit.

☥

Nas-Subțire isprăvi de cusut vela micii sale corăbii care îi îngăduia să ajungă în orașul vecin, unde urma să-și vândă oalele. În satul său, situat la două zile de traversat pe Nil, gospodăriile erau bine înzestrate, dar celor care locuiau la o oră de aici le lipseau vasele mari și trainice. Două gărzi intrară în vorbă cu el.

— Tu ești Nas-Subțire?

— Eu sunt.

— Și ești olarul satului?

— După cunoștințele mele, nu mai există un altul.
— Corabia asta e a ta?
— Într-adevăr.
— Trebuie să-ți împlinești mai înainte corvezile.
— Corvezile… care corvezi?
— O să vezi.
— Ba n-o să văd nimic! Sunt meșter și nu mă supun corvezilor decât atunci când e neapărată trebuință, de obicei la repararea digurile înainte de inundație. Dar acum nu e vremea ei.
— Acestea sunt noile porunci.
— Date de cine?
— De Sobek Păzitorul, căpetenia tuturor gărzilor din regat.
— Și ce vrea Sobek al vostru?
— Ți-am spus, o să vezi.
— Nici nu mă gândesc.
— Dacă te împotrivești, îți luăm corabia.
— Încercați numai, că vă arăt eu!
Dar, cu o lovitură de baston, unul din soldați seceră picioarele lui Nas-Subțire. Apoi celălalt se aruncă asupra lui și-l țintui la pământ.
— Stai liniștit, prietene, că de nu, îți crăp capul!
Înfricoșat, Nas-Subțire îi privi pe cei doi îndepărtându-se în corabia sa.
Fusese jefuit, atacat, rânit… Dar nu avea să se dea bătut.

☥

După ce stătu îndelung de vorbă cu faraonul, vizirul Khnum-Hotep încercă un sentiment de descurajare în fața grămezii de dosare pe care trebuia să le citească. Să pună la punct o nouă administrație, să lupte împotriva demnitarilor necinstiți, să facă pe fiecare să lucreze cât mai bine, să asigure fiecărui egiptean un trai mulțumitor, să nu favorizeze nicio provincie erau doar câteva dintre sarcinile sale pe care Sesostris le socotea de primă importanță. Regele însuși muncea din greu, fără să-și uite îndatoririle zilnice legate de ritualuri. Vizirul se lupta cu toate celelalte, ajutat de membrii Casei Regelui.
Cei care-și închipuiau că poziția lui înaltă îi aducea numai avantaje erau proști sau naivi. Slujba lui avea, după cum fusese

prevenit, amărăciunea fierii. Dar Khnum-Hotep resimțea o bucurie adâncă atunci când vedea domnind legea lui Maat și când izbutea să facă dreptate, fără să țină seama dacă împricinatul era om sărman sau înstărit.

— Câte cereri de audiență sunt azi?

— Douăzeci, îi răspunse secretarul său.

— Pricini grave?

— La prima vedere, nu. În afară de un meșter a cărui istorisire pare atât de ciudată încât, neîndoielnic omul nu e în toate mințile.

— Lasă-l să intre primul. Dacă e nebun, voi termina degrabă cu el.

Meșterul nu îndrăznea să pășească în odaia de lucru a vizirului, așa că secretarul se văzu nevoit să-l împingă de la spate.

— Cum te cheamă? îl întrebă Khnum-Hotep.

— Nas… Nas-Subțire.

— Ce meserie ai?

— Olar.

— După raportul pe care-l am sub ochi, primarul din satul tău a socotit că nu e în stare să-ți facă dreptate și te-a sfătuit să mergi la judecătoria provinciei, dar nici acolo n-ai găsit înțelegere. Prin urmare, ceri ajutorul vizirului. Faptele trebuie să fie foarte grave.

— Sunt!

Știind că un alt asemenea prilej nu i se va mai ivi, Nas-Subțire vorbi iute, învălmășindu-și cuvintele.

— Am fost atacat, m-au omorât în bătaie și mi-au furat corabia. Erau doi, înarmați cu bastoane. M-au amenințat că mă omoară dacă mă împotrivesc. Și toate astea din cauza corvezii! Dar nu e încă timpul ei și de aceea n-am vrut să…

— Cine erau cei doi oameni?

— Două gărzi.

— Două gărzi! Ești sigur?

— Da, stăpâne. Împlineau poruncile lui Sobek Păzitorul.

Fața vizirului se întunecă dintr-odată.

— Te învoiești să repeți tot ce mi-ai povestit jurând pe numele faraonului că spui adevărul?

Nas-Subțire repetă și jură.

— Încotro au luat-o?

— Spre miazănoapte. O să… faceți dreptate?

— Statul îți dă o corabie nouă, grâu, bere, ulei și veșminte. O să fii dus la un doctor care să-ți îngrijească rănile. Toate cheltuielile o să le plătesc eu.

— Sobek va fi pedepsit?

— Dreptatea își va urma cursul.

☥

Știind descrierea corăbiei furate, a cârei velă purta numele lui Nas-Subțire, scribii se prezentară la intrarea în port folosită doar de gărzile Nilului și de vasele lor.

— Ce căutați? îi întrebă un paznic morocănos.

— Control general.

— Aveți împuternicire scrisă din partea lui Sobek?

— Cea a vizirului e de ajuns.

— Eu nu mă supun decât poruncilor lui Sobek.

— Iar el se supune vizirului. Dă-te la o parte! Dacă nu, te arestam.

Neavând încotro, omul îi lasă să treacă.

Scribilor nu le trebui mai mult de o jumătate de oră ca să descopere corabia lui Nas-Subțire ascunsă printre cele ale gărzilor.

25.

— Ce s-a mai întâmplat, Khnum-Hotep?

— De data aceasta, Sobek, e într-adevăr ceva grav. Un olar, Nas-Subțire, a fost bătut și jefuit de două gărzi care îți împlineau ordinele privitoare la corvezi.

— Dar nu e timpul lor și n-am dat niciodată asemenea porunci.

— Am dovada.

— Care dovadă?

— Cei doi hoți au furat corabia olarului, care a fost găsită apoi în portul gărzilor.

— E o păcăleală!

— Faptele sunt fapte, Sobek. Printre oamenii tăi se află cel puțin doi răufăcători. Vreau să cred că ai fost înșelat, dar vinovații trebuie arestați, și încă iute. Dacă nu, vei fi socotit răspunzător de tâlhăria aceasta.

Protectorul își lăsă deoparte toate celelalte sarcini și începu o cercetare amănunțită printre subordonații săi.

☥

Aveau fruntea îngustă, privirea stinsă și umeri de lucrători în port, dar acum erau bogați. Gergu dăduse fiecăruia câte un sac de piele plin cu pietre semiprețioase, pe care aveau să le vândă la un preț bun.

— Pentru o treabă așa ușoară, ne-ai plătit prea bine, recunoscu cel mai în vârstă. Am făcut noi altele și mai rele decât să batem un olar, să-l speriem și să-i furăm corabia.

— Dar să o duci în portul gărzilor și să o legi acolo e primejdios.

— Nu ne-am ostenit prea tare, căci noaptea a fost fără lună, iar paznicul – cu desăvârșire beat. Dacă mai aveți vreo treabă din asta așa lesnicioasă, dați-ne de veste.

— Îmi pare rău, grăi Gergu, dar e mai bine să nu ne mai vedem. În schimb, la Sichem, unul dintre prietenii mei are o surpriză pentru voi.

— Un câștig mai mare?

— Mult mai mare.

— Ca să poți trece de Zidurile Regelui trebuie să ai anumite înscrisuri.

— Iată o tăbliță pe care s-o arătați străjilor și nu veți întâmpina greutăți.

Bărbatul strecură tăblița sub veșmintele sale.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Duceți-vă direct la primărie, căci el vă așteaptă acolo.

Tâlharul înțelese: era vorba de însuși primarul, un nemernic ca atâția alții! Fără îndoială, lucrând pentru Gergu aveau să ajungă departe.

Din vârful unei movile de pământ, ascuns printre frunzele unui *balanite*[2], Gergu îi privi pe cei doi netrebnici mergând liniștiți spre hotar.

Niciunul, nici celălalt nu știau să citească.

Când aveau să arate documentul unui soldat, acesta va începe să urle la ei. Va urma apoi o încăierare din care cei doi neisprăviți vor ieși poate biruitori. Dar, când vor încerca să fugă, zece arcași îi vor lua drept ținta și nu vor da greș.

Pe tăbliță scria: „Moarte armatei egiptene, trăiască răzmerița din Canaan”.

Și așa vor dispărea pentru totdeauna cei care-l atacaseră pe olar. Și nimeni nu va putea face o legătură între ei și leșurile acestor răzvrătiți.

☥

— Cum adică, dormeai? se răsti Sobek.

— Da, comandante.

— Și ai dormit toată noaptea, în loc să supraveghezi portul?

— Nu toată... În sfârșit, aproape toată, comandante. N-aveam cum să bănuiesc ceva... E totuși portul gărzilor, nimeni n-ar îndrăzni să vină aici!

— Ai băut?

— Alcool de curmale și încă din cel mai bun!

— Cine ți l-a adus?

— Nu știu. L-am găsit în odăița mea. Am gustat din el și știți cum e... Te plictisești, afară e frig. De obicei însă, țin mai bine la băuturi.

I-au dat somnifere tâmpitului ăstuia, gândi Sobek.

Cel care pusese totul la cale nu era deloc prost și nu lăsase nimic la voia întâmplării. Sobek era prins în capcană dacă nu izbutea să-i găsească pe făptași.

Dar era vorba de doi membri ai pazei sau de răufăcători plătiți?

Păzitorul făcu o mulțime de cercetări neplăcute, luându-i el însuși la întrebări pe toți, iar oamenii săi de încredere nu stătură nici ei cu mâinile în sân, sperând să găsească o urmă cât de măruntă.

Și foarte repede se răspândi vorba că în rândul gărzilor regatului apăruseră mari nereguli.

☥

Beat, sirianul se urcă pe masa de la cârciumă și începu să danseze cu grația unui hipopotam.

Ceilalți băutori îl aplaudară.

— L-am învins pe Sobek! El care se credea mai tare decât toți. O lovitură zdravănă în coaste și gata, se prăbușește! Cel mai tare eu sunt!

Urmă apoi un șir lung de vorbe fără înțeles care stârni râsul bețivilor.

Dar un apar, cea mai bună iscoadă a Libanezului, îl ascultă cu atenție. Bând puțin, așa cum făcea și în alte cârciumi, aduna de ici de colo informații care ar fi putut să-l lămurească în privința nenorocirii ce-i lovise pe mai-marele gărzilor regatului.

Poate că acum nu era vorba decât despre lăudăroșenia unui petrecăreț, dar aparul nu obișnuia să treacă nimic cu vederea. Așa că, atunci când cârciuma se închise, o luă pe urmele sirianului care, cu mare osteneală, abia izbutea să se țină pe picioare.

Iar pe o străduță întunecată, chiar îl sprijini să nu cadă.

— Mulțumesc, prietene! Din fericire, mai există oameni de ispravă… Nu ca Sobek ăsta! Dar i-am arătat eu lui.

— Tu singur?

— Eu singur. În sfârșit, aproape… O mică trupă bine unită. Dacă ai ști… Ne-am dat drept gărzi. Ar fi trebuit să vezi mutra căpitanului corăbiei cu grâne… Ne-a crezut… Ce-am mai râs, mai ales că am fost bine plătiți, cu condiția să nu suflăm un cuvânt. Așa că, bagă de seamă, prietene: nu ți-am spus nimic.

— N-am auzit niciun cuvânt. Dar ceilalți își țin gura?

— Ceilalți au dispărut. Trebuia să ne întâlnim ca să sărbătorim căderea lui Sobek, dar n-au venit.

— Dar tu unde stai?

— Depinde de seară. N-au să pună ușor mâna pe mine!

— Cine v-a plătit?

Sirianul își îndreptă spatele și ridică degetul arătător spre cer.

— E cel mai mare secret! Oricum, omul nu era un sărăntoc.

Neîndoielnic, nenorociții însărcinați să-l distrugă pe Sobek fuseseră înlăturați ca să nu dezvăluie adevărul și să dovedească astfel nevinovăția căpeteniei gărzilor. Dar se vede treaba că unul, beat și vorbăreț, scăpase. Grijuliu, aparul șterse și această urmă înainte de a porni spre Libanez.

☥

Cum să reziști în fața unor prepelițe scăldate în sos brun în care se amestecau armonios zeci de mirodenii? Acest al doilea fel de mâncare fusese servit după un pește gras și avea să fie urmat de mai multe dulciuri născocite de bucătarul său. Libanezul dădu uitării cumpătarea și se lăsă în voia plăcerii fără seamăn a gustului, gândindu-se la noutățile aduse de apar.

De-acum nu mai încăpea nicio îndoială. Sobek Păzitorul căzuse pradă unei uneltiri. Veștile erau bune. Mai rămânea de aflat cine pusese totul la cale, dar fără a-i atrage atenția și a-i stârni mânia. Așa că Libanezul le ceru iscoadelor sale să fie cu mare băgare de seamă, căci orice faptă necugetată putea să-i ducă pe toți la pierzanie.

O masă îmbelșugată, stropită cu vin roșu a cărui aromă încânta cerul gurii și reînnoia sângele, făcea gândirea mai ageră. Dintre toate informațiile strânse de oamenii săi, una îl îngrijora pe Libanez: corăbiile tâlhărite cărau grâne. Cine ar fi putut, așadar, să le cunoască drumul și să știe unde să le iasă înainte, în afară de doi oameni?

Unul era căpetenia gărzilor Nilului și fusese ales pentru această slujbă chiar de Sobek. Așa că de ce ar fi dorit să-i pricinuiască acestuia vreun neajuns?

Cel de-al doilea însă avea ceva de câștigat. Era Gergu, responsabilul principal al hambarelor. Iar în spatele lui Gergu se găsea Medes, Secretarul Casei Regelui.

Iar dacă Medes se dovedea capul uneltirilor, Libanezul nu-și putea continua căutările fără să-l anunțe pe Prevestitor.

☥

— Dacă ai cerut să mă vezi, îi spuse vizirul lui Sobek, înseamnă, fără îndoială, că investigațiile tale au dat roade. Sper că dintre cele mai bune.

— După părerea mea, da.

— Care sunt numele celor doi vinovați?

— Nu știu, dar cu siguranță nu se numără printre gărzile regatului.

Vocea lui Khnum-Hotep se înăspri.

— Vorbe fără rost! Te ascunzi după degete Sobek! Dovezile sunt copleșitoare. Dacă te încăpățânezi să-ți aperi oamenii, vei fi socotit drept părtașul lor.

— Nu apăr pe nimeni. Dar căutările făcute fără pic de înțelegere sau bunăvoință n-au izbutit decât să dea naștere neîncrederii și dușmăniei.

— Atunci nu am de ales. Sunt nevoit să te învinuiesc de cele petrecute și să te izgonesc din slujbă.

— Sunt ținta unor uneltiri, iar tu ai luat o hotărâre nedreaptă.

— Dacă nu te-aș pedepsi, aș batjocori dreptatea și puterea regală ar slăbi.

— Faci o mare greșeală, vizire.

— Până când vei fi judecat, mai ai destul timp să-ți dovedești nevinovăția. Dar de acum înainte nu vei mai fi comandantul gărzilor. Și cred că e bine ca oamenii tăi de încredere să nu se mai îngrijească de paza faraonului.

Sobek păli.

— Din ce pricină?

— Să presupunem că răufăcătorii aceia fac parte din garda personală a regelui pe care tu ai alcătuit-o și care ți se supune. N-ar fi o nesăbuință să le lăsăm mână liberă?

— Dar înțelege odată! Un ticălos încearcă să mă distrugă ca să se poată atinge de faraon.

Khnum-Hotep cugetă îndelung.

— E cu putință, într-adevăr, și voi lua toate măsurile trebuincioase ca viața Luminăției Sale să nu fie primejduită. Dar și un alt lucru e demn de crezare: apropiații comandantului gărzilor regatului și-au închipuit că pot săvârși orice nelegiuire fără teama de pedeapsă pentru că mai-marele lor le ia apărarea. O asemenea nerușinare e semnul unei decăderi de neîngăduit. Iar datoria mea e să o împiedic.

— Mai am voie să-l văd pe rege?

— Asta ar putea isca bănuiala că el nu se împotrivește uneltirilor tale. Iar faraonul nu pune niciodată piedici în calea dreptății.

— Te prețuiesc mult, Khnum-Hotep. Dar tu nu mă cunoști deloc, iar acum te lași înșelat.

— Nădăjduiesc din toată inima să fie așa.

☥

— Gata! strigă Gergu victorios. Sobek Păzitorul a fost pus sub învinuire de vizir pentru lovituri, furtul corăbiei și pentru că a profitat de slujba încredințată de faraon. Am ajuns departe, nu?

— Khnum-Hotep vrea să dea o pildă și să dovedească poporului că înalții demnitari sunt cinstiți, fu de părere Medes. Dar mai trebuie ca Sobek să fie condamnat.

— Nu mai are cum să scape. Dovezile sunt zdrobitoare, iar olarul nu-și ia vorbele înapoi. Micii mei hoți s-au descurcat bine.

— Nu e nicio primejdie dinspre partea lor, Gergu?

— Niciuna. Așa cum mă așteptam, soldații care păzesc hotarul i-au ucis. N-am lăsat nicio urmă.

— Sobek va încerca să-și dovedească nevinovăția.

— Nu are cum, vă asigur. Socotelile au fost încheiate, iar mai-marele gărzilor – înlăturat.

— Vizirul va numi în locul lui mai mulți comandanți și îi va controla el însuși. Și, pentru început, se va isca o frumoasă dezordine de care noi vom profita ca să ne înfăptuim planurile.

Înflăcărarea lui Gergu se stinse.

— N-ar fi mai bine să-i atacăm mai întâi pe membrii Casei Regelui? Căderea lui Sobek îi va slabi și pe ei și…

— Fără Sobek, Sesostris va deveni o pradă ușoară. Garda personală a faraonului, credincioasă Păzitorului, va fi schimbată de îndată. Deci, chiar înăuntrul palatului putem să-l lovim.

— Dar niciunul din noi nu…

— Te codești, Gergu?

— Să-l omori pe faraon… E din cale-afară de primejdios!

— Când gărzile alese de Sobek vor fi izgonite, o să-i cumpărăm pe cei care le vor lua locul. Și atunci, drumul va fi liber.

— Nu-mi cereți prea mult, stăpâne!

Medes nu se amăgea. Se putea bizui pe Gergu pentru treburi ascunse, dar acest slujitor de încredere n-ar fi avut niciodată curajul să-l omoare pe Sesostris.

— Ai dreptate, nici tu, nici eu nu trebuie să fim amestecați. Așadar, să căutăm un om priceput care nu se teme de nimic.

— La cine vă gândiți?

— Încă nu-l cunoaștem, dar tu ai să-l afli, Gergu, scotocind prin cârciumi, pe chei și prin cartierele sărace. Găsește un om care nu se dă în lături de la nimic și care visează să se îmbogățească într-o singură noapte.

— Dacă e prins, o să spună tot.

— N-are să scape cu viață, fie că-și face treaba până la capăt, fie că nu. Ori gărzile îl vor doborî înainte să părăsească palatul, ori îl ucidem noi când va veni să-l plătim.

26.

Cele prevăzute de Medes se împliniră pas cu pas.

Singur, adâncit în gânduri negre, Sobek se învârtea ca o fiară în cușcă, temându-se că nu-și va mai regăsi vreodată libertatea. Porțile se închideau una după alta și se simțea lipsit de sprijinul faraonului. „Nu iese fum fără foc”, șopteau mulți, chiar și din rândurile gărzilor. Poate că Sobek Păzitorul nu era chiar un om fără pată. Îmbătat de atâta putere, se așezase oare mai presus de legi, crezându-se de neatins?

Învinuitul nu știa unde să mai caute, căci nu avea la îndemână nicio bănuială, nicio urmă, fie ea cât de ștearsă. Oricât și-ar fi scormonit mintea, se vedea legat de mâini și de picioare. Târât prin noroi în timpul unei judecăți, când cei pizmuitori, dezamăgiți și înăcriți vor scorni noi plângeri împotriva lui, avea să fie osândit la o pedeapsă cumplită.

În fața unei asemenea nedreptăți, ar fi trebuit să încerce să părăsească Egiptul. Dar Sobek nu voia să se poarte ca un laș. Pe deasupra, o astfel de faptă i-ar fi dovedit vinovăția. Nu-i mai rămânea decât să spere într-o minune.

Lovit drept în inimă, văzu cum e distrusă munca lui de ani întregi. Bănuiți că ar fi înțeleși în taină cu comandantul lor, membrii gărzii personale a faraonului și ai străjilor palatului fuseseră mutați în alte provincii și înlocuiți cu soldați care nu aveau pregătire necesară pentru a ține piept unui atac neașteptat. În plus, rivalitatea dintre căpeteniile lor, care încercau să-și atragă favorurile vizirului, stricase rânduiala patrulelor, a rondurilor și a pazei palatului.

Sobek se temea de tot ce putea fi mai rău.

☥

Iker și mai-marele măcelarilor se înțelegeau în chip desăvârșit. Deși privea cu alți ochi greutățile și partea rituală a muncii acestora, tânărul scrib nu avea niciodată să fie în stare s-o împlinească. Dar nici nu i se cerea altceva decât să țină cu atenție socoteala bucăților de carne sortite zeilor și din care nimeni nu trebuia să fure.

O zi pe săptămână, meșterul măcelar lipsea de la lucru ca să ia parte la ceremonia din templul lui Hathor, împreună cu doamnele Locașului Salcâmului, a cărui mare preoteasă nu era alta decât regina.

Pe când se ospătau cu mușchi fript, Iker prinsese curaj să-i pună întrebări măcelarului.

— Ți se întâmplă să stai de vorbă cu regina?

— Când locuiește la Memphis conduce ritualurile și nu-și pierde timpul cu flecăreli.

— De ce te-ai alăturat acestor preotese?

— Le duc forța lui Seth pe care doar ele știu să o stăpânească și să-i afle loc în armonia ce izvorăște din ceruri. Nu știi că Horus și Seth trăiesc laolaltă în aceeași făptură, cea a faraonului? Regina este singura care poate să vadă unirea acestor două puteri potrivnice. Privindu-l pe rege, ea îi dă viață. Și dându-i viață, îl ajută să împace tot ce este de neîmpăcat.

Iker ar fi avut poftă să-i răspundă că în cazul tiranului Sesostris, Seth i-o luase înainte lui Horus, dar izbuti să-și țină gura.

— Sarcina reginei Egiptului pare anevoioasă, grăi totuși scribul.

— Mai ales acum!

— Dar ce se petrece?

— Regina a sporit numărul ritualurilor de apărare a regelui din pricina necazurilor apărute în rândul gărzilor al căror comandant, Sobek, e învinuit ca a înșelat încrederea faraonului. Vizirul se străduie să rânduiască trupele care asigură ordinea în regat, dar asta cere timp.

— Totuși, palatul nu rămâne deschis oricui.

— Aproape! Întreaga pază pusă la punct de Sobek s-a făcut țăndări. Aseară, când i-am dus regelui mâncarea, împreună cu ucenicul meu, am băgat de seamă că nu se mai fac așa multe controale.

Pentru Iker lucrurile deveniseră limpezi. Trebuia să ia locul acestui ucenic. Oare căderea lui Sobek Păzitorul nu-i oferea un prilej nesperat sa treacă la fapte?

☥

După ce-și savură porția de sare, Prevestitorul își pironi asupra Libanezului privirea sa de pasare de pradă.

— Ce vești ai pentru mine, prietene?

— Minunate, stăpâne! Sobek Păzitorul a fost izgonit din slujbă. Nu mai încape îndoiala că a picat în capcana întinsă de Medes, dar n-am pus mâna încă pe nicio dovadă. Socot că e mai bine să nu împing mai departe căutările.

— Cine îl înlocuiește pe Sobek?

— Nimeni. Avea atâtea sarcini și era atât de priceput, că înlăturarea sa a însemnat o adevărată prăpastie. Vizirul încearcă din răsputeri să o umple, dar fără să izbutească deocamdată. Așa că regele e păzit acum cu mai puțină strășnicie.

— De ce Khnum-Hotep se poartă astfel?

— E un om peste măsură de aspru și în ochii lui respectarea legilor trece înaintea oricărui sentiment. După cum se vorbește pe culoarele palatului, are dovezi copleșitoare împotriva lui Sobek.

— Un soi de răzbunare…

— Se poate. Khnum-Hotep a fost guvernator de provincie și probabil că-i place să-i îndepărteze pe foștii lui vrăjmași. Presupun că nu se va opri aici și că în curând le va căuta pricini și ailor demnitari apropiați faraonului.

— E cu putință să dobândim informații despre cum e alcătuit palatul pe dinăuntru și unde se află camerele lui Sesostris?

— Când Sobek se găsea în fruntea gărzilor, v-am răspuns ca nu. Acum însă, lucrurile stau altfel. Nici soldații, nici slujitorii nu mai sunt supuși aceleiași discipline.

— Încearcă să afli în ce moment anume regele e cel mai puțin păzit.

— Vă gândiți să…

Prevestitorul grăi cu nespusă blândețe:

— Destinul ne-ar putea ajuta să învingem mai iute decât speram.

☥

Cârciumile erau pline de cerșetori pregătiți să săvârșească mici hoții, dar fără să întreacă măsura. Bineînțeles, înlăturarea lui Sobek Păzitorul îi încuraja pe mulți răufăcători să-și reia obiceiurile. Dar cei mai mulți dintre ei n-aveau deloc chef să se întoarcă în temniță.

Iar vizirul nu glumea când era vorba de siguranța oamenilor și a bunurilor lor. Omorul și siluirea puteau fi pedepsite cu moartea, iar furtul era socotit o faptă gravă. Un hoț dădea dovadă de lăcomie și sub această formă se înfățișa *isefet,* puterea nimicitoare, potrivnică lui Maat.

Ca să găsească pasărea cea rară, Gergu trebuia să profite de perioada de dezordine când Khnum-Hotep schimba rânduielile gărzilor și numea noi comandanți. Dar omul de încredere al lui Medes nu avea mari speranțe.

Cârciumile erau locuri în care se vorbea mult, prea mult chiar. Acolo putea să dea peste oameni îndrăzneți ca aceia pe care îi folosea de obicei și pe care îi reducea apoi la tăcere, căci nimeni nu-și amintea de ei și nu se îngrijora din pricina lor. Dar ucigașul unui faraon... trebuia să fie cu totul altfel. Nici prin lupanare, Gergu nu pusese ochii pe vreun posibil asasin.

Apoi cercetă pe rând cartierele modeste din Memphis unde domnea totuși bucuria de a trăi. Nicio familie nu se zbătea în mizerie, iar faima lui Sesostris sporea fără încetare. Mulțumită lui, oamenii mâncau pe săturate, erau îngrijiți, își duceau traiul în pace și nu se temeau de ziua de mâine.

Când faraonul cârmuia cu înțelepciune, toate mergeau bine.

Gergu nu auzi decât cuvinte de laudă la adresa monarhului. Înciudat, părăsi cartierele și se îndreptă spre port.

Aici existau două avantaje: forța trupească a muncitorilor, neapărat trebuincioasă ca să-l răpui pe rege, și prezența a tot soiul de oameni. Oare nu era chiar mai bine ca ucigașul să fie străin?

După mai multe zile de cercetări, un amănunt îl nedumeri. Una dintre echipele care lucra la descărcarea corăbiilor cu grâne trebuia să numere zece oameni, printre care un sirian și un libian.

Dar de fapt, erau unsprezece.

Acest al unsprezecelea muncitor nu se găsea, așadar, pe nicio listă a administrației. Observându-le venirile și plecările fără să fie văzut, Gergu băgă de seamă că un bărbat înalt, cu pieptul acoperit de cicatrice, lua din când în când câte un sac și-l ascundea în magazia vecină. Și de fiecare dată schimba câteva vorbe cu libianul.

Când se lăsă întunericul, libianul apăru cu doi măgari, încărcă sacii și părăsi portul. Gergu se luă după el. Omul își descărcă în cele din urmă prada și o ascunse într-o colibă din apropierea locuinței sale, situată într-un cartier liniștit.

Dar, când să pășească înăuntru, Gergu îi ieși înainte.

— Stai potolit, prietene, casa e înconjurată. Dacă încerci să fugi, arcașii te vor doborî la pământ.

— Sunteți… soldați?

— Mult mai rău! Ne îndeletnicim cu prinderea hoților. Și îi pedepsim pe loc, fără nicio judecată. Știu totul despre negustoria ta ascunsă. Furtul de grâu înseamnă muncă silnică pe viață. Dar am putea să ajungem la o înțelegere.

Înspăimântat, libianul începu să se bâlbâie.

— O înțelegere… Ce fel?

— Să intrăm mai întâi.

Casa era frumos aranjată.

— Câștigi binișor, văd!

— Fie-vă milă, voiam să mai adaug ceva la simbria pe care o primesc în port. Dar n-am să mai fac, jur!

— Cine îți este părtaș la furtișaguri?

— Nimeni. Nu există niciun părtaș.

— Mai îndrugă-mi încă o minciună și s-a isprăvit cu libertatea ta.

— Am priceput. Într-adevăr, cineva îmi da o mână de ajutor. E… fratele meu.

— Muncește pe ascuns?

— Într-un fel.

— De ce n-a intrat în Egipt respectând legea?

— Ar fi avut necazuri.

— Spune-mi adevărul de îndată!

Libianul lăsă capul în pământ.

— A omorât un soldat care l-a jignit. Era de datoria mea să-l salvez. Și cum nu poate să-și ia o slujbă în port, încearcă și el să se descurce. Ceilalți s-au învoit să nu-l dea de gol.

— Unde stă?

— Într-o casă dărăpănată, lângă port.

Gergu îi mai ceru câteva lămuriri ca s-o găsească ușor.

— Cum îl cheamă?
— Cicatrice. Și recunosc că mereu a căutat ceartă.
— Sunt încredințat că n-a omorât doar un soldat.
— Trebuia să se apere! O să ne arestați?
— Depinde, răspunse Gergu, cu subînțeles.
— Depinde… de ce?
— De dorința voastră de a vă supune poruncilor mele.
— Ce trebuie să facem?
— Tu să taci și să muncești ca și până acum. Iar muncitorilor din port dă-le de veste că fratele tău s-a întors în Libia.
— Atunci înseamnă că-l arestați!
— Am să-i propun o misiune care va duce la stârpirea furturilor, zise Gergu. Dacă o scoate cu bine la capăt, are să scape de toate necazurile. Veți avea amândoi actele în bună ordine și veți înceta să vă mai purtați ca niște hoți. În schimb, dacă fratele tău nu se învoiește să mă asculte, viitorul vostru e tare întunecat.
— Pot… să-i vorbesc?
Gergu se prefăcu mai întâi că stă pe gânduri.
— Legea nu îngăduie.
— Aveți încredere în mine, vă rog! Trebuie să-l iau cu frumosul pe Cicatrice, altminteri, ar putea săvârși vreo faptă necugetată.
— Îmi ceri cam mult, dar am să mă arăt binevoitor. Mâine, stai de vorbă cu fratele tău, nu mai ascundeți niciun sac, iar seara am să mă duc la el. Străduiește-te să-l înduplеci!
— Bizuiți-vă pe mine!

27.

Lui Gură-Pocită îi plăcea nespus Memphisul. Visa să jefuiască toate magaziile și să devină foarte bogat. Dar din păcate isprava aceasta se anunța mult mai anevoioasă decât micile prădăciuni ale gospodăriilor singuratice, aflate de acum înainte sub „protecția” sa.

Zdrahonul păros, cu brațe enorme își înfricoșa într-atât victimele, încât acestea nu suflau o vorbă nimănui și-i plăteau regulat tributul.

Gură-Pocită își vedea sporind neîncetat mica avere. Când venea la Memphis pentru a da socoteală Prevestitorului de faptele sale, nu uita niciodată să se bucure de plăcerile vieții.

Cartierul unde locuia marele stăpân era împânzit de pândarii săi care observau numaidecât un chip nou sau o privire prea curioasă. Gură-Pocită intră în prăvălioara ținută de un supus al Prevestitorului, cu înfățișare prietenoasă, care vindea sandale, rogojini și țesături grosolane unor cumpărători din împrejurimi, care nu se arătau deloc pretențioși.

Dintr-o privire, bărbatul îi îngădui nou-venitului să urce la etaj.

Însă în capul scărilor, Shab Strâmbu’ îi tăie calea.

— Trebuie să te controlez.

— Stai puțin! Sunt eu, nu un necunoscut.

— Împlinesc poruncile Prevestitorului.

— Nu mă mai bănui atâta, că încep să mă înfurii.

— Poruncile sunt porunci.

Între cei doi bărbați, buna înțelegere nu domnise niciodată. Shab îl socotea pe Gură-Pocită un tâlhar nenorocit, care nu se gândea decât la propriile interese, Gură-Pocită îl ura pe Strâmbu’, devotat stăpânului său precum un câine vagabond, adunat de pe drumuri.

— Când vin la Memphis, nu port niciodată arme, ca să n-am nicio grijă când gărzile mă opresc.

— Lasă-mă totuși să mă încredințez cu ochii mei.

— Dacă ții cu tot dinadinsul…

Într-adevăr Gură-Pocită nu mințea.

— Urmează-mă!

Prevestitorul stătea jos, în mijlocul unei odăi întunecoase. Rogojinile care astupau ferestrele nu lăsau să treacă decât o rază slabă de lumină.

— Ce mai faci, viteazul meu prieten?

— Cum nu se poate mai bine, stăpâne! Treburile merg bine. Am adus partea pe care v-o datorez.

— Sub ce formă?

— Doi dintre oamenii mei, care m-au însoțit până aici, au lăsat în prăvălioară o mulțime de pietre prețioase. Puteți să le schimbați pe arme.

— Sper că nu ți-ai asumat riscuri.

— Niciunul! Găsesc gospodării fără apărare, ameninț, lovesc puțin și scot un câștig frumușel pentru protecția pe care le-o ofer. Și nu îngădui nicio întârziere când e vorba de plată.

— Mulțumită mie, Gură-Pocită, iată-te bogat!

— Să nu rostim vorbe mari! Întreținerea trupei mele mă costă o avere.

— Luptătorii tăi nu s-au lenevit?

— Fără îndoială că nu! La antrenamente nimeni nu-și cruță puterile.

— Sobek Păzitorul nu mai este căpetenia gărzilor regatului, așa că toate sunt în mare neorânduială, iar împrejurările ne sunt prielnice. În curând, o să capăt informații cu ajutorul cărora vom putea trece la fapte chiar înăuntrul palatului. Am nevoie de un bărbat care să vrea și să fie în stare să-l ucidă pe Sesostris.

— Toți băieții mei sunt așa, dar mai cu seamă un sirian neînduplecat și ager. Nimeni n-a izbutit încă să-l doboare la pământ. Urăște Egiptul atât de aprig, încât ar pustii bucuros întreg regatul! Să-l înlăture pe faraon va fi pentru el cea mai mare dintre plăceri.

☥

Locul era cufundat în întuneric. Dacă Gergu nu l-ar fi cercetat peste ziuă, ar fi întâmpinat greutăți serioase să găsească drumul pe timp de noapte. Toate cocioabele acestea aveau să fie cât de curând dărâmate ca să lase loc altor construcții, mai solide și mai întinse.

— Arată-te, Cicatrice!

Dar Gergu nu primi niciun răspuns și, dintr-odată, i se făcu frică.

Și dacă nemernicul ăsta avea de gând să-l prade? Având în vedere statura hoțului, responsabilul principal al hambarelor nu i-ar fi putut face fața într-o luptă corp la corp.
— Arată-te sau plec!
— Sunt aici, zise o voce aspră.
Gergu înaintă câțiva pași și îl zări pe libian. Cu brațele încrucișate, acesta stătea rezemat cu spatele de un perete.
— Ai vorbit cu fratele tău?
— Am vorbit.
— Și te învoiești?
— Nici vorbă! Pe mine nu mă poate obliga nimeni.
— Cu atât mai rău pentru fratele tău.
Cicatrice își desfăcu brațele.
— Ce vrei să zici?
— E arestat, iar soarta lui se află în mâinile tale.
— Am să-ți sfărâm oasele!
— Asta nu-l va scăpa pe fratele tău. Dacă nu te supui, o să moară.
Libianul scuipă într-o parte.
— Ce aștepți de la mine?
— Dat fiind că ai omorât mai mulți oameni, mă gândesc că nu te-ai da în lături s-o mai faci o dată.
— Se poate.
— Isprăvile tale trecute n-au fost cine știe ce, Cicatrice. Dar ai putea să ucizi o persoană însemnată?
— Însemnată sau nu, tot aia e. Un biet om mai puțin pe pământ.
— Chiar și faraonul?
Libianul se lipi de perete.
— Faraonul e un zeu!
— Nu mai mult decât tine sau decât mine.
— Șterge-o de-aici, nu vreau să mai aud nimic!
— Ai de ales între rege și fratele tău. Dacă te încăpățânezi, fratele tău va fi executat chiar în noaptea asta.
— Vrăjile îl apără pe faraon.
— Te înșeli, lucrurile s-au schimbat.
— A! Ce s-a întâmplat?

— Sobek Păzitorul a fost înlăturat din slujbă și, fără el, vrăjile nu au putere. Regele nu mai e acum decât un muritor ca toți ceilalți.

— Și gărzile?

— Cele antrenate de Sobek au fost izgonite. Voi aranja să ai cale liberă până în camerele lui Sesostris.

— Spune-mi când și cu ce armă.

— Am să-ți dau de veste când va sosi clipa potrivită, iar arma o vei primi tot atunci. Așa că nu-ți părăsi vizuina și așteaptă cu răbdare.

— Și fratele meu?

— O să rămână închis până îți vei îndeplini sarcina. Apoi veți deveni amândoi foarte bogați. N-o să mai fiți nevoiți să furați, să vă ascundeți și nici chiar să munciți. Veți fi socotiți viteji între viteji. Veți avea o casă frumoasă cu grădină și nenumărați slujitori. Și acum, ești liber să alegi.

— Primesc.

☥

Băiat vesel și sărac, ucenicul mai-marelui măcelar învăța meșteșugul acestora cu o înțeleaptă încetineală și respecta întocmai toate sfaturile ce i se dădeau. Mulțumită învățăturii acesteia temeinice, măcelăria templului lui Ptah rămânea una dintre cele mai prețuite din întreg cuprinsul regatului.

— Am o veste bună, îi destăinui băiatul lui Iker. În curând mă însor. Dacă ai vedea-o cât e de frumoasă! N-a fost ușor să-i conving pe părinții ei, dar, de vreme ce fata s-a hotărât, n-au avut încotro.

— Îți doresc multă fericire.

— Dar tu nu te gândești la însurătoare?

— Nu încă.

— Nu ești puțin cam prea… serios?

— Unuia care vine din provincii nu-i e deloc lesne să-și facă un rost la Memphis. Așa că vreau mai întâi să-mi desăvârșesc învățătura. Apoi, mai văd eu.

— Nu uita totuși să mai umbli și după fete!

În timp ce ucenicul se îndepărta, Iker prinse a visa la tânăra preoteasă al cărui chip continua să-i bântuie nopțile. Dacă n-ar fi

trebuit să-și ducă până la capăt misiunea, din care cu siguranță nu avea să scape cu viață, ar fi pornit în căutarea ei.

Dar la ce bun? S-o regăsească era cu neputință. Și chiar dacă o minune i-ar fi îngăduit s-o revadă, oare ea n-ar fi izbucnit în râs ascultându-l cum bâiguie cuvinte prostești? Alături de ea, și-ar fi construit o altă viață. Să viseze cu ochii deschiși și să se amăgească nu ducea însă nicăieri. Iar Iker știa care este capătul ultimei sale călătorii: palatul regal.

Întocmindu-și raportul săptămânal, plin de laude la fel ca și cel de dinainte, tânărul scrib se gândea la singura greutate pe care o mai avea de înfruntat. Bineînțeles, ar fi putut să falsifice socotelile și să arunce bănuiala asupra ucenicului. Dar aceasta ar fi însemnat s-o trădeze pe Maat și să distrugă viitorul unui băiat de ispravă. Să-l vorbească de rău în fața mai-marelui măcelarilor ar fi fost, de asemenea, nedrept.

Deși se afla atât de aproape de țintă, Iker se simțea neputincios. Ucigașii adevărați s-ar fi descotorosit grabnic de această piedică stânjenitoare, dar scribul nu se număra printre ei. El voia doar să scape Egiptul de un tiran și să-i redea liniștea și pacea.

Desenând mai departe hieroglifele cu o mână sigură, Iker se străduia să-și limpezească gândurile.

☥

După ce se încredință că nu-l vedea nimeni, aparul pătrunse în casa Libanezului în toiul nopții. Paznicul avea poruncă să-i deschidă ușa la orice oră.

Pe când un slujitor alergă să-și trezească stăpânul, oaspetele nepoftit se îndopă cu prăjiturile înșirate pe măsuțele joase. Mulțumită drumurilor sale neîncetate, nu ducea grijă că s-ar putea îngrașă.

Înfășurat într-o mantie largă, Libanezul apăru pe jumătate adormit.

— Noutățile pe care le aduci nu puteau aștepta până mâine?

— Nu cred.

— Bine, te ascult.

— Am devenit iubitul uneia dintre slujitoarele de la palat. O tânără zăpăcită, înzestrată cu o însușire de preț: vorbește întruna

verzi și uscate. Și este atât de mândră de slujba ei, că nici măcar n-am avut nevoie să-i pun întrebări. Începând din această seară, cunosc tot ce se poate despre paza palatului.

Libanezului îi pieri somnul.

Aparul nu se lăudase niciodată degeaba.

— Niște soldați bătrâni, înfumurați și pretențioși au înlocuit gărzile lui Sobek. Sunt disciplinați și se supun orbește ofițerilor lor, care se schimbă la fiecare șase ore. Uneori, regele rămâne singur în odaia sa de lucru unde mănâncă și citește rapoarte, fără ca vreun soldat să vegheze asupra lui. Și astfel se vor petrece lucrurile și poimâine-seară.

— Frumoasă treabă! Dar există totuși gărzile acelea.

— Nu și dacă le îndepărtăm.

— Cum anume?

— Încântătoarea mea iubită mi-a spus numele ofițerului care răspunde mâine de pază, începând cu prima oră a nopții. Îl vom omorî. În locul lui vom pune un om de-al nostru care o să le ordone soldaților să părăsească palatul pentru o treabă grabnică în afară. O alarmă falsă. Și atunci drumul va fi liber.

☥

Chiorul bătu cu pumnul în pământ, recunoscându-și astfel înfrângerea. Sirianul care încerca să-l sugrume ar fi trebuit să-și slăbească strânsoarea, numai că acesta, dimpotrivă, și-o înteți cu sălbăticie.

— Ajunge, lasă-l! urlă Gură-Pocită.

Dar sirianul se prefăcu a nu auzi, iar Gură-Pocită fu nevoit să-l tragă de păr. În sfârșit, sirianul dădu drumul prăzii.

— Chiorul a cerut îndurare.

— N-am văzut. Și apoi e din cale-afară de viclean. Întâi zice că l-ai învins și pe urmă se aruncă asupra ta.

Chiorul rămăsese întins pe jos, cu singurul său ochi larg deschis.

— Haide, ridică-te!

Dar ordinul lui Gură-Pocită fu în zadar.

— S-ar spune că e mort.

— Firesc, tu l-ai omorât!

— Nu-i nicio pagubă, lupta din ce în ce mai prost.

— Du-te să te speli și să te îmbraci! se răsti la el Gură-Pocită. Pleci în misiune.

Privirea sirianului străluci de fericire.

— Adevărat? Și pe cine trebuie să ucid?

— Pe faraonul Egiptului.

28.

Mai-marele măcelarilor tocmai pregătea ofrandele pentru ritualul de dimineața atunci când primi vestea cea proastă: viitorul mire suferea de fierbințeli și nu putea veni la muncă.

Măcelarul intră în vorbă cu Iker care era ocupat să-și dilueze cerneala.

— Astă-seară, îi arătă el, regele este singur și eu mă voi îngriji de mâncarea sa. Vrei să-l înlocuiești pe ucenicul meu care s-a îmbolnăvit?

Scribul își stăpâni un strigăt de bucurie.

— Mă tem că nu sunt îndeajuns de priceput.

— Stai liniștit, nu-i mare lucru! Eu duc primul taler, tu – pe al doilea.

— La palat nimeni nu mă cunoaște. Gărzile n-o să mă lase să intru.

— Dar mă cunosc pe mine. Și apoi, paza e acum mai îngăduitoare. Vei trece fără greutate, crede-mă. Sau ți-e frică să-l vezi pe rege?

— Mărturisesc că…

— Fii fără grijă! Am să bat la ușă și când el va porunci: „Intrați” cu vocea sa care răzbate prin pereți, vom pătrunde în odaie, ținându-ne capetele plecate, și vom așeza talerele pe masa joasă, din dreapta. Apoi, sau monarhul va fi adâncit în munca sa și noi vom pleca îndată, sau mă va întreba cum merg treburile la măcelărie. Fără îndoiala că va băga de seamă că altcineva mă însoțește, iar eu am să te prezint. Îți înțeleg teama. Chiar când stă jos, regele pare uriaș! Și are un fel de a te privi care te lasă mut. Chiar dacă-l cunoști, tot te impresionează de fiecare dată. Și acum gata cu trăncăneala și să începem munca! Notează numărul și soiul bucăților de carne hărăzite templului. După aceea, o să îmbucăm și noi ceva.

Privindu-l pe măcelar cum se îndepărta, Iker vărsă cerneala. Mâinile îi tremurau.

Acum, când se găsea atât de aproape de țelul său, va avea oare curajul să-și înfăptuiască planul?

☥

Docherului libian nu-i stătea mintea la muncă. Pe deasupra, ceilalți muncitori din port se arătau neprietenoși cu el. Doi dintre ei, alături de care descărca o corabie plină cu grâu, îi urau țara. Așa că nu îndrăznea să-i întrebe care e pricina pentru care se purtau așa cu el și ridica poveri mai grele decât de obicei, tot gândindu-se la fratele său. Oare izbutise cu adevărat să-l facă să priceapă cum stăteau lucrurile? Cel care îl prinsese furând nu se juca. Și era peste putință să nu i te supui.

Apucă încă un sac, atât de greu, că se simți aproape strivit.

— Hei, băieți, trebuie cel puțin doi oameni ca să-l cărăm.

— Dar când ai necinstit-o pe fata aia, te-ai descurcat singur, nu? îl întrebă un muncitor, aruncându-i o privire sfredelitoare.

— Ce spui?

— Știm tot, ticălosule!

— Greșiți, n-am făcut așa ceva.

— Îți repet, știm tot. Nenorociții de soiul tău nu merită să fie judecați. De aceea noi vom împlini pedeapsa ce ți se cuvine chiar acum.

Și muncitorul îl aruncă pe libian în apă. Neștiind să înoate, străinul se zbătu în zadar. Când strigă după ajutor, primi un sac drept în creștet și, lovit de moarte, se duse la fund.

— Dreptatea a fost înfăptuită, grăi în încheiere unul din muncitori.

De la depărtare, Gergu urmărise cum se petrecură lucrurile. Convinși că tot ce le povestise el despre batjocorirea fetei e adevărat și plătiți cu dărnicie pentru a-l ucide pe nemernic în așa fel încât să pară o întâmplare, muncitorii își îndepliniseră sarcina cu sârguință.

Și respectând poruncile lui Medes, Gergu nu lăsă vreo urmă nici de data aceasta.

☥

După ce sfatul membrilor Casei Regelui se sfârși, Purtătorul sigiliului regal Sehotep îl înștiință pe Medes despre ce trebuiau sa

cuprindă noile decrete. Ele aveau să îmbunătățească soarta meșterilor și să ușureze schimbul de mărfuri dintre provincii.

— Luminăția Sa dorește ca aceste legi să fie aduse cât mai iute la cunoștința tuturor, zise răspicat Sehotep. Altfel spus, nu pierde nicio clipă.

— Voi întocmi degrabă planurile și chiar astă-seară le voi prezenta regelui.

— Nu în seara aceasta. Faraonul mănâncă singur, căci vrea să isprăvească de citit niște papirusuri. În schimb, mâine-dimineață, după ritualul din zori, poți să i te înfățișezi. Nu te mărgini la planuri simple și uită că noaptea servește, de obicei, pentru dormit.

— Am fost prevenit în această privință, mărturisi Medes, surâzând, și nu am de ce să mă plâng.

— Slujba ta nu e ușoară, dar regele îți apreciază munca.

— Să fii de folos țării tale nu e, oare, cea mai mare mulțumire? Și acum, iertați-mă, plec să mă apuc de lucru.

Medes se duse acasă și trimise un slujitor să-l caute pe Gergu, care se umfla în pene în fața subordonaților săi. Lăsând baltă tot, aruncă în grabă câteva vorbe înțepătoare despre lenea slujbașilor și dădu fuga la stăpânul său.

— Trebuie să trecem la fapte în seara aceasta, zise Medes. Sesostris va fi singur în camera sa de lucru.

— Și gărzile?

— Schimbarea lor are loc la prima ora a nopții. Timp de câteva clipe, coridorul ce duce spre camerele regelui va rămâne nepăzit. Sirianul tău va intra pe ușa slujitorilor și va merge drept la țintă.

— Și dacă se lovește de o piedică neașteptată?

— S-o nimicească. Arată-i acest plan al palatului și vezi să-l țină minte. Apoi arde-l. Cu fratele lui ai încheiat socotelile?

— Pentru totdeauna.

— Du-te să vorbești cu nenorocitul ăla și dă-i tot ce-i trebuie.

☥

Lui Gergu nu-i plăcea deloc acest cartier. Aici domnea o atmosferă apăsătoare, atât de diferită de veselia obișnuită a Memphisului. Dintr-o grămadă de gunoaie ce fumegau se răspândea un miros greu. Căinii umblau de colo-colo căutând ceva de mâncare.

O mulțime de cărămizi zăceau împrăștiate pe jos, ca și cum clădirea pentru care fuseseră aduse nu avea să se mai înalțe vreodată.

Chiar și luminată de razele soarelui, vizuina lui Cicatrice era înfiorătoare.

— Ieși! strigă Gergu.

Ușa rămase închisă. Gergu se apropie, neliniștit.

— Ieși îndată la lumină!

La câțiva pași de Gergu, șobolanii deveniseră amenințători. Și tocmai când aruncă în ei cu niște resturi de cărămizi, două mâini îl înșfăcase de gât ridicându-l de la pământ.

— Îmi vine să te sugrum! răcni Cicatrice.

— Oprește-te, reuși să îngâne Gergu, ți-am adus o parte din câștigul ce te-așteaptă!

Bărbatul îl trânti la pământ.

— Dacă minți, te zdrobesc.

Gergu își pipăi gâtul. Neisprăvitul ăsta ar fi putut să i-l frângă!

— Hai, arată-mi!

Responsabilul principal al hambarelor se felicită pentru prudența sa. Prevăzând că nelegiuitul era în stare de orice, luase cu sine un mic săculeț din piele în care se afla un superb lapislazuli.

— Piatra asta valorează mult. Și vor urma multe altele… Dar numai dacă-l ucizi pe faraon asta-seară.

Sirianul cercetă piatra cu atenție.

— N-am mai văzut ceva asemănător… Astă-seară zici?

— O să-ți arăt planul palatului regal și o să te lămuresc cum intri acolo. Dacă izbândești, vei duce o viață cum nici n-ai visat. Iată și pumnalul de care să te slujești.

☥

Ofițerul însărcinat cu paza palatului pentru următoarele șase ore schimba gărzile așa cum socotea el de cuviință, și nu cum făcea Sobek. Când sosea ora, își trimitea aghiotantul să dea de știre soldaților, iar aceștia ieșeau toți afara din palat, unul câte unul, în ordine inversă sosirii lor. Astfel, ofițerul putea să-i numere și să-i verifice. Apoi îi înlocuia cu oamenii săi.

Soldatul care păzea ușa slujitorilor se simțea fericit că pleacă. Spatele îl durea cumplit și abia se mai ținea pe picioare. Și îndată ce

soldatul dispăru, Cicatrice pătrunse în palat, hotărât să ucidă pe oricine i-ar fi stat în cale.

Dar cel mai surprins fu sirianul.

Așa cum îl învățase Gură-Pocită, cercetase împrejurimile mai bine de-o oră și aștepta ca soldații să fie chemați de către un fals ofițer, înainte de a porni spre camerele regelui.

Fără îndoială, voinicul ăsta nu se număra printre cei care asigurau paza palatului.

Atunci cine era și ce voia? Pumnalul ce-l purta asupra lui și chipul său cu trăsături grosolane nu-i dădeau o înfățișare prea liniștitoare.

Apoi brusc sirianul înțelese: era una dintre gărzile personale ale faraonului!

Și dacă se mai găseau și altele ascunse prin preajmă? Oricum, mai întâi trebuia să-l omoare pe acesta și apoi să bage bine de seamă pe unde merge.

Deodată răsunară ordine scurte, urmate de zgomot de pași.

Alarmă falsă!

Ofițerului i se dăduse de știre că încercase cineva să intre cu forța în odăile de lucru ale vizirului și toți soldații trebuiau să alerge degrabă într-acolo.

☥

Nu se zărea nimeni.

Cicatrice înaintă încet pe coridoare, amintindu-și planul învățat pe dinafară. Treaba se dovedea așa de ușoară, că zâmbi încântat.

Și tocmai atunci o lamă lungă îi tăie gâtul cu iuțeală și pricepere.

Într-o ultimă tresărire, Cicatrice lovi aerul cu pumnalul sperând să-l rănească pe atacator. Dar sirianul se trase în lături și, mulțumit, îl privi cum moare pe cel pe care-l luase drept o gardă de-a faraonului.

Apoi își văzu de drum fără să mai întâlnească pe nimeni. Pentru puțin timp, palatul era gol.

Ajunse, în cele din urmă, în fața camerei de lucru a lui Sesostris.

Curând, faraonul va înceta să mai trăiască, iar sirianul avea să se laude cu isprava asta până la sfârșitul zilelor.

Și tocmai când se pregătea să împingă ușa, un cap tare ca piatra îl izbi în pântece. Cu răsuflarea tăiată, căzu pe spate. O lovitură de picior îi zdrobi pumnul, forțându-l să dea drumul armei.

Orele nenumărate de antrenament îl învățaseră pe sirian să se descurce în cele mai grele împrejurări. În ciuda rănii și a durerii, se ridică în picioare și, cu pumnul strâns îl nimeri pe bărbatul care încerca să-l doboare. Apoi, se repezi la rândul său cu capul înainte, sperând să-și prăvălească dușmanul la pământ. Prevăzând acest atac, celălalt se dovedi mai iute și, ferindu-se, îl înșfăcă pe sirian de gât. Dacă n-ar fi fost rănit, acesta s-ar fi eliberat fără greutate din strânsoare, dar acum nu putu să mai continue lupta căreia, un zgomot surd de vertebre rupte, îi puse capăt.

Răsuflând ușurat, învingătorul târî leșul până într-un colț unde se aflau îngrămădite niște cearșafuri murdare.

În fața intrării principale a palatului, zarva se potolise. Deși schimbarea gărzilor fusese tulburată din pricina unei alarme false, ofițerul stăpânise pe de-a-ntregul lucrurile.

— Putem intra? întrebă mai-marele măcelar, întovărășit de Iker. Luminăției Sale nu-i place mâncarea rece.

— Mergeți, porunci ofițerul, care nu voia să-și atragă furia monarhului dintr-așa o pricină.

Bineînțeles, gărzile nu se rânduiseră încă pe coridoarele ce duceau spre odăile regelui, dar toată lumea îl cunoștea pe măcelar.

Inima lui Iker bătea nebunește și el nu văzu nimic din palatul în care tocmai pătrunsese atât de lesne. Privirea sa era fixată asupra spatelui călăuzei sale. Acesta mergea cu pas hotărât și îl conducea drept spre ținta sa, pe care o socotise atâta vreme de neatins. Dar stăruința și norocul sfârșiseră prin a răsturna toate piedicile.

— Aici e camera de lucru a regelui, îl vesti măcelarul.

Înainte de a elibera Egiptul de un tiran, Iker mai avea de împlinit un lucru neînsemnat. Încă o dată, Iker se felicită pentru pregătirea de soldat pe care o primise în provincia Oryx. Brațul său nu tremură când, cu talerul din alabastru, îl lovi în moalele capului pe măcelar.

Ascuns printre legumele împrăștiate pe jos, se zărea pumnalul. Dacă ar fi fost oprit la poartă și cercetat, cine s-ar fi gândit să scotocească în mâncare?

Scribul șterse arma și rămase apoi nemișcat în fața ușii. Trebuia să lase deoparte orice slăbiciune, să nu aibă în minte decât răzbunarea, să nu creadă că omoară o făptură omenească, ci un monstru.

Era nevoie de mișcări grabnice care să nu-i lase regelui niciun răgaz.

Când deschise ușa, o voce adâncă îl țintui locului.

— Intră, Iker. Te așteptam.

29.

Scăldată într-o lumina blândă pe care o răspândeau lămpi numeroase, camera de lucru a monarhului era imensă. Așezat în poziție de scrib, cu un papirus desfășurat pe genunchi, Sesostris îl fixa cu privirea pe Iker.

— Intră și închide ușa.

Uimit peste măsură, tânărul se supuse.

— Dacă vrei să mă ucizi, ai nevoie de altă armă.

Monarhul înfășură papirusul și se ridică în picioare.

Un uriaș se înălța acum în fața lui Iker.

— Crezi că poți lovi un faraon cu un pumnal mizer? Ia-l mai bine pe acesta, pe care îl mânuiesc duhurile păzitoare ale celeilalte lumi.

Iker dădu drumul armei sale și, cu o mână tremurătoare, primi darul lui Sesostris.

— Acum alege-ți calea: slujitor al lui Maat sau părtașul lui *isefet,* tovarăș al lui Horus sau al lui Seth. Vrei să simți focul vieții care înnoiește și preschimbă sau pe cel al morții în care ard ucigașii?

Sesostris nu semăna cu tiranul pe care Iker îl ura. Nu avea nici urmă de viclenie sau lașitate. Stătea acolo, la mai puțin de un metru de el, pradă ușoară pentru atacatorul său care strângea între degete un obiect înspăimântător ce i-ar fi putut lua viața.

— Hotărăște-te, Iker. Unele uși nu se deschid decât o singură dată.

— Luminăția Voastră, cum de îmi cunoașteți numele?

— Ai uitat că pașii noștri s-au încrucișat cândva, în timpul unei sărbători a secerișului? I-am cerut unuia dintre credincioșii mei prieteni să nu te scape din ochi.

Atunci, ieșind dintr-un ungher întunecos al încăperii, apăru Sekari.

Iker rămase înmărmurit.

— Tu… tu, cel condamnat la muncă silnică, tu, slujitorul meu care matura și pregătea mâncarea!

— Slujba mea cere îndemânări de tot soiul. Nu ești ușor de urmărit, dar merită osteneala. Am fost nevoit și să mă cațăr pe un zid și s-o înfricoșez pe doamna Techat, ca să nu te oprească în provincia Oryx.

— Știi, știi totul despre întâlnirile mele cu Bina?

— Despre întâlniri, da, dar nu și despre ce ați vorbit. Dacă vei deveni un supus devotat al faraonului, singurul chezaș al lui Maat, o să-i dezvălui urzelile din Kahun. Sunt convins că Heremsaf, căruia îi datorezi ridicarea ta la rangul de preot temporar al lui Anubis, a fost ucis. Te afli în mijlocul unei uneltiri înspăimântătoare, Iker. Până acum, s-au folosit de tine. E vremea să deschizi ochii.

Scribul simți că-l ia cu amețeli.

— Să ne așezăm, grăi monarhul. Sekari, paza ți se pare acum asigurată?

— Gărzile sunt la locurile lor. Iar meșterul măcelar are o durere de cap zdravănă. Ca să nu facă plângere împotriva lui Iker, Sehotep îl va lămuri că ucenicul său de-o zi nu este amestecat nicidecum în cele ce s-au petrecut astă-seară.

Parcă i se luase o pânză de pe ochi. Aici, în inima palatului, în prezența stăpânului Celor Două Regate, Iker începea să resimtă binefacerile unei puteri luminoase.

Păcălit, prost, naiv… Câte greșeli săvârșise!

— Luminăția Voastră, eu…

— Lasă deoparte iertările și părerile de rău, Iker! Trebuia să-ți înfrunți soarta potrivnică pentru a te căli. Trecutul îți aduce foloase numai dacă tragi învățăminte din el. Singurul viitor care contează, pentru tine și pentru mine, este cel al Egiptului. Și acum să trecem la lucrurile cu adevărat grave. Mulțumită lui Sekari, am aflat câte ceva despre tine, dar îmi lipsesc încă multe informații. Ce ți-a schimbat viața?

— Am fost răpit din Medamud, sătucul unde m-am născut. Eram ucenicul unui scrib bătrân care m-a învățat să citesc și să scriu. M-au legat de catargul unei corăbii mari, *Fulgerul*. După spusele căpitanului, trebuia să-i servesc drept ofrandă zeului mării. Acești pirați plecaseră în căutarea aurului din Punt.

— Căpitanul ți-a destăinuit la cine urma să ajungă acest aur?

— „Secret de stat”, doar atât mi-a spus.

— Care e numele căpitanului?

— Nu-l cunosc, Luminăția Voastră. Dar pe doi dintre corăbieri îi chemă Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios. Însă dovezile existenței lor au fost șterse de peste tot.

— Deci zeul mării te-a cruțat.

— După furtuna izbucnită din senin, doar eu am rămas în viață și m-am trezit pe o insulă încântătoare, Insula lui *Ka,* unde mi-a apărut în vis un șarpe neînchipuit de mare, stăpânul pământului divin și al minunatei Țări Punt! „Eu n-am putut să împiedic sfârșitul acestei lumi, mi-a zis, dar tu o vei salva pe a ta?” Apoi insula s-a scufundat, niște corăbieri m-au scăpat de la pieire, dar au pus mâna și pe lăzile cu parfumuri. Chiar dacă toate acestea par de necrezut, vă jur că sunt pe de-a-ntregul adevărate!

— Nici nu mă îndoiesc, Iker.

— Salvatorii mei erau tot niște tâlhari care m-au aruncat în ghearele unui fals soldat!

— Cel pe care a trebuit să-l omor în apropiere de Kahun, aminti Sekari.

— N-am încetat nicio clipă, Luminăția Voastră, să caut să înțeleg de ce se abătuseră atâtea nenorociri asupra mea. Toate urmele duceau către un singur vinovat: faraonul însuși. Mi-am închipuit că o corabie de 120 de coți lungime precum *Fulgerul* nu putea aparține decât regelui, iar echipajul se supunea poruncilor lui.

— Ai găsit vreo dovadă scrisă?

— Speram să dau peste ea în arhivele provinciei Iepurelui, dar, după cum mi-a mărturisit Djehuty, înscrisurile documentele privitoare la *Fulgerul* au fost distruse. Și cele din Kahun au avut aceeași soartă.

— Ai dreptate, Iker, o corabie de mărimea aceasta face parte din flota regală.

Tânărul se înfioră. Dacă nu se înșelase în această privință, se găsea acum în fața tiranului care era hotărât să-l omoare!

— Niciuna dintre corăbiile mele nu se numește *Fulgerul,* arătă Sesostris. A fost construită pe ascuns. Mâine voi porunci să înceapă cercetări aspre în legătură cu această nelegiuire, peste măsură de

gravă. Fără nicio îndoială, cel care se face vinovat de astfel de fapte l-a împuternicit pe falsul soldat să te omoare, căci voia cu orice preț să te împiedice să rostești vreodată adevărul. Când va prinde de veste că trăiești, vei fi în mare primejdie.

— Nu mă îndepărtez niciodată de Iker, zise Sekari.

— Ce ai mai aflat despre aurul din Punt? întrebă regele.

— Din nefericire, nimic. Dar păstrez în minte vorbele din *Cartea lui Kemit:* „Scribul priceput ar putea fi salvat de mireasma lui Punt". Aceasta țară există cu adevărat?

— Cunoști ce s-a întâmplat cu regina turcoazelor pe care ai scos-o la lumină din muntele lui Hathor?

— Nu, Luminăția Voastră. A încăput pe mâinile cetei de ucigași care au distrus așezarea.

— Probabil niște cananeieni care au stârnit și răzmerița din Sichem. Dar generalul Nesmontu a readus liniștea și ordinea, și acum veghează asupra orașului. Însă va veni ziua când vom simți lipsa acestei pietre.

Sekari simți că se anunța o nouă însărcinare pentru el. În ce direcție aveau să-l mai poarte pașii de data aceasta?

— La Kahun, continuă Iker, un bătrân tâmplar mi-a povestit despre un cufăr din lemn de salcâm trebuincios unei lungi călătorii. M-am întrebat dacă nu cumva pirații aveau de gând să ascundă în el aurul din Punt. Dar meșterul a murit fără să apuce să-mi spună numele cumpărătorului.

Sesostris se întoarse spre Sekari. Dintr-o privire, acesta îi dădu de înțeles că nu știa mai multe.

— Și acum, Iker, îi ceru monarhul, nu-mi ascunde nimic din urzelile tale de la Kahun.

Vorbind, tânărul scrib se condamna la moarte. Dar îi datora sinceritate deplină faraonului pe care îl bănuise pe nedrept.

— O tânără asiatică m-a convins că sunteți un tiran sângeros, nesimțitor la suferințele egiptenilor sau ale străinilor pe care îi asupriți. Gândurile sale semănau cu ale mele și m-am lăsat vrăjit, plănuind să mă răzbun omorându-vă și să redau, în același timp, poporului libertatea.

— Tu, un preot al lui Anubis, să săvârșești un omor?

Iker își privi mâinile.

— Am încercat să mă împac cu acest gând, iar în aceste clipe m-am trezit dintr-un vis urât, ce părea fără sfârșit. Recunosc că am uneltit împotriva voastră și aceasta e o greșeală de neiertat, înainte să fiu prins în cursă, singura mea dorință era să devin un scrib iscusit. Apoi, după ce am trecut prin toate aceste întâmplări pe care nu le înțelegeam, mi-am pierdut judecata. Nimic nu-mi îndreptățește orbirea.

— Această asiatică tânără conduce o trupă de luptători?

— La început, m-a mințit dându-se drept o biată servitoare care nu era lăsată să învețe să scrie și să citească. De fapt, Bina vrea să pună stăpânire pe Kahun cu ajutorul altor asiatici care au izbutit să se strecoare în oraș. Când am băgat de seamă că am fost păcălit, am rupt orice legătură cu ei și am hotărât să trec de unul singur la fapte.

— Unul dintre tovarășii lor te aștepta la Memphis?

— Nu, Luminăția Voastră. Socoteam că e peste putință să intru în palat, dar împrejurările m-au ajutat.

— Adică bătrânul binevoitor întâlnit pe corabie, templul lui Ptah, meșterul măcelar, boala ucenicului său, îi desluși Sekari regelui.

— Știi… Știi tot?

— Îți reamintesc că faraonul mi-a poruncit să nu te scap din ochi.

— Dar… de ce m-ai lăsat să pătrund aici?

— Aceasta a fost voia Luminăției Sale.

Din nou, Iker încercă o senzație de amețeală.

— În seara aceasta, îl lămuri Sekari, n-ai fost singura primejdie. Folosindu-se de o alarmă falsă care a dat peste cap schimbarea gărzilor, doi bărbați s-au furișat în palat. Nu erau complici, căci unul l-a omorât pe cel cu pieptul acoperit de cicatrice. Eu m-am îngrijit doar de învingător. După felul în care s-a luptat, sunt sigur că s-a pregătit îndelung. După părerea mea, e vorba de un sirian și un libian. Aș fi preferat să-i prindem vii ca să dăm de urma căpeteniilor lor. Iar acum, dacă regele îmi îngăduie, aș vrea să mă retrag. Venirea mea aici trebuie să rămână tainică.

Sesostris încuviință.

Iker nu se îndoia că monarhul avea să-l condamne, poruncindu-i să-și înfigă în inimă cuțitul duhului păzitor. Încercarea de a-l omorî pe rege merita această pedeapsă.

— Ascunde arma aceasta sub veșmintele tale, îi ceru Sesostris.

Apoi apucând pumnalul pe care Iker intenționase să-l folosească, îl frânse dintr-o mișcare. După aceea, deschise ușa în fața căreia stăteau un ofițer și vreo zece soldați.

— Luminăția Voastră, tocmai am găsit leșurile a doi necunoscuți și pe mai-marele măcelarilor zăcând pe jos. De îndată ce-și va reveni în simțiri, o să-l luăm la întrebări și…

— Meșterul e nevinovat. Conduceți-l înaintea Purtătorului sigiliului regal Sehotep. Cât despre morți, străduiți-vă să le aflați numele.

— Gărzile au fost dublate, Luminăția Voastră, și nimeni nu e lăsat să se apropie de palat. Începând de mâine, îi vom cerceta la sânge pe slujitori.

— Nu crezi că e prea târziu? Să fie respectate din nou rânduielile lui Sobek.

Ofițerul îl privea cu mirare pe Iker. Ce căuta aici ucenicul mai-marelui măcelarilor?

Regele străbătu coridorul și-i arăta tânărului scrib o încăpere.

— În noaptea aceasta te vei odihni aici, Iker.

30.

Iker nu dormea.

Întins într-un pat din lemn de sicomor, retrăia fiecare clipă a acestei nopți de necrezut, în cursul căreia atâtea văluri fuseseră sfâșiate.

Tânărul scrib plutea între două lumi, cea a închipuirilor sale prostești și cea a realității care urma să-l strivească dimineață. Chiar dacă i s-ar fi ivit prilejul să fugă, nu voia să profite de el, căci își merita pedeapsa. Poate că regele avea de gând să facă din el o pildă. Singurul supraviețuitor dintre cei trei ucigași care pătrunseseră în același timp în palat trebuia de asemenea să piară.

Ce se mai veselise Bina bătându-și joc de el! Singura bucurie a scribului era că nu cedase farmecelor ei. Mulțumită amintirii tinerei preotese, nu-i oferise asiaticei și plăcerea aceasta.

Zorile se iviră.

În templu, faraonul celebra primul ritual al zilei.

Iker se spălă în sala de baie alăturată odăii sale, apoi își rase fața cu niște unelte demne de un prinț. Dar cum să se desfete acum cu toată această bogăție din jur când știa că-și trăiește ultimele ore? Cel puțin, înainte de a dispărea pentru totdeauna îl întâlnise pe faraon și-și recunoscuse greșelile. Datorită regelui, Egiptul nu va părăsi calea lui Maat.

Deodată se auziră bătăi în ușă.

— Deschideți! Gărzile!

Împăcat cu soarta, Iker se supuse.

Un alt ofițer, îmbrăcat în uniformă, îl salută pe tânărul scrib.

— Luminăția Sa vă așteaptă. Urmați-mă!

Iker porni după el fără să șovăie.

Văzând lumina puternică ce inundase coridoarele, îi veniră în minte câteva cuvinte dintr-o scriere veche: „Palatul este asemenea orizontului. Faraonul se înalță din el și se întoarce tot acolo, precum soarele”.

Ofițerul îl conduse pe Iker într-o încăpere mare, cu ferestre numeroase, în care monarhul lua masa de dimineață alcătuită din lapte, miere și tot soiul de pâini.

— Așază-te, Iker, și gustă din bucatele acestea! Ai nevoie de *Ka* pentru a înfrunta ziua de azi.

Era peste putință să înduri, chiar și pentru scurtă vreme, privirea faraonului fără să simți ca te lasă puterile. Alături de vocea sa gravă și statura sa impunătoare, te făcea să te crezi mic și neînsemnat.

Dar de ce Iker avea parte de privilegiul de a mânca alături de rege, în loc să zacă în temniță?

— Caut un om cu inima curată, îi dezvălui Sesostris, un om în stare să vadă, să priceapă și să-și umple spiritul cu gânduri drepte, un om dibaci, isteț, reținut, cu vorba măsurată, un om care să știe să-și lase deoparte frica și să caute adevărul cu prețul vieții sale. Oare ești omul acesta, Iker?

— Mi-ar fi plăcut să fiu, Luminăția Voastră, dar…

— Credeai că lupți pentru Maat în timp ce potrivnicul ei, *isefet,* se folosea de tine. Totuși, dorințele tale erau pure. Ce poate fi mai măreț decât să scapi țara de un tiran? Și ai făptuit încă o ispravă: te-ai eliberat din laț și ți-ai recunoscut pe de-a-ntregul greșelile.

— Luminăția Voastră, mi se cuvine…

— Ți se cuvine o sarcină la înălțimea dorințelor tale. Te întreb pentru ultima oară: vrei sa fii omul despre care ți-am vorbit?

Iker se plecă înaintea faraonului.

— Am să mă străduiesc din răsputeri, Luminăția Voastră.

— Dacă voința ta își păstrează tăria, vei izbândi să duci la capăt însărcinări primejdioase. Vrei să devii scriitor, nu-i așa? Atunci cinstește-i pe strămoșii tăi, căci o să ai mare nevoie de ajutorul lor.

La ieșirea din palat, o mare surpriză îl aștepta pe Iker: Vânt-de-Miazănoapte, cu ochii strălucitori și urechile ciulite, purtând uneltele de scrib ale tânărului.

Iker îl mângâie îndelung, iar animalul părea să trăiască și el bucuria revederii. Apoi Vânt-de-Miazănoapte îl urmă țanțoș pe stăpânul său și pe faraon, însoțit de o trupă de arcași.

Vrăjit, Iker descoperi imensul ținut sacru de la Saqqara, străjuit de piramida în trepte a faraonului Djeser, uriașă scară înălțată spre

cer.

Regele pătrunse într-un locaș de veci, înăuntrul căruia se găseau tăiate în piatră figurile câtorva scribi de seama.

— Ascultă vorbele celor din vechime, Iker, culege învățătura lor și citește-le cărțile! Omul dispare, trupul său devine țărână. Dar scrierile îngăduie ființei să dăinuie. Niciunul dintre noi nu e mai presus de cel care știe să transmită prin scris un gând însemnat, căci scrisul are mare putere.

Așezat în poziția scribului, în fața peretelui sculptat, Iker însemna cuvintele regelui.

— Scribii plini de înțelepciune nu s-au îngrijit deloc să lase după ei urmași muritori, copii în carne și oase care să le păstreze numele. Dimpotrivă, moștenitorii lor sunt cărțile și învățăturile. Scrierile lor sunt preoți în slujba lui *Ka,* tăblițele, fiii lor mult iubiți, iar formulele, piramida. Puterea lor fermecată îi atinge pe cei care citesc. Dacă vrei ca soarta să-ți fie prielnică, Iker, rămâi tăcut și retras, ocolește trăncăneala fără rost. Mai ales nu deveni un mâncăcios și nu te lăsa pradă slăbiciunilor pântecelui. Lacomul și nesătulul aleargă spre pierzanie. Focul cel clocotitor îi distruge. Cel care dă dovadă de cumpătare caută locurile în care domnește armonia. El seamănă cu arborele ce crește tihnit în grădină, înverzește și face fructe nespus de gustoase. Umbra lui e binefăcătoare și își sfârșește zilele în paradis. Înțeleptul pătrunde înțelesurile scrierilor vechi, le dezleagă tainele, își stăvilește simțămintele și se întrece pe sine. Cât despre cel care, pe acest pământ, izbutește să cunoască formulele preschimbării în lumină, va ieși la lumina zilei sub orice chip dorește și se va întoarce la locul pe care-l merită.

Scriind, Iker trăia clipe de o fericire orbitoare. Își amintea vorbele generalului Sepi, despre înzestrările necesare unui scrib dornic să atingă înălțimile creației: ascultarea, înțelegerea și stăpânirea focurilor. Azi, în dimineața aceasta fără seamăn, primea învățătura de la însuși faraonul Egiptului.

— Ținta înțeleptului, continuă Sesostris, este să ajungă la desăvârșirea pe care hieroglifele o înfățișează prin masa de ofrandă, *hotep,* care mai înseamnă și „apus de soare”, clipa aceea minunată

când o lucrare se încheie înaintea unei noi călătorii. Ne găsim încă departe de acea seninătate, Iker, și va trebui să părăsim pacea acestui locaș de veci ca să înfruntăm înfricoșătoarea lume de afară.

Strângându-și uneltele, Iker se gândea la prevestirea rostită de căpitanul *Fulgerului*: „Destinul tău e să ajungi ofrandă”. Prizonierul scăpase de zeul mării, dar oare nu-l pândeau alte încercări, încă și mai cumplite?

Regele și scribul făcură câțiva pași prin deșert.

— Egiptul se află în primejdie de moarte, grăi Sesostris. Moștenirea sa spirituală e pe cale să piară, iar misterele lui Osiris nu vor mai fi celebrate. O vrajă a fost aruncată asupra Arborelui vieții, salcâmul din Abydos. Până acum n-am putut decât să oprim răspândirea răului și două ramuri chiar au înverzit. Dar acest rezultat nu e decât vremelnic. Știm că trebuie să găsim aurul tămăduitor, căci doar el poate salva salcâmul. De aceea l-am trimis pe generalul Sepi în căutarea lui.

— Învățătorul meu?

— Un mare scrib este și un om al faptelor. În ciuda strădaniilor noastre, n-am izbutit să aflăm cine e criminalul care mânuiește forța lui Seth împotriva Arborelui lui Osiris. Hotărât să nimicească Egiptul, acest demon al întunericului se dovedește a fi un dușman de temut și iscusit.

— Să fie oare mai-marele Binei și al celui care, noaptea trecută, a trimis doi ucigași ca sa vă omoare?

— Acestea sunt întrebările la care trebuie să găsim răspunsuri fără întârziere. Neîndoielnic, și alte întâmplări grave precum moartea lui Rudi și tulburările din Canaan sunt tot nelegiuiri ale aceluiași demon. Ai auzit vorbindu-se de Prevestitor?

— Nu, Luminăția Voastră.

— Răzvrătitul acesta i-a îndemnat pe locuitorii din Sichem să se răscoale. Iar focul pare departe de a fi stins. Mulțumită noii noastre armate, generalul Nesmontu reușește să păstreze ordinea, dar mă tem de micile trupe de luptători din umbră, bine pregătiți și greu de descoperit. Multă vreme, am crezut că acest om al întunericului este unul dintre guvernatorii provinciilor, dar acum îi bănuim pe cananeieni sau pe tâlharii nisipurilor. Cei din urmă nu se gândesc

decât să prade caravanele și atacurile lor nu pot fi prevăzute. Totuși, trebuie să împuținăm stricăciunile pe care le fac și să aflăm printre ei una sau mai multe căpetenii care stăpânesc focul lui Seth.

Iker aștepta să-i fie încredințată o misiune precisă și primejdioasă.

De aceea hotărârea lui Sesostris îl lovi ca un fulger.

— Te numesc scrib regal, în slujba directă a faraonului. Acest rang îți va îngădui să te numeri printre curtenii mei de vază.

☥

Memphisul clocotea de zvonuri nebunești, care se băteau cap în cap. Unii pretindeau că regele fusese ucis de către un ucenic măcelar, alții că o trupă de cananeieni atacase palatul și că multe cete înarmate continuau încă să se lupte cu gărzile înăuntrul palatului, ba chiar în camerele monarhului.

Fu nevoie ca Sesostris să apară în piața situată în fața templului lui Ptah, însoțit de Iker, ca bârfele să se potolească. Nu numai că regele era bine sănătos, dar celebră el însuși ritualul de la amiază, ajutat de proaspătul scrib regal.

Cu țeasta bandajată, meșterul măcelar se bucură să-l vadă ajuns la o demnitate așa înaltă pe ucenicul său de-o zi. Convins că fusese lovit de către unul dintre ucigașii care încercaseră să pătrundă în odaia faraonului, simțea chiar mândrie în legătură cu numirea lui Iker. Tânărul sărise în ajutorul faraonului, care îi răsplătise apoi curajul.

Mulțimea gărzilor și sosirea Purtătorului sigiliului regal Sehotep și a Marelui Trezorier Senankh îi încredința pe toți cei de față că un fapt neobișnuit urma să se petreacă. O grămadă de curioși și de gură-cască se înghesuiră la intrarea în templu, cu speranța să prindă primii vestea cea mare.

Când își făcu apariția și vizirul, nimeni nu se mai îndoi că din clipă în clipă vor afla noutatea. În curtea cea largă, neacoperită, preoții permanenți, temporari și slujbașii de tot soiul se întrebau despre ce avea să grăiască faraonul. Dar oare scăpase într-adevăr neatins? Și ce pedepse va porunci? Fără îndoială că va înăspri supravegherea Canaanului, poate chiar și a Memphisului, fără să uite de soldații și de gărzile care n-au fost în stare să-i asigure paza. În sfârșit, vinovații fuseseră găsiți și arestați?

Când Sesostris ieși din sanctuar, toate privirile se întoarseră spre uriașul care purta coroana dublă simbolizând unirea Egiptului de Sus și a Egiptului de Jos.

Pe trupul lui nu se zărea nicio rană, iar pe chip – niciun semn de slăbiciune.

— Scribul Iker să vină lângă mine.

Șovăind, tânărul înaintă câțiva pași, apoi îngenunche.

— Vizirul Khnum-Hotep să-l ridice.

Vizirul îi întinse scribului mâna, surprins să-l revadă în asemenea împrejurări.

— Îl numesc pe Iker pupil unic al palatului, rosti faraonul. Va primi rangul de Fiu regal.

Apoi Sesostris străbătu curtea, urmat de vizir și de Iker.

Cuvintele monarhului îi lăsară muți de uimire pe cei prezenți. Unuia dintre ei aproape că i se făcu rău. Lui Medes, Secretarul Casei Regelui, nu-i venea să-și creadă ochilor și urechilor. Nu putea fi vorba tocmai de Iker, micul scrib răpit la Medamud ca să servească drept ofrandă zeilor! Cum izbutise acest copilandru fără familie, de a cărui existență nu știau decât vreo câțiva țărani amărâți, să supraviețuiască și să apuce pe un drum care-l dusese până la faraon? Unul dintre oamenii de încredere ai lui Medes, falsul soldat acum dispărut, îi jurase totuși că Iker era mort!

Ce-ar fi putut să-i povestească regelui? Despre răpire, despre călătoria spre Punt și naufragiul corăbiei, despre atacurile și rătăcirile de care avusese parte. Nimic însemnat, căci scribul nu îl cunoștea pe Medes și nu avea nicio dovadă care să-i trezească bănuieli.

Iker, o biată făptură sortită pieirii, era acum Fiu regal! Ca să risipească acest vis urât, lui Medes nu-i rămânea decât o singură cale: să-l distrugă pe Iker prin orice mijloace.

31.

Vizirul nu avea să-i dea nicio veste bună regelui. Mai întâi, cercetările legate de cei doi atacatori nu dăduseră roade. Niciunul dintre soldații sau gărzile însărcinate cu paza palatului nu-i cunoștea și, cum nu se puteau folosi de Sobek ca să scotocească prin locurile cu faimă proastă ale Memphisului, probabil că nu aveau să afle niciodată de unde veneau criminalii. Apoi, căutarea urmelor *Fulgerului* nu dusese nicăieri. Nicio corabie cu acest nume nu fusese construită la Memphis.

— Totuși, a fost nevoie de lemn, de tâmplari, de un echipaj. Documentele au fost măsluite, nu încape îndoială, îi atrase atenția Sesostris vizirului. Toate acestea nu puteau trece pe de-a-ntregul nebăgate în seamă.

— Încă o dată mărturisesc că simțim din greu lipsa lui Sobek Păzitorul. Dar a luat apărarea oamenilor săi știindu-i vinovați, ceea ce este o faptă gravă. Dacă nu-l înlăturam din slujbă, aș fi trădat însărcinarea pe care mi-ați încredințat-o.

— Știu și nu te dojenesc din această pricină, Khnum-Hotep.

— Două presupuneri mi-au venit acum în minte. *Fulgerul* a fost făurit fie la malul mării, în mare taină, și noi nu-i vom da niciodată de urmă, fie într-un șantier egiptean, pe ascuns, și atunci cu siguranță a rămas vreo dovadă.

Regele îi chemă pe Iker și pe Sekari.

— Luminăția Voastră, zise cel din urmă, am dat de un fir tot hoinărind prin port. Unul dintre muncitori, căruia i l-am descris pe Cicatrice, l-a recunoscut a fi un libian de care fratele său avea grijă. Era iute la mânie și nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. De aceea, îl lăsau să lucreze alături de ei.

— Și fratele?

— A dispărut. Casa lui e goală.

— Deci, firul s-a rupt, zise cu părere de rău vizirul.

Monarhul se întoarse către fiul său adoptiv.

— După părerea ta, corăbierii de pe *Fulgerul* erau egipteni?

— Fără umbră de îndoială, Luminăția Voastră.
— Gândește-te bine, Iker! N-ai auzit de la niciunul vreo vorbă, oricare ar fi ea, despre construcția acestei corăbii?
— După spusele unui tâmplar din Kahun, Rindea, unele părți ale corăbiei au fost modelate la Fayyum. Dar n-am avut timp să urmez calea aceasta.
— Negreșit, cea bună, își dădu cu părerea Sekari. Plec fără întârziere într-acolo.
— Așteaptă puțin! îi ceru monarhul. Iar tu, Iker, însoțește-l pe vizir până în camera sa de lucru. O să-ți arate care sunt îndatoririle unui scrib regal.
Khnum-Hotep și fiul adoptiv al lui Sesostris se retraseră.
— Cercul de aur din Abydos îmi lipsește mult, se plânse Sekari și mi-ar plăcea să-mi împrospătez forțele acolo. Dar, din păcate, ceva îmi spune că nu acesta e lucrul cel mai grabnic.
— Și mie mi-ar plăcea să ne strângem toți pe pământul lui Osiris. Dar atâta vreme cât Egiptul se găsește într-o primejdie atât de mare, dorințele noastre trebuie înfrânate. Totuși, dacă te simți atât de slăbit, voi face pregătirile trebuincioase.
— Sunt încă în putere, Luminăția Voastră.
— Nu-ți asumi prea multe riscuri, Sekari?
— Nesmontu și Sepi mi-au dat cea mai bună învățătură.
— Felul în care Sobek a fost prins în capcană mă neliniștește. Asta arată că există un grup bine organizat, a cărui căpetenie știe să întoarcă împotriva noastră chiar dreptatea pe care noi vrem s-o înfăptuim. Nefericitul se zbate ca o fiară în cușcă, fără a-și putea dovedi nevinovăția. Du-te să-i vorbești, Sekari, și încearcă să afli un mijloc ca să reîncepem cercetările.

☥

Pătrunzând în aripa palatului rezervată odăilor de lucru ale vizirului, Khnum-Hotep și Iker își încrucișară pașii cu cei ai lui Medes.
— Sunt încântat să-l întâlnesc pe cel despre care vorbește toată lumea, zise Medes, prietenos. Hotărârea Luminăției Sale dă de înțeles că sunteți înzestrat cu o mulțime de calități fără seamăn.

Îngăduiți-mi să vă felicit, Iker. Vă urez să aveți parte de o primire călduroasă la curtea din Memphis.

Tânărul se înclină scurt.

— Ți-l prezint pe Medes, Secretarul Casei Regelui, zise Khnum-Hotep. Este unul dintre cei mai de vază demnitari ai statului, însărcinat să întocmească decretele faraonului și să le răspândească în tot regatul. Și-și îndeplinește fără cusur îndatoririle.

— Aceste laude îmi merg drept la inima, dar știu că trebuie să arăt în fiecare zi că le merit și că nicio greșeală nu-mi va fi iertată.

— Bine zis, recunoscu vizirul.

— Dacă-i pot fi de folos cu ceva Fiului regal, să nu întârzie să-mi ceară ajutorul. Acum sunt, din nefericire, tare grăbit căci unul dintre oamenii mei este bolnav și vreau să-i găsesc un înlocuitor. Vă rog să mă iertați.

Iker și gazda sa urcară pe o terasă, de unde admirară centrul orașului. Sub razele soarelui, clădirile și templele păreau la adăpost de nenorocire și dezordine.

— Nu ți-ai pierdut timpul în provincia Oryx, aprecie Khnum-Hotep, și nu-mi pare rău că te-am instruit după metodele mele. Pe atunci te socoteam chiar un posibil urmaș al meu căci îi îndepărtasem pe fiii mei, niște neisprăviți care n-ar fi fost în stare să conducă. Apoi s-a ivit acest rege, care este cu adevărat un faraon. El m-a învățat să nu-mi pese de mine însumi, de mândria și amăgirile mele, și m-a făcut să le plătesc scump numindu-mă vizir.

Vocea răsunătoare a lui Khnum-Hotep îl surprinse pe Iker.

— Stăpâneam micile mele teritorii ca un adevărat monarh și acum iată-mă în slujba poporului fără o singură zi de o odihnă! Cine putea să-și închipuie așa ceva, dacă nu Sesostris? Supune-i-te, Iker, venerează-l și arată-i-te credincios căci el e chezașul lui Maat și brațul care aduce lumina. Doar el înfruntă fără să tremure forțele întunericului. În caz de înfrângere, lumea noastră va dispărea. Dar, de vreme ce faraonul te-a înștiințat, cunoști gravitatea lucrurilor.

— Sunt gata să fac tot ce-mi cereți.

— În mod obișnuit, un scrib regal este un administrator neobosit al bogățiilor regatului. Dar tu nu te aștepta c-ai să te plimbi țanțoș în fruntea unui alai de slujbași. Regele te-a sortit altor sarcini. Mi-a

cerut să te previn asupra nenumăratelor primejdii care te pasc aici, la curte. Din partea apropiaților lui Sesostris, adică generalii Nesmontu și Sepi, Purtătorul sigiliului regal Sehotep și Marele Trezorier Senankh, n-ai de ce te teme. Sunt pe de-a-ntregul devotați Luminăției Sale.

— Medes nu aparține Casei Regelui?

— Va face parte din ea mai devreme sau mai târziu, dacă o să rămână la fel de vrednic și de priceput. Dar e vorba de toți ceilalți: demnitari invidioși, curteni dezamăgiți și lacomi! Ridicarea ta neașteptată la un rang atât de înalt va stârni o ură pe care n-o cunoști încă. Zeci de neisprăviți au jurat deja să te ducă la pierzanie și vor face asta cu mare băgare de seamă ca să nu atragă asupra lor fulgerele de mânie ale lui Sesostris. Din fericire, Sekari veghează asupra ta. Vei locui în palat și vei fi păzit zi și noapte. Dat fiind că te cunosc, sunt sigur că abia aștepți să-ți începi lucrul în biblioteca aceea mare.

— Mă cunoașteți bine, recunoscu Iker zâmbind.

— Nu uita de chemarea ta de a deveni scriitor! Fără transmiterea cuvintelor puterii, nu vom putea asigura prezența aici, pe pământ, a lui Maat.

☥

Sobek Păzitorul clocotea de furie. Dacă n-ar fi fost izgonit și dacă paza rânduită de el ar fi fost păstrată, faraonul n-ar fi fost victima unui atac întreit!

Nevoit să-și părăsească locuința și cazarma unde îi antrena pe membrii gărzii personale a regelui, acum împrăștiați care-ncotro, trăia retras într-o casă micuță pe care o supravegheau permanent doi soldați care refuzau să-i vorbească.

Despre cele petrecute aflase de la femeia care-i făcea curat și de aceea nu putea deosebi bârfele de adevăruri.

Când un tânăr cumsecade și vesel i se înfățișă, Sobek se întrebă oare ce capcană i se mai întindea.

— Mă numesc Sekari și am venit la tine în taină.

— Cine te-a trimis?

— Faraonul.

Sobek rânji.

— El nu vrea nici măcar să mă primească!
— Judecata se apropie și nu poate să stea de vorbă cu principalul învinuit căci ar fi socotit părtinitor și ți-ar grăbi astfel căderea.
Fosta căpeteniilor a tuturor gărzilor din regat clătină din cap.
— Să zicem că așa e… Dar vizirul are cunoștință de prezența ta aici?
— Nicidecum!
— Cei doi temniceri ai mei nu vor întârzia să-i dea de știre!
— Cu siguranță că nu, tocmai au fost schimbați. Cei care le-au luat locul au slujit sub ordinele tale și sunt de partea ta.
Sobek se aplecă peste fereastră și pricepu că Sekari nu mințea.
— Înseamnă că ești cu adevărat trimisul regelui! Care e rostul tău, mai precis?
— Să mă supun faraonului.
— Și ce ți-a poruncit?
— Este convins de nevinovăția sa, dar nu are cum să încalce legea. Iar dovezile sunt strivitoare.
— Khnum-Hotep îmi vrea capul, ăsta-i adevărul!
— Te înșeli. Nu a avut încotro.
— Vor să mă distrugă, iar vinovatul se ascunde în umbră.
— Pentru ca totul să fie limpede între noi, zise Sekari grav, răspunde-mi o dată pentru totdeauna la o singură întrebare: îi acoperi pe oamenii tăi care au săvârșit nelegiuiri?
— Deloc! Dacă printre gărzile mele ar fi existat și oi râioase le-aș fi găsit! Crede-mă!
Sinceritatea lui Sobek era izbitoare.
— Deci, regele are dreptate: ești victima unor uneltiri. Am să i-o spun și vizirului.
— Și cu ce schimbă asta lucrurile?
— Tu ești închis aici, eu însă nu. Așa că, dă-mi o urmă ca să încep cercetările!
— Din păcate, n-am niciuna! A fost numită o nouă căpetenie a tuturor gărzilor regatului?
— Nu, munca ta o îndeplinesc acum mai mulți ofițeri a căror pricepere lasă de dorit.

— O să se sfâșie între ei, iar paza faraonului n-are să mai fie asigurată! Ce s-a petrecut, de fapt, la palat?

— Un muncitor libian din port și un luptător necunoscut s-au strecurat înăuntru. Amândoi au fost omorâți, dar n-avem nicio dovadă care să ne îngăduie să aflăm cine i-a plătit. Tot ce știm este că nu se cunoșteau unul pe altul. Altfel spus, două grupuri diferite voiau să-l ucidă pe Sesostris.

— Libieni, sirieni, cananeieni… Printre lepădăturile astea trebuie căutat. Femeia care-mi face curat mi-a pomenit de trei atacatori.

Sekari zâmbi:

— Situația lui Iker este deosebită, căci niște ticăloși au încercat să se folosească de el, îndemnându-l să creadă că uciderea faraonului e o faptă dreaptă. Dar, surprins de firea neobișnuită a acestui tânăr în timpul unei sărbători a secerișului, Luminăția Sa mi-a poruncit să-l urmăresc pas cu pas. În felul acesta am aflat multe lucruri demne de toată atenția. Am descoperit o trupă de luptători asiatici la Kahun și i-am salvat viața acestui băiat pe care un fals soldat fusese însărcinat să-l omoare.

Chipul lui Sobek se înăspri.

— Ai încredere deplină în acest Iker?

— Regele l-a numit pupil unic al palatului și Fiu regal.

— Și dacă doar se preface?

— Când ai să-l cunoști mai bine, vei vedea că Iker a înțeles pricina rătăcirilor sale și că acum e gata să-și dea viața pentru faraon.

Sobek părea copleșit de ciudă și descurajare.

— Dacă vizirul mă trimite în minele de aramă, n-o să cunosc decât tâlhari.

— De vreme ce ești nevinovat, nu te lăsa pradă gândurilor negre!

— Voi li judecat, împrejurările îmi sunt potrivnice și nu zăresc nicio portiță de scăpare. Dușmanii mei se numără cu zecile, iar cel care m-a doborât rămâne, pe mai departe, ascuns.

— Te-ai certat cu vreun demnitar în ultima vreme?

— Cu o mulțime! Inimile acestea sensibile nu suportă să audă vorbindu-se de pedepse. Vor să se bucure de pază, dar fără să aibă gărzi prin preajmă.

— Bănuiești pe cineva?

— Toată curtea! Am întors faptele pe toate părțile în mintea mea, dar în zadar! Am sfârșit prin a crede că vizirul a vrut să mă îndepărteze ca să-l pună pe rege în primejdie.

— Îți repet, Khnum-Hotep este un slujitor credincios faraonului.

Sobek se prăbuși, neputincios, pe un scaun.

— Am să mă îngrijesc de toate, îl încuraja Sekari, și am să te scot din necazul ăsta.

Părăsindu-l pe Sobek, Sekari avu puternicul sentiment că viitorul avea să fie mai bun.

32.

Înveșmântat într-o superbă tunică albă din pânză de in, purtând pe cap o perucă rituală, pupilul unic Iker îl însoțea pe rege la sărbătoarea zeiței Useret, Cea Puternică, pe care o celebrau preotesele lui Hathor sub conducerea reginei.

Tânărul se mișca de parcă trăia un vis fără sfârșit. El, săteanul modest, hărăzit muncii de scrib în slujba celor care nu știau să scrie și să citească, pășea acum alături de stăpânul Celor Două Regate sub privirile pline de admirație și de invidie ale demnitarilor de la curte.

Bineînțeles, soarta nu-i acorda decât un scurt răgaz. Așa că se bucura din plin de orele acestea înălțătoare, îndeplinindu-și sarcinile cu o simplitate dezarmantă pentru ochii privitorilor. Multora le-ar fi plăcut să-și bată joc de el, tratându-l ca pe un țăran necioplit, dar Iker avea aerul unui scrib regal crescut la palat! De aceea începu să se zvonească pe ici pe colo că acest băiat nu putea fi decât un fiu adevărat al lui Sesostris, a cărui existență, regele, din motive tainice, o ținuse ascunsă până acum.

La rândul său, Iker aștepta acea misiune pe care monarhul nu avea să întârzie să i-o încredințeze. Misiune fără îndoială primejdioasă în care poate avea să-și piardă chiar viața. Prin urmare, cu riscul de a-l nemulțumi pe faraon, fiul său adoptiv încercă să risipească nelămuririle care-l chinuiau.

— Luminăția Voastră, Cercul de aur din Abydos mai există?

— Cine ți-a vorbit de el?

— În timpul unui ritual de reînnoire al fostului guvernator de provincie Djehuty, am văzut lumina țâșnind din două vase. Generalul Sepi a rostit aceste vorbe: „Tu care voiai să cunoști Cercul de aur din Abydos, privește-i puterea”. Și Sekari pare să știe ceva despre el.

— Cercul de aur izvorăște din Osiris. Când faci parte din el, nu-ți mai aparții ție însuți, căci atunci contează doar sarcina încredințată fiecăruia dintre membrii lui. Treaba lor nu e nici să predice, nici să impună adevăruri, ci să respecte în faptele lor dreapta judecată.

Faraonul se așeză sub un umbrar, iar Iker luă loc la dreapta lui.

— Ai fost inițiat în primele mistere ale lui Anubis. Ce știi despre puterea divină?

— Unic este zeul ascuns, mai îndepărtat decât însuși cerul, prea misterios pentru ca gloria lui să fie dezvăluită, prea mare pentru a putea fi înțeles, răspunse tânărul. Dacă îi rostești numele secret cazi îndată la pământ mort de frică!

— O teamă bine venită, fu de părere regele, dar care nu e de ajuns pentru a atinge Cercul de aur din Abydos. Ai privit cu atenție mijlocul cerului?

— Seth domnește acolo asupra stelelor nepieritoare.

— Cosmosul este trupul Marelui Zeu, iar sufletul său este energia care-i dă viață. Seth se mărginește doar la o parte a acestui cosmos, forța sa se vădește prin fulgere, trăsnete, furtuni și vijelii. Dar Osiris este universul întreg, străbătut de puteri creatoare atât de numeroase și de felurite încât mintea omului nu le poate cuprinde. Când ele se strâng la un loc, nasc un mănunchi de raze de o energie nemărginită. Atunci apare ceea ce noi numim o divinitate. Actul creator este Unu. Devenind Doi, el împlinește o căsătorie care pare altminteri cu neputință. Apoi se dezvăluie sub forma lui Trei, înainte de a se preschimba în milioane, rămânând, în același timp, Unu.

— De ce, printre hieroglife, un catarg cu o flamură în vânt, dar legată cu grijă, reprezintă divinitatea?

— Pentru că ea se răspândește în aerul luminos, cu ajutorul suflului lumii de dincolo. Ea se întrupează într-un ax care trebuie protejat, a cărui flamură, asemenea mumiei, susține trupul de lumină. Egiptul întreg este locașul iubit de divinități. Poți să le întâlnești în temple, în capelele umile sau în timpul sărbătorilor. Învață să-ți dai seama de adevăratul lor chip și de felul în care ele țes armonia universului. Și toate părțile acestui întreg se adună laolaltă pentru că Osiris rămâne pur și fără pată, căci el nu se amestecă nici cu dezordinea, nici cu nenorocirile stârnite de oameni. Misterele sale se păstrează pretutindeni.

Lui Iker i-ar fi plăcut să-i pună întrebări regelui ceasuri întregi, dar sărbătoarea începu și se așternu degrabă liniștea.

Ajutată de preotesele lui Hathor, regina ridică spre soare minerale de diverse soiuri, apoi puse o barcă de aur pe un altar. La proră stătea Useret, Cea Puternică, aceea care putea să învingă întunericul datorită celor patru chipuri ale sale. Cuvântul *useret* însemna gâtul care ține capul, dar și stâlpul caznelor de care erau legați aliații lui *isefet,* forța distrugătoare.

O preoteasă depuse în barcă un disc de aur, soarele feminin care lua, de asemenea, și forma unui *uraeus,* cobra ce scuipa foc pentru a-i elibera faraonului drumul.

Dar Iker nu mai asculta cânturile și nici nu mai era atent la ce se petrecea, căci nu-și putea lua ochii de la tânăra preoteasă, care se ținea aproape de regină.

Era ea.

Chiar ea, frumoasa mereu prezentă în mintea și-n visurile sale și de care se îndrăgostise nebunește.

Iker îi pândea fiecare gest, fiecare pas, sperând că privirile lor se vor încrucișa, măcar pentru o clipă. Dar preoteasa nu-și ridică ochii și ritualul, dureros de scurt, după părerea lui Iker, luă sfârșit.

Și dintr-odată o altă speranță puse stăpânire pe el: acum nu mai era un biet scrib, ci fiul adoptiv al faraonului Sesostris! Și acest rang îi îngăduia să-i vorbească preotesei.

Dar pornirea aceasta se stinse iute. Tot ceea ce i-ar fi putut spune ar fi fost niște vorbe serbede și fără rost. Dacă s-ar fi arătat prea înflăcărat, ea l-ar fi respins, fără îndoială.

Vocea adâncă a regelui îl smulse din vârtejul gândurilor sale.

— Ai priceput însemnătatea acestui ritual?

— Nu cred, Luminăția Voastră.

— Să fii la fel de sincer mereu. Altfel, învățătura pe care ți-o dau, se va încheia. Trebuia să fii călit pentru a pleca în misiunea pe care vreau să ți-o încredințez. Strălucirea discului de aur și focul cobrei au pătruns în trupul și în sufletul tău.

— Luminăția Voastră, o cunoașteți pe tânăra preoteasă care o ajuta pe regină?

— De obicei locuiește la Abydos.

— Cum o cheamă?

— Poartă un nume faimos, Isis, cel al soției lui Osiris. Această tânără femeie și-a închinat viața templului și misterelor lui.

Dezvăluirea regelui îl făcu pe Iker să-și piardă orice nădejde: frumoasa Isis rămânea cu neputință de atins.

☥

Sekari era încăpățânarea întruchipată, mai cu seamă când își punea în gând să salveze un nevinovat. Totuși, viitorul lui Sobek i se părea deocamdată întunecat.

Sekari se bizui pe o judecată simplă: cei care îi pătaseră renumele lui Sobek trebuiau să fie tare mândri de isprava lor și n-ar fi pierdut prilejul să se laude cu ea.

Așa că omul de încredere al lui Sesostris îi ceru vizirului toate rapoartele privitoare la orice incidente, chiar neînsemnate, care se petrecuseră după înlăturarea lui Sobek.

În fața mulțimii de documente, lui Sekari îi veni să se lase păgubaș. Așa că ceru ajutorul a doi scribi care împărțiră înscrisurile după gravitatea faptelor: încăierări prin taverne, furturi din târg, certuri în familie, nemulțumiri legate de măsurarea terenurilor… Apoi Sekari își începu cercetările cu ce era mai rău: o crima la Memphis și doi bărbați omorâți când încercaseră să treacă hotarul de nord-est.

Crima avusese loc după o ceartă aprigă între doi veri, pentru un palmier bătrân de trei sute de ani. În cele din urmă se luaseră la bătaie și cel mai sprinten dintre ei îi zdrobise celuilalt capul cu o bâtă.

Dar lucrurile acestea nu avea nicio legătură cu Sobek.

În schimb, încercarea de trecere a hotarului prezenta un amănunt demn de toată atenția: cei doi bărbați nu aveau de gând să pătrundă în Egipt, ci să-l părăsească!

Sekari plecă degrabă la postul de pază ca să stea de vorbă cu ofițerul care semnase raportul. Înarmat cu un ordin scris din partea vizirului, fu primit cu respect.

— Povestește-mi tot!

— Cei doi bărbați s-au apropiat pașnici, fără să pară că ascund ceva. Totuși, mutrele lor n-au fost pe placul soldaților mei și ei nu se înșală! Erau cananeieni, fără îndoială. I-am întrebat încotro merg.

„Ne întoarcem acasă, la Sichem, mi-au răspuns, iar documentele noastre sunt fără cusur”. Apoi cu trufie le-au scos și mi le-au arătat. Pe tăbliță scria: „Moarte armatei egiptene, trăiască răzmerița din Canaan!” Când am început să țip la ei, au rupt-o la fuga, dar arcașii i-au doborât. Doi răzvrătiți mai puțin.

Sekari se încruntă.

Sau cei doi își căutau moartea cu orice preț, sau… nu știau să citească! Cineva le dăduse acel document lăsându-i să creadă că e un permis de liberă trecere, astfel încât soldații care păzeau hotarele să fie îndreptățiți să-i ucidă.

— Știi cum îi chema pe netrebnici? întrebă Sekari fără prea multă nădejde.

— Din nefericire nu, dar îmi place să desenez. Și cum aceasta a fost fapta cea mai gravă petrecută aici, le-am desenat chipurile.

Sekari tresari.

— Arată-mi-le.

— Nu stăpânesc prea bine acest meșteșug, te previn!

Dar se dovedi că ofițerul mânuia pensula cu multă iscusință.

— Le iau cu mine, zise Sekari.

☥

Când gărzile se îndreptară spre Nas-Subțire, olarul, care locuia acum într-un cartier al Memphisului înțesat de oameni, apucă un baston și începu să-l învârtă deasupra capului.

— Nu vă apropiați că altminteri vă arăt eu vouă!

— Venim din partea vizirului, care vrea să te vadă grabnic.

— Și cine-mi spune mie că nu sunteți falși soldați, ca și ceilalți?

— Eu, rosti răspicat Sekari.

— Dar tu cine ești?

— Trimisul faraonului. Nimeni nu se va atinge de tine în prezența mea.

Olarul se mai domoli puțin.

— Ce mai vreți de la mine?

— Trebuie să verificăm ceva în fața vizirului.

— Chiar a vizirului însuși?

— Te așteaptă, așa că nu te mai codi atât!

Neîncrezător, olarul se învoi totuși să-l urmeze pe Sekari.

Când văzu că acesta îl conduse până în odaia de lucru a lui Khnum-Hotep, pricepu că nu-și bătea jos de el. Dar era hotărât să nu dea înapoi.

— Nu-mi retrag plângerea, dacă asta aveți de gând să-mi cereți! M-au atacat, m-au rupt în bătaie și mi-au furat corabia! Chiar dacă vinovatul e căpetenia gărzilor, și eu, doar un simplu olar, cer să se facă dreptate!

— Aceasta și e îndatorirea mea, îi reaminti Khnum-Hotep. Oricine ar fi păgubașul, dreptatea nu se schimbă. De aceea Sobek Păzitorul va fi judecat.

— Bine, am încredere atunci.

— Privește chipurile acestea!

Khnum-Hotep puse sub ochii olarului desenele pe care Sekari le adusese de la postul de pază al hotarelor.

Nas-Subțire înșfăcă papirusurile.

— Ei… Ei sunt, cei doi soldați care m-au jefuit! I-ați găsit. Vreau să-i văd îndată. Tâlharii!

— Sunt morți, îl înștiință vizirul. Niște cananeieni care s-au dat drept soldați aflați sub ordinele lui Sobek, ca să arunce totul în spinarea lui. Deci, îi recunoști pe cei care te-au atacat.

— Bineînțeles că-i recunosc! Ei sunt și nimeni alții!

Și în timp ce un scrib însemna vorbele olarului, Sekari alergă spre casa lui Sobek Păzitorul.

33.

— Vreo veste de la generalul Nesmontu? îl întrebă faraonul pe Sehotep, Purtătorul sigiliului regal.

— Armata s-a desfășurat în Canaan, Luminăția Voastră, fără să întâmpine opreliști.

— Lucrările de pe șantierul de la Dachur înaintează, grăi Marele Trezorier Senankh. Munca lui Djehuty e demnă de toată lauda, meșterii nu duc lipsă de nimic, iar materialele ajung la ei fără întârziere. Din păcate, nu au primit nicio veste de la Sepi. Presupun că înfruntă mari greutăți.

— Tăcerea aceasta nu e neapărat îngrijorătoare, își dădu cu părerea Sehotep. Prudent și neîncrezător, Sepi o să ne dea un semn doar după ce va găsi aurul.

— Nu numai că au încercat să mă ucidă, reaminti monarhul, dar s-au atins și de apropiații mei ca să-i dezonoreze și să-i îndepărteze de mine. Tu, Senankh, ai scăpat din capcană, tu, Sehotep, ai prevăzut-o și ai întors-o chiar împotriva făptașilor. Dar Sobek a fost aproape de un sfârșit nefericit. Fiți cu mare bagaje de seamă, căci vor urma și alte încercări de acest fel.

— Și nici măcar nu bănuim cine e vinovatul! se înfurie Senankh.

— Luminăția Voastră, vreunul dintre demnitari v-a cerut, în ultima vreme, să-l ridicați în rang? întrebă Sehotep.

— Niciunul nu a dat glas unei astfel de dorințe.

— Păcat… Mă gândeam că vinovatul s-a lăsat pradă mândriei și dorinței de a dobândi mai multă putere, săvârșind astfel greșeala de a se da de gol. De fapt, e mai șiret decât îl socoteam eu.

— Dar dacă e vorba de un străin, nu de un egiptean? sugeră Senankh.

— Se poate, recunoscu Sehotep. Atunci înseamnă că și-a răspândit iscoadele chiar în inima Memphisului?

— Dat fiind că Sobek și-a primit înapoi vechea slujbă, îi lămuri Sesostris, va începe noi cercetări. Chiar de acum se îngrijește iar de paza palatului. După dezvăluirile lui Iker, cel mai grabnic lucru este

să-l prevenim pe primarul din Kahun. I-am trimis poruncă să-i supravegheze îndeaproape pe luptătorii furișați în oraș cu speranța că, într-un fel sau altul, ne vor conduce la căpetenia lor.

— Și dacă, dimpotrivă, o să încerce să pună stăpânire pe Kahun? se nelinişti Sehotep.

— Dacă n-am fi avut cunoștință de existența lor, poate ar fi izbutit. Dar acum îi vom strânge de gât. Cum a primit curtea numirea lui Iker?

— Așa cum ați prevăzut, Luminăția Voastră, răspunse Senankh: cu mirare și invidie. Mulți dintre cei care se socoteau mai îndreptățiți decât el să capete acest rang îl privesc cu ură. Dar băiatul acesta mi se pare mai tare decât granitul. Nici dojenile, nici laudele nu-l ating. Nu-l interesează decât calea pe care și-a ales-o. Și nimic nu-l va opri.

— Dar tu, Sehotep, cum îl găsești pe Iker?

— După unirea Egiptului, Luminăția Voastră, el e pentru mine a doua pricină de adâncă uimire. Poți să juri că acest scrib trăiește de când se știe la palat! Pur și simplu, ghicește care sunt gesturile cuvenite și se poartă fără cusur. Bineînțeles, bârfele zic că e sânge din sângele vostru.

— Dar n-a devenit, oare, fiul meu? Am să-i încredințez o misiune neasemuit de grea, care ne va îngădui să aflăm unde a fost construită în taină o corabie, trimisă apoi spre Punt.

— Pizmuitorii vor crede că vreți să-l alungați de la curte și se vor arăta încântați! exclamă Senankh.

— Iertați-mi îndoiala, începu Sehotep, dar credeți că acest tânăr este îndeajuns de călit ca să pornească pe drumul acesta?

— Destinul lui Iker nu seamănă cu al nimănui altcuiva. Ceea ce are el de împlinit depășește marginile înțelegerii și nimeni n-ar ști ce să facă în locul lui. Dacă dă greș, vom fi toți în mare primejdie.

☥

Era mai bine să nu-ți atragi mânia lui Sobek, nici măcar din pricina unei pânze legate neîngrijit în jurul șoldurilor sau a unei cotiere din piele prost așezate. Păzitorul lucra zi și noapte ca să pună în ordine paza palatului pe care înlocuitorii săi se grăbiseră s-o distrugă.

Sobek îi chemă la el, unul după altul, pe oamenii săi care săvârșiseră greșeli în timpul groaznicei nopți când nemernicii aceia încercaseră să-l omoare pe faraon. Din pricina furiei sale dezlănțuite, pereții odăii lui de lucru se clătinau. Chiar și ofițerii săi apropiați tremurau în sandalele lor, așteptând sfârșitul furtunii. Unii dintre vinovați aveau să petreacă mulți ani de aici încolo în garnizoane de provincie, unde sarcina lor cea mai anevoioasă avea să fie numărarea boilor și a vacilor.

Apoi Păzitorul verifică dacă soldații din garda personală a faraonului nu-și pierduseră îndemânarea și se antrenau zilnic din greu.

Când Sobek vru să-i prezinte monahului raportul său, îl găsi în tovărășia lui Iker.

— Încă nu l-ai întâlnit până acum pe fiul meu adoptiv, zise Sesostris. Iker, iată-l pe Sobek Păzitorul, căpetenia tuturor gărzilor din regat.

— Slăvit fie *Ka*-ul tău! grăi tânărul.

— La fel, răspunse Sobek, încordat. Cu riscul de a-l jigni pe Fiul regal, aș vrea să vă vorbesc între patru ochi, Luminăția Voastră.

Cu încuviințarea monarhului, Iker se retrase.

— Trei oameni au încercat să vă omoare, Luminăția Voastră, începu Sobek. Doi dintre ei sunt morți. Al treilea este Iker.

— Neîncrederea ta nu mă surprinde și nici nu mă supără. Dar te asigur că eu nu mă îndoiesc de acest băiat.

— Lăsați-mă totuși să-l supraveghez.

— Chiar îți poruncesc asta căci viața lui, ca și a mea, e amenințată.

Sobek nu-și ascunse descurajarea.

— Înlăturarea mea făcea parte dintr-un plan bine hotărât: răspândirea a numeroase iscoade în Memphis și, fără îndoială și în alte părți, începând cu Kahun, urmând ca apoi să ia naștere în aceste orașe grupuri puternice de luptători din umbră. Ei se bucură, bineînțeles, și de sprijinul unor oameni din popor și chiar al slujbașilor, unii naivi, iar alții dornici să vă răstoarne de pe tron. Lucrurile mi-au scăpat de sub control și am priceput cu întârziere ce

se petrece. M-am purtat ca un orb. Nu sunt la înălțimea încrederii voastre, de aceea vă cer să mă înlocuiți.

— Chiar asta speră dușmanul, socoti faraonul. Crezi că vreau să-i ofer prilej de satisfacție?

☥

După ce întreaga dimineață lucrase alături de vizir, Iker se plimba acum prin grădina palatului, împreună cu regele. Sicomori, tamarini, rodii și smochini răspândeau o umbră nespus de plăcută. Aici, lumea părea alcătuită doar din frumusețe și seninătate.

— Khnum-Hotep e mulțumit de munca ta, Iker. Chiar și cei mai clevetitori sunt nevoiți să tacă pentru că nu te arăți înfumurat și ocolești ospețele.

— Mai am atâtea de descoperit, Luminăția Voastră! Khnum-Hotep mă călăuzește cu grijă, dar numai ceea ce faci tu însuți pătrunde în adâncurile minții. În privința turmelor…

— Am o altă misiune să-ți încredințez.

Cufundându-se în sarcinile sale administrative, Iker se străduise să uite că monarhul avea să rostească aceste cuvinte mai devreme sau mai târziu. Un timp, chiar se amăgise cu falsa tihnă a unui trai de răsfățat al sorții.

— Sunt mai multe ținte pe care trebuie să le atingi, continuă Sesostris. Mâine pleci cu Sekari spre Fayyum. Vei purta asupra ta pecetea de Fiu regal, dar să nu te folosești de ea decât atunci când nu mai ai încotro. Încearcă să treci nebăgat în seamă, căci nu știm cine este vrăjmașul nostru și unde se ascunde. Mulțumită cercetărilor din biblioteca Locașului Vieții din Abydos, am aflat că undeva în Fayyum a fost sădit cu multă vreme în urmă un salcâm închinat zeiței Neith. Dacă izbutești să-l găsești, va fi un ajutor nesperat pentru salcâmul lui Osiris. Apoi dă-ți silința să descoperi șantierul unde a fost construit *Fulgerul*. După aceea, întoarce-te la Kahun și caută să nimicești planurile asiaticilor.

Un gând dureros îl fulgeră pe Iker.

— Luminăția Voastră, moartea scribului Heremsaf…

— Presupun că e o crimă. Îl socoteam un slujitor credincios. Când mi-a cerut îngăduința să te inițieze în primele mistere ale lui Anubis, mi-a vorbit cu multă convingere despre tine.

— Primarul din Kahun ne este aliat sau dușman?

— Când a fost numit părea însuflețit de cele mai bune gânduri. Dar puterea îi schimbă adesea pe oameni. Tu trebuie să vezi de partea cui se află acum.

— Ați știut mereu totul despre mine, Luminăția Voastră, despre dorințele, speranțele și grijile mele. E adevărat, nu-i așa?

— Petrece o după-amiază liniștită în această grădină, fiul meu. Am să mă întorc cât mai iute.

Și zicând acestea, Sesostris se îndepărtă, lăsându-l pe Iker năucit.

Era prima oară când regele îl numea „fiul meu". Aceste două cuvinte, atât de simple și de obișnuite, stârniseră deodată un ecou puternic în inima lui Iker.

O altă lume i se deschidea înainte. O lume în care nu se mai lupta pentru el însuși, ci pentru tatăl său, faraonul Egiptului.

Deși grădina era încântătoare, Iker nu avea deloc poftă să lenevească pierdut în visare. Trebuia să-și pregătească bagajele și să obțină o hartă cât mai amănunțită a Fayyumului care să conțină așezarea sanctuarelor și a teritoriilor sacre.

Chiar în clipa în care părăsea locurile acestea unde domnea pacea, dinspre miazăzi se stârni un vânt atât de blând și de înmiresmat, încât tânărul rămase nemișcat, bucurându-se de adierea lui.

Și deodată avu o nălucire.

Ea.

Ea care venea spre el împreună cu vântul de miazăzi pe care-l încarnase într-un dans ritual menit să aducă apa înnoitoare și să facă să înflorească viața.

Pe fruntea sa, împodobită cu o bentiță aurită, se înșirau boboci de lotus alb și albastru din care izvora o lumină strălucitoare.

Frumusețea sa nu putea fi cuprinsă în cuvinte, căci părea nepământeană.

Iker închise ochii, apoi îi deschise iară.

Isis stătea tot în fața lui.

— Mi-e teamă să nu vă deranjez, zise ea cu o voce atât de învăluitoare, că tânărul scrib abia reuși să îngâne câteva cuvinte.

— Nu, nu... Deloc! Eu... căzusem pe gânduri.

— Îmi place mult rodiul acesta, îi destăinui Isis privind spre cel mai bătrân arbore din grădină. Rămâne înflorit în toate anotimpurile, nimic nu-i micșorează splendoarea. Când o floare se ofilește, o alta crește degrabă.

— Din păcate, nu la fel se întâmplă și cu salcâmul lui Osiris.

Chipul tinerei preotese se întristă.

— Dacă viața mea i-ar fi de folos, n-aș șovăi nicio clipă s-o jertfesc.

— Regele mi-a încredințat o misiune primejdioasă: să mă întorc la Fayyum ca să înăbuș acolo o răzmeriță și să obțin un leac pentru Arborele vieții.

— O ramură din salcâmul lui Neith.

— Cunoașteți taina aceasta? se miră Iker.

— Sarcina mea e să caut în arhivele din Abydos. Însă, chiar dacă a existat, arborele acesta a pierit de mult.

— Dacă a supraviețuit, am să-l găsesc!

Înflăcărarea lui Iker o făcu pe tânăra femeie să zâmbească.

Scribul simți că nu-i putea ascunde nimic lui Isis.

— Am vrut să-l ucid pe Sesostris, mărturisi Iker, căci îl socoteam un tiran de la care mi se trăgeau toate nenorocirile.

Apoi dintr-o suflare, îi povesti toate peripețiile și frământările lui.

— De vreme ce faraonul v-a ales drept fiu adoptiv, observă ea, înseamnă că sunteți un om drept și cinstit.

— Dar tu îmi ierți rătăcirile?

Punând o întrebare atât de nepotrivită, Iker avu certitudinea că tocmai săvârșise o mare greșeală, poate de nereparat.

Dar Isis zâmbi din nou.

— Luminăția Sa a luat deja o hotărâre. De ce a mea ar fi diferită? Sinceritatea voastră mă impresionează. Și venind din partea unei persoane de rang înalt, chiar mă onorează.

— Nu sunt decât un scrib din Medamud! se împotrivi Iker.

— Sunteți Fiu regal și vă datorez respect.

Prins în capcană, Iker nu izbuti să găsească întocmai cuvintele potrivite pentru a-i dezvălui sentimentele sale și faptul că ea, doar ea, îl salvase de atâtea ori.

— Plecați curând spre Abydos?

— Mâine.

— Ce loc neasemuit!

— Nu-mi este îngăduit să vorbesc despre el. Mereu am vrut să trăiesc acolo, cât mai aproape de izvorul sufletului Egiptului.

— O să… o să vă întoarceți la Memphis?

— Mă supun poruncilor regelui și ale marelui preot.

O clipă, doar o clipă, Iker crezu că zărește în privirea ei o licărire slabă în semn că pricepea ceea ce el încercase în zadar să-i spună.

Dar peste câteva clipe Isis avea să se îndepărteze și să dispară.

Cum s-o mai rețină puțin?

— M-ați putea lamuri în privința unei întâmplări ciudate? întrebă el. Lângă un iaz, am văzut o femeie cu un păr minunat și pielea foarte netedă. Ce zeiță încarna?

— Pe Useret, Cea puternică, stăpâna uraeusului și soarele feminin, răspunse Isis. E un privilegiu că vi s-a arătat, dar ați scăpat dintr-o mare primejdie nerostind formulele de îmbunare. Dar acum n-aveți a vă teme de nimic, căci a fost slăvită în timpul ritualului la care ați luat parte. Poate chiar o să vă ajute să vă îndepliniți misiunea.

— O să… o să vă mai văd?

— Destinul e cel care hotărăște.

34.

Medes nu se hotăra ce să facă pe viitor în privința lui Iker: să-i ruineze puțin câte puțin renumele sau să nu-i dea nicio atenție? La început, crezuse că fiul adoptiv al lui Sesostris, mândru de importanța pe care o dobândise, va ocupa un loc însemnat la curte, apoi văzuse că tânărul lucra sub conducerea vizirului Khnum-Hotep, ca orice alt scrib regal, nu lua parte la niciun ospăț, nu legase prietenii cu demnitarii și nu profita de poziția lui.

În același timp mirat și bănuitor, Medes îl invitase la el acasă, să ia masa împreună și să stea de vorbă ca să-l poată cântări mai bine. Acest scrib de provincie era, oare, atât de mulțumit de soarta sa încât prefera să rămână în umbră sau nu era vorba decât de un plan șiret care va da roade peste ceva vreme? Dar cel mai probabil lucru era că Iker se comporta astfel din porunca regelui. Știind că acest „pupil unic" nu era capabil de fapte mari, Sesostris îl sortise muncilor administrative unde n-ar fi deranjat pe nimeni.

— Stăpâne, îl vesti intendentul, Fiul regal nu poate să vă onoreze invitația.

— Din ce pricină?

— A părăsit Memphisul.

La palat, Medes încercase să adune informații, dar nu obținu decât una singură: Iker se urcase pe o corabie ce pornise spre miazăzi. Călătorea doar împreună cu măgarul său. Această plecare lipsită de strălucire semăna cu o dizgrație. Nemulțumit de scrib, Sesostris îl trimisese oare înapoi în provincia sa pentru ca nimeni să nu mai audă niciodată vorbindu-se de el?

Înviorat, Medes primi, adusă de mesagerul său, o scrisoare încifrată din partea Libanezului. Pierdute într-un talmeș-balmeș de formule curtenitoare, se găseau cuvintele așteptate de Medes: „Vreau să vă văd neîntârziat".

☥

— Beți o cupă cu vin, scumpe prietene? îl îmbie Libanezul.

— Am renunțat la masă ca să vin la tine și sper să nu-mi pară rău.

— Marele stăpân se învoiește să vă întâlniți lângă Abydos, pe o corabie care-mi aparține.

— Bine, iată care sunt condițiile mele: Gergu se va afla la bordul corăbiei încă de la plecarea ei din Memphis, iar eu voi sosi la locul hotărât prin propriile mijloace.

— Cum doriți.

— Vei fi și tu acolo?

— Mă reține aici negoțul nostru, care înflorește de la o zi la alta, răspunse Libanezul, mieros.

Medes îl privi amenințător.

— Ai de gând să mă păcălești?

— Ar însemna să fiu nebun! Mulțumită învoielilor noastre, câștig o avere și duc o viață îndestulată și tihnită.

— Și stăpânul tău, de asemenea?

— El e altfel. Fiecare cu plăcerile lui.

— Un bărbat învăluit în mistere!

— Nu-i place să vorbesc despre el.

— Dacă încearcă să-mi facă rău, n-o să scape ușor.

— Nicidecum, Medes. Dorește să vă întâlniți ca să întărească înțelegerea pe care-o avem deja și nimic mai mult.

☥

De la prima vedere, Gergu și căpitanul aflat în slujba Libanezului simțiră simpatie unul pentru altul. Lui Gergu îi plăcea acest luptător cu fața încrâncenată și părul încâlcit, grosolan și capabil să omoare fără să încerce nici cea mai mică emoție, iar înfățișarea greoaie și brutală a lui Gergu fu pe gustul căpitanului.

— Trebuie să scotocesc corabia de la un capăt la altul.

— Asta se poate face și cu o cupă în mână, nu?

— Se poate, recunoscu Gergu.

— Am un vin cam aspru, dar care alunecă bine.

Gergu goli iute cupa.

— Îl găsesc totuși cam acrișor.

— O să se îndulcească de-a lungul Nilului!

Gluma îi înveseli pe amândoi și verificarea corăbiei se desfășură într-o atmosferă destinsă. Gergu nu descoperi nimic care să-i dea de

bănuit. Echipajul număra zece oameni neînarmați, iar încărcătura era alcătuită doar din pește uscat și urcioare cu vin.

— Te-ai liniștit, Gergu?

— Dezleagă parâmele, căpitane.

Tot drumul, cei doi noi prieteni nu se opriră din băut. Gergu lăudă meritele lui Medes, căpitanul, pe cele ale Libanezului. Corăbierul vorbi cu mândrie despre negoțul cu lemn prețios făcut pe ascuns, apoi îi destăinui lui Gergu că visa să aibă o turmă de vite și să mănânce carne în fiecare zi.

— De pe corabia ta lipsesc femeile, se plânse Gergu.

— Am vrut să iau una cu noi, dar Libanezul mi-a interzis.

— Nu-i plac femeile?

— Lui da, dar marele stăpân se pare că nu e dintre cei petrecăreți.

— Îl cunoști?

— Nu l-am văzut niciodată.

Corabia se opri chiar înainte de Abydos. Ascunsă într-un stufăriș adânc și înalt, în apropierea malului, nimeni n-ar fi putut s-o observe. Dacă aveau să apară gărzile Nilului, căpitanul va ticlui o minciună, cum că fusese atacat de niște hoți și acum trebuia să-și repare corabia. După spusele Libanezului, însuși marele stăpân alesese locul acesta.

— Te las, zise Gergu. Mă duc să-l caut pe stăpânul meu.

După plecarea lui, căpitanul se întinse pe punte și adormi.

☥

Preotul permanent Bega era nedumerit.

— Medes, de ce ții neapărat să te însoțesc la această întâlnire?

— Ca să ne pecetluim o dată pentru totdeauna înțelegerea.

Gergu și Medes, care se dădea drept ajutorul acestuia, trecuseră de pază fără nicio greutate, apoi ceruseră să stea de vorbă, ca de obicei, cu Bega pentru a afla dacă preoților nu le lipsește nimic. Și cum lucrurile acestea se petrecuseră întocmai și înainte, soldații care vegheau asupra Abydosului nu le dădură nicio atenție.

— Cine e acest „mare stăpân”? întrebă Bega.

— Unul care ne va ajuta să ne îmbogățim și mai mult, fără să atragă bănuieli asupra lui. Prezența voastră va fi dovada că noi doi

ne descurcăm de minune împreună. Și nu vă ascund dorința mea cea mai tainică: să-l răsturnăm pe Sesostris de la putere cât mai iute.

— Și dacă nu e decât un tâlhar de rând?

— Libanezul nu se încurcă în furtișaguri mărunte, iar stăpânul său n-are cum să fie mai prejos. Puteți ieși cu ușurință din Abydos?

— Preoții permanenți nu sunt întemnițați aici, îi reaminti Bega. Dar dacă ni se întinde o capcană?

— Gergu a cercetat corabia unde va avea loc întâlnirea, iar oamenii lui stau la pândă prin preajmă. În caz de primejdie, vor sări să ne apere. Credeți-mă, Bega, am pus totul la cale cu multă băgare de seamă. Sunt convins că împreună vom ajunge departe.

☥

Gergu se apropie cu barca de corabie.

Totul părea liniștit.

— Căpitane! Eu sunt, Gergu.

Încordându-și auzul, Gergu desluși niște sforăieli, apoi, urcând la bord, îi găsi pe căpitan și echipajul său beți morți. Atent, mai scotoci o dată corabia fără să descopere nimic îngrijorător.

Apoi, coborând iar în barcă, Gergu vâsli până la corabia lui Medes, legată la mal puțin mai departe.

— Puteți veni.

— Oamenii tăi sunt bine așezați, Gergu?

— Paza e asigurată.

Medes îl trezi pe căpitan cu o lovitură de picior în coaste. Corăbierul mormăi nemulțumit și deschise ochii.

— Știi când trebuie să sosească stăpânul tău?

— Nu, nu… Eu, unul, pot să-l aștept oricât.

— Fă curat în cabină până atunci!

Căpitanul îi zgâlțâi pe membrii echipajului și răstindu-se la ei arțăgos, îi puse la muncă.

Deodată, strecurându-se prin stuf, apăru un bărbat având capul acoperit de o glugă.

— Haideți, Bega! îl încurajă Medes. N-aveți a vă teme de nimic.

Mai degrabă stângaci, cu pași șovăielnici, preotul permanent începu să se cațăre pe scară. Pricepând că Bega ar fi putut cădea în

orice clipă, Medes se repezi să-l sprijine. Fără îndoială, sprinteneala nu era punctul cel mai tare al preotului.

Cu răsuflarea tăiată, Bega se așeză pe un scăunel cu trei picioare.

— Toată lumea e aici? întrebă el.

— Nu lipsește decât gazda noastră.

Și se puseră pe așteptat. Bega își ținea fața plecată, Gergu bea pe ascuns, iar Medes se plimba cu pași mari de colo-colo pe punte.

În cele din urmă, istovit și pierzându-și răbdarea, prinse a zbiera la căpitan, care, încă amețit, se sprijinea de marginea corăbiei.

— Nu suport să-și bată cineva joc de mine! Am să plec chiar acum, iar tu ai să-mi plătești scump pentru jignirea asta!

O voce blândă și amenințătoare totodată îl țintui pe Medes locului.

— Pentru ce atâta furie fără rost? Iată-mă!

Bărbatul stătea în picioare la proră, deși nimeni nu-l văzuse venind.

Înalt, bărbos, cu un turban pe cap, cu fața trasă, acoperit de o mantie din lână ce-i cobora până la călcâie, avea ochii roșii, adânc înfundați în orbite.

Gergu scăpă cupa din mână, Bega înțepeni, iar Medes râmase cu gura căscată.

— Cine… cine sunteți?

— Eu sunt Prevestitorul. Iar voi trei veți deveni ucenicii mei credincioși.

„Un nebun, un nebun!” își zise Medes și-i făcu semn lui Gergu să-și cheme oamenii.

— Zadarnic, grăi Prevestitorul. Eu sunt stăpân acum peste corabia ta. Neisprăviții tocmiți de Gergu n-au putut ține piept oamenilor mei.

Răsărind dintre trestii, Gură-Pocită și Shab Strâmbu’ azvârliră pe punte câteva căpățâni și mâini tăiate.

— Lăsați-mă să plec, îl imploră Bega cu voce tremurătoare.

— Nimeni nu va părăsi corabia înainte să-mi primească poruncile și să-mi jure supunere, arătă Prevestitorul cu blândețe.

Gergu încercă totuși să se arunce în apă, dar gheare de șoim i se înfipseră în umăr. Urlând de durere, fu nevoit să îngenuncheze.

— Dacă o iei de la capăt, o să-ți smulg ficatul, îi spuse Prevestitorul. Ai să mori prostește, în loc să faci avere!

— Sunteți… sunteți într-adevăr stăpânul Libanezului? întrebă Medes, fermecat.

— A învățat pe pielea lui să nu mă trădeze și să-mi dea ascultare. Să vă servească drept pildă căci, împreună, vom duce la bun sfârșit planuri mărețe. Ideile voastre sunt bune, dar v-ați izbit de niște vrăjmași de temut și până acum ați cules roade înșelătoare. Marele Trezorier Senankh, Purtătorul sigiliului regal Sehotep, generalul Nesmontu și căpetenia gărzilor Sobek Păzitorul au scăpat neatinși din capcanele pe care le-ați pus la cale. Și nu mai vorbesc de faraon. Trimițând împotriva lui un nepriceput, l-ați făcut să dea greș pe ucigașul care, altminteri, și-ar fi îndeplinit sarcina. Iar acum, Sobek e nevinovat și Sesostris păzit mai strașnic ca niciodată.

— Vreți… vreți să-l omorâți pe rege? întrebă Medes, ceva mai potolit.

— Numai dacă ne unim forțele o să izbândim. Iar eu voi fi cel care va lua hotărârile. Tu de colo, scoate-ți gluga și spune-mi cum te cheamă!

Preotul nu avu curajul să se împotrivească.

— Numele meu e Bega și sunt preot permanent la Abydos.

— Frumoasă pradă, Medes, fu de părere Prevestitorul.

— Trebuie să pătrundem taina misterelor lui Osiris, grăi cu însuflețire Secretarul Casei Regelui, căci Abydos e izvorul puterii faraonului.

— Îți închipui că mă-nveți tu pe mine? i-o întoarse Prevestitorul cu dispreț. Bega, vorbește-mi despre Arborele vieții!

Preotul îl privi peste măsură de uimit.

— Aveți… aveți cunoștință despre lucrul acesta?

— Răspunde-mi!

— Salcâmul lui Osiris e atins de o vrajă.

— Nu s-a uscat pe de-a-ntregul?

— Nu, a prins puțină putere. O primă ramură a înverzit în timpul construirii templului și a mormântului lui Sesostris, căci acestea dau naștere lui *Ka* pe care preoții se străduiesc să-l păstreze înăuntrul

copacului, îngrijindu-l în fiecare zi. O a doua ramură a prins viață când s-a săvârșit unirea Egiptului.

— Ce altceva mai vrea Sesostris să facă pentru a tămădui arborele?

— Să înalțe o piramidă.

— Unde anume?

— La Dachur, răspunse Medes.

— Cine ține în păstrare paleta de aur? întrebă Prevestitorul.

Bega încremeni.

— Știți totul despre comorile noastre rituale?

— Răspunde-mi!

— Faraonul însuși. Mai-marele nostru, Pleșuvul, nu face un pas fără încuviințarea regelui.

— Dar tu, Bega, ce-ți dorești?

— Să scap de tiranul acesta și să dobândesc locul ce mi se cuvine! Experiența și vechimea mea mă îndreptățesc să domnesc peste Abydos!

— De ce te-ai aliat cu Medes?

Văzându-l pe Bega încurcat, Secretarul Casei Regelui începu să vorbească, fără să ascundă nimic din planurile negustorești puse la punct împreună cu preotul.

— V-ați gândit bine, recunoscu Prevestitorul. Mergeți mai departe pe drumul acesta. Ne potrivim în multe privințe, dar vouă vă lipsește măreția. Eu, Prevestitorul, sunt singurul care dețin adevărul. Voi întocmi o lege din care niciun cuvânt nu va putea fi schimbat, căci Zeul e cel care mi-o va dicta. Și ei i se va supune omenirea întreagă, iar cei care se vor împotrivi vor fi nimiciți. Dar, mai întâi, trebuie să înlăturăm principala piedică, faraonul, și să punem mâna pe Egipt. Când vom fi stăpânii acestei țări, centrul lumii, cucerirea celorlalte are să se dovedească o joacă de copii.

Medes nu prevăzuse să meargă așa departe, dar la urma urmei, de ce nu? Iar Gergu nu putea face altfel decât Medes. Cât despre Bega, acesta era într-atât de înspăimântat, încât supunerea oarbă îi apărea drept singurul mijloc de a scăpa cu viață.

— Vom semăna groaza printre necredincioși, glăsui Prevestitorul, îi vom ucide pe cei care-l ocărăsc pe Zeu, vom șterge hotarele, le

vom obliga pe femei să rămână în casele lor și să-și slujească soții, vom înhăța aurul zeilor și-l vom împiedica pe Osiris să renască.

35.

Tonul Prevestitorului le dădu fiori celor care-i sorbeau cuvintele. Dintre faldurile mantiei sale de lână, acesta scoase apoi trei bucăți de cuarțit roșu.

— Lumina n-a stricat aceste pietre ale lui Seth, îi lămuri Prevestitorul, așa că ele încă mai păstrează înăuntru focul distrugător care ne va ajuta să-i înfrângem pe vrăjmașii noștri. Toți trei, întindeți mâna stângă!

Prevestitorul așeză câte o piatră în palmele lui Medes, Bega și Gergu.

— Acum strângeți cu putere!

Cei trei bărbați începură să urle în același timp. Cuarțitul le ardea pielea, dar era cu neputință să-și descleșteze degetele.

Prevestitorul își îndreptă brațele spre ei și durerea dispăru.

— De-acum purtați în carnea voastră semnul lui Seth. Sunteți aliații lui și-mi veți da ascultare fără să crâcniți. Altfel, trupurile voastre se vor înfierbânta și veți muri în chinuri groaznice.

Cuarțitul se fărâmițase. Ca și complicii săi, Medes văzu în căușul palmei sale un chip micuț al zeului, cu botul său de girafă și cele două mari urechi ciulite.

Bega simțea că se înăbușă. El, slujitorul lui Osiris, devenise ucenicul lui Seth, ucigașul său!

— Nimic nu ne mai poate despărți, adăugă Prevestitorul. Înțelegerea noastră este pecetluită.

— Cu ce trupe îl vom ataca pe faraon? întreba Medes.

— N-a fost strânsă de curând o mare armată?

— Ba da, dar în fruntea ei se află generalul Nesmontu.

— Un război pe față ar fi spre paguba noastră, recunoscu Prevestitorul, căci eu nu pot trimite împotriva soldaților faraonului decât o turmă de cananeieni lăudăroși, văicăreți și fricoși. Nu ne rămâne decât o singură cale: lupta din umbră.

— Dar cu ce arme?

— Oamenii mei din Kahun făuresc arme pentru gărzile egiptene, dar fură o parte din ele pentru folosul nostru. Vom pune la cale atacuri sângeroase care-l vor face pe faraon să se clatine și vor răspândi spaima în tot Egiptul.

— Dar orășenii și sătenii nevinovați nu ne vor urî?

— Nu există nevinovați. Cine nu trece de partea noastră, ne e dușman. Cei care se supun faraonului și respectă legea lui Maat sunt socotiți vinovați și îi vom călca în picioare. Dar să nu mai pierdem vremea degeaba! Vreau să aflu totul despre Abydos, despre Sesostris și apropiații săi, despre armata și gărzile sale. Și acum, să ne împrăștiem!

Bega își trase gluga peste cap și plecă primul. Împleticindu-se, coborî scara și se afundă printre trestii.

— Sesostris a luat, de curând, o hotărâre neobișnuită, rosti neliniștit Prevestitorul, cu privirea rătăcind în zare.

— Întocmai, răspunse Medes, și-a ales un fiu adoptiv.

— Cum îl cheamă?

— Iker.

— Nu e tânărul din Medamud pe care tu îl sortiseși zeului mării?

Pe Medes parcă îl lovi trăsnetul.

— Ba da, dar… Cum de știți?

— Cine ți-a dat numele lui?

— Un om din sat.

— A făcut-o la porunca mea. Am simțit în acest băiat o putere fără seamăn de a rezista forțelor răului. Sacrificându-l am fi putut-o întrebuința în folosul nostru. Dar scăpând din naufragiu, băiatul și-a întărit această putere.

Gură-Pocită nu se mai putu abține.

— Acest Iker nu e iscoada despre care credeam c-a murit în flăcări la muntele de turcoaze?

— A supraviețuit focului și și-a continuat drumul, fără să aibă știință de puterea ce-l călăuzea. Acum primește învățătură de la Sesostris și trăiește în preajma faraonului.

— Fiți pe pace, zise Medes, a părăsit Memphisul fără să stârnească vâlvă, de parcă însuși regele l-ar fi gonit.

— Și încotro se îndreaptă?

— Spre miazăzi. Se va reîntoarce în satul său unde o să se grozăvească o vreme cu isprăvile lui, apoi nimeni n-o să-l mai bage în seamă. Iar în capitală nici n-o să mai auzim vorbindu-se de el.

La rândul lor, Medes și Gergu coborâră grăbiți de pe corabie.

Prevestitorul se întoarse spre căpitan.

— Pleacă degrabă la Fayyum! Cască bine ochii și ciulește urechile și, dacă dai de Iker, ucide-l!

☥

Niciuna dintre hărțile ce-i fuseseră puse la dispoziție lui Iker nu pomenea despre salcâmul lui Neith, dar din arhive aflase că acest copac creștea pe insula lui Sobek, în Fayyum. Așa că nu-i mai rămânea decât să pună întrebări locuitorilor provinciei și poate că va izbuti, până la urmă, să-l găsească.

Încă de la plecarea din Memphis, Sekari veghea asupra lui Iker. Prefăcându-se că nu se cunosc, cei doi călători nu schimbau un cuvânt. Dar în caz de primejdie, Sekari ar fi sărit degrabă în ajutorul tovarășului său.

Deodată i se păru că doi țărani nutreau gânduri necurate, mai ales atunci când se apropiară într-un mod curios de Iker. Dar ei nu voiau decât să stea de vorbă și nimic altceva nu-i mai tulbură lui Sekari liniștea până la sosirea corăbiei în portul orașului Copilului Regal. Aici se înălța un templu în cinstea zeului berbec Heryshef, „Cel de pe lac”, răspunzător cu revărsarea apelor în Fayyum și cu buna irigație a ținutului, cu ajutorul marelui canal ce șerpuia prin vegetația abundentă.

Peste tot se vedeau desfășurându-se lucrări: secarea unor mlaștini, ridicarea templelor, construirea de diguri și stăvilare. O bună parte din această regiune părea o pădure uriașă unde-și aveau sălaș nenumărate viețuitoare.

Mulțumit de călătorie, Vânt-de-Miazănoapte pășea vioi. După ce se zbătuse zbierând și tăvălindu-se pe jos ca Iker să nu-i scurteze copitele, la fel de tari precum lemnul de abanos, mergea acum mândru, stârnind admirația cunoscătorilor.

— Doar știi bine că trebuie să-ți îngrijesc copitele, netezindu-le cu pila de trei ori pe an, îi reaminti Iker.

Dar măgarul se făcu a nu auzi și-și urmă netulburat calea până la postul de pază al orașului Copilului Regal.

— Ce mărfuri ai? îl întrebă un slujbaș.

Iker îi arătă uneltele sale de scrib.

— E bine, poți trece.

— Caut un loc sacru străvechi unde crește un salcâm închinat zeiței Neith. Cine poate să mă îndrume într-acolo?

— Cel mai bun cunoscător al regiunii e supraveghetorul digurilor.

Și zicând acestea, slujbașul îi arătă unde era situată casa supraveghetorului. Ca și cum ar fi priceput mai bine decât Fiul regal, Vânt-de-Miazănoapte porni hotărât înainte, fără să greșească drumul.

Supraveghetorul se răcorea în grădina sa, la umbra unei terase. Iker îi dădu binețe, se prezentă și-i spuse ce căuta.

— Salcâmul lui Neith… Da, am auzit vorbindu-se de el. Crește într-un colț uitat de lume pe unde trec arareori păstorii și fiarele sălbatice. Îndreaptă-te spre apus, lăsând în dreapta ta obeliscul lui Sesostris întâi. În vârful lui, un disc solar simbolizează nașterea luminii din apele începuturilor. Dar de ce te interesează atât copacul acesta?

— Întocmesc o hartă a provinciei.

Seara, într-o tavernă, supraveghetorul povesti întâmplarea prietenilor săi. Descrierea lui Iker și a măgarului său ajunse la urechea căpitanului trimis de Prevestitor, care nu avea să lase să-i scape prada din mâini.

☥

Bogăția naturii avea și părțile ei rele. Fără o pomadă împotriva țânțarilor, de care profită și Vânt-de-Miazănoapte, cei doi căutători ar fi făcut cale întoarsă. După spusele bătrânului întâlnit într-un cătun, arborele zeiței nu se afla foarte departe, dar trebuiau să fie cu mare băgare de seamă când mergeau de-a lungul lacului cu crocodili, unde își duceau traiul adevărați monștri, dintre care unul, în vârstă de 80 de ani, obișnuia, până la asfințit, să se tolănească la soare.

Iker se întrebă dacă Sekari continua să-l urmeze de la depărtare prin acest adevărat labirint.

După ce îndepărtă ramurile încurcate de tamarini, scribul descoperi o întindere de apă ascunsă în inima vegetației și al cărei capăt se pierdea într-o pădure de sălcii. Pe mal, un păstor frigea un biban.

Iker se apropie.

— Mai e mult până la insula lui Sobek?

— Poate că nu.

— Sunt scribul Iker și caut salcâmul lui Neith.

Cu părul neîngrijit și fața prost rasă, căpitanul părea unul dintre acei oameni singuratici și posaci, care nu apreciau tovărășia semenilor, dar le cunoșteau în chip desăvârșit teritoriul.

— Salcâmul lui Neith. Ce-ți pasă ție de el?

— Vreau să-l însemn pe harta mea.

— Hărțile n-au niciun rost. Mai bine te iei după ce-ți spune nasul.

— Te învoiești totuși să mă ajuți?

— Să isprăvesc de mâncat mai întâi. Ți-e foame?

Cei doi meseni mestecară în tăcere și, când din biban nu mai râmaseră decât oasele, falsul păstor se ridică.

— Insula lui Sobek se găsește la capătul lacului, zise el. Să mergem până acolo cu barca mea.

Apoi dădu la o parte stuful, dezlegă funia și-i întinse mâna lui Iker.

— Ține-te de brațul meu! îl sfătui. Cu toate lighioanele astea care mișuna pe aici, nu cred că ți-ai dori să cazi.

Lui Iker îi venea greu să se încreadă în călăuza sa.

Și chiar în clipa când Iker păși în barcă, legănându-se nesigur, căpitanul îl îmbrânci cu toată puterea.

Prăbușindu-se în lac, Fiul regal stârni o jerbă de stropi. Până să se dezmeticească și să înoate spre mal, bătrânul crocodil, stăpânul locului, îl înhăță și se scufundă cu el în adâncuri.

— Misiune îndeplinită! zise căpitanul izbucnind în hohote de râs.

Dar ucigașul nu avu vreme să se bucure prea mult de isprava sa, căci țâșnind dintr-un desiș, Sekari îl lovi cu capul în șale aruncându-l la rândul lui în apă.

— Ajutor, se porni căpitanul să urle, nu știu să înot!

Chiar dacă Sekari ar fi vrut să-l salveze, tot n-ar fi avut când. Doi crocodili se și năpustiseră spre prada care se zbătea cu disperare. Primul îi cuprinse gâtul cu fălcile sale înzestrate cu 70 de dinți ascuțiți, cel de-al doilea – piciorul stâng. Apoi cu furie îl rupseră în bucăți pe trimisul Prevestitorului.

Sekari se mânie pe el însuși.

— L-am luat drept un păstor adevărat! Nu aveam încredere în el, dar nu-mi închipuiam că are să-l atace pe Iker înainte să ajungă la salcâm.

Vânt-de-Miazănoapte privea țintă apa înroșită de sângele căpitanului.

— Nu pot să-l părăsesc pe Iker! Am să sar în apă!

Vânt-de-Miazănoapte se repezi în fața lui Sekari și-și ridică urechea stângă.

— Cum adică, nu? Poate e doar rănit, poate…

În ochii cei mari ai măgarului, Sekari citi o hotărâre neclintită, dar nu și deznădejde.

Descurajat, tânărul se așeză pe mal.

— Ai dreptate, m-ar înfuleca și pe mine.

Numeroși crocodili se băteau între ei, fiecare încercând să ia parte la ospăț.

Sekari se porni pe plâns.

— N-am știut să-mi apar cel mai bun prieten! Din pricina mea a murit!

Vânt-de-Miazănoapte își ridică urechea stângă Sekari îl mângâie.

— Bunătatea ta îmi încălzește inima, dar simt că mă urăsc. Haide să plecăm de aici!

Din nou, măgarul se împotrivi.

— S-a terminat, Vânt-de-Miazănoapte. Totul s-a terminat.

Dar urechea stângă a măgarului dezminți aceste vorbe.

— Vrei să mai așteptăm?

Fu rândul urechii drepte să se înalțe drept în sus.

— Să așteptăm… să așteptăm… Dar ce?

Însă Vânt-de-Miazănoapte se întinse liniștit pe jos, fără să scape lacul din ochi.

36.

Din pricina iuțelii răpitorului, Iker nici nu avu timp să se înfricoșeze la ideea morții apropiate. În clipa când uriașul crocodil alunecase sub trupul său, scribul se agăță de monstrul ce înota spre fundul lacului.

După ce trecură de o zonă tulbure și cenușie, Iker descoperi sub ape o pădure luminată de un soare blând. Îi veniră atunci de la sine în minte cuvintele magice ale unui imn menit să îmblânzească furia zeului crocodil: „Tu care te ridici din apa începuturilor și dăruiești lumina născută din valuri, fă-o să renască pe pământ, fii taurul puternic, stăpân al bucatelor, caută-l pe tatăl tău Osiris și apără-mă de primejdie”.

Uluit de splendoarea plantelor de toate culorile care se unduiau cu grație, Iker nici nu se mai gândea să respire. Dar bătrânul crocodil urcă la suprafață și-și depuse povara pe o movilă de pământ, încălzită de razele soarelui.

Neînțelegând cum de supraviețuise, Iker simțea totuși că acum era înzestrat cu o nouă armă, forța marelui pește[3].

În fața lui văzu o mumie neobișnuită: capul trupului osirian ieșea din corpul unui crocodil de bronz, cu dinți de aur, acoperit cu o mantie din aramă și aur. Stăpânul apelor se înfățișa ca o barcă trainică, oferită celui mort pentru a călători în întinderile lumii de dincolo. În câteva clipe, uitând de el însuși, Iker trăise renașterea luminii izvorâtă din adâncul lacului.

În vârful movilei se înălța un salcâm care, din nefericire, tocmai fusese ars. Ramurile și frunzele nu mai erau decât cenușă, ce încă fumega. Pe trunchiul înnegrit, numele zeiței Neith fusese mânjit cu cerneală roșie.

☥

— Mai spune-mi încă o dată, îi ceru Sekari.

— Ar fi a zecea oară, se împotrivi Iker.

— Din pricina ta, am crezut că am săvârșit o greșeală cu neputință de îndreptat! Pe deasupra, povestea ta pare atât de

nebunească, încât vreau să țin minte fiecare amănunt și să mă asigur că nu născocești altele noi când o iei de la capăt.

— Și așa am făcut?

— Până acum nu, dar oare ești vreodată îndeajuns de prevăzător?

— Duhul cel rău care se ascunde în întuneric a distrus salcâmul lui Neith. Ai putea să juri că e cu un pas înaintea noastră.

— Încă un motiv să mergem degrabă la Kahun, s-o arestăm pe Bina și pe oamenii ei.

— Mai întâi, trebuie să ne încredințăm de cinstea primarului.

— Tu intră liniștit în oraș! îl povățui Sekari. Dacă te aruncă în temniță, am să te scot de acolo cu soldații. Și să speram că orașul nu e deja în mâinile asiaticilor!

☥

Bina se simțea pregătită. Peste trei zile, asiaticii din Kahun aveau să scoată armele din ascunzătoare și să atace posturile de pază în timpul nopții. Împreună cu complicele său Ibcha, la fel de nerăbdător ca și ea, tânăra femeie îi va ucide pe scribi, apoi va băga groaza în locuitori, făcându-i să priceapă că noilor stăpâni nu le păsa de vechile tradiții.

După căderea Kahunului, Bina va cuceri toate locurile populate din Fayyum. Niciun sat nu-i va rezista. Alte caravane de asiatici vor sosi drept întăriri și armatei lui Sesostris, blocate în Canaan, îi va trebui mult timp până să se urnească din loc. Iar pe drum avea să fie hărțuită neîncetat.

Acestea erau poruncile Prevestitorului pe care frumoasa cea brună le respecta întocmai.

Viitoarea biruință o datora farmecelor sale. La fiecare trei luni, primarul reînnoia în întregime paza Kahunului. Însă Bina îi sucise mințile slujbașului însărcinat cu viitoarea schimbare a gărzilor. Prin mângâieri și cuvinte înflăcărate, ea îl convinsese să se alăture cauzei sale, amăgindu-l că-i va încredința o demnitate însemnată dacă va învinge. Mulțumită acestui naiv, pe care socotea să-l omoare primul, Bina cunoștea numărul precis al soldaților și așezarea lor. Și, în câteva minute, asiaticii aveau să-i zdrobească până la ultimul.

☥

— Numele și meseria, îi ceru ofițerul care supraveghea intrarea principală în Kahun.

— Iker, scrib și preot temporar al templului lui Anubis.

— Ce duci cu tine?

— Uneltele mele de scris.

Ofițerul răscoli sacii pe care-i căra Vânt-de-Miazănoapte.

— Poți să treci. Eu, unul, am terminat cu munca asta supărătoare. Poimâine, o să fiu, în sfârșit, înlocuit și mă întorc în Deltă.

— În oraș e liniște? îl întrebă Iker.

— Desăvârșită.

Pășind în urma lui Vânt-de-Miazănoapte care cunoștea bine Kahunul, Iker se îndreptă spre uriașa casă cu grădină a primarului, unde forfoteau numeroși scribi și meșteri de tot soiul.

Unul dintre slujbași îl recunoscu.

— Iker… Unde ai fost până acum?

— Primarul e în odaia sa de lucru?

— N-o părăsește niciodată! Alerg să-i dau de știre c-ai venit.

Tânărul îi găsi lui Vânt-de-Miazănoapte un loc la umbră în curtea acoperită și îi dădu de mâncare. Apoi fu condus de un scrib până în fața primarului.

— Iker! Spune-mi că nu ești tu… Nu poți fi tu cel numit „Fiu regal”, așa cum scrie în decretul pe care tocmai l-am primit!

— Mă tem totuși că e adevărat.

— Când ai dispărut, am vrut întâi să fac cercetări, dar m-am lăsat păgubaș. Meritai însă o pedeapsă aspră! Dar am simțit că se punea la cale ceva ciudat, căci erai, într-adevăr, foarte diferit de ceilalți scribi. Acum te-ai întors din porunca faraonului, sunt convins.

— Vreau să știu cărui stăpân vă supuneți?

Primarul își încleștă degetele pe brațele jilțului.

— Ce înseamnă această întrebare?

— Cineva a încercat să-l ucidă pe rege. Chiar aici, la Kahun, se ascund luptători din umbră, care nu vor întârzia să treacă la fapte.

— Îți… îți bați joc de mine?

— Îi cunosc pe câțiva dintre cei care uneltesc. Mulți dintre ei sunt asiatici care lucrează ca topitori.

Primarului nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Doar nu vorbești despre Kahun, orașul meu!

— Ba da, din păcate! Sau sunteți părtaș la fărădelegile lor, sau mă ajutați să-i stârpesc.

— Eu, alături de tâlharii ăștia? Ți-ai pierdut mințile! Câți soldați vrei?

— Trebuie să-i arestăm pe toți odată, fără ca ei să bănuiască nimic. Altminteri, vom ajunge la o înfruntare sângeroasă.

— Atunci, ce propune Fiul regal Iker?

— Să punem totul la cale cu multă grijă, adunându-i laolaltă pe toți ofițerii și arătându-le care sunt țintele precise. După ce scăpăm de asiatici, îmi veți întocmi o listă cu toate șantierele de corăbii din Fayyum, adăugându-le și pe cele care au fost închise și fără a-l uita pe cel unde a lucrat tâmplarul Rindea.

— E o muncă anevoioasă, dar vei avea această listă.

— Până atunci, pot să stau în vechea mea casă?

Primarul păru groaznic de stânjenit.

— Peste putință.

— Ați dat-o altcuiva?

— Nu, deloc... În sfârșit, o să vezi cu ochii tai.

☥

Fierarul care lucra într-unul dintre atelierele de lângă casa primarului se plânse de o durere cumplită de spate și, lăsând cuptorul în grija ucenicului său, plecă să caute un doctor.

De fapt, el tocmai îl recunoscuse pe Iker și socotise că trebuie să-l vestească degrabă pe mai-marele său, Ibcha, cel care muncea în cel mai vestit atelier de arme din Kahun.

La rândul său, Ibcha trimise după Bina care lăsă baltă curățenia bogatei locuințe a Păstrătorului arhivelor, unde intrase în slujbă de curând.

Strângându-se laolaltă, cei trei se închiseră într-o magazie ca sa poată sta de vorbă în taină.

— Iker s-a întors, zise fierarul.

— Ești sigur? îl întrebă Bina.

— Recunosc întotdeauna chipurile, fără să mă înșel.

— Dar asta e o mare nenorocire, se vaită Ibcha.

Bina nu îl contrazise. Știa că omul trimis de Gură-Pocită să-l omoare pe rege dăduse greș și că Iker devenise pupil unic al palatului, altfel spus, un slujitor devotat al faraonului.

Totuși, după ultimele vești care ajunseseră până la ea, Iker pierduse bunăvoința regelui și fusese nevoit să părăsească Memphisul apucând-o spre miazăzi, fără să aibă șanse prea mari să răzbească până acolo, căci iscoadele Libanezului aveau poruncă să-l ucidă.

— Iker se bucură încă de încrederea faraonului, fu de părere Bina, și a fost trimis aici ca să ne zdrobească. Nu avem decât o singură scăpare: să fugim luând cu noi cât mai multe arme și sacrificându-i pe cei mai slabi dintre noi într-o încăierare care să ne lase nouă, celorlalți, cale liberă.

Ibcha se împotrivi.

— Mai avem câteva ore până să punem stăpânire pe Kahun.

— Fiul regal s-a dus la primar ca să pună la cale împreună arestarea noastră. Ne vrea vii. Ai uitat că Iker știe unde se găsește atelierul în care muncesc topitorii asiatici? Nu mai avem nicio clipă de pierdut. Dacă amânăm fuga, s-a isprăvit cu noi.

Abătut, Ibcha îi dădu dreptate fetei.

— Și cum plănuiești să abatem atenția gărzilor?

— Atacând casa primarului.

☥

Iker încremenise.

Din frumoasa lui casă cu mobila ei minunată nu mai rămăseseră decât niște dărâmături, purtând urmele unui incendiu puternic.

— N-am putut salva nimic, îl lămuri Pletosul, scribul lingușitor și leneș, mereu prezent când era vorba de o nenorocire. Focul s-a aprins în plină noapte și n-a fost chiar o întâmplare.

— De ce ești așa convins?

— Pentru că flăcările au izbucnit în zece locuri deodată. De aceea încercările noastre de a le stinge s-au dovedit zadarnice. O bătrână a văzut mai mulți bărbați îndepărtându-se de casă în fugă. Tu știi, Iker, că eu țin la tine. Dar alții sunt plini de invidie și gânduri dușmănoase.

— Bănuiți pe cineva?

— Pe cineva anume, nu… E adevărat că ai devenit fiul adoptiv al faraonului?

— E adevărat.

— Atunci nu mă ajuți să capăt și eu o slujbă mai bună?

— Hotărârea aceasta îi revine primarului.

— El nu prea mă apreciază. Dacă îți fac rost de o informație prețioasă, mă sprijini pe lângă el?

— Adu-mi-o mai întâi.

— Unde ai de gând să înnoptezi?

— La templul lui Anubis.

Măgarul porni iute spre sanctuar ai cărui preoți îl întâmpinară în mod diferit pe Iker. Unii erau bucuroși să-l întâlnească, dar alții îl învinuiau că-și părăsise îndatoririle de preot temporar, fără să prevină pe nimeni.

Tânărul le ceru iertare preoților, care îi mulțumiră Fiului regal pentru că onora cu prezența sa aceste locuri. Apoi îi oferiră cea mai bună odaie, dar scribul vru să revadă mai întâi biblioteca unde citise și aranjase cu grijă atâtea scrieri prețioase din vremea marilor piramide.

Însă nu gustă prea mult timp din liniștea și pacea care domneau în bibliotecă, pentru că Pletosul ceru să-l vadă.

— Am obținut informația aceea. O să-i vorbești primarului despre mine?

— Am să-i vorbesc.

— Bine. Atunci ia aminte: unul dintre cei care au pus focul este fierarul asiatic aflat în slujba primăriei. Când te-a zărit azi-dimineață, și-a părăsit degrabă atelierul din pricina unor dureri de spate, care l-au apucat dintr-odată. Dar după spusele ucenicului său n-a fost decât o minciună, căci alerga precum un iepure.

Așadar, Iker fusese observat de unul dintre oamenii Binei. Iar femeia fie va porni fără întârziere lupta, fie se va grăbi să părăsească orașul alături de complicii săi.

— Repede, Pletosule! Să-l prevenim pe comandantul străjilor!

Dar pe când cei doi tineri o luară la goană spre cazarmă, izbucniră strigăte din toate părțile.

— Casa primarului e atacată! urlă un vânzător de urcioare, părăsindu-și marfa în voia sorții.

37.

Soldații alergară spre locuința primarului. Și în timpul învălmășelii ce se stârnise, Bina, Ibcha și oamenii lor plecară din oraș fără să fie văzuți, purtând cu ei coșuri grele pline cu arme.

— Ține-te departe de mulțime! îl sfătui Sekari pe Iker. În îmbulzeala asta, nu ai cum să te ferești de lovituri.

Pe acropola din Kahun, lupta era în toi. Asiaticii aleși de Bina să se sacrifice ca să-i scape pe ceilalți omorâseră mai mulți servitori neînarmați, dar meșterii din ateliere se apărau folosindu-se de uneltele lor. Și când gărzile sosiră la fața locului, unii dintre asiatici își uitară jurământul și se împrăștiară ca niște vrăbii speriate. În schimb, alții continuară să se bată cu îndârjire, dar se văzură copleșiți într-un sfârșit de numărul soldaților.

Începu apoi o lungă și anevoioasă vânătoare de oameni care se sfârși două ore mai târziu. Niciunul dintre asiatici nu fu cruțat.

Nevenindu-i încă să creadă că totul se terminase, primarul îi încuraja pe răniți.

Iker și Sekari încercau să afle câți asiatici scăpaseră cu viață și încotro o apucaseră. Să aleagă adevărul dintre atâtea mărturii, în care se amestecau spaima și exagerările, nu era lucru ușor. Până la urmă, pricepură că o parte dintre fugari o luase spre nordul provinciei, iar restul spre Nil.

— O să-i căutăm mai târziu, hotărî Sekari. Treaba cea mai grabnică acum este să-i dibuim pe complicii lor din oraș. Altfel, ne putem trezi cu un nou atac.

Un singur suspect scăpase neatins: fierarul care îi înștiințase pe asiatici de venirea lui Iker. Deși se străduise să treacă drept victimă, nimeni nu-i dădu ascultare.

Un ofițer îl înșfăcă de păr.

— Lăsați-mă să-l iau la întrebări așa cum știu eu. O să spună tot, bizuiți-vă pe mine!

— Fără cazne, zise Iker.

— Ce mai contează asta în împrejurările de acum?

— Voi sta eu de vorbă cu omul acesta.

Ofițerul îi dădu drumul meșterului. Să-l contrazică pe Fiul regal putea să-i atragă mari necazuri.

— O vedeai adesea pe Bina?

— Ca mulți dintre locuitorii Kahunului.

— Cum plănuia să pună stăpânire pe oraș?

— Nu știu nimic.

— Nu prea-mi vine a crede, observă Iker, căci făceai pe iscoada chiar în casa primarului. Sarcina ta era să-l omori când izbucnea răzmerița, nu?

— Nu făceam altceva decât să muncesc aici.

Sekari se așeză alături de fierar.

— Eu, prietene, nu sunt nici soldat, nici slujbaș. Fiul regal care îți vorbește așa frumos nu are nicio putere asupra mea, căci eu nu primesc porunci de la el. Partea cea mai veselă e că mă pricep tare bine să scot răspunsuri de la cei încăpățânați. Și chiar îți mărturisesc că-mi place. Iar în ceea ce te privește, am să-mi dau toată silința.

Și zicând acestea, Sekari îi arătă o bucată ascuțită de lemn.

— Întotdeauna încep prin a scoate un ochi. Se pare că e nespus de dureros, mai ales dacă nu ai la îndemână o unealtă ascuțită. Dar asta nu e decât pentru a-mi dezmorți degetele. Apoi mă pun pe treabă cu adevărat. Îl rog pe Fiul regal să se îndepărteze puțin ca să nu vadă priveliștea aceasta cumplită…

— Rămâneți aici și împiedicați-l pe nebunul ăsta să mă chinuie! Spun tot, vă jur!

Scribul se întoarse către meșter.

— Te ascult. Și dacă rostești o singură minciună, te las pe mâinile lui.

— Bina voia să se folosească de schimbarea gărzilor. Soldații ar fi fost uciși și ea ar fi cucerit lesne orașul.

— Deci, avea un complice printre ofițeri.

— Întocmai, dar nu-i cunosc numele.

— Își bate joc de noi, fu de părere Sekari.

— Nu! Vă jur că nu!

Socotind după spaima ce-l cuprinsese, omul spunea adevărul. Iker și Sekari se înfățișară înaintea primarului, care gusta, fericit, liniștea

ce se așternuse iarăși peste Kahun.

— Cine se îngrijește mâine de schimbarea gărzilor? îl întrebă Fiul regal.

— Căpitanul Rechi.

— Unde dau de el?

— La cazarma de pe malul canalului.

☥

Cazarma era goală, căci toți soldații se aflau înăuntrul orașului ca să asigure paza. Nu rămăsese decât o santinelă în vârstă de vreo 30 de ani.

— Îl caut pe căpitanul Rechi, zise Iker.

— Cine ești?

— Fiul regal Iker.

— Ah!… Rechi supraveghează canalul de pe corabia sa.

— Atunci înseamnă că i-a zărit cu siguranță pe fugari. Du-mă la el!

— N-am voie să părăsesc cazarma și…

— Nu-ți face griji, îți iau eu apărarea.

— Bine, atunci să mergem.

Cei doi bărbați străbătură iute drumul până la canal. Acolo, ascunsă de vegetație, se afla o corabie destul de mare, care avea și cabină.

— Ești aici, Rechi? întreabă soldatul cu voce tare.

Deranjați, câțiva nagâți negri și albi își luară zborul.

— Ciudat! Nu răspunde! Sper că n-a pățit nimic. Să urcăm să vedem.

La pupă zăceau două căngi folosite pentru vânarea hipopotamilor.

Împingând ușa cabinei, Iker presimți atacul, dar, deși se feri, fu atins la umăr și se prăbuși pe punte.

— Prea îți bagi nasul peste tot! se răsti la el Rechi, apucând o cange.

În ciuda durerii, Iker se rostogoli, păzindu-se de cârligele ascuțite care se înfipseră în lemn, la un deget de capul său.

Rechi se pregătea să lovească din nou, de data aceasta cu cealaltă cange, când o izbitură în șale îl opri. O mână puternică îi răsuci

brațul la spate, forțându-l să dea drumul armei, iar o alta îl strânse de gât până își pierdu cunoștința.

— Fricosul ăsta nici nu știe sa se bată, râse Sekari. Cum te simți, Iker?

— M-am ales c-o vânătaie zdravănă. Dar mai bine să-l trezim pe prietenul nostru.

Sekari îl cufundă pe Rechi cu capul în apă.

— Nu mă omorați! îi imploră el.

— Asta depinde de răspunsurile tale. Știm deja că tu ești trădătorul care s-a lăsat cumpărat de Bina asiatica.

— Suntem asupriți, lupta noastră va continua până vom birui și…

— Prostiile tale nu ne interesează, iar uneltirile voastre au dat greș. Unde sunt complicii tăi?

— Nu-mi este îngăduit să spun, eu…

Sekari îi împinse iar capul sub apă și-l lăsă ceva mai mult timp. Când îl trase afară, Rechi își recăpătă cu greu suflul.

— Îmi pierd răbdarea. Sau vorbești, sau viața ta ticăloasă se sfârșește acum, aici, în canalul ăsta.

Amenințările lui Sekari îl convinseră pe Rechi.

— Asiaticii s-au împărțit în două grupuri. Primul a luat-o pe drumul care duce spre marele lac, al doilea s-a urcat pe o corabie ce se îndrepta spre Memphis.

— Cu cine urmează să se întâlnească acolo? întreabă Iker.

— Nu știu.

— Mai vrei o baie? se răsti la el Sekari.

— Fie-vă milă! V-am spus tot!

— Să-l ducem la Kahun! hotărî Iker.

☥

Istovit, îmbătrânit peste noapte, primarul își venea în fire puțin câte puțin. Odată răzvrătiții înlăturați și urmele luptelor șterse, Kahun își dobândise iar vechea sa înfățișare tihnită și plină de eleganță.

— Niciodată nu mi-aș fi închipuit o asemenea grozăvie, îi mărturisi el lui Iker.

— Asiaticii s-au bizuit tocmai pe lipsa noastră de prevedere, recunoscu Fiul regal. Și nu sunt nici pe departe înfrânți.

— Înainte să pleci, îl rugă primarul, n-ai vrea să iei parte la sărbătoarea lui Sokaris? Așa aș avea și eu vreme să adun informațiile pe care mi le-ai cerut.

Iker își aminti că numele acestui zeu misterios apărea în cântul purtătorilor de lectică: „Viața e reînnoită de Sokaris”.

Ca preot temporar al lui Anubis, Iker făcu parte dintre cei care purtară în procesiune barca lui Sokaris. Ea încarna forța care îndruma sufletele celor morți pe drumul reînvierii. La proră se vedea un cap de antilopă, animalul lui Seth, a cărui putere de distrugere era luată în stăpânire, sacrificată, apoi folosită în favoarea armoniei. Alături se găseau un pește-călăuză a zeului luminii prin întunericul adâncurilor și câteva rândunele venite din lumea de dincolo. În mijlocul bărcii, se afla cabina reprezentând movila de pământ a începuturilor unde se arătase viața „pentru prima dată”, reînsuflețindu-se apoi în fiecare zi. Din barcă răsărea un cap de șoim care simboliza puterea regală și victoria luminii cerești asupra întunericului și a dezordinii.

— Sokaris e legat de Osiris? se adresă Iker preotului care conducea ritualul în sanctuarul celui de-al doilea Sesostris.

— Barca aceasta îi îndepărtează pe dușmani. Lui Osiris îi oferă loc de schimbare și hrană. De aceea, la sfârșitul ceremoniei va fi dusă la Abydos.

Abydos… Ținutul sacru nu înceta să-i bântuie gândurile lui Iker. Oare noul său rang nu-i îngăduia, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, să fie primit acolo și s-o întâlnească din nou pe Isis? Sokaris îi va acorda, oare, ajutorul de care avea nevoie?

☥

— Lucrurile s-au lămurit în privința lui Cuțit-Tăios și a lui Ochi-de-Țestoasă, zise primarul. Au lucrat într-adevăr pe câteva corăbii de mărfuri, dar au fost prinși că furau și izgoniți. Când s-au îmbarcat pe *Fulgerul,* gărzile îi căutau ca să-i aresteze. Iar tovarășii lor, printre care și căpitanul, erau probabil de-o teapă cu ei.

— O corabie și un echipaj care există și nu există, în același timp, se descurajă Iker. Dar lista șantierelor de corăbii?

— Am trimis câțiva oameni de încredere să stea de vorbă cu meșterii și cu supraveghetorii șantierelor din Fayyum. N-au găsit

nimic putred. În schimb, nu pot să-ți ofer vreo informație despre șantierul de lângă marele lac care a fost închis anul trecut.

— Unul dintre locurile în care s-au ascuns fugarii!

— Dacă dorești să mergi tu însuți acolo, îți voi da câțiva soldați să te însoțească. Altădată aș fi socotit că nu-i nicio primejdie, dar acum, după toate cele petrecute…

— Trimite un mesager degrabă la Memphis ca să-l înștiințeze pe rege despre nenorocirea ce s-a abătut asupra Kahunului, fără să-i ascundă nimic.

Iker se îndoia că asiaticii au fost prinși înainte să se retragă în vizuina lor. Era însă de datoria lui Sobek Păzitorul să le găsească adăposturile și să-i zdrobească, deși numărul lor rămânea și acum necunoscut. Oare după Kahun nu avea să urmeze Memphisul?

38.

Cu mica sa trupă alcătuită din gărzi ale deșertului și mineri, generalul Sepi pătrunse în Nubia, după ce scotocise prin toate ținuturile deșertice, situate de o parte și de alta a văii Nilului. Datorită hărților trimise din provincii, nu se rătăcise câtuși de puțin.

De la minele de aur, aproape toate părăsite, generalul culesese câteva bucăți de metal prețios, pe care unul dintre oamenii săi, aflat în drum spre Memphis, avea să le înmâneze Marelui Trezorier Senankh.

Regiunea părea liniștită. Totuși, oamenii se codeau să înainteze spre miazăzi.

— De ce anume te temi? îl întrebă Sepi pe ofițer. N-ai bătut ținutul ăsta în lung și-n lat de o sută de ori?

— Ba da, dar n-am încredere în triburile nubiene. Te fac să te simți mereu pândit.

— Nu putem noi să biruim câțiva tâlhari?

— Nubienii sunt războinici puternici, faimoși pentru cruzimea lor. Ne trebuie întăriri.

— Peste putință, căci am bate prea tare la ochi. Am primit poruncă să trecem neobservați.

— Care e dușmanul de care vă feriți?

— O să vedem.

— Monștrii nisipului… Despre ei e vorba?

— Dacă apar, cunosc formule potrivite care îi vor țintui locului.

Sepi nu era un lăudăros și ofițerul își mai veni în fire.

— De ce Elefantina nu l-a avertizat pe faraon de necazurile pricinuite de nubieni? îl întrebă generalul.

— Pe vremea când provincia nu i se supunea, s-au înrădăcinat niște obiceiuri proaste și, ca să se schimbe, e nevoie de timp.

Sepi își puse în gând ca, de îndată ce se va întoarce în valea Nilului, să se îngrijească de problema aceasta cu toată asprimea. Chiar dacă marea provincie din sud se alipise Egiptului, înalții săi demnitari nu se purtau cum se cuvine.

Micul grup apucă pe un drum care mergea de-a lungul Oazei Allaki, spre răsărit. Din nenorocire, harta lui Sepi nu se mai potrivea acum cu priveliștea ce se întindea înaintea lor.

Uluit, ofițerul nu mai recunoștea locurile.

— Vântul împinge dunele, grăi el, iar furtunile schimbă văile. Dar aici se petrece ceva necurat. Îți vine să juri că mâini uriașe au mutat stâncile. Mai bine facem cale întoarsă.

— Dimpotrivă, hotărî Sepi, acesta e un semn și vom ține seama de el. O să înaintăm atât cât ne îngăduie proviziile de apă. Poate vom găsi și un izvor.

La capătul a trei zile de mers, dădură peste câteva construcții din piatră în preajma unei mine.

Un soldat încercă să se strecoare într-o galerie îngustă, cu speranța că va găsi aici vreun filon ce putea fi scos la lumină.

Dar abia pătrunse înăuntru, că tavanul se prăbuși. Tovarășii săi se repeziră degrabă să-l salveze. Dar după strădanii îndelungate, nu traseră afară decât un trup neînsuflețit.

Celelalte intrări ale galeriei păreau mai solide, dar Sepi apucă o piatră grea și-o prăvăli într-un tunel ce cobora în pantă.

Câteva clipe mai târziu, se auzi un bubuit groaznic și tavanul se nărui.

— Mina întreagă e plină de capcane, grai generalul.

— Să ne întoarcem în Egipt, îl sfătui ofițerul.

— Vor să ne forțeze să ne dăm bătuți. Înseamnă că dușmanul nu mă cunoaște bine.

— Dincolo de locurile acestea, nu mai putem găsi nimic!

— Tu rămâi aici cu trupa, iar eu, împreună cu un soldat care se oferă de bunăvoie să mă însoțească, voi porni mai departe. Dacă nimerim peste o altă mină, ne întoarcem să vă căutăm.

☥

Deși era voinic și călit de viața pe care o dusese, soldatului îi părea rău acum că sărise să se alăture generalului. Căldura, nisipul dogoritor, ochii care-i ardeau în orbite, nălucirile, gângăniile, toate acestea nu-l îngrozeau. De-abia mai respira. Vântul se stârnea dintr-odată, îi biciuia pielea, apoi dispărea la fel de iute, lăsând locul unui soare ucigător, care nu i se păruse niciodată atât de fierbinte. Puricii

îl ciupeau neîncetat de pulpe și până acum fusese nevoit să gonească trei vipere cu corn, lovindu-le cu pietre.

— Să nu ne încăpățânăm, generale!

— Încă puțin, soldat.

— Aici e iadul. Doar deșert, scorpioni și șerpi. Nici vorbă de aur.

— Sunt convins că te înșeli.

Soldatul se întrebă de unde-și trăgea Sepi atâta putere și continuă să-l urmeze pas cu pas.

Și, deodată, înaintea lor răsări un bărbat înalt, bărbos, cu un turban pe cap.

Nedumerit, Sepi se apropie de el.

— Cine ești tu?

— Eu sunt Prevestitorul și știam că ai să te încumeți până aici, generale Sepi. O ispravă fără rost, sortită uitării. Trebuie să mori.

Sepi trase sabia și se năpusti asupra Prevestitorului. Crezu că poate să-i înfigă lama în pântece, dar gheare de șoim i se înfipseră în braț, forțându-l să dea drumul armei.

Atingându-l ușor pe soldatul împietrit de spaima, trei monștri apărură parcă de nicăieri. Un leu enorm, o antilopă cu corn în frunte și un grifon se repeziră asupra nefericitului general, îl doborâră și-l sfâșiară cât ai clipi.

Soldatul încercă s-o rupă la fugă, dar o mână puternică îl trânti în nisip.

— Ție îți cruț viața. Să povestești tot ce-ai văzut.

☥

— Băiatul ăsta și-a pierdut mințile, fără îndoială! strigă mânios, ofițerul. Soarele i-a făcut creierul scrum.

— Dar monștrii deșertului chiar există, îl contrazise unul dintre soldați.

— Mai degrabă cred că i-au atacat nubienii, iar pe el l-a cuprins frica și l-a părăsit pe general. Dacă nu s-ar afla în halul ăsta, i s-ar cuveni o pedeapsă grea.

— Tot trupul îi e ars. Își trăiește ultimele clipe. A dovedit un curaj de neînchipuit ajungând până la noi. Amintiți-vă când ați spus că vă temeți de monștri!

— Poate, poate… Oricum, nu putem să lăsăm în deșert trupul generalului Sepi, dacă într-adevăr e mort.

— Doar nu vreți să spuneți că trebuie să-l căutăm?

— Dacă ne întoarcem fără general și fără să dăm lămuriri despre ce s-a petrecut cu el, o să ne alegem cu mari necazuri.

Toți ceilalți recunoscură că ofițerul avea dreptate. Dar la gândul de a înfrunta creaturile acelea fioroase care zdrobeau oasele oamenilor și le sorbeau sângele, picioarele începură să-le tremure.

— Mergem cu toții, hotărî ofițerul și o să ne ajutăm între noi.

Dar nu le ieși nimic în cale și, curând, descoperiră trupul generalului Sepi, sfârtecat de gheare puternice. Doar fața îi scăpase neatinsă.

— Să-i săpăm un mormânt la intrarea în Oaza Allaki, ordonă ofițerul, tulburat, și să-l acoperim cu pietre pentru ca fiarele sălbatice să nu-l mănânce.

☥

De îndată ce primi bucățile de aur trimise de Sepi, Marele Trezorier Senankh alergă la vizirul Khnum-Hotep. Lăsând deoparte orice alte treburi, cei doi demnitari se înfățișară regelui.

— Chemați-i pe Sehotep și pe Djehuty, porunci faraonul. O să-i dau de știre și reginei și vom porni cu toții spre Abydos. În lipsa noastră, Sobek Păzitorul va asigura paza și ordinea în Memphis. Unde se găsește acum generalul Sepi?

— În Nubia, răspunse Senankh. Vom avea în curând și alte vești de la el.

— Să verificăm neîntârziat dacă aurul acesta e tămăduitor.

— Eu n-ar trebui să rămân aici, Luminăția Voastră? întrebă vizirul.

— A sosit timpul să lărgim Cercul de aur din Abydos, îi dezvălui Sesostris. Pe pământul lui Osiris și sub protecția sa, tu și Djehuty veți lua parte la ritualul său. Sarcinile voastre vor spori, dar, unindu-ne forțele, putem ține piept dușmanului.

Potrivit sfaturilor lui Sobek, pe care-l apăsau tot mai mult gândurile negre și a cărui neîncredere creștea pe zi ce trece, călătorii de rang înalt se îmbarcară fiecare pe o altă corabie, supravegheată la rândul ei de câte două vase ale gărzilor fluviului. Totuși, neținând

seama de împotrivirile lui Sobek, faraonul stărui să se afle pe corabia ce plutea în fruntea acestei mici flote.

De cum sosiră la Abydos, niciunul dintre preoții temporari care veneau zilnic să lucreze aici nu mai fu lăsat să pătrundă pe teritoriul sacru.

Însoțit de preoții permanenți și de preotese, Pleșuvul se înclină până la pământ înaintea faraonului. Sacerdotul însărcinat să vegheze asupra marelui corp al lui Osiris le ceru oaspeților să lepede toate podoabele și obiectele din metal pe care le aveau asupra lor.

Cât despre Bega, acesta se întreba care era, oare, pricina prezenței la Abydos a faraonului, a Marii Soții regale, a vizirului și a altor demnitari. Fără îndoială, doar un fapt neobișnuit putea îndreptăți o astfel de vizită.

— Luminăția Voastră, rosti Pleșuvul, barca lui Osiris nu mai străbate universul pentru a aduna energia trebuincioasă reînvierii. Dar Arborele vieții se împotrivește încă răului.

— Am adus aur. Poate se va dovedi folositor.

Bega scrâșni din dinți. Oare să fi izbutit slujitorii credincioși ai faraonului să obțină ceea ce era cu neputință de găsit?

— Să ne apropiem de salcâm! porunci Sesostris.

Pășind unul în urma altuia, tăcuți, cei de față se îndreptară într-acolo.

Sperând că prețiosul metal va salva copacul și va îndepărta vraja, Isis pătrunse prima în câmpul de forțe mărginit de cei patru salcâmi tineri plantați înspre răsărit, apus, miazăzi și miazănoapte în jurul Arborelui vieții. La rădăcina lui, fata vărsă lapte și apă proaspătă. Apoi regele îi atinse trunchiul cu aurul provenit din deșertul Coptos. Dar nu se întâmplă nimic, niciun strop de căldură nu se răspândi în venele salcâmului. Celelalte bucăți trimise de generalul Sepi nu avură nici ele vreun efect.

Și, în timp ce o mâhnire adâncă puse stăpânire pe toți, Bega se înveseli în sinea lui, dar se strădui ca pe chipul său să se citească descumpănirea.

— Luminăția Voastră, vorbi primul Pleșuvul, nu avem nevoie de aurul tămăduitor doar pentru a vindeca arborele, ci și pentru a făuri

obiectele rituale fără de care misterele lui Osiris n-ar putea fi celebrate cum se cuvine.

— Căutările din Nubia de-abia au început. Dacă poate cineva să găsească neasemuitul metal, acela e generalul Sepi. Și acum să inițiem doi supuși noi ai lui Maat în tainele Cercului de aur din Abydos. Khnum-Hotep și Djehuty să se retragă într-o încăpere a templului și să mediteze.

☥

Trecuse multă vreme de când Cercul nu-i mai strânsese pe toți laolaltă, în jurul celor patru mese de ofrandă care întruchipau voința neclintită a membrilor săi de a-și închina viața păstrării spiritualității osiriene. Sesostris se gândea la Sekari, însărcinat să vegheze asupra fiului său adoptiv, la generalul Nesmontu, ocupat să întărească pacea în Syro-Palestina și la generalul Sepi, a cărui misiune se vădea a fi încă și mai anevoioasă decât crezuse.

Lipsa lor era dureroasă, dar regele știa că ei ar fi încuviințat fără rețineri inițierea lui Khnum-Hotep și a lui Djehuty, doi vechi dușmani deveniți azi slujitori devotați faraonului, singurul chezaș al respectării lui Maat pe pământ.

În ciuda primejdiilor care amenințau regatul și a recentei dezamăgiri legate de aurul tămăduitor, cele două ceremonii se desfășurară ca și cum toți cei prezenți se găseau în afara timpului. Khnum-Hotep se așeză înspre miazănoapte, alături de Senankh, iar Djehuty înspre apus, lângă Pleșuv.

Ospățul care urmă se încheie atunci când unul dintre soldații care stăteau de pază anunță sosirea unui ofițer din Nubia. Nerăbdător, monarhul îl primi de îndată.

Ofițerul ar fi preferat să se bată deodată cu zece războinici dezlănțuiți decât să apară în fața acestui uriaș pe care n-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi.

— Luminăția Voastră, sunt aducătorul unor vești dintre cele mai proaste.

— Vorbește și nu-mi ascunde nimic!

— Unele dintre minele de aur din Nubia au fost preschimbate în capcane, iar până la celelalte nu se poate ajunge! Dar lucrul cel mai cumplit e că generalul Sepi a murit.

Ca de obicei, faraonul nu lăsă să i se vadă nicio emoție pe chip. Era prima dată când jelea dispariția unui membru al Cercului de aur din Abydos. Niciodată scaunul lui Sepi nu avea să mai fie ocupat, căci nimeni nu-l putea înlocui pe general. Își îndeplinise fără greș îndatoririle sacre și-l formase pe Iker, deschizându-i spiritul spre feluritele taine ale meșteșugului scribilor. Înzestrat cu o inteligență fără egal, curajos până la nebunie, Sepi se dovedise de mare ajutor la unirea Egiptului, împiedicându-l pe Djehuty să săvârșească greșeli cu neputință de îndreptat.

— În ce împrejurări și-a găsit sfârșitul?

— Luminăția Voastră, generalul a continuat să înainteze spre miazăzi, întovărășit de un soldat. Înainte să piară din pricina arsurilor soarelui, nefericitul acesta ne-a povestit că Sepi a căzut victimă unor monștri ai deșertului. După părerea mea, generalul a fost omorât de aceiași tâlhari nubieni care au distrus minele. Întregul ținut e nesigur și nu avem nicio șansă să-i prindem.

— Te înșeli, zise regele. Am să-i arestez pe ucigașii generalului Sepi și am să-i pedepsesc. Ai avut grijă de trupul lui?

— Bineînțeles, Luminăția Voastră. L-am îngropat la intrarea în Oaza Allaki.

— Întoarce-te acolo, ia cu tine un îmbălsămător de mumii și du-l pe generalul Sepi în provincia lui Thot.

39.

Furioasă, Bina trebui totuși să se supună ordinelor. Credea că, rămânând în Fayyum, s-ar fi dovedit mai folositoare decât fugind la Memphis. Dar nimeni, nici chiar ea, nu putea să pună la îndoială o hotărâre de-a Prevestitorului.

După plecarea în pripă din Kahun, călătoria pe corabie nu fu tulburată de nimic neprevăzut. Datorită iuțelii de care dăduse dovadă, tânăra femeie își salvase cei mai buni oameni ai trupei, trimițându-i pe cei mai puțin iscusiți la moarte sigură. Învinuindu-se că-l judecase greșit pe Iker, își promise să nu mai cadă niciodată într-o astfel de capcană. Îl socotise aprig din fire și încăpățânat, dar ușor de păcălit.

Numai că, ajungând Fiu regal, Iker se transformase într-un dușman neînduplecat. Departe de a fi fost izgonit de Sesostris, tânărul scrib era acum brațul înarmat pe care faraonul îl împuternicise să-i zdrobească pe asiaticii din Kahun, tovarășii Binei.

Și unde mai pui că lucrul acesta se întâmplase cu doar câteva ore înainte ca ea să cucerească orașul. Fără îndoială, Prevestitorul avea s-o găsească răspunzătoare pentru acest ghinion. Și atunci zilele ei vor fi numărate. Totuși, frumoasa brunetă nu se temea nici să-i dea lămuriri, nici să-l înfrunte. Ba chiar are să-i scoată vinovați de lipsă de prevedere chiar și pe aliații săi din Memphis.

Un roșcovan cu privire răutăcioasă o întâmpină pe Bina în port. Respectând măsurile de siguranță, asiaticii se împrăștiaseră înainte să intre în capitală, căci gărzile orașului căutau unul sau mai multe grupuri de străini.

— Arăți întocmai cum mi s-a spus, fetițo!

— Nu mai sunt o fetiță, iar tu ai face mai bine să-ți ascunzi cuțitul din silex. Un ochi ager îl zărește ușor.

Shab Strâmbu' rânji.

— Mergi câțiva pași în urma mea, fetițo, și bagă de seamă să nu te rătăcești. Și vezi că nu-i timpul să arunci vorbe dulci bărbaților.

Având în vedere numărul mare de gură-cască care hoinăreau pe străzile Memphisului, Binei și lui Shab nu le era greu să treacă neobservați. Bina se strecură prin mulțime și-și urmă călăuza cu mers repezit.

După o vreme, fata păși în prăvălia în care intrase Shab Strâmbu'. Și numaidecât ușa se închise în spatele ei.

— Trebuie să te controlez, fetițo.

— Nu mă atinge!

— N-am încotro. Toți trebuie să treacă prin asta!

Fără a-și coborî ochii, Bina își scoase tunica și lenjeria de corp și așa, goală-goluță, îl sfidă pe Shab.

— După cum poți să te încredințezi cu ochii tăi, nu ascund nicio armă. Și-acum dă-mi înapoi veșmintele!

Roșcovanul i le azvârli în față și frumoasa brunetă nu se grăbi să se îmbrace.

— Urcă la etaj! îi porunci Strâmbu', cu asprime.

Zâmbetul batjocoritor al Binei se șterse. Bărbatul cu care avea să vorbească peste câteva clipe era mult mai primejdios decât neisprăvitul ăsta.

În odaie era aproape beznă. Nemișcată, speriată, tânăra femeie simți că înăuntru se mai afla cineva. În întuneric, sclipeau două puncte roșii.

— Fii bine-venită, zise vocea blândă a Prevestitorului. Tu nu-mi zărești decât ochii, dar eu te văd foarte bine. Ești frumoasă, șireată, pricepută și curajoasă, dar nu ai arătat încă tot ce poți.

— Nu sunt răspunzătoare de înfrângerea de la Kahun, stăpâne, căci n-am fost prevenită de întoarcerea lui Iker și de misiunea sa. Nu mai puteam să ne urmăm planul. Așa că am ales să-mi păstrez cei mai buni oameni, în loc să-i văd murind într-o luptă pierdută dinainte.

După vorbele femeii se așternu o tăcere lungă.

Tremurând, cu pumnii strânși, Bina își aștepta pedeapsa.

— Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat în aceste împrejurări care cereau prudență și ai salvat cea mai mare parte din armele făurite în Kahun pe ascuns. Credincioșii mei din Memphis sunt acum bine înzestrați și vom putea să le dăm ajutor și fraților noștri din Canaan.

Bina respiră ușurată, dar mai avea ceva de adăugat.

— Stăpâne, locul meu nu e aici! Ar fi fost mai multă nevoie de mine la templul de lângă marele lac, căci lucrurile ce se pun la cale acolo sunt anevoioase, și nu cred că Ibcha, în ciuda strădaniilor sale, va fi în stare să o scoată cu bine la capăt.

Cei doi ochi roșii părură că aruncă flăcări.

— Văd că iscusința pe care ai dovedit-o te îndeamnă la nesupunere. Eu sunt cel care dă porunci, Bina, doar eu, căci nimeni altul nu aude vocea Zeului. El îmi arată căile pe care să le urmăm potrivit voinței sale. Iar tu, ca și restul credincioșilor mei, o să mă asculți fără să crâcnești.

Niciodată Bina nu se lăsase stăpânită de un bărbat, dar Prevestitorul era o adevărată căpetenie. Prin el, vorbea o forță mai presus de toate celelalte și care, după ce va pustii Egiptul, se va întinde în lumea întreagă. Să ucidă, să distrugă, să jefuiască nu o îngrozea pe tânăra femeie, căci nu avea la îndemână alte mijloace pentru a-și răzbuna poporul umilit. Își dedicase toată viața acestei lupte.

— Aici ai să-mi fii mai de folos, reîncepu Prevestitorul, pentru că am să-ți încredințez noi puteri. Până acum nu te-ai bizuit decât pe ale tale. Dar ele nu pot ține piept dușmanilor noștri de temut. Apropie-te, Bina!

O clipă, îi dădu prin cap să fugă. Dar apoi se simți rușinată că, în preajma marelui stăpân, se lăsase pradă spaimei. Așa că înaintă câțiva pași.

Strălucirea ochilor spori. Și, dintr-odată, Binei i se păru că ciocul unui șoim îi străpunse fruntea, iar ghearele lui, brațele. În ciuda tăriei atacului, tânăra femeie nu simți nicio durere. Ar fi jurat că un sânge călduț i se răspândea prin tot trupul, din cap până în picioare.

— Carnea mea este acum în carnea ta, iar sângele meu în sângele tău. Ai devenit regina întunericului.

☥

Încă neîncrezători, Medes și Gergu își priveau micuțele tatuaje reprezentând capul lui Seth, săpate în căușul palmelor.

— Deci, n-am visat, șopti Gergu aruncându-se asupra unei cupe cu bere. Prevestitorul ăsta să fie doar un om? Eu zic că e un demon

răsărit din inima nopții!

— Chiar mai mult de atât, prietene, mult mai mult! E răul însuși, răul care m-a fermecat dintotdeauna și pe care legea lui Maat încearcă să-l înăbușe. Noi doi am săvârșit fapte mari împreună și alianța cu Bega ne dădea noi speranțe. Dar Prevestitorul are gânduri mărețe. Alături de el vom înfăptui minuni!

— Eu, unul, l-aș lăsa să învingă singur.

— Dar are nevoie de noi. Oricât de puternic ar fi, trebuie să se sprijine pe oameni de încredere, buni cunoscători ai regatului și ai administrației. Prevestitorul nu ne-a ales la întâmplare și o să ocupăm primele locuri în viitoarea cârmuire a Egiptului. El ia asupra lui partea cea mai grea, înlăturarea lui Sesostris, iar noi vom culege roadele izbânzii!

Gergu, care nu resimțea aceeași însuflețire, se temea totuși într-atât de Prevestitor, încât avea să i se supună orbește.

— Du-te în port, îi ceru Medes, și încearcă să afli dacă e așteptată corabia faraonului.

Medes nu înțelegea pentru ce motiv monarhul, Marea Soție regală, vizirul și alți înalți demnitari părăsiseră Memphisul. Îngrijindu-se de problemele zilnice, Sobek Păzitorul veghea asupra capitalei. Neîndoielnic, el cunoștea pricina acestei călătorii și durata ei, dar punându-i întrebări, i-ar fi trezit bănuieli. Așa că, lui Medes nu-i rămânea altceva de făcut decât să se poarte în continuare ca un adevărat Secretar al Casei Regelui, priceput, muncitor și tăcut.

Deodată, se stârni zarvă în palat, iar slujitorii se treziră cu toții din amorțeală.

De la fereastra odăii sale de lucru, Medes privi întoarcerea lui Sesostris și a apropiaților săi. Membrii Casei Regelui fură chemați degrabă. Vizirul îi puse mai multe întrebări Secretarului, dar nu găsi nicio pricină să-l dojenească.

Însă Medes băgase de seamă că fețele tuturor oglindeau o tristețe adâncă.

— Ai vreo veste?

— Ce lucru curios! Toți corăbierii simt nevoia să povestească pe unde au umblat! Faraonul s-a întors de la Abydos.

— Mergi să vorbești cu Bega. El o să ne destăinuie ce se petrece acolo.

— Știu deja că regele s-a oprit la Khemenu, capitala provinciei Iepurelui, ca să fie de față la înmormântarea generalului Sepi, al cărui trup neînsuflețit a fost adus de o corabie dinspre miazăzi.

— Sesostris a pierdut un om prețios. Cum a murit?

— L-au atacat nubienii. O mulțime de mineri au luat parte la ceremonie, iar sarcofagul lui Sepi a fost de-o frumusețe rară.

— Nubia, mineri… Înseamnă că Sepi căuta aurul tămăduitor! Doar Bega ne poate spune dacă într-adevăr l-a găsit.

Așa cum obișnuia, Gergu porni spre Abydos ca să le ducă preoților permanenți cele necesare și să primească noi cereri din partea lui Bega. Preotul socoti că e bine să mai aștepte o vreme până se linișteau lucrurile, înainte de a încerca să scoată alte stele din Abydos. În timpul șederii regelui, numărul soldaților care păzeau pământul divin se dublase, ceea ce făcea cu neputință orice negoț pe ascuns.

Informațiile primite de la Bega erau îmbucurătoare: niciuna dintre bucățile de aur trimise de Sepi nu vindecase Arborele vieții. Pe deasupra, dispariția generalului slăbea puterile faraonului care, după părerea lui Bega, trebuia de-acum înainte să se mărginească la protejarea salcâmului lui Osiris, fără a-l putea salva pe de-a-ntregul.

Egiptul semăna din ce în ce mai mult cu un uriaș cu inima atinsă de boală. Prevestitorul avea să-i secătuiască forțele mai devreme sau mai târziu, iar inima va înceta să mai bată. Atunci ușa templului se va deschide larg, iar Medes va pune stăpânire pe misterele lui.

Bega se uită îndelung în căușul palmei sale.

El, aliatul lui Seth, îl va învinge pe Osiris.

☥

— Te-ai lovit de vreun necaz în lipsa mea?

— Nicidecum, Luminăția Voastră, răspunse Sobek Păzitorul. Și tocmai asta nu-mi place.

— Ce te nemulțumește?

— Prin mijlocirea primarului din Kahun, Fiul regal ne-a prevenit că o parte dintre luptătorii asiatici au luat-o înspre Memphis. Dar oamenii mei n-au dat peste niciunul. Și atunci, ori asiaticii s-au

strecurat fără să fie văzuți, mulțumită ajutorului dat de aliații lor din capitală, ori au plecat în altă parte, ori Iker minte.

— Ultimele tale vorbe sunt o gravă învinuire.

— Iertați-mă, Luminăția Voastră, dar nu pot să uit că băiatul ăsta a încercat să vă omoare!

— Greșești, Sobek! Nu pe mine voia Iker să mă ucidă, ci pe un tiran sângeros care îi pricinuise multe suferințe și semăna deznădejdea printre egipteni. Un stăpân al întunericului, folosindu-se de iscoadele sale, l-a făcut să creadă asta. Știam că Iker urma să vină în noaptea aceea. După ce-l întâlnisem în timpul unei sărbători a secerișului, înțelesesem că inima lui e curată. Sekari mi-a dat mereu de știre despre toate pățaniile prin care a trecut până să ajungă la palat.

Lămuririle monarhului îl zguduiră pe Sobek.

— Ce nesăbuință, Luminăția Voastră!

— Nimic altceva nu l-ar fi convins pe Iker să renunțe la hotărârea sa de a face dreptate. Doar stând de vorbă cu mine, vălul ce-i acoperea ochii s-ar fi putut rupe.

— Aveți încredere deplină în el?

— Nu l-am numit Fiu regal zadarnic, căci îndatoririle sale vor fi copleșitoare. Vor urma multe încercări și, oricât de mult țin la Iker, nu-mi este îngăduit să-i cruț puterile.

— Dacă înțeleg eu bine, credeți că asiaticii au pătruns deja în Memphis.

— Din nenorocire, da.

— E înspăimântător! Ca să izbutească una ca asta înseamnă că au avut complici printre egipteni și locuințe sigure unde să se adăpostească. Cu alte cuvinte, sunt uniți și nu fac un pas greșit, căci niciunul dintre oamenii mei n-a mirosit nimic. Și, pe deasupra, știu să-și țină gura. Nimeni nu se laudă că a păcălit gărzile orașului.

— Aceasta e dovada că toți se tem de o căpetenie care nu ar șovăi să-l înlăture pe cel care suflă vreo vorbă. Monstrul acesta s-a folosit de Iker și, negreșit, îi va ieși din nou în cale.

— De ce Fiul regal nu s-a întors la Memphis?

— Kahunul nu mai are acum de ce să se teamă, dar o parte dintre asiatici n-au părăsit, se pare, Fayyumul. Iker trebuie să afle ce

plănuiesc.

40.

Împreună cu Vânt-de-Miazănoapte, Iker se îndreptă spre marele lac. Cu toate bodogănelile lui Sekari, care îl urma de la depărtare și, care, ca un câine devotat, își ținea toate simțurile încordate, tânărul scrib nu se dădu bătut.

Liniștit în privința Kahunului, Iker știa că primarul nu se va mai arăta naiv și va veghea temeinic asupra orașului său. În schimb, se întreba de ce o parte dintre asiatici fugiseră înspre părțile acestea.

Înzestrat cu amuleta ce reprezenta sceptrul Puterii, întărit de forța crocodilului și înarmat cu pumnalul duhului păzitor oferit de Sesostris, Fiul regal nu se temea de primejdie.

Singura lui slăbiciune era că se gândea prea mult la Isis.

Prostănac, lipsit de îndrăzneală și negăsindu-și cuvintele potrivite, nu fusese în stare să-i mărturisească sentimentele sale. Iar noul său rang, deși nesperat, nu îl ajutase, căci tinerei femei nu-i păsa de el și singurul lucru ce o interesa era Abydosul.

Și cât visase la această întâlnire, închipuindu-și ce avea să-i spună și cum să se poarte! Dar totul fusese în zadar! Iar acum, nu izbutea să și-o alunge din minte. Dimpotrivă! Stătuse lângă ea, o privise, îi respirase parfumul, îi ascultase glasul, îi admirase mersul! Atâta fericire, din păcate, trecătoare!

Apariția a doi zdrahoni, care-și învârteau bâtele deasupra capetelor, îl treziră din visare.

Măgarul se opri și începu să râcâie pământul cu copitele, ceea ce îi dădu lui Iker de înțeles că trebuie să fie prudent.

Cei doi bărbați se apropiată. Unul purta barbă, celălalt era spân.

— Ce cauți aici? se răsti bărbosul.

— Un șantier de corăbii părăsit.

Oamenii părură nedumeriți.

— Un șantier de corăbii… N-am auzit de așa ceva. Cine te-a trimis?

— Primarul din Kahun. Întocmesc o hartă a locurilor aflate în grija administrației.

— Avem poruncă să nu lăsăm pe nimeni să treacă.

— De la cine?

Bărbosul șovăi.

— Chiar de la… de la primarul Kahunului.

— Atunci n-aveți de ce să vă îngrijorați. În raportul meu am să scriu că v-ați făcut datoria.

— Oricum nu poți trece. Ordinele sunt ordine.

— Doar voi doi supravegheați împrejurimile locului?

Întrebarea îi amuți pe paznici.

— Am să o iau prin altă parte, încheie Iker. Și apoi să știți că veți scăpa curând de îndeletnicirea asta a voastră neplăcută, căci soldații din Kahun vor cerceta toată regiunea.

— Ah!… Dar ce s-a întâmplat?

— Primarul vrea să se asigure că asiaticii nu s-au pitit pe-aici pe undeva.

Degetele mâinii drepte a spânului se strânseră pe mânerul bâtei. Cu grumazul întins, Vânt-de-Miazănoapte îl fixa cu privirea pe bărbos.

— Noi nu putem, oricum, să-i prindem, grăi acesta. O să așteptăm întăriri.

— Și cine ar putea să mă îndrume spre șantierul de corăbii?

— Habar n-avem. Oricum, nu se află prin preajmă.

— Am s-o apuc atunci în direcția opusă.

Și Iker se îndepărtă agale, simțindu-se apăsat de privirile încărcate de ură ale bărbaților. Când aceștia îl pierdură din ochi, Sekari îi ieși înainte.

— Au zbughit-o ca iepurii, îl înștiință el pe Iker. M-am temut c-o să sară cu bâtele pe tine.

— Lămuririle pe care mi le-au dat n-au niciun înțeles, fu de părere scribul. Sunt complicii asiaticilor. Au lăsat baltă tot și-au dat fuga să le dea de veste acestora.

— Locul nu mi se pare sigur. S-o luăm la picior, mai bine.

— Ba nu, vom merge până la capăt! Vânt-de-Miazănoapte o să le dea de urmă.

— Dar armata noastră e alcătuită numai din doi luptători.

— N-ai pus la socoteală măgarul.

— Chiar și trei împotriva unei cete înarmate, nu e totuși cam puțin?

— Ajunge să fim prudenți.

Cunoscând încăpățânarea lui Iker, Sekari nu mai stărui.

— Măcar să ne ținem la depărtare de ei.

— Dacă ne paște vreo primejdie, Vânt-de-Miazănoapte o să ne prevină.

Albastrul apelor lacului, la fel de strălucitor ca al cerului, îi uimiră. Pe mal, câțiva pescari se odihneau mâncând pește fript. Arătându-se prietenoși, îl convinseră pe Iker să guste și el. Iar Sekari, după ce-i cântări îndelung din ochi, li se alătură. Și el fu bine primit și poftit la masă.

Pescarii povestiră cu plăcere oaspeților despre meșteșugul lor și despre șiretenia unor pești care nu se lăsau prinși.

— E vreun șantier de corăbii prin apropiere? îi întrebă după o vreme Iker.

— Ehe! Ce lucruri ciudate s-au petrecut acolo! răspunse un pescar. Într-adevăr a existat unul unde se făceau numai corăbii din cele mari. Într-o zi au sosit niște muncitori arțăgoși, în frunte cu un tâmplar căruia i se potrivea tare bine numele: Rindea! Nimeni nu mai avea voie să se apropie de șantier. Iar ei s-au apucat să meșterească bucăți dintr-o corabie uriașă, care ar fi putut înfrunta marea cea neîmblânzită. Apoi au plecat, luându-le cu ei, iar după puțin timp a izbucnit un incendiu. Eu cu ochii mei l-am văzut pe Rindea cum a dat foc lemnelor. Din pricina asta șantierul a fost părăsit.

Deci, Iker găsise locul unde fusese construit *Fulgerul*. Dar această descoperire nu-i era de mare folos căci nu aflase numele celui care îi plătise pe meșteri și pe mai-marele lor, Rindea.

— N-ați zărit niște asiatici prin locurile acestea? întrebă Sekari. Ne-au furat ceva și tare aș vrea să le zic vreo două vorbe.

— Pe malul acesta, nu. Dar poate s-au ascuns lângă templul acela făcut din pietre mari. Acolo nimeni nu i-ar stingheri.

— De ce?

— Pentru că pământul acela e bântuit. Altădată trăiau pe-acolo preoți, soldați cu familiile lor și lucrătorii unei mine învecinate.

Lângă sanctuar poposeau caravanele venind dinspre oazele Baharia și Siwa, și porneau apoi mai departe spre Licht și Dachur. Dar demonii i-au alungat pe toți.

Iker și Sekari se uitară unul la altul.

— Ne-ar plăcea să aruncăm și noi o privire mai de aproape, zise Sekari.

— Nici să nu vă gândiți! Cei care s-au încumetat în ultima vreme să pornească spre sanctuar, nu s-au mai întors.

— Cum se poate ajunge la el cel mai ușor?

— Trebuie să treci lacul până la debarcader, dar…

— Dacă ne duceți până acolo, încercă Iker să-i convingă, am să-i cer primarului din Kahun să vă dea bărci noi.

— Îl cunoști pe primar?

— Sunt Fiu regal și scrib al palatului.

☥

Traversarea fu o adevărată încântare. Deși puțin speriat, pescarul cârmuia cu ușurință barca, iar aceasta aluneca lin peste ape. Vânt-de-Miazănoapte, bine înfipt pe picioarele sale, adulmeca aerul. Iker și Sekari, bucurându-se de aceste clipe în care se simțeau uniți cu cerul, cu aerul și cu lacul, nu scăpau totuși din ochi malul unde urmau să coboare.

Dar locul părea pustiu.

— Când ajungem, săriți iute jos, iar eu pornesc degrabă înapoi, hotărî pescarul ale cărui mâini începură să tremure.

O superbă alee pietruită șerpuia până la templu, situat aproape de țărmul nordic al marelui lac. Înălțându-se ca o santinelă în marginea deșertului, protejat de un zid înconjurător, având în față o curte întinsă și pe laturi tot soiul de magazii, templul era construit din uriașe bucăți de gresie tăiate de-a curmezișul, care aminteau de cele întrebuințate la Gizeh de către meșterii celei de-a IV-a dinastii.

În mijlocul zidului sudic, se afla o intrare îngustă prin care se putea pătrunde în singura sală interioară, un soi de coridor larg spre care dădeau șapte capele, firide verticale cu acoperișuri.

Rămas afară, Vânt-de-Miazănoapte avea să le dea de știre dacă se apropia cineva.

— Au furat tot, observă Sekari. Și chiar hoții au răspândit zvonul că locul e bântuit ca să nu le descopere nimeni ticăloșiile.

Pe pereți nu se zăreau nici desene, nici inscripții. În templu, părea să fi fost celebrată puterea numărului șapte, ce reprezenta misterul vieții. Nu scăpase de jaf niciun obiect ritual, dar Iker dădu peste câteva rogojini, talere și vase.

— Au dormit aici, murmură el.

Peretele din dreapta intrării îi stârni curiozitatea lui Sekari. Din el pornea un tunel strâmt săpat în zid, în capătul căruia se găsea o deschizătură de unde puteau fi văzuți cei care veneau sau plecau. Pe jos, zăcea o tunică viu colorată și o pereche de sandale negre. Sekari le culese și i le arătă lui Iker.

— E un veșmânt de-al asiaticilor. Unul stătea de veghe aici, iar tovarășii lui se adăposteau în templu. Dar unde au plecat?

Sekari și Iker scotociră prin magazii unde găsiră și alte urme ale prezenței fugarilor.

— Să mergem pe drumul pietruit până la locuințele minerilor și ale soldaților.

— Poate că tocmai acolo e vizuina asiaticilor. Să nu ne dovedim nechibzuiți! Eu o iau într-acolo, căci sunt obișnuit să mă strecor fără să fiu văzut, iar tu ai să aștepți aici. Dacă Vânt-de-Miazănoapte adulmecă ceva, vin înapoi.

☥

Sekari nu se lăuda. Știa să înainteze fără zgomot și să înșele atenția celor mai iscusiți pândari. Iar experiența îi fu de folos căci un asiatic supraveghea drumul care ducea spre casele minerilor, așezate ordonat, și spre cele 30 de locuințe ale soldaților, împărțite în patru cartiere.

Un bărbos cu brațe zdravene ținea o cuvântare unor bărbați bine înarmați. Sekari nu auzea ce spune, dar nici nu îndrăznea să se apropie mai mult. Așa că se întoarse la templu.

— I-am dibuit pe fugarii noștri, îl vesti pe Iker. Nici urmă de soldați sau de mineri. Dar ce-or avea de gând asiaticii? Sau pornesc la drum spre Libia prin deșert, sau pun la cale ceva necurat.

— De unde am putea să-i pândim, fără ca ei să bage de seamă?

— Acoperișul templului mi se pare cel mai nimerit. O să le observăm chiar și cea mai mică mișcare. Și să nu-ți treacă prin cap să ne punem cu ei. Nu știu câți sunt, dar au lănci, săbii și arcuri.

— Întrucât se pare că e vorba de o mică armată, presupun că se pregătesc de un nou atac.

— Cu siguranță, nu asupra Kahunului! De data aceasta, primarul nu se va mai lăsa luat prin surprindere.

— Trebuie să aflăm care le e ținta, își spuse părerea Iker.

— Până una-alta, dormi nițel. Am să te trezesc când va fi rândul tău să stai de pază.

— Sekari… de ce mi-ai vorbit despre Cercul de aur din Abydos?

— Am făcut eu asta?

— Ești inițiat în misterele sale, nu-i așa?

— Cum îți închipui că un necioplit ca mine ar fi primit în raidurile lui? Singura mea onoare e aceea de a-l sluji pe faraon. Las tainele în seama altora!

Așteptarea nu fu îndelungată.

În zori, asiaticii se înșiruiră părând a se pregăti de drum. Iker îl recunoscu pe căpetenia lor, Ibcha, cu barba lui stufoasă și brațele groase, dar n-o zări nicăieri pe Bina. Să se fi dus ea, oare, la Memphis, cu celălalt grup?

Sekari deschise ochii.

— Pleacă toți?

— Așa cred.

Peste câteva minute, îndoielile lui Iker și ale lui Sekari se risipiră: luptătorii își părăseau sălașul din Fayyum. Alegerea drumului avea să-i lămurească pe cei doi în legătură cu planurile asiaticilor. Dacă se vor îndrepta spre deșert însemna că-și continuă fuga. Dar dacă porneau pe drumul spre răsărit urmau să atace.

— Au luat-o spre răsărit, grăi Sekari, neliniștit.

— Să-i urmărim! hotărî Iker.

41.

Generalul Nesmontu îi ura pe cananeieni și orașul Sichem. Dacă ar fi putut trimite întreaga populație mai spre miazănoapte și aici să rămână doar vegetația, ar fi dobândit o mare împăcare sufletească la care acum doar visa. Căci bătrânul soldat nu se amăgea: pacea pe care o impusese era înșelătoare. Fiecare familie număra unul sau mai mulți răzvrătiți, care sperau să-i nimicească pe egipteni.

De zece ori încercase să rânduiască o conducere aleasă dintre localnici care să cârmuiască orașul și satele din jur. Dar de îndată ce un cananeian ajungea să dispună de o putere cât de mică, nu se îndeletnicea decât cu uneltiri și furtișaguri, fără să-i pese de binele celorlalți. Când punea mâna pe dovezi, Nesmontu îl arunca în temniță pe vinovat și alegea un altul în locul său, care se arăta iute la fel de necinstit ca și cel de dinaintea lui. Pe deasupra, ca să păstreze liniștea în aceste ținuturi, generalul trebuia să țină seama și de numeroasele clanuri care se războiau neîncetat între ele.

Dacă ar fi fost după el, Nesmontu ar fi tăiat în carne vie, dar era nevoit să dea ascultare poruncilor faraonului, care ținea cu orice preț să domolească pornirile dușmănoase de orice soi. Regele credea că pacea trainică se întemeia pe un trai îmbelșugat.

Dar bătrânul general nu era de aceeași părere. Cananeienii n-aveau niciun pic de respect pentru cuvântul dat sau pentru înțelegerile încheiate. Cel mai bun prieten de azi devenea vrăjmașul de mâine. Singura regulă căreia i se supuneau era minciuna.

Nesmontu mai izbutea câteodată să prindă hoți mărunți, dar nu obținuse nicio informație despre cel care aruncase vraja asupra Arborelui vieții.

— Generale, îi spuse aghiotantul său, ați primit un mesaj din partea faraonului.

Încifrat, textul era scris chiar de mâna lui Sesostris și îl cufundă pe Nesmontu într-o tristețe adâncă, deoarece îl înștiința despre moartea lui Sepi. În mijlocul Cercului de aur din Abydos, acesta dovedise multă înțelepciune și hotărâre. Când unirea părea cu

neputință, se aruncase în luptă fără să tremure, convins că Sesostris era un mare faraon.

Lipsit de aurul tămăduitor, salcâmul lui Osiris rămânea în continuare amenințat. Sepi își dăduse viața ca să-l salveze, dar jertfa sa nu va fi în zadar, căci frații săi într-ale spiritului vor lupta mai departe împotriva răului, oricâte sacrificii vor fi necesare.

— Generale, adăugă aghiotantul, în partea de miazăzi a orașului, un răzvrătit a dat foc la mai multe case și apoi s-a adăpostit într-un hambar gol.

— Mă voi duce să văd.

De multă vreme nu se mai petrecuse la Sichem un lucru atât de grav. Oare era începutul unei răzmerițe? În acest caz, Nesmontu avea s-o înăbușe în pripă.

Și în fruntea a patruzeci de lăncieri, porni spre cartierul cu pricina. La trecerea lor, ușile și ferestrele se închideau. Câtorva soldați tineri le veni greu să țină pasul cu generalul, care își uita vârstă când trebuia să-și înfrunte dușmanii.

Cocioabele arseseră până în temelii când generalul ajunse în fața lor. Alături, pe o grămadă de gunoaie, zăcea leșul unui slujbaș al administrației egiptene.

— Nemernicul are să plătească pentru asta! se mânie Nesmontu începând să urce scara hambarului cu pași mari, în timp ce oamenii săi se desfășurară.

Când generalul deschise chepengul, cananeianul ascuns înăuntru își aruncă pumnalul înspre el. Gură-Pocită îi promisese că Nesmontu avea să apară primul și că putea să-l doboare fără greutate.

Bătrânul soldat văzu țâșnind arma menită să-l ucidă și se aruncă în lături. Pumnalul îi atinse ușor umărul stâng, lăsând o urmă sângerândă.

Arcașii îl înconjurară pe rănit, încordându-și arcurile.

— Nu trageți! ordonă Nesmontu. Scoateți-l pe lașul ăsta din gaura lui și căutați să nu mai fie și alții prin preajmă.

Temându-se că va fi supus la cazne, cananeianul începu să urle.

— Nu-l omorâți! strigă generalul. Am să stau eu însumi de vorbă cu el.

În timp ce un doctor îl îngrijea, Nesmontu îl cerceta din ochi pe bărbatul care încercase să-l ucidă. Mărunt, cu obrajii și bărbia acoperiți de un început de barbă roșcată, acesta îl privea cu ură pe bătrânul soldat. Un ofițer verifică dacă picioarele și mâinile atacatorului erau bine legate.

— Ești un nepriceput, grăi Nesmontu. Eu, de la depărtarea aceea, nu aș fi greșit ținta. Iar cel care te-a trimis e și mai prost decât tine. Când te hotărăști să-i faci de petrecanie mai-marelui armatei egiptene, te folosești de oameni iscusiți.

— N-o să mai trăiți mult! zise, scrâșnind din dinți, cananeianul.

— Oricum, mai mult decât tine, căci o să fii executat înainte să-mi bandajeze mie rana.

Cananeianul făcu ochii mari.

— Fără să îmi puneți nicio întrebare?

— La ce bun? Ori n-ai răspunde, ori ai minți. Și chiar dacă ai vrea să-mi spui adevărul, ce poate să știe un neisprăvit ca tine?

— Vă înșelați, generale! Sunt un adevărat luptător împotriva asupririi voastre. Alții ca mine, cu sutele, vor duce bătălia mai departe.

Nesmontu izbucni în râs.

— Ai greșit socoteala!

— Nu contează numărul! Vom izbuti până la urmă să vă alungam din Canaan.

— Ce mă miră mereu la ticăloșii de soiul tău e nemăsurata lor trufie. Dar asta îmi ușurează munca. Niște fricoși care nu sunt în stare să înfăptuiască lucruri mărețe.

— Prevestitorul ne va conduce spre victorie!

Chipul lui Nesmontu se înăspri.

— Prevestitorul tău e mort.

Cananeanul rânji.

— Asta o cred câinii de egipteni!

— Am văzut cu ochii mei leșul Prevestitorului tău.

— Căpetenia noastră trăiește și, curând, veți fi niște stârvuri fără mormânt, căci el va birui!

— Și unde se ascunde, marea ta căpetenie?

— N-am să mărturisesc nici dacă mă pui la cazne!

Cu o singură mână, Nesmontu îl înșfăcă de gât pe caneaneean și-l ridică în picioare.

— Tare mi-ar plăcea să te agăț într-un cârlig de măcelărie ca să te fac să spui tot. Dar faraonul vrea să mă port omenos, chiar și cu netrebnicii. Așa că te las pe mâinile altora.

Cananeianul nu mărturisi decât numele părinților săi, morți de mult, și pe cel al unui complice doborât de soldați în timpul primei răscoale din Canaan.

Execuția avu loc în piața cea mare a orașului în fața unei mulțimi numeroase. Străpuns de săgeți, trupul cananeianului fu înmormântat fără niciun ritual. Nesmontu, de a cărui sănătate înfloritoare, se putură încredința toți, rosti câteva cuvinte care dezvăluiau însă o hotărâre: orice început de răzmeriță va fi pedepsit cu aceeași severitate.

Cercetările în privința cananeianului duseră toate la același rezultat: bărbatul își pierduse mințile și înfăptuise singur totul, fără vreun sprijin din partea altora.

Totuși, bătrânul general se arătă neîncrezător.

Experiența sa îi spunea că această întâmplare nu trebuia trecută cu vederea. Nu-l uimea deloc că își pusese în gând cineva să-l omoare și era convins că astfel de încercări aveau să mai urmeze. În schimb, vorbele atacatorului îl nedumereau. De când Sichemul se găsea sub controlul său, era prima dată când un răzvrătit pomenea de nebunul care îndemnase cândva populația la răscoală. Oare un alt smintit reaprinsese scânteia?

Așa ceva părea de necrezut.

Dar apariția acelui Prevestitor nu fusese oare și ea de necrezut?

Nesmontu își adună toți ofițerii și le ordonă să aresteze degrabă pe oricine trezea anumite bănuieli și să-i aducă neîntârziat în fața lui pe cei care se dovedeau vinovați în vreun fel.

☥

— Asiaticii nu s-au mișcat de aici de două zile, se plânse Sekari. S-ar zice că așteaptă întăriri.

— Poate șovăiesc încotro s-o apuce, își dădu cu părerea Iker.

— M-ar mira. Eu cred că urmează un plan temeinic. Aici, la jumătatea drumului dintre Fayyum și vale, se asigură că n-au fost

urmăriți. Nu sunt niște nepricepuți, crede-mă!

— Să dăm de știre armatei!

— I-ar vedea din timp pe soldați și s-ar împrăștia. Dacă vrem să aflăm ce au de gând, să nu-i scăpăm din ochi. Iar lucrul acesta nu mă înveselește mai mult decât pe tine. Aș fi preferat să iau parte la un ospăț și apoi să-mi petrec noaptea cu o fată frumoasă! Ah, ce slujitoare drăguțe locuiau în Kahun și ce așternuturi de in aveai în casa ta minunată!

— Că veni vorba… Te-ai prefăcut în chip desăvârșit ca ești slujitor, își reaminti Iker.

— Dar nu m-am prefăcut! Părinții mei au fost oameni simpli și eu sunt un băiat din popor. Nu mă deranjează să îngrijesc de gospodărie.

— Ce i-a atras faraonului atenția asupra ta?

Pe buzele lui Sekari înflori un zâmbet larg.

— Când eram păsărar, am învățat graiul pasărilor. Doream să intru în slujbă la palat și, în timp ce intendentul mă punea la încercare să vadă ce știu, o pupăză a scăpat din colivia cea mare. Și era atât de speriată, că ar fi sfârșit prin a se răni. Am fluierat puțin ca s-o liniștesc și am izbutit. Sesostris, care urmărise tot, m-a chemat la el. Regele însuși, dă-ți seama! Ce frică mi-a fost! În fața lui, mă simțeam mai neputincios decât un prunc. Și asta nu s-a schimbat nici acum. Eu nu mă îndoiesc nicio clipă că faraonul se află în legătură cu zeii.

— Ai mers adesea la Abydos?

— Abydos, Abydos… gândul ăsta nu-ți dă pace!

— Dar nu este el centrul spiritual al Egiptului?

— Se poate, dar noi avem alte treburi acum.

Iker se gândi la Isis, care trăia pe acel pământ sacru, îndepărtat și cu neputință de atins. I se va oferi oare prilejul să-i vorbească din nou și să-și deschidă inima, în sfârșit?

— Se mișcă, băgă de seamă Sekari.

Vânt-de-Miazănoapte și cei doi bărbați se lipiră de pământ, ascunși vederii de ramurile tamarinilor.

Într-adevăr, asiaticii porneau iar la drum.

☥

Ibcha făurise întotdeauna arme. Când stătea în Sichem, lucra pe ascuns și tot ce ieșea din mâinile lui servea unor grupuri mici de răsculați, pe care, până la urmă, soldații reușeau să-i prindă.

Apoi apăruse Prevestitorul și, ascultându-i învățăturile, Ibcha pricepu că doar lupta adevărată i-ar îngădui Canaanului să-i alunge pe cotropitori și să devină mai puternic decât însuși Egiptul. Și dacă pentru aceasta era nevoie să ucidă, avea s-o facă. Și dacă trebuia ca unii dintre tovarășii lui să se jertfească, el însuși îi va conduce și va muri bucuros alături de ei. La Kahun, împreună cu Bina, aproape că izbutiseră. De-acum înainte, multe orașe le luaseră frica.

Curând, în fruntea oamenilor săi, Ibcha va distruge unul dintre simbolurile puterii faraonului și-i va zdrobi inima. Sesostris nu era decât un uriaș cu picioare de argilă, prea încrezător în armata sa, forțată să rămână în Canaan, unde urma să întâmpine tot mai multe greutăți.

Încredințat că nu fuseseră observați, Ibcha continua să respecte ceea ce-i spusese Bina. Alegând mereu cărări ocolitoare și întortocheate, pierdea timp, dar se ferea de soldați.

În timpul unei opriri, Ibcha le destăinui oamenilor săi care era ținta spre care se îndreptau.

— Faraonilor le place să înalțe monumente pentru gloria lor și Sesostris nu se abate nici el de la aceste rânduieli. La Dachur, își construiește piramida unde socotește că se va odihni pe vecie. O să pângărim templul și piramida, pricinuindu-i cât mai multe pagube. Lucrările vor fi părăsite, iar Sesostris va înțelege că nicio bucățică din regatul său nu e la adăpost de atacurile noastre. Poporul își va pierde încrederea în el, provinciile se vor separa una de alta, vor apărea din nou guvernatorii și dezordinea va stăpâni iarăși pretutindeni.

42.

Primarul orașului meșterilor de la Dachur, Djehuty, se mândrea cu munca lor. Cu sprijinul Marelui Trezorier Senankh, ei trudeau fără încetare pentru ca piramidă regală să dea naștere cât mai curând lui *Ka.* Sărăcăcioase la începutul lucrărilor, casele constructorilor erau acum primitoare și plăcute.

În ciuda unei sănătăți tot mai șubrede, Djehuty își petrecea toată ziua printre meșteri. Datorită lecticii sale, se mișca lesne dintr-o parte a șantierului în alta și verifica respectarea planurilor întocmite de faraon. Ansamblul arhitectural a cărui inimă era piramida, respecta reguli precise, mulțumită cărora avea să se răspândească în jur magia pietrelor.

Mereu zgribulit, suferind de reumatism, Djehuty nu voia să i se pomenească de odihnă. Inițiindu-l în misterele Cercului de aur din Abydos și încredințându-i o sarcină dintre cele mai însemnate, faraonul îi înseninase bătrânețile. În loc să lâncezească într-o slujbă oarecare, simțea trezindu-se în el puteri nebănuite. Deși în fiecare seară era convins că nu va putea să se ridice a doua zi din pat, Djehuty reușea acest lucru în fiecare dimineață.

— S-a petrecut ceva supărător? îl întrebă el pe comandantul soldaților care păzeau împrejurimile.

— E liniște peste tot, îi răspunse ofițerul.

Djehuty se îndreptă spre locașul de veci unde avea să fie înmormântat vizirul Khnum-Hotep, situat la nord de piramidă. Alcătuit din cărămizi acoperite cu calcar, locașul era însuflețit de basoreliefuri și de inscripții hieroglifice, care aveau să asigure supraviețuirea spiritului. Încăperea funerară, sala vaselor canopice și anticamera urmau să fie terminate în curând. Ridicând un monument atât de frumos pentru vizirul său, faraonul voia să arate importanța pe care i-o acorda.

Primarul privi îndelung zidul înconjurător punctat de fortificații, adevărat perete magic ce proteja piramida înăuntrul căreia avea să se miște *Ka*-ul regal. Continuând învățăturile lui Djeser și Imhotep

de la Saqqara, Sesostris respecta valorile sacre ale tradiției egiptene. Da, piramida îl întrupa pe Osiris, învingător al morții! Da, Maat putea să iasă biruitoare din înfruntarea cu *isefet!* Da, ea putea să-l elibereze pe om din temnița josniciei și mărginirii sale, dacă el se preschimba în constructor.

Tâmplarii tocmai așezaseră bărcile din lemn în capelele boltite. Barca zilei, barca nopții, barca luminii divine, toate vor sluji călătoriei sufletului regal care nu va înceta să plutească prin univers.

Djehuty străbătu templul susținut de coloane în formă de papirus și de lotus. Statui gigantice ale faraonului, înalte de peste doi metri, stăteau mărturie pentru renașterea neîncetată a regelui în Osiris. Hieroglife minunate dezvăluiau numele și calitățile monarhului, așezat sub protecția semnului vieții, crucea cu toarte, înconjurată de doi șoimi. În anticameră, zei și zeițe dădeau regelui viață și putere; în încăperea ofrandelor, faraonul, purtând pe cap coroana, primea forța ascunsă a bucatelor oferite. Doborându-și la pământ dușmanii răsăriți din întuneric, redând viață armoniei lui Maat, Sesostris celebra aici o nesfârșită sărbătoare a reînnoirii.

Chiar și aleea uriașă care lega părțile de nord și de sud ale construcției era o culme a măiestriei meșterilor. Iar în acoperământul piramidei, format din bucăți de calcar aduse din cariera de la Tura, aveau să se oglindească razele soarelui, înfățișând astfel puterea pietrei de lumină, izvorâtă din începuturile lumii.

Maestrul de operă îl pofti pe Djehuty să pătrundă în încăperile de dedesubt. Intrarea ce urma să fie ascunsă la încheierea lucrărilor, dădea spre un coridor care ducea într-o anticameră prelungită de o trecere spre o încăpere dreptunghiulară. Spre răsărit, se afla o capelă împodobită cu calcar șlefuit, iar spre apus, o cameră a reînvierii unde trona un sarcofag din granit roșu, pe care se vedeau desene ce aminteau de palatul primilor faraoni. El avea să devină barca spiritului luminos al regelui în călătoria lui prin lumea de dincolo. Deasupra odăii funerare, un tavan fals cuprindea cinci perechi de grinzi din calcar, lungi de șase metri și cântărind fiecare treizeci de tone.

Djehuty cugetă îndelung în acest loc, situat în afara lumii oamenilor. Potrivit obiceiului, meșterii făuriseră un spațiu unde nevăzutul se putea dezvălui fără să se teamă de atingerile neinițiaților. Aici, faraonul se ivea cu adevărat viu în și spre lumină.

Când ieși afară, Djehuty observă că soarele stătea să apună. Meșterii părăsiseră deja șantierul și primarul se miră când nu zări decât un singur soldat în pragul templului piramidei.

— Unde au plecat ceilalți?

— Ofițerul a fost înștiințat că a avut loc un atac pe drumul spre Fayyum. A alergat degrabă să dea ajutor răniților.

— Ar fi trebuit să-mi ceară voie.

— N-a îndrăznit să vă tulbure.

Îngrijorat, Djehuty îl preveni pe maestrul de operă că erau lipsiți de pază și îi porunci să trimită câțiva oameni să stea la pândă în jurul orașului.

Apoi, fiind ostenit și simțindu-și încheieturile arzând, se întoarse în locuința sa, bău puțină apă și se întinse pe pat, temându-se că nu va mai putea să se ridice.

În depărtare, scăldată în lucirea blândă a asfințitului, piramida atrăgea privirile lui Ibcha și ale oamenilor săi.

— Minciuna noastră i-a păcălit pe soldați, murmură el. N-au mai rămas decât meșterii obosiți după o zi de muncă. Ca toți egiptenii, și ei se bucură acum de aceste clipe neasemuite când soarele se cufundă la apus. O stare de pace îi învăluie și nu vor fi în stare să se apere.

Semănând spaima și vărsând sânge la Dachur, Ibcha își va împlini misiunea încredințată de Bina. Aceasta era porunca Prevestitorului: să împiedice piramida să dea naștere lui *Ka* și s-o reducă la o grămada de pietre fără viață. Datorită vorbelor sale, asiaticii începeau să priceapă că forța egiptenilor nu se bizuia doar pe armata lor. Ca să-i învingă, trebuiau să le șteargă de pe fața pământului edificiile magice care zămisleau o energie misterioasă și le îngăduiau să întoarcă în favoarea lor împrejurările cele mai potrivnice.

Să facă din Dachur o ruină ar fi fost o victorie răsunătoare! Faraonul și-ar fi văzut zdrobită lucrarea pe care o sortise veșniciei. Siguranței sale avea să-i ia locul mâhnirea și teama.

— Să cruțăm femeile și copiii? întrebă unul dintre oamenii lui Ibcha.

— Orice slăbiciune duce la înfrângere, răspunse acesta. Fie ca focul Prevestitorului să pârjolească locurile necredincioșilor!

Asiaticii erau chiar pe punctul să se arunce asupra prăzii, când unul dintre ei scoase un strigăt:

— Comandante, uite acolo jos un bărbat care aleargă!

— Nu risipiți vreo suliță pe el, căci e prea departe.

— Și încă unul care fuge. Are un măgar cu el.

— La atac! ordonă Ibcha.

☥

Sekari nu alergase în viața lui așa de repede. În orice moment, se aștepta să fie doborât și își iuțea pașii.

În sfârșit, intră în orașul constructorilor și se izbi de un meșter înarmat cu un ciocan de lemn.

— Unde sunt soldații?

— Au plecat să-i ajute pe răniții de pe drumul Fayyumului!

— Trezește pe toată lumea! Sunteți în primejdie!

Cioplitorul în piatră nu se pierdu cu firea și dădu de îndată alarma. Înșfăcând în grabă uneltele, tovarășii săi se pregătiră de înfruntare.

— Să apărăm piramida, porunci Djehuty încă mirat că izbutise să se ridice în picioare și de data asta. Femeile și copiii să se închidă în case!

— Fie ca Cercul de aur să ne protejeze și să ne dea puterea să luptăm împotriva lui *isefet,* șopti Sekari la urechea primarului.

Iar mâinile lor se atinseră preț de o clipă.

— Iker îi va aduce înapoi pe soldați.

— Dar va ajunge, oare, la timp?

— Un scrib care a primit învățătură în provincia Iepurelui nu are cum să întârzie. Adăpostește-te!

— Mă voi bate alături de ceilalți, hotărî Djehuty. Merită să murim, dacă vom salva edificiul regal.

Prima suliță îl răni în coapsă pe unul dintre meșteri. Sekari răspunse aruncând cu o daltă de aramă bine ascuțită, ce se înfipse în gâtul unui asiatic.

Primarul își flutură în aer bastonul ce-i servea drept sprijin.

— La templu, repede!

Adunându-se în interiorul edificiului, meșterii blocară intrarea cu blocuri mari de piatră în care se frânseră lăncile și săgețile asiaticilor.

— Tâlharii se vor cățăra pe ziduri, îi preveni Sekari, și noi nu vom putea să le ținem piept. Care e locul în care se pătrunde cel mai greu?

— Mormântul regal, dar refuz să-l pângăresc. Nu-i vom lăsa pe nelegiuiții ăștia să-l atingă.

— Ai grijă, uite unul!

Ciocanul azvârlit de Sekari îl izbi drept în frunte pe asiaticul apărut pe coama zidului dintre coloane și-l prăvăli drept peste un tovarăș de-al lui care venea din urmă.

Lucrul acesta stârni tulburare printre oamenii lui Ibcha, deja neliniștiți la gândul că vor da buzna într-un templu, atrăgând asupra lor furia zeilor.

La rândul său, Sekari nu se amăgea. În ciuda curajului lor, meșterii aveau să fie răpuși cu ușurință.

Deodată, un răget puternic îi încremeni pe meșterii împresurați.

— E chiar… vocea zeului Seth, care a sărit în ajutorul atacatorilor! se înspăimântă un cioplitor.

— Dimpotrivă, îi îmbărbătă Sekari, ne dă nouă forța să-i biruim.

Ibcha tăie gâtul rănitului, căci nu voia să lase în urma lui un om căruia dușmanul, supunându-l la cazne, i-ar fi putut smulge vreo mărturie.

— Am mai fi avut nevoie doar de puțin timp, bodogăni el, înciudat.

Soldații, zoriți de Iker și Vânt-de-Miazănoapte, se întorceau în goană la Dachur.

După ce-și pierduse doi oameni, Ibcha preferă să-i păstreze pe ceilalți teferi decât să se arunce într-o încăierare sângeroasă din care nu era sigur că va ieși învingător.

Turbând de furie, trase o săgeată înspre piramidă și dădu ordinul de retragere.

Egiptenii se repeziră după asiatici, dar aceștia se îndepărtaseră deja prea mult, ca să mai poată fi ajunși.

Ofițerul se înfățișă înaintea lui Djehuty.

— Am fost mințit. Pe drumul spre Fayyum nimeni n-avea nevoie de ajutorul nostru. Eu...

— Că te-ai lăsat păcălit de un asiatic e de înțeles. Dar ai luat hotărâri de capul tău, fără să-mi ceri îngăduința, încălcând poruncile. Nu mai ai ce caută printre noi, iar vizirul va fi cel care te va judeca. Până la numirea altui ofițer care să te înlocuiască, am să preiau eu comanda soldaților.

Djehuty se așeză, iar Iker îi turnă de băut.

— Ai salvat piramida, Fiule regal!

— Meritul e al vostru și al lui Sekari. Și să nu uităm că glasul lui Vânt-de-Miazănoapte ne-a fost și el de ajutor.

Pacea serii învălui din nou Dachurul, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar mâinile lui Djehuty încă tremurau.

— Barbarii aceștia au îndrăznit să atace un loc sacru! Acum știm că nu se dau în lături de la nimic și că se încumetă să înfăptuiască mari grozăvii. Cine ar putea să le fie căpetenie, dacă nu demonul care încearcă să distrugă Arborele vieții?

— Lepădătura asta a prins curaj și-a ieșit la lumină, adăugă Sekari, ceea ce înseamnă că se simte în stare să pornească bătălia. La Kahun, ca și aici, a fost cât pe ce să izbutească. Iar noi trebuie să fim pregătiți pentru tot ce poate fi mai rău.

43.

— Sunteți sigur, cu adevărat sigur? întrebă Fiul regal.

— Da, din păcate! răspunse vizirul Khnum-Hotep după ce-și încheie povestirea. Sepi e mort.

Nici Sekari, nici Iker nu-și putură stăpâni lacrimile.

Prudent, bun cunoscător al meșteșugului războiului, nu reușise el oare întotdeauna să scape din cele mai primejdioase împrejurări?

— Niciodată prădătorii nubieni n-ar fi izbutit să-i întindă o capcană învățătorului meu! izbucni Sekari. Cât despre demonii deșertului, generalul putea să-i stăpânească întrucât cunoștea formulele care-i fac neputincioși și-i trimit îndărăt în pustietățile lor dogoritoare. Neîndoielnic, ucigașul lui Sepi e chiar prințul întunericului!

— Același care a aruncat vraja asupra Arborelui vieții, adăugă Iker.

Sekari strânse pumnul.

— Ai pe de-a-ntregul dreptate! A vrut să-l împiedice pe general să găsească aurul tămăduitor. Monstrul ăsta dă târcoale peste tot!

— Nu lăsa durerea să-ți tulbure mințile! îl povățui vizirul.

— Sepi m-a învățat tot. Fără el n-aș fi existat.

— Ți-a dat lecții despre hieroglife? îl întrebă Iker.

— Pe mine nu m-a așezat lângă ceilalți elevi. Scriam pe nisip, iar semnele puterii le-am deprins străbătând cărări primejdioase, înfruntând fiare sălbatice și hoți de tot soiul. Nu mă ferea de nimic, dar îmi dădea arme ca să mă apăr.

Marele Trezorier Senankh încerca să-l încurajeze pe fratele sau din Cercul de aur, dar știa ca și el că Sepi lăsa în urmă un gol cu neputință de umplut.

— Tu și Iker v-ați descurcat bine la Dachur. Generalul ar fi fost mândru de voi. Potrivit cererii lui Djehuty, paza e de-acum întărită, iar meșterii nu mai au de ce să se teamă.

— La Dachur, poate, dar la Memphis și în celelalte orașe? îl înfruntă Iker. Acești războinici pot ataca oriunde și oricând.

Nici vizirul, nici Marele Trezorier nu-l contraziseră pe scrib.

— Ne-am pierdut unul dintre cei mai buni apărători, zise Sekari. Să ne arătăm demni de el și să-i ducem mai departe lucrarea de acolo de unde moartea crede că l-a oprit.

☥

Pe chipul lui Sobek se citea dușmănia.

— Îmi pare rău, Fiule regal, dar sunt nevoit să te controlez.

— Cum dorești.

Având în vedere rangul și trecutul oaspetelui, mai-marele tuturor gărzilor din regat ținu neapărat să îndeplinească el însuși această sarcină.

— Poți să intri.

Și Sobek împinse ușa odăii de lucru a lui Sesostris.

— Totul e în ordine, Luminăția Voastră. Vreți să mai rămân?

— Nu, poți să te retragi, Sobek.

Pe genunchii monarhului, care stătea precum scribii, ținându-și spatele drept și picioarele încrucișate, se vedea un papirus înfășurat.

Iker se așeză în fața regelui în aceeași poziție.

— Sobek mă urăște.

— După părerea lui, nu ți-ai dovedit încă nevinovăția și credința față de faraon.

— Am să-l conving până la urmă.

— E chiar una dintre sarcinile ce-ți revin, fiule.

— Veștile ce vi le-aduc nu sunt tocmai îmbucurătoare, Luminăția Voastră. Am găsit salcâmul lui Neith, dar era ars. Am descoperit șantierul unde a fost construit *Fulgerul,* dar n-am aflat cui aparținea corabia. I-am împiedicat pe asiatici să pună mâna pe Kahun și pe Dachur, dar n-am reușit să le arestez pe cele două căpetenii ale lor, Bina și Ibcha.

— Ce crezi despre ei?

— Îl socot pe Ibcha drept un ucigaș fără milă. Va îndeplini întocmai ordinele primite, chiar cu prețul vieții sale. El a atacat la Dachur. Dar nu s-a aruncat într-o luptă cu sfârșit nesigur și asta mă neliniștește. Ibcha și-a păstrat oamenii pentru viitoarele atacuri.

— Nu e el marea căpetenie?

— La Kahun asculta de Bina.

— Și această femeie să-i conducă, oare, pe răzvrătiți?

— Plină de ură și foarte șireată, e mai degrabă sfătuitoarea lor, înzestrată cu o nesecată putere de a face rău. Nimic nu o va abate de la ținta hotărâtă de călăuzitorul ei, cucerirea Egiptului de către Asia.

— O asemenea cuvântare merită atenție, recunoscu Sesostris, dar faptele nu o îndreptățesc. Acum nu există în toată Syro-Palestina niciun clan în stare să ducă un război împotriva noastră. Altminteri, generalul Nesmontu n-ar fi întârziat să-mi dea de știre.

— Această răscoală care mocnește nu se aseamănă oare cu albia unui râu, Luminăția Voastră? În cea mai mare parte a anului rămâne uscată, dar când vin ploile se preschimbă într-un puhoi nimicitor? Bina și Ibcha se ascund poate la Memphis, unde tovarășii lor locuiesc de multă vreme. Aici, în capitală, plănuiesc ei să dea lovitura hotărâtoare. Și încă stăruie un mister: cine l-a trimis pe falsul soldat care a încercat să mă omoare și care nu era asiatic? Negreșit, e vorba de un grup de egipteni care au de gând să vă înlăture. Dacă toate aceste forțe ale răului se unesc, dușmanul devine de temut. Și ucigându-l pe generalul Sepi, nu și-a dovedit deja tăria?

Sesostris împărtășea gândurile lui Iker. Niciuna dintre nenorocirile din ultimul timp nu era rodul întâmplării. Nu cumva alcătuiau ele un plan ce avea să ducă la moartea Arborelui vieții?

— Oricare ar fi încercările, Iker, voi fi mereu alături de tine pentru a te ajuta să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă.

Tânărul înmărmuri. Regele tocmai rostise, cuvânt cu cuvânt, ultimul mesaj pe care bătrânul scrib din Medamud i-l lăsase învățăcelului său.

— Luminăția Voastră, eu…

— Odihnește-te puțin. Prea multă încordare nu înlesnește o gândire limpede.

☥

Nas-în-vânt îndeplinea slujba aceasta de peste 20 de ani și putea servi drept pildă celorlalte gărzi. Ura grosolănia și respecta ordinele primite fără să crâcnească, dar arătând adesea și o fărâmă de omenie. Deși îl admira pe Sobek, îl socotea uneori prea aspru. Oare nu era bine ca locuitorii Memphisului să te și iubească, nu doar să se

teamă de tine? Nas-în-vânt se străduia întotdeauna să-i împace pe certăreți și nu-i trimitea în temniță pe cei care întrecuseră măsura la băutură. Lui însuși îl plăcea uneori să petreacă puțin, fără să i se pară că punea regatul în primejdie.

Ultimele porunci nu le găsi pe placul lui. Însărcinat să facă de pază la una dintre porțile orașului, trebuia să-i controleze și să-i ia la întrebări pe cei care doreau să intre. La cea mai mică bănuială, măsurile erau severe. Dar greutățile întâmpinate îi nemulțumeau pe oameni și îngreunau viața de zi cu zi.

De aceea, Nas-în-vânt, ca și alți colegi de-ai săi, nu se arăta din cale-afară de zelos. Se mulțumea să salute persoanele cunoscute și pe negustori, și nu oprea din drum decât arar vreun călător a cărei înfățișare părea suspectă.

Frumoasa cea oacheșă, însoțită de un bărbos cu brațe groase nu părea să ascundă ceva, dar Nas-în-vânt avea poftă să mai schimbe o vorbă cu cineva.

— Cum te cheamă?

— Apă-Proaspătă, comandante.

— El e bărbatul tău?

— Da, comandante.

— Nu v-am mai văzut pe-aici. De unde veniți?

— Din Deltă.

— Și ce aveți de gând să faceți la Memphis?

— Bărbatul meu e bolnav. Am auzit că aici sunt doctori foarte buni și poate ei îi vor găsi leacul.

— Unde o să stați?

— La bunicul meu, un negustor de sandale.

Nas-în-vânt ar fi trebuit să le pună o grămadă de întrebări, dar bărbatul arăta atât de copleșit de suferință, încât Nas-în-vânt nu se îndura să mai stăruie cu întrebările. Și apoi femeia, cu fețișoara ei drăguță, nu arăta a războinic însetat de sânge.

Iar Bina și Ibcha intrară lesne în oraș, alăturându-se celorlalți tovarăși ai lor care pătrunseră și ei în Memphis prin acest loc de trecere, la ore diferite.

☥

Sobek tuna și fulgera.

Uimit că nu primise nicio informație despre asiatici a căror situație nu era în ordine, porni el însuși să verifice mai multe posturi de pază, îndoindu-se că ordinele sale fuseseră respectate întocmai.

Și într-adevăr, trei ofițeri nu se purtaseră cu asprimea cuvenită. Iar primul pe această listă era Nas-în-vânt care, în fața furiei dezlănțuite a lui Sobek, încercă să se dezvinovățească.

— E cu neputință să-i deosebești pe asiaticii primejdioși de restul populației. Sunt oameni ca mine și ca…

— Nu cred! i-o reteză Sobek.

— Oricum, pe unii i-am luat la întrebări și i-am cercetat cu atenție, dar tot a trebuit să-i las să treacă. N-am găsit nicio pricină ca să-i arunc în temniță.

— Alți colegi de-ai tăi au făcut arestări.

— Și au pus mâna chiar pe luptători asiatici?

Sobek nu putea să mintă: până la urmă le dăduse drumul, căci nu avea dovezi împotriva lor. Paza Memphisului, pe care el însuși o rânduise, nu era bună de nimic.

Neliniștit și dezamăgit, Păzitorul slăbi supravegherea asupra porților capitalei și înmulți, în schimb, rondurile în cartiere, poruncind străjilor să-i aducă la cunoștință chiar și cea mai neînsemnată întâmplare.

Față de rege, Sobek nu-și ascunse amărăciunea.

— Am fost prea trufaș și încrezător, Luminăția Voastră. Memphis e un oraș deschis pe care însă îmi închipuiam că-l pot apăra de nepoftiți. M-am înșelat. Ori asiaticii au fost înspăimântați de desfășurarea forțelor noastre și s-au retras în Deltă, ori au avut complici în capitală care i-au ajutat, oferindu-le adăpost aici. Din nefericire, sunt convins că a doua posibilitate este cea adevărată și că răzvrătiții ăștia se adună ca să plănuiască un nou atac. Iar ținta lor este însuși faraonul. Dușmanul stă la pândă în întuneric, nu-i cunoaștem fața și poate să lovească oriunde și oricând, chiar înăuntrul palatului. De aceea vă cer să vă îndepărtați de palat cât mai rar cu putință și să întărim paza în jurul persoanei voastre.

— Să mă ascund precum un animal hăituit ar însemna deja o victorie pentru potrivnicii noștri, grăi răspicat Sesostris. Voi

continua să-mi îndeplinesc îndatoririle de rege ca și până acum. Iar tu, Sobek, îndeplinește-ți-le pe ale tale.

— Turbez de furie, Luminăția Voastră, căci mă simt lipsit de ochi și de urechi! Niciodată n-am avut de înfruntat ucigași atât de vicleni. Dar fiți sigur că voi face tot ce-mi stă în putință.

— Tot n-ai încredere în Iker, nu-i așa?

— Cum să uit că a încercat să vă omoare? Aș vrea să cred că a fost vorba de o încurcătură, dar îngăduiți-mi totuși să-l supraveghez îndeaproape. Dacă ține legătura cu asiaticii, vom avea dovada că e doar o iscoadă.

— Îți apreciez înverșunarea, Sobek, dar l-am numit pe Iker Fiu regal. Și el singur are să te convingă de buna lui credință.

44.

În cartierul din Memphis unde își avea ascunzătoarea marea lor căpetenie, învățăceii Prevestitorului erau cu ochii în patru. Brutari, vânzători de sandale, frizeri, cu toții se amestecaseră printre locuitori și nimeni nu le-ar fi putut ghici adevăratele gânduri.

De la sosirea Binei, a lui Ibcha și a oamenilor lor, degrabă ascunși în case sigure, se înmulțiseră pândarii care supravegheau împrejurimile zi și noapte. Gărzile care se încumetau să pătrundă pe teritoriul Prevestitorului erau repede reperate. Nici rondurile tot mai dese nu-i îngrijorau pe asiatici, căci prindeau îndată de știre.

La primul etaj al prăvăliei unde se vindeau rogojini și coșuri de tot soiul, Prevestitorul nu înceta să predice. La rândul lor, credincioșii îi ascultau cuvintele fără să le fie îngăduit să pună vreo întrebare. Ca singur împuternicit al unui zeu hotărât să cucerească lumea, Prevestitorul dădea glas unui adevăr de netăgăduit.

Potolindu-și setea cu puțină sare între două cuvântări, Prevestitorul rostea aceleași vorbe menite să pună stăpânire, puțin câte puțin, pe mințile oamenilor care-l priveau cu admirație. Deși nu primiseră niciun fel de învățătură în viața lor, cea de acum le ajungea cu prisosință ca să se bată până la victoria finală.

Shab Strâmbu’ sorbea cuvintele stăpânului său, mai ales când acestea vesteau moartea necredincioșilor și supunerea cu desăvârșire a femeilor cărora egiptenii le acordau prea multă libertate. Ca un câine de pază, Shab nu uita să-i cerceteze amănunțit pe fericiții cărora le era îngăduit să se apropie de Prevestitor.

Când vocea blândă și învăluitoare a acestuia se opri, ucenicii se împrăștiară care-ncotro.

— Cheamă-l pe Gură-Pocită! îi porunci Prevestitorul lui Shab. Vom trage, în sfârșit, un folos de pe urma îndelungatelor zile de pregătire a războinicilor lui.

— Înseamnă că vom lovi chiar… acolo sus?

— Întocmai, prietene.

— Dar suntem destui pentru asta?

Prevestitorul zâmbi cu îngăduință.

— Nu fi nici neliniștit, nici neîncrezător. Mulțumită noilor noștri aliați, avem la îndemână tot ce ne trebuie. Pe de altă parte, vom răspândi o așa spaimă în oraș, încât cele mai multe piedici vor fi iute înlăturate. Apucă-te și strânge bucăți de lemn uscat și cârpe pe care le vom împărți apoi tovarășilor noștri. Curând, focul lui Seth se va abate asupra acestui oraș căzut în păcat! Iar acum am să mă îngrijesc de Bina.

Strâmbu' făcu o mutră disprețuitoare.

— Stăpâne…

— Ce e, Shab?

— Stăpâne, departe de mine gândul de a mă împotrivi hotărârilor voastre, dar această Bina…

— Ce învinuire îi aduci?

— Că e femeie.

Prevestitorul își puse încetișor palma pe umărul Strâmbului.

— Zeul ne învață că femeile sunt mai prejos decât bărbații și că trebuie să stea închise în case, slujindu-și soții și fiii. Dar acum ne aflăm în război și mânuiesc felurite arme, chiar și pe cele mai neașteptate. Iar Bina e una dintre ele. Egiptenii sunt atât de naivi, încât nu-și închipuie că o fată frumoasă poate fi mai primejdioasă decât o armată bine înzestrată. Dar mai întâi am să-i desăvârșesc transformarea.

Prevestitorul pași în odaia întunecată pe care Bina nu fusese lăsată s-o părăsească de când sosise la Memphis. Prin venele sale curgea acum un sânge nou, a cărui cantitate urma să sporească, preschimbând-o într-o ucigașă fără milă, aflată în slujba Prevestitorului. Și nimeni nu avea să întreacă în cruzime această fiară.

— Ridică-te, Bina, și privește-mă!

Deși părea lipsită de viață și închisă în ea însăși, bruneta se însufleți la auzul glasului stăpânului ei. Lăsându-și capul pe spate, se înălță fără grabă, cu ochii ațintiți în gol și rămase nemișcată în mijlocul încăperii.

Prevestitorul făcu să se învârtă peretele din fundul odăii și scoase din ascunzătoarea sa cufărul din lemn de salcâm care o adăpostea pe

regina turcoazelor.

— După ce razele soarelui vor scălda piatra aceasta nespus de prețioasă, grăi el, am să te înzestrez cu o ultimă putere. Apoi o să-mi aparții trup și suflet, și ai să mi te supui orbește.

Prevestitorul dădu la o parte cele două rogojini cusute care acopereau fereastra.

O rază de lumină căzu pe regina turcoazelor a cărei strălucire se răsfrânse pe chipul Binei.

— Regină a întunericului, fii leoaica înfricoșătoare, setoasă de sânge și dornică de măcel care străbate deșertul!

Unghiile Binei deveniră la fel de ascuțite ca niște gheare, iar dinții, puternici, precum colții fiarelor.

Prevestitorul era mândru de ceea ce înfăptuise. Așa că acoperi iar fereastra și așeză piatra la loc în ladă.

— Să nu uiți, Bina, femeie devotată stăpânului tău, că nu vei deveni leoaică decât la porunca mea.

Frumoasa brunetă părea că se trezise dintr-un vis urât.

— Scoate-ți veșmintele! îi ceru Prevestitorul.

Bărbatul o fermeca și o înspăimânta în același timp. Nefiind în stare să i se opună, se dezbrăcă, lăsându-l să-și facă poftele cu ea.

☥

În ciuda sfaturilor lui Sobek, regele îl luă cu sine pe Iker în afara Memphisului. Desigur, cei mai buni oameni ai Păzitorului vegheau asupra monarhului și a Fiului regal, dar ar fi izbutit ei să-l salveze pe Sesostris în cazul unui atac neașteptat? Având în vedere amenințarea care parcă plutea în aer, momentul era prost ales pentru asumarea unui asemenea risc.

Un șoim le servi drept călăuză, iar regele îl urmă tăcut până ajunseră lângă un canal umbrit. Acolo privi îndelung frunzișul sălciilor și se plimbă de-a lungul malului. O pace adâncă domnea peste aceste locuri.

— Turmă a Zeului, oamenii au primit din partea lui o zestre frumoasă, grăi Sesostris. Nu pentru ei a zămislit el cerul și pământul, și aerul care-i ține în viață? Căci ei sunt imaginile lui, ieșite chiar din ființa sa? El face soarele să strălucească, iarba să crească și le oferă tot soiul de roade. Marele Făuritor n-a rânduit și răul în

creația sa. Însă oamenii s-au răzvrătit și, cum nu poți să separi otrava de șarpe, tot așa nu poți scoate răul dintr-o făptură stricată. Când Zeul a râs, s-au născut zeii, iar când a plâns, s-au ivit oamenii. Purtând cu el nedreptatea și cruzimea, omul este cel mai de temut dintre fiare. Faraonul trebuie să păstreze și să continue pe pământ înfăptuirea divină, eliberându-l pe om din mâna omului. Să-ți închipui că-i poți ajuta pe oameni e lăudăroșenie; faraonul îl slujește pe tatăl său, stăpânul zeilor. Nu există salvare pentru cel leneș, nici frate într-ale spiritului pentru cel care nu respectă legea lui Maat și nici zi de sărbătoare pentru cel lacom. Nu jindui niciodată, Iker, după ceea ce aparține altuia, nu-ți dori ceva ce nu ești în stare să dobândești singur, căci pofta îți aduce suferință. Nesătulul e un mort viu. Aceasta e și datoria regelui: să lupte fără odihnă împotriva lăcomiei oamenilor.

— Dar la sfârșitul epocii marilor piramide, n-a ieșit ea biruitoare?

— Întunericul a fost preferat în locul luminii, nimeni nu a mai tras vreo învățătură din legile cerești, nimeni nu a mai respectat legile pământești, răul a fost numit bine, ucigașul socotit drept om cinstit, păcatul drept virtute, viclenia drept rânduială, înțeleptul drept nebun, înflăcăratul drept pildă de urmat, iar glasurile zeilor au fost înăbușite. Și așa s-a înstăpânit *isefet,* care e nedreptate, violență, lăcomie, lene, uitare, sfărâmare, dezordine, în legea celui mai tare care îngăduie ucigașilor și hoților să conducă. Dacă izbânda lor ar fi ținut mult, pământul ar fi devenit sterp, aerul înecăcios și apa otrăvită. Iar focul cerului ar fi pustiit lumea noastră. Dar să lupți clipă de clipă împotriva lui *isefet* nu e de ajuns. Trebuie să o întărim pe Maat împlinind ritualurile. Fiecare domnie trebuie să repete creația începutului, ca să putem respinge forțele dezordinii și s-o readucem pe Maat printre noi. Ce știi despre ea, Iker?

— Când Maat este ținută la locul cuvenit, Luminăția Voastră, regatul are parte de belșug, iar cerul e binevoitor. Fiică a lui Ra, tovarășă a lui Thot, mereu prezentă în barca soarelui, ea este cârmaciul care arată drumul cel bun.

— Mulțumită lui Maat, lumea stelelor, a soarelui și cea pământeană trăiesc împreună în armonie. Voința mea este Maat, căci doar dreptatea inimii e pe placul faraonului. Forța mea este

dreptatea. Să mă îndepărtez de ea ar însemna sfârșitul domniei mele, căci monumentele clădite de un tiran sunt sortite pieirii. Datoria mea e s-o înalț pe Maat spre ea însăși, să fiu mijlocitor între ea și poporul meu, să pun în armonie rânduielile lumii noastre cu cele cosmice. Regatul care nu-i aduce ofrande lui Maat nu cunoaște nici dreptatea, nici unirea, ci se prinde în capcana luptelor pentru putere. Maat poruncește: răsplătește-l pe cel care înfăptuiește. Ești tu oare acela, Iker?

— Așa îmi doresc, Luminăția Voastră.

Sesostris îl conduse pe Iker la marginea deșertului. În zare se vedea piramida în trepte a lui Djeser.

— Știi adevăratul nume pe care neinițiații îl dau unei necropole?

— Nu e „pământul lui Maat"?

— Mare, trainică și strălucitoare e legea lui Maat! Încă din timpul lui Osiris n-a fost tulburată niciodată. Bineînțeles, răul, nelegiuirea și aliații lor lucrează fără încetare în această lume și adună faptă după faptă. Dar atâta vreme cât oamenii o vor respecta pe Maat, răul nu va izbuti să treacă fluviul vieții ca să atingă celălalt mal. Chiar și când va veni sfârșitul lumii, Maat va dăinui.

Monarhul se îndreptă spre un mic locaș de veci, care data din vremea Vechiului Imperiu. Pe grinda aflată deasupra intrării se vedea o inscripție.

— Citește-o, Iker!

— „Rostește Maat: nu sta fără să faci nimic, ia parte la creație, dar nu încălca Legea."

— Din ce e alcătuită ființa ta, dincolo de trup?

— Din numele și inima mea.

— Numele tău, Iker, arată că ești purtătorul unei împliniri și a desăvârșirii unei neîncetate reînnoiri. Inima ta să se umple de Maat pentru ca faptele tale să fie drepte. Dar trebuie să-ți hrănești, de asemenea, și *Ka*-ul, această energie dătătoare de viață, izvorâtă din lumea de dincolo și la care te vei întoarce dacă treci de încercarea judecății lui Osiris. Fie ca *Ka*-ul tău, puterea spiritului de a trece dincolo de ce poate fi văzut cu ochii, să caute în soare lumina care te va călăuzi prin întuneric. Vei fi în stare să devii un *akh,* făptură a luminii pe care moartea n-o atinge?

Iker era înmărmurit. Atâtea porți i se deschideau, putea simți atâtea lucruri noi… Dezvăluirile regelui îi dădeau amețeli.

— Privește piatra aceasta, fiule! N-are forma soclului unei statui?

— Este chiar una dintre hieroglifele care servesc pentru a scrie numele lui Maat, Luminăția Voastră!

— Statuile sunt ființe vii, născute din Maat. Urcă pe soclul acesta, Iker!

Tânărul nu șovăi.

— Ce simți?

— Un foc răzbate din această piatră, un foc ce se răspândește în mine. Privirea mea… privirea mea e mai pătrunzătoare!

— În războiul pe care îl purtăm împotriva puterilor întunericului, supraviețuirea lui Osiris și a lumii noastre sunt în joc. De aceea va trebui să facem rost de arme nevăzute. Astăzi, fiule, inițierea ta în mistere a început cu adevărat. Orice s-ar întâmpla de-acum înainte, să nu părăsești calea lui Maat!

45.

Adunarea membrilor Casei Regelui tocmai se încheiase. Sehotep ieși din sala de audiențe și, cu pas grăbit, intră în odaia de lucru a lui Medes. Acesta dicta o scrisoare, dar se opri îndată și porunci să fie lăsat singur cu Purtătorul sigiliului regal.

— Sunt ochi și urechi. Câte decrete a hotărât Luminăția Sa?

— Doar unul. De astă dată, n-o să ai mult de lucru, dar trebuie să-l întocmești chiar azi, iar de mâine curierii regali să-l răspândească în provincii. Dacă e nevoie, dublează numărul curierilor.

Cu acest prilej, Medes se convinse din nou că era unul dintre primii demnitari care aflau ce avea de gând Sesostris. Dar din pricină că lucrul era grabnic, nu putea trage niciun folos din el.

— Decretul e scurt, completă Sehotep: faraonul îi dă puteri depline generalului Nesmontu și îl însărcinează să înăbușe orice încercare de răzmeriță în Canaan. În felul acesta, niciun locuitor al regiunii nu se va îndoi de forța noastră.

— Ne temem, oare, de o nouă răscoală?

— Potrivit ultimului raport trimis de Nesmontu, Prevestitorul n-ar fi cu adevărat mort.

— Nu înțeleg…

— Acest nebun a fost executat, dar învățăceii săi au supraviețuit și în numele său seamănă dezordinea și-i ațâță pe cananeieni. De aceea Nesmontu trebuie să dea dovadă de o severitate care să descurajeze orice nelegiuire.

— Cunoscându-l pe general, putem sta liniștiți!

— Din fericire, așa e, Medes.

— Mi-ar plăcea să am în slujba mai mulți curieri și să sporesc numărul corăbiilor. Consider că e de mare însemnătate ca veștile să ajungă mai iute acolo unde trebuie.

— Am să te sprijin în privința aceasta pe lângă Marele Trezorier Senankh.

— Vă mulțumesc din suflet.

După plecarea lui Sehotep, Medes cântări informația, pe care n-o găsea lipsită de interes.

Așadar, generalul Nesmontu întâmpina greutăți mari în Canaan. Făcându-i să creadă în dispariția sa, Prevestitorul continua să le aducă necazuri egiptenilor.

Acest decret regal părea mărturia unei slăbiciuni. Neputând să-i înlăture pe războinicii din umbră o dată pentru totdeauna, regele și generalul încercau să înspăimânte populația. Dacă toată regiunea se ridica la luptă, ce s-ar fi ales de faima lui Sesostris?

Potrivit obiceiurilor sale, Medes își îndeplini sarcina cu grijă și sârguință. Fiecare dintre slujbașii săi îi cunoștea asprimea: la prima greșeală, vinovatul era izgonit fără milă. De aceea, Secretarul Casei regale era dat drept pildă, chiar și de către vizir.

În timp ce Medes isprăvea de scris decretul întrebuințând formulele cuvenite, un oaspete neașteptat i se înfățișă înainte.

Iker, scribul blestemat care ar fi trebuit să piară de mult!

Medes se ridică și se înclină adânc.

— Aceasta vizită mă onorează, Fiu regal!

— Am venit din porunca Luminăției Sale.

— În orice împrejurări, toți muncim având o singură dorință: să-i împlinim voia. În ceea ce mă privește, vreau să adaug că sunt foarte fericit de numirea voastră. Unii curteni nu se pot abține să nu vă ia în râs, pe ascuns, dar bârfele acestea n-au viață lungă. Atunci când o să aveți nevoie de mine, să nu stați pe gânduri.

— Prietenia ta e prețioasă pentru mine, Medes. Regele mi-a cerut să-i înmânez noul decret lui Djehuty, primarul orașului piramidei de la Dachur, și să verific paza.

— Umblă tot soiul de zvonuri legate de cele petrecute acolo. Sper că piramida regală n-a suferit pagube.

— Atacul asiaticilor a dat greș. Monumentul e neatins, iar lucrările vor fi încheiate în curând.

— Alții susțin că ați arătat multă vitejie.

— Se înșală, Medes.

— Nu fiți modest, Iker! Sunt atâția lăudăroși care-și strigă în gura mare curajul, dar o iau la fugă în fața celei mai mărunte primejdii. Spre deosebire de ei, ați înfruntat tâlhari adevărați!

— Victoria se datorează lui Djehuty. Iscusința și stăpânirea de sine pe care le-a dovedit ne-au scăpat de tot ce putea fi mai rău.

Tânărul nu pomeni despre meritul lui Sekari, căci trebuia să-i păstreze acestuia taina pe care foarte puțini i-o cunoșteau.

— Mâine dimineață decretul va fi gata pregătit. Felicitați-l din partea mea pe Djehuty și urați-i multă sănătate! Construirea piramidei de la Dachur va fi una dintre cele mai mari înfăptuiri ale acestei domnii.

Iker plecă, iar Medes se apucă să-și facă planuri.

Știa să-și cântărească dușmanii, iar acesta era din cale-afară de primejdios. Bineînțeles, Secretarul Casei Regelui se purta ca un curtean desăvârșit și nu pierdea niciun prilej să-l lingușească pe Fiul regal, dar asta nu era de ajuns. Trebuia să-i spulbere, puțin câte puțin, trecerea de care se bucura pe lângă demnitari, făcându-i pe aceștia să creadă că Iker era doar un tânăr sărman venit din provincii, ambițios, dar lipsit de talente, iubitor de uneltiri și care-i păta numele monarhului. Strecurând câte o vorbă ici și colo, Medes își va răspândi veninul.

Dar acum avea alte treburi mai grabnice: trebuia să ia legătura cu Libanezul.

☥

Aparul putea fi mulțumit de munca sa de furnică. Săptămână după săptămână, își găsise câte o iscoadă printre slujitorii care se îngrijeau de curățenia palatului, iar unul dintre ei observase venirile și plecările lui Medes. Cât despre bogata locuință a Secretarului Casei Regelui, aceasta era supravegheată de mult timp.

Din porunca Prevestitorului, Libanezul trebuia să se încredințeze dacă Medes era un aliat credincios. Când i se vesti vizita acestuia, negustorul nu se miră. Ultimele tulburări îl neliniștiră, cu siguranță, pe înaltul demnitar care continua să se poarte ca de obicei, cu nemăsurată prudență.

— Scumpe prietene, ce mai faceți?

— Ce s-a petrecut la Dachur?

— Așezați-vă, Medes, și gustați câteva prăjituri.

— Vreau să-mi spui de-ndată!

— De ce vă ieșiți din fire?

— Dacă vrem ca înțelegerea noastră să fie trainică, nu trebuie să se strecoare nicio umbră de îndoială între noi.

— Fiți liniștit, și Prevestitorul dorește același lucru. Dachur a fost atacat de un grup de luptători curajoși, dar o împotrivire neașteptată i-a împiedicat să-și atingă ținta, distrugerea piramidei. Așa că ea va naște energie și pe mai departe. Având în vedere că paza a fost întărită, un nou atac ar fi o nebunie.

— Iker, Fiul regal, e răspunzător de această nereușită! Băiatul ăsta ne încurcă socotelile. Mai bine să-l ucidem.

Libanezul zâmbi ușor.

— Să-l ucidem sau… să ne folosim de el?

— În ce fel?

— Prevestitorul apreciază mult focul ce-l însuflețește pe acest scrib și știe cum să-l mânuiască. Lucrurile se vor limpezi.

— Când am să-l văd iar pe Prevestitor?

— Atunci când va hotărî el. Acum se află la adăpost și stăpânește situația. N-ar fi mai bine dacă ne-am bucura de izbânzile noastre, scumpe Medes? Negoțul nostru cu lemn prețios înflorește și mi se pare că vă aduce o adevărată avere, nu-i așa?

Înaltul demnitar nu tăgădui. Totul mergea de minune.

— A sosit timpul să vă destăinuiesc mai multe despre planurile noastre de viitor, urmă Libanezul. De vreme ce cunoașteți acum în adâncime temeiul lor, veți lua parte mereu la lupta noastră înverșunată împotriva propriului vostru popor.

Deși rămăsese mieros, în tonul vocii Libanezului se făcu simțită amenințarea.

— Dar n-am de gând să renunț, rosti răspicat Medes.

— Nici chiar când veți afla că mărfurile aduse de noi vor pricinui moartea unor egipteni?

— I-am înlăturat deja pe unii care mă stânjeneau. Dacă acesta e prețul ce trebuie plătit pentru a-l zdrobi pe Sesostris și a preschimba regatul așa cum visam noi, nu văd de ce aș șovăi.

Libanezul se așteptase la ceva mai multă împotrivire. Dar Secretarul Casei Regelui părea că-și înăbușise orice urmă de omenie pentru a-și atinge țelul. De acum înainte, părtaș credincios al lui

isefet, tovarăș al Răului, a cărui putere și necesitate nu le punea la îndoială, Medes nu va mai da înapoi.

— Să vorbim mai întâi de laudanum, atât de apreciat de meșterii voștri de parfumuri, începu Libanezul. Unele dintre sticluțe vor conține, pe deasupra, și o licoare ce va înlătura anumite piedici. Apoi să trecem la micile vase, umplute de obicei cu ulei de moringa, întrebuințat de femeile însărcinate pentru ungerea trupului. Cumpărătoarele noastre se vor număra printre persoanele de vază și-i vor purta în pântecele lor pe viitorii demnitari ai regatului. Așa că de ce să-i lăsăm să crească, atunci când avem la îndemână mijloace ca să nimicim o parte din ei, chiar înainte de a se naște?

Uimit, Medes nu-l mai socotea pe negustor drept un om plin de căldură, prietenos și care iubea viața.

— Doar nu vrei să spui că…

— Atunci când Prevestitorul va hotărî, vom înlocui uleiul de moringa cu ceva care va face ca pruncii să fie lepădați înainte de vreme. Planul acesta frumos vă nedumerește, Medes?

Secretarul Casei Regale își înghiți cu greu saliva Dintr-odată, lupta lua o întorsătură neprevăzută. Nu-și închipuise o asemenea violență. Dar nu-i mai păsa de mijloace când își aminti ce răsplată îl aștepta. Una peste alta, alianța cu Prevestitorul făcea să-i bată inima mai repede.

— Nu sunt mirat și chiar îl găsesc bun.

— Mă bucur, scumpe prietene. Acum pricepeți de ce am pus la cale acest negoț. Dar asta nu e tot. Preoții, scribii și bucătarii egipteni întrebuințează tot soiul de uleiuri. Iar noi nu vrem să ne mărginim doar la femeile însărcinate.

Gândul acesta îi dădu amețeli lui Medes. Administrația faraonului avea să se năruie sub privirile neputincioase ale înalților ei demnitari.

— Izbânda cere multă iscusință și băgare de seamă, arătă Libanezul. Oamenii noștri vor fi gata cât de curând, dar să nu uitam de dușmanul nostru cel mai aprig: faraonul. Câtă vreme va domni, va găsi puterea să înfrunte cele mai grele încercări.

— Din păcate, Sobek Păzitorul s-a întors, îi reaminti Medes. Credeam că l-am lovit de moarte, dar blestematul ăsta are pielea

groasă!

— Cunoșteam lucrul acesta și nu nesocotim puterea lui. Totuși, acum se pare că e cu putință să reușim acolo unde cândva am dat greș.

— Un atac asupra lui Sesostris? Mă îndoiesc de șansele noastre!

— Mijloacele obișnuite nu s-au dovedit de niciun folos, recunosc. Dar tocmai am pomenit despre noile noastre arme. Oricât de numeroase ar fi gărzile, o să scăpăm de ele. Am nevoie de ajutorul vostru, Medes. Îmi trebuie o hartă clară a palatului și informații despre cum își petrece timpul monarhul și despre paza permanentă.

— Și dacă faraonul scapă, n-am să fiu bănuit?

— Nu vă faceți griji, vom lăsa urme care să ducă la cei vinovați. Când am să vă dezvălui data și ora, îndepărtați-vă cât mai mult de palat, născocind o treabă grabnică. Dacă Sesostris moare, vom dobândi victoria mai iute decât prevăzusem.

46.

Sehotep îl pofti pe Iker să ia masa împreună la el acasă, iar tânărul scrib nu putuse refuza. Eleganta locuință a Purtătorului sigiliului regal era o încântare: buchete de flori în fiecare încăpere, parfumuri fine plutind în aer, mobile de mare preț, vase din alabastru, pereții împodobiți cu picturi reprezentând cocori, berze și bâtlani, lespezi în culori delicate. În afară de bucătăreasă ale cărei rotunjimi îi dovedeau pofta nestăvilită de mâncare, celelalte slujitoare erau tinere, frumoase și purtau veșminte subțiri din pânză de in și o mulțime de bijuterii.

— Să iei parte la ocârmuirea Egiptului e o sarcină peste măsură de grea, îl lămuri Sehotep pe Iker. Acesta e mijlocul meu de a mă mai odihni și a mă înveseli un pic. Fiecare cu plăcerile lui. Dar tu, Fiule regal, tu pari mult prea serios. E adevărat că îți petreci nopțile citind vechile scrieri ale înțelepților?

— Cu ele mi-am început învățătura și chiar și acum continuă să-mi ofere o hrană sufletească fără seamăn.

— Știu că scribii nu trebuie să se îmbete, dar primești totuși să bei o cupă de vin? E din recolta viei mele de la Imau și regele însuși îl apreciază.

Iker nu făcu nazuri. Bucatele erau care mai de care mai gustoase, dar rinichii în sos stăteau mărturie pentru deplinul meșteșug al bucătarului.

— Nu vreau să te laud, zise Sehotep, dar admir felul în care te-ai deprins cu obiceiurile acestei curți căreia mărturisesc că nici eu nu-i cunosc toate șiretlicurile. Dar tu te-ai hotărât să nu le iei în seamă. E de la sine înțeles că numirea ta a iscat adevărate furtuni și multă pizmă. Gândește-te câte familii bogate sperau să-și vadă odraslele Fiu regal! Dar iată că Luminăția Sa te-a preferat pe tine, un scrib necunoscut din provincii! Toți se așteptau să te porți cu nasul pe sus. Însă tu, dimpotrivă, ai dat dovadă de atâta reținere, încât trezești bănuieli. Pe deasupra, regele stă ore în șir de vorbă cu tine. Îți

închipui câte neliniști stârnește lucrul acesta? Fiecare demnitar se teme pentru slujba și privilegiile sale. Al cui loc vrei să-l iei, Iker?

— Al nimănui.

— Nu prea-mi vine a crede.

— Faraonul îmi oferă o comoară neprețuită deschizându-mi inima către lucrările spiritului de care abia îmi dădeam seama, învățătura pe care am primit-o a fost pentru mine un noroc neașteptat și sper să fiu demn de ea.

— Știi de câte nenorociri e amenințat traiul acesta liniștit?

— Regele mă pregătește pentru încercări aspre.

Sehotep aprecie sinceritatea și judecata limpede a lui Iker. Ca și Sobek Păzitorul, Purtătorul sigiliului regal se îndoia de calitățile Fiului regal și încercase să-l cunoască mai îndeaproape.

Acum recunoștea în sinea lui că se înșelase și-i părea rău că nu se încrezuse în judecata lui Sesostris de la bun început.

☥

— În sfârșit, Luminăția Voastră, în sfârșit! zise, cu ușurare, Sobek. Știam că până la urmă oamenii mei vor găsi ceva, dar timpul mi se părea că trece prea încet. Îl bănuim pe un frizer care lucrează într-un cartier din apropierea portului. Una dintre iscoadele mele se tunde numai la el și obișnuiesc să trăncănească amândoi vrute și nevrute. Ultima data au vorbit despre cât de primejdioși sunt asiaticii veniți din Sichem și ascunși în Memphis. Dar frizerul îi socoate mai degrabă niște viteji a căror luptă e îndreptățită. Oare soldații egipteni nu se poartă prea aspru cu ei? Iar Canaanul nu merită să fie liber cu desăvârșire?

— Cu alte cuvinte, frizerul e de partea lor.

— Deși e împotriva atacurilor și a uciderii oamenilor nevinovați, zice că asiaticii n-au încotro. O face pe milostivul, întocmai ca anumiți curteni de pe-aici, a căror singură îndeletnicire e să afle dincotro bate vântul.

— Nu te-ai deprins nici până acum să vorbești cu meșteșug și pe ocolite, așa cum se obișnuiește.

— Nici nu mi-e de vreun folos când am de-a face cu toți tâlharii. Un soldat moale, nehotărât și văicăreț pune în primejdie viața colegilor săi.

— Frizerul acesta a mai spus și altceva?

— Iscoada mea nu i-a putut pune și alte întrebări căci a simțit că ticălosului îi părea rău că-l luase gura pe dinainte. Dar acum am pus mâna pe o verigă a lanțului. Cred că ar fi o greșeală s-o sfărâmăm. Mai bine să ne folosim de ea ca să ajungem la una dintre căpetenii. Dar pentru asta am nevoie de un om care să-i câștige încrederea frizerului.

— La cine te-ai gândit?

— Sunt în încurcătură, Luminăția Voastră. Nu pot trimite un om de-al meu, oricât de iscusit ar fi, căci nemernicul de aliat al asiaticilor l-ar mirosi numaidecât. Pe de altă parte, trebuie ținut totul în cea mai deplină taină, deci nici pomeneală ca un demnitar de la curte să intre în joc!

— Atunci nu ne rămâne decât o singură alegere: Iker. Aproape nimeni din Memphis nu-l cunoaște.

— Iker, Fiul regal…

— Dacă nu mă înșel, Sobek, nu aceasta e încercarea la care visai să-l supui?

☥

— Ai un păr frumos, sănătos și des, fiule! Vrei să-l tund cum se poartă acum sau să-ți fac bucle?

— Tunde-l scurt.

— Așază-te pe scăunelul acesta cu trei picioare, îl îndemnă frizerul, și ține spatele drept!

Pe o măsuță joasă erau înșirate uneltele meșterului voinic și prietenos: câteva brice de mărimi diferite, clești pentru bucle, foarfece, un vas cu apă amestecată cu natron.

Iker era primul mușteriu din dimineața aceea. Ceilalți așteptau cu răbdare, fie prelungindu-și noaptea, fie jucând zaruri sau schimbând între ei ultimele bârfe.

— Părul tău e curat, așa că nu-i nevoie să-l spăl. Te-ai mutat de curând în cartierul ăsta?

— Sunt scrib și vin dintr-o provincie de la răsărit. Se spune că aici, la Memphis, un scrib își câștigă lesne traiul.

— Având în vedere câte plângeri curg spre administrație, n-o să duci lipsă de muncă!

— Dar vizirul nu dorește să ușureze viața celor sărmani?

— Așa zice el, dar nimeni nu crede în minuni.

— După părerea mea, are mâinile legate.

— De ce spui asta, fiule?

— Pentru că nimeni nu se poate împotrivi voinței unui tiran.

Frizerul rămase cu briciul în aer câteva clipe.

— Doar nu vorbești despre…

— Chiar dacă nu i-am rostit numele, ai priceput bine. Nu suntem cu toții niște animale proaste și știm că doar răzvrătindu-ne o să ne câștigăm libertatea.

— Sssst! Mai încet! Cuvinte ca acestea te pot arunca drept în temniță!

— Alții îmi vor lua locul. Și am scăpat deja până acum de soldați, după măcelul de la Kahun.

— Te aflai acolo?

— Îmi ajutam prietenii veniți din Asia. Speram să punem mâna pe primărie, dar am fost trădați. Eu am izbutit să fug. Dar mulți dintre noi au pierit. Egiptenii o să plătească pentru asta.

— Ești căutat?

— Ce n-ar da Sobek Păzitorul să mă prindă! mărturisi Iker. Dar mie mi-ar plăcea s-o întâlnesc iar pe tânăra femeie care trebuia să ne conducă spre victorie. Însă, fără îndoială, au omorât-o…

— Cum o chema?

— Dacă trăiește încă, i-aș primejdui viața, dezvăluindu-i numele. Tu ești un frizer de treabă și înduri asuprirea asemenea celor mai mulți dintre oameni.

— Te înșeli, băiete. Și eu lupt, dar în felul meu.

— Vrei cu adevărat să-l înlături pe tiran?

— Doar nu te-am așteptat pe tine ca să încep! Tânăra ta asiatică se numește Bina.

Iker păru uimit.

— O… o cunoști?

Frizerul se mulțumi să dea din cap.

— Atunci înseamnă că trăiește?

— Din fericire pentru noi.

— Cum să fac s-o văd?

— Îmi ceri prea mult.

— Fără Bina, sunt pierdut! Mai devreme sau mai târziu o să fiu arestat. Alături de ea, aș mai putea fi încă de folos.

— Eu, unul, nu știu aproape nimic. În schimb, cunosc pe cineva care o să te ajute: negustorul de farduri, care locuiește în capătul acestei străduțe. Spune-i că vii din partea mea.

☥

În prezența faraonului, membrii Casei Regelui ascultară cu atenție povestirea lui Iker.

— Cu siguranță, e o capcană, socoti Sehotep. Nu are rost să urmăm această cale.

— Dimpotrivă, grăi Sobek. De ce n-am izbutit până acum să luăm urma asiaticilor ascunși în Memphis? Pentru că fiecare dintre ei știe întocmai ce are de făcut și se arată prudent. Iker l-a păcălit pe frizer dându-i de înțeles că e un aliat al asiaticilor și atunci acesta l-a lăsat să urce pe fir mai sus spre mai-marii lui.

— Împărtășesc gândurile lui Sobek, zise Senankh.

— Și dacă frizerul acesta nu-i decât o momeală? se neliniști vizirul.

— Iker n-are înfățișarea și nici nu se poartă ca un soldat, mărturisi Sobek. El și frizerul au făcut fiecare câte un pas unul spre altul, pomenind de Kahun și de Bina. Așa că eu nu văd nimic necurat la mijloc.

— Ce hotărăști, Iker? întrebă regele.

— Să mergem mai departe, Luminăția Voastră.

☥

Artizanul spre care-l îndrumase frizerul pe Iker se număra printre cei mai faimoși din oraș. Folosind galenă – sulfură de plumb, ceruză – carbonat de plumb, piroluzită – bioxid de mangan, *chrysocolle* – silicat de aramă hidratat și malahitul obținea farduri și diferite pomezi pentru înfrumusețare. Fardurilor sale le adăuga și virtuți tămăduitoare care îngăduiau prevenirea sau îngrijirea trahomului, a leucomului și a conjunctivitei.

Tocmai când artizanul prepara un amestec, Iker bătu la ușa casei sale.

— Nu e momentul potrivit pentru o vizită.

— Vin din partea frizerului.

— Cine ești?

— Un tovarăș de-al Binei. La Kahun am luat parte la răscoală împotriva tiranului. Până acum, am reușit să mă ascund în Memphis, dar aș vrea să mă alături prietenilor mei.

— Spune-mi cum arată frizerul.

Iker se supuse.

— Primarul Kahunului stătea într-o locuință mică, zise meșterul de farduri, dar lui îi plăcea să se gătească în straie scumpe.

— Ba e tocmai pe dos, îl corectă Iker. Trăia într-o casă mare cu grădină, în care lucrau numeroși slujbași și purta veșminte obișnuite.

— Bina e prea bătrână ca să mai lupte.

— Dimpotrivă, e tânără și foarte frumoasă!

— Spune-mi cuvântul de trecere pe care ți l-a dezvăluit frizerul.

Iker simți că-i fuge pământul de sub picioare. Așadar, frizerul nu avusese încredere în el. Trebuia să găsească numaidecât un cuvânt credibil, poate „Bina“, „Kahun” sau „răzmeriță”, dar șansele de reușită erau mici.

Atunci scribul se gândi să se bizuie pe sinceritate.

— Nu mi-a destăinuit un asemenea cuvânt, mi-a zis doar că puteți să mă ajutați.

Artizanul părea mulțumit.

— Ieși afară, ia-o pe a doua străduță la stânga și intră în prima casă pe stânga.

Iker ar fi trebuit să-l înștiințeze pe Sobek, dar se temea să nu fie supravegheat de asiatici. Pe deasupra, un om urmărit, așa cum pretindea el că este, n-ar fi pierdut nicio clipă și ar fi dat fuga acolo unde îl trimisese artizanul.

☥

Ușa se închise iute după el.

Cufundată în întuneric, odaia de la intrare a micuței case albe îi dădu fiori. Dacă era atacat, Iker n-ar fi văzut nici măcar de unde veneau loviturile.

— Urcă scara! îi porunci o voce răgușită.

Iker își dădea seama acum cât de nechibzuit fusese. Sobek nu știa unde să-l caute și nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor.

Și dacă tânărul scrib ar da nas în nas cu unul dintre asiaticii care-l cunoșteau, ce-ar fi putut să-i spună?

Dar omul care-l întâmpină îi era necunoscut. Mărunt, între două vârste, nu părea să aibă gânduri războinice.

— Ce dorești, băiete?

— Să-i întâlnesc pe Bina și pe tovarășii mei asiatici, ca să luptăm mai departe împotriva tiranului.

— Nu se mai află la Memphis.

— Dar unde au plecat?

— La Sichem, să se alăture Prevestitorului.

— Prevestitorul… A murit de mult!

— Nimeni nu se poate atinge de Prevestitor. El va aprinde din nou focul divin în toată Syro-Palestina. Iar noi, cananeienii, îi vom goni pe egipteni de pe pământul nostru, vom alcătui o armată uriașă și vom sfărâma tronul faraonului.

47.

Consiliul restrâns al faraonului nu pierdu un cuvânt din spusele lui Iker.

— Iată de ce Sobek Păzitorul n-a reușit să pună mâna pe asiaticii din Memphis, trase concluzia Senankh. Răufăcătorii au părăsit orașul de mult și s-au adăpostit în Canaan, unde au numeroși aliați.

— E îndatorirea generalului Nesmontu să le vină de hac, susținu Sehotep. Să descurajeze orice dorință de răzvrătire arestându-i pe învățăceii acestui Prevestitor și executându-i în piața orașului, după ce-i va judeca în văzul tuturor. Atâta vreme cât faima nebunului ăstuia îi va înflăcăra pe locuitori, pacea nu va domni în Canaan.

— Mulțumită Fiului regal, observă Khnum-Hotep, știm acum că Memphis a fost doar un loc de ședere vremelnică pentru asiatici și că au sfârșit prin a se întoarce de unde au plecat. Pe de-o parte, aceasta e o veste bună, pe de alta, înseamnă că amenințarea nu a trecut. Dacă dușmanul își adună laolaltă forțele, devine de temut.

— Eu nu sunt așa convins, zise Sobek. Dacă lucrurile ar fi stat într-adevăr așa, Nesmontu ar fi avut de înfruntat mai multe greutăți.

— Ultimul său raport e îngrijorător, aminti Sesostris, dar generalul așteaptă să aibă mai multe dovezi înainte de a trece la fapte.

— Și dacă Fiul regal a fost păcălit? întrebă Sobek.

— Să nu micșorăm acum meritul lui Iker, îi ținu partea Sehotep.

Păzitorul se posomorî.

— O singură învățătură putem trage din cele auzite, fu de părere vizirul. Sichem rămâne cea mai mare primejdie pentru noi. Din prudență, să păstrăm paza la Dachur și Abydos. În schimb, aici, la Memphis nu-și mai are rostul.

Regele încuviință.

Dar Sobek îl privea pe Iker cu ochi neîncrezători, ca și cum l-ar fi bănuit că a mințit.

☥

În mai multe rânduri, credincioșii Prevestitorului se prosternară în fața stăpânului lor. Apoi repetară într-un glas o rugăciune, preamărindu-l pe zeul victoriilor, care îi va ajuta să stăpânească întreaga lume.

Pe când Shab Strâmbu' lua parte cu multă râvnă la această celebrare, Gură-Pocită se plictisea de moarte. Toate acestea i se păreau fără rost căci doar datorită lui și oamenilor pe care-i antrenase și nimănui altcuiva, Prevestitorul va învinge.

Deși rugăciunile se isprăviseră, Shab Strâmbu' rămase adâncit în gânduri.

Gură-Pocită îl înghionti în coaste.

— Întoarce-te pe pământ, prietene! Doar n-o să pici și tu în visările astea copilărești!

— De ce rămâi surd la învățătura Prevestitorului? El îți oferă puterea de care avem toți nevoie!

— A mea îmi ajunge.

Credincioșii se împrăștiară care-ncotro, iar Prevestitorul îi chemă la sine pe cei trei, însărcinați să pregătească atacul ce avea să pună capăt domniei lui Sesostris.

Shab Strâmbu' și Gură-Pocită fură uimiți de schimbarea Binei. Nu mai era o brunetă frumoasă, veselă și plină de viață, ci o femeie ademenitoare, sigură pe farmecele ei și de care era bine să te ferești. Cu tot disprețul pe care îl arătau față de sexul opus, socotindu-se mai presus de el, cei doi bărbați se traseră un pas îndărăt.

— De-acum înainte, Bina aparține primului cerc, le destăinui Prevestitorul. I-am dat o parte din puterea mea ca să devină regina nopții. O să înfăptuim lucruri mărețe împreună.

Nici Shab, nici Gură-Pocită nu îndrăzniră să rostească vreun cuvânt de împotrivire. În privirea Binei exista o scânteie atât de înspăimântătoare, că niciunul din ei nu s-ar fi încumetat să o stârnească.

— Oamenii tăi sunt gata? îl întrebă Prevestitorul pe Gură-Pocită.

— Lemnul uscat a fost ascuns în locurile hotărâte. La semnul meu, focul va izbucni.

— Am stat îndelung de vorbă cu aparul, adăugă Shab Strâmbu'. Mulțumită trăncănelilor slujitoarei de la palat, avem acum toate

informațiile trebuincioase. Iar Libanezul mi-a trimis sticluțele.

Prevestitorul o luă de mână pe Bina.

— Acum e rândul tău.

☥

— Comandante, zise una dintre gărzi, frizerul și meșterul de farduri au dispărut!

— Cum adică, au dispărut? se înfurie Sobek Păzitorul. Nu erau supravegheați?

— Ba da, dar de la depărtare, ca să nu bage de seama. Au reușit să înșele atenția pândarilor noștri.

— Sunt înconjurat numai de nevolnici! răcni Sobek.

— Comandante, mai e ceva.

— Ce?

— Cananeanul care a vorbit cu Fiul regal își face bagajele.

— Ăsta n-o să-mi scape! Lasă-l în seama mea!

☥

Sekari se dedase îndeletnicirii sale favorite: somnul. Fără să aibă o preferință anume pentru cel de dimineață, o siestă prelungită sau o noapte începută devreme, adormea întotdeauna cu nespusă ușurință și nu deschidea bucuros ochii.

— Trezește-te! strigă Iker la el, scuturându-l.

— A… E vremea să mâncăm?

— Cananeanul mi-a trimis un mesaj. Trebuie să mă întâlnesc cu el în cartierul de răsărit al orașului și regele vrea să mă urmezi.

Sekari se ridică numaidecât în picioare.

— Nu-mi place asta, Iker.

— Poate o să-mi arate cum să mă alătur așa-zișilor mei aliați.

☥

Una dintre gărzi se repezi înaintea Binei, împiedicând-o să intre în bucătăria soldaților.

— Unde duci coșul ăsta?

— E un dar din partea vizirului.

— Deschide-l!

Fata ridică binișor învelitoarea, dând la iveală sticluțele.

— În unele se găsesc uleiuri dintre cele mai bune pentru prepararea bucatelor, îl lămuri Bina, iar în altele o pomadă ce alină

durerile. Am primit poruncă să le încredințez bucătarului.

— De când lucrezi la palat?

— Dintotdeauna, rosti ademenitor tânăra femeie. Dar pe tine nu te-am mai văzut niciodată.

— Firesc, tocmai am fost mutat aici.

— Ar trebui să ne cunoaștem mai bine, nu crezi?

Inima soldatului zvâcni, iar Bina zâmbi dulce.

— Te-ai gândit bine. Ești libera mâine-seară?

— Mâine-seară… Poate, murmură ea, legănându-și șoldurile.

Apoi luă o sticluță, îi scoase dopul, își înmuie degetul arătător în ulei și îl plimbă încet pe gâtul bărbatului care se topi de plăcere.

— Pe curând, frumosule.

Cu bucătarul treaba merse și mai iute. Bina avu răgaz să verse uleiul în vasele unde fierbeau mâncărurile pentru gărzile ce asigurau paza palatului începând cu prima oră a nopții. Soldații aveau să se cufunde într-un somn adânc, din care cei mai mulți nici nu se vor mai trezi. Cât despre soldații încă treji, aceștia urmau să rămână în seama oamenilor lui Gură-Pocită.

☥

— Bărbatul nu e singur, comandante, îi spuse un pândar lui Sobek. Mai sunt încă doi pe terasă. Și cu siguranță, și alții înăuntru. Am dat peste un cuib de cananeieni.

Lumina amurgului ar fi ușurat arestarea lor, așa că Sobek trimise un om să cerceteze casa mai îndeaproape.

Dar când aceasta se apropie, o piatră aruncată cu praștia îl lovi în umăr.

— Tâlharii ăștia ne atacă! observă Păzitorul. Încercuiți-i! Eu mă întorc la palat și vă trimit întăriri. Când au să sosească, porniți atacul.

Sobek avea neplăcuta senzație că fusese dus de nas, căci tot pândindu-i pe cananeieni, stătuse prea mult timp departe de rege. Și ceva îi spunea că trebuie să pornească degrabă înapoi.

☥

— Totuși, în mesaj era vorba chiar de casa aceasta, adeveri Iker.

— Arată de parcă ar fi părăsită, zise Sekari.

— La Kahun mă întâlneam cu Bina într-o cocioaba asemănătoare.

— Cu alte cuvinte, ți-a întins acum o capcană. Rămâi aici!

— Sekari…

— Nu-ți fie frică, sunt obișnuit.

Iker nu pricepea cum Sekari, la prima vedere atât de greoi, se preschimba într-un duh al aerului pe care nicio piedică nu-l stânjenea. Dispăru cu o sprinteneală de necrezut și nu trecu mult până să apară iar.

— Dărăpănătura asta e goală. Mesajul a fost o amăgeală. Au vrut să ne îndepărteze. Iute, la palat!

☥

Vreo zece incendii se dezlănțuiseră în același timp, în vecinătatea palatului. Lemnul uscat ardea de minune, iar vâlvătăile se ridicau, semănând spaima.

Unul dintre focuri amenința o clădire de-a administrației și mai multe străji alergară să dea o mână de ajutor aparilor al căror număr era insuficient.

— Să mergem! ordonă Gură-Pocită celor 15 luptători înarmați cu săbii scurte.

În ciuda curajului său, soldatul care rămăsese să păzească intrarea principala fu repede doborât.

Înăuntru, otrava Binei își făcuse efectul. O mare parte din soldați zăceau pe jos în sala de mese sau pe coridoare. Unii se țineau încă în picioare, pe jumătate adormiți, dar câțiva care nu apucaseră să mănânce erau gata să se bată. Însă nu putură ține piept prea mult valului atacatorilor.

☥

Sesostris tocmai se întinsese pe pat.

Oricât de încărcată îi era ziua de lucru, monarhul nu înceta să se gândească la Arborele vieții. Cârmuind cu înțelepciune, regele lua parte la salvarea salcâmului, căci fiecare faptă dreaptă era adevărată hrană pentru copac, fiecare celebrare a ritualului năștea o putere în stare să respingă forțele răului.

Deodată, la urechile regelui ajunseră strigăte și zgomot de arme ce se loveau una de alta.

Sesostris se ridică, apucă o sabie și deschise ușa odăii sale.

Pe coridor, ultima dintre gărzi se prăbuși, în timp ce Gură-Pocită pierduse numai doi oameni.

Se așternu o tăcere grea.

Toate privirile se îndreptară spre uriașul a cărui stăpânire de sine îi năuci pe atacatori.

Chiar și Gură-Pocită, care nu cunoștea frica, se trase înapoi.

— Faraonul! murmură el.

Asiaticii își coborâră armele.

— Nu-i decât un om! El e singur, pe când noi suntem mulți, așa că n-are nicio șansă să ne biruie. La atac!

Asiaticii se codeau, dar până la urmă unul se năpusti înainte.

Deși brațul faraonului de-abia se mișcase, o tăietură adâncă brăzdă pieptul asiaticului, care căzu pe spate.

Vrând să-și răzbune tovarășul, un alt atacator cunoscu aceeași soartă.

Sesostris își privea dușmanii cu mânie amestecată cu dispreț.

— Toți deodată! urlă Gură-Pocită.

Și oamenii săi l-ar fi ascultat dacă doi dintre ei n-ar fi fost secerați de Iker și Sekari, care mânuiau bastoane luate de lângă trupurile neînsuflețite ale gărzilor.

— Să fugim! strigă un asiatic, convins că veneau întăriri.

Dar nu ajunse prea departe, căci se izbi de un Sobek clocotind de furie, care-l străpunse cu lancea.

Părăsindu-și oamenii, Gură-Pocită o luă la goană pe un coridor gol și sări pe fereastră. Apoi, profitând de neorânduiala ce domnea peste tot, pieri în noapte.

48.

Faraonul era teafăr și nevătămat.

Rănit ușor la brațul stâng, Sekari își recăpăta puțin câte puțin suflarea.

Sobek Păzitorul îl țintui cu sulița sa pe Iker, sprijinit de peretele coridorului unde zăceau grămadă leșurile asiaticilor.

— Îl învinuiesc pe Fiul regal că a pus la cale acest atac.

— Ți-ai pierdut mințile! îl repezi Sekari.

— Cine ne-a făcut să credem că neisprăviții ăia au părăsit Memphisul? Iker și cananeanul... Sunt părtași, ăsta-i adevărul!

Tânărul scrib păli.

— Jur pe numele faraonului că sunt devotat regelui și că mi-aș da și viața ca să-l apăr!

Temându-se de violența lui Sobek, Sekari se băgă între el și Iker.

— Asemenea ție, și noi am căzut în capcană. Ne-au îndepărtat de rege, au aprins focuri pretutindeni și au adormit gărzile. De îndată ce am priceput că e ceva necurat la mijloc, ne-am întors în grabă. Iker s-a bătut plin de curaj și putea să fie omorât.

Furia lui Sobek se mai domoli. Poate că Sekari nu se înșela. Dar Iker mai avusese de gând și altă dată să-l ucidă pe monarh... Nu era oare aceasta o a doua încercare, mai bine plănuită decât prima?

— Purtarea lui Iker și jurământul său ar trebui să-ți risipească bănuielile, socoti Sesostris. Adevărații vinovați zac la picioarele tale.

— Asiatici, observă Sobek. Câțiva au fost înlăturați, dar oare câți alții plănuiesc să pustiască Egiptul?

☥

Prevestitorul îi liniști pe credincioșii săi.

— Atacul a dat greș, recunoscu el, dar niciunul dintre neprețuiții noștri luptători n-a vorbit. Altfel, gărzile ar fi fost deja aici. Acești viteji vor merge în paradis, iar noi putem fi mândri de curajul și de jertfa lor. De-aici înainte tiranul nu se va mai simți în siguranță nicăieri, nici chiar în propriul palat. Și acum e vremea să plecăm din orașul ăsta stricat. Shab, alcătuiește grupurile care vor porni în

direcții diferite, ca să nu atragem atenția dușmanului. O să ne întâlnim iar într-un loc lipsit de primejdii și atunci am să vă împart noile sarcini. Lupta noastră pentru izbânda adevăratei credințe se va înteți mereu.

Potoliți de cuvintele Prevestitorului, asiaticii ascultară poruncile lui Shab.

Prevestitorul urcă la etaj și scoase din ascunzătoare lada din lemn de salcâm. Armele ce se aflau în ea nu-și arătaseră încă deplina lor forță.

— Stăpâne, se plânse Bina, îmi pare tare rău că nu am luat parte la înfruntarea aceasta. Lui Gură-Pocită i-a lipsit sângele rece, dar mie nu mi s-ar fi întâmplat așa ceva.

— Vei avea alte prilejuri să-ți dovedești însușirile. Sesostris e un dușman neobișnuit pe care zeii săi l-au înzestrat cu puteri nemăsurate și doar Zeul nostru îl poate zdrobi. Avem o cale lungă de străbătut, Bina.

— De aceea, biruința va fi și mai frumoasă.

— Până acum Sobek n-a reușit să ne găsească. Dar nu ne vom bucura întotdeauna de acest avantaj. Învață să fii prudentă, regină a nopții! Învăluie-ți în întuneric fiecare pas!

☥

Shab Strâmbu' nu se simțea în largul său. Purtând pe umăr lada de salcâm, mergea în urma Prevestitorului care ar fi trebuit să părăsească Memphisul împreună cu ceilalți, în loc să se ducă la casa Libanezului. Dar neavând încotro, își asculta stăpânul chiar dacă acesta se purta nechibzuit.

În orice clipă, Shab se temea că vor fi opriți de o patrulă. Dar Prevestitorul mergea cu pas liniștit ca orice alt orășean cu inima curată, așa că ajunseră fără nicio greutate până la locuința Libanezului.

Când Prevestitorul intră în sala de primire, negustorul și Medes se ridicară iute în picioare.

— Sesostris e în viață! se vaită Medes.

— Știu, prietene, știu.

— O să fim arestați cu toții!

— Bineînțeles că nu.

— Sobek o să-i ia la întrebări pe răniți, iar ei o să mărturisească.

— Nu cred, rosti Prevestitorul cu seninătate.

— Cum putem fi siguri de acest lucru?

— În afară de Gură-Pocită, oamenilor însărcinați să-l ucidă pe Sesostris li s-a dat să bea otravă. Chiar și în caz de reușită, ar fi murit toți în mai puțin de o oră.

Medes se uită năucit la Prevestitor.

— Ați... ați...

— Șansele erau oricum mici, căci scutul magic al lui Sesostris rămâne puternic. Totuși, ne-am atins ținta. Cârmuirea aceasta nelegiuită se știe acum slăbită. Și nimeni și nimic nu-i va îngădui să prevadă de unde și când vor veni loviturile.

— E nevoie să mă întorc degrabă pe meleagurile mele? întrebă Libanezul.

— Nicidecum, viteazul meu prieten! Mai mulți credincioși au plecat deja spre miazănoapte, dar tu vei rămâne aici împreună cu unii dintre aliații noștri negustori, frizeri și vânzători. O să-i conduci în numele meu și ai să-mi trimiți vești cu același devotament ca și până acum, nu-i așa?

— Bizuiți-vă pe mine, stăpâne! răspunse Libanezul ale cărui cicatrice, devenite dintr-odată dureroase, îi amintiră că trebuia, cu orice chip, să se supună Prevestitorului.

— Tu și Medes o să mă înștiințați despre ce se petrece la Memphis și despre ce are de gând Sesostris.

— Vom face tot ce ne stă în putința, dar... vom putea să ne continuăm negoțul cu Libanul?

— Nu văd de ce să înceteze, dacă o parte din câștig va sluji cauzei noastre.

— Întocmai aceasta e și dorința mea, stăpâne!

— Ne luăm un răgaz înainte de a-l ataca din nou pe faraon? întrebă Medes.

— Am să-mi desfășor forțele altfel, dar nu va exista niciun răgaz. În ceea ce te privește, îngrijește-te să obții cât mai multe informații despre Abydos. Atâta vreme cât salcâmul lui Osiris mai are o urmă de viață în el, niciuna dintre victoriile noastre nu va fi hotărâtoare.

Dar până atunci să facem în așa fel încât niciun egiptean să nu mai doarmă liniștit.

☥

Când pătrunse într-una din încăperile cazărmii principale din Sichem, generalului Nesmontu îi fu înmânată o scrisoare din partea lui Sehotep, în care acesta îi povestea groaznicele întâmplări petrecute în Memphis.

Veștile îi înfierbântară sângele bătrânului soldat și îi întăriră dorința de a-i înhăța pe capii răzvrătirii cananeiene. Deși la prima vedere se părea că aceasta a fost înfrântă, Nesmontu simțea că focul încă mocnește sub cenușă.

În fața lui, așezat pe un scăunel, cu mâinile legate la spate, stătea un băiețandru cu ochi dușmănoși.

— De ce a fost arestat? îl întrebă generalul pe soldatul care îl păzea.

— A încercat să înfigă un cuțit în spinarea unei santinele. Trei oameni abia l-au doborât.

— Câți ani ai? îl întrebă Nesmontu privindu-l drept în ochi.

— Treisprezece.

— Le-ai spus părinților tăi cu ce te îndeletnicești?

— Părinții mei sunt morți. Armata egipteană i-a ucis. Iar eu îi voi ucide pe egipteni. Sichemul se va răscula, căci acum avem o mare căpetenie!

— Și cum o cheamă?

— Prevestitorul.

— A fost condamnat și executat.

— Prostii! Noi, cananeienii, știm că nu-i adevărat. O să aveți dovada.

— Ia te uită! Când anume?

— Chiar în clipa asta, Prevestitorul jefuiește o caravană la miazănoapte de Sichem.

— Pari să cunoști multe, neisprăvitule! Dar minți așa cum respiri.

— O să vedeți că nu!

— După câteva zile de temniță o să-ți vină mintea la loc.

— Nu-i decât un copil, zise soldatul.

— Un copil gata să ucidă! Aici ne vom folosi de legea egipteană care spune că de la 10 ani un om e pe deplin răspunzător de faptele sale.

Pe când generalul se îndrepta spre locuința sa, aghiotantul îi aduse o veste neașteptată.

— O caravană a fost atacată la miazănoapte de oraș.

— Sunt victime?

— Din păcate, da, însă unii au scăpat.

— Adu-i la mine degrabă!

☥

De cum sosi la Memphis, Nesmontu ceru audiență la faraon, care îl primi lăsând orice alte treburi la o parte. Ținând seama de însemnătatea veștilor, Sesostris îi chemă fără întârziere pe vizirul Khnum-Hotep, pe Purtătorul sigiliului regal Sehotep, pe Marele Trezorier Senankh, pe Sobek Păzitorul, pe Fiul regal Iker și pe Sekari.

— Cercetările făcute de generalul Nesmontu au dus la un rezultat neliniștitor, mărturisi regele. După ce are să vă lămurească el însuși, vom lua o hotărâre.

— O caravană a fost atacată de curând lângă Sichem, începu Nesmontu. Soldații care o însoțeau s-au apărat cu îndârjire, dar au fost copleșiți de numărul vrăjmașilor. O patrulă ivită la timp a sărit în ajutorul celor doi supraviețuitori, un soldat și un negustor.

— Această nenorocire dovedește că trebuie să sporim numărul soldaților în întreaga Syro-Palestina, fu de părere Senankh.

— Și pe deasupra sa întărim și paza caravanelor, grăi Sobek. Asta i-ar descuraja pe tâlharii nisipurilor, aliații cananeienilor, să mai atace.

— Astfel de măsuri sunt de mare trebuință, recunoscu Nesmontu, dar am aflat ceva ce le-ar putea face neîndestulătoare. Cei doi supraviețuitori mi-au spus că în fruntea jefuitorilor era un bărbat înalt pe care-l numeau Prevestitorul.

— Prevestitorul a murit, îi reaminti Sehotep. Potrivit chiar raportului tău, populația Sichemului l-a ucis, răsculându-se împotriva acestui fals prezicător!

— Într-adevăr, așa am crezut. Dar m-am înșelat, după cum se vede. Prevestitorul trăiește și presupun că el e sufletul răzmeriței cananeiene. Până și copiii îl admiră și vor să se bată în numele său.

— Dacă există, atunci nu poate fi găsit decât în Syro-Palestina, observă Iker, ale cărui vorbe îi atraseră privirea sfredelitoare a lui Sobek.

Mai-marele tuturor gărzilor din regat nu reușise să scoată nimic de la cananeienii însărcinați să-l ademenească în capcană. Toți muriseră în urma rănilor primite în timpul atacului.

— Prevestitorul comandă mai multe grupuri înarmate, continuă generalul Nesmontu. Se mișcă neîncetat dintr-un loc în altul și se străduiește să unească triburile ca să alcătuiască o armată.

— De ce n-ai putut să-l arestezi? întrebă vizirul.

— Cunoaște ținutul așa cum noi nu vom izbuti niciodată să-l știm și pândarii săi îi vestesc cea mai măruntă desfășurare a forțelor noastre. Totuși, am obținut o informație prețioasă. Negustorul care a scăpat cu viață l-a auzit pe Prevestitor îndemnând la război împotriva Egiptului. Adevăratul său nume e Amu și conduce un vechi trib cananeian, faimos pentru cruzimea și violența sa.

— E de ajuns, așadar, sa dăm de urma acestui trib.

— Familiile care-l alcătuiesc s-au ascuns după înăbușirea răscoalei din Sichem și au făcut un jurământ pe care toți din ținut îl iau în serios: oricine îl va vinde armatei pe un susținător de-al Prevestitorului va fi omorât cu sălbăticie.

— Și atunci ce socotești că e de făcut? întrebă Senankh.

— Am nevoie de un om peste măsură de curajos, care să se bucure de încrederea deplină a Luminăției Sale și care să fie în stare s-o câștige și pe cea a Prevestitorului și a apropiaților săi. Omul acesta va trebui să afle toate tainele și adăposturile asiaticilor, și să ne dea de veste cu cea mai mare băgare de seamă. Iar noi vom trece la fapte când va sosi clipa potrivită și-l vom zdrobi pe vrăjmaș dintr-o singură lovitură. Nu pot folosi un om de-al meu pentru ca ar fi iute descoperit.

— Deci, eu sunt alesul, pricepu Sekari.

— Ba nu, se împotrivi Iker, eu sunt cel mai îndreptățit. N-am încercat oare să-l ucid pe rege?

Sobek tresări.

— Luminăția Voastră, vă sfătuiesc încă o dată să nu vă încredeți în acest scrib!

— Acolo unde se ascunde Prevestitorul, urmă Iker, Bina și asiaticii din Kahun se țin prin preajmă. Negreșit au părăsit Memphisul și pun la cale următoarele atacuri, începând cu Syro-Palestina. Pe de altă parte, eu am reușit să-i păcălesc pe cei din capitală, dar nu și pe Sobek Păzitorul. În ajunul arestării mele, n-avem decât o singură cale de scăpare: să fug, să-mi găsesc tovarășii, să le spun tot ce aflasem despre palat și să pornesc iar alături de ei lupta împotriva tiranului.

— În sfârșit, se răsti la el Sobek, mărturisești!

Iker îl țintui cu privirea pe mai-marele tuturor gărzilor regatului.

— De vreme ce n-am izbutit sa te conving de credința mea față de rege, faptele mele vor vorbi în locul meu. Sau mă alătur complicilor mei și tu vei sfârși prin a mă ucide cu nespusă bucurie, sau mă strecor în rândurile dușmanului și trimit de acolo informații care-i vor îngădui Luminăției Sale să înlăture răul.

— O a treia posibilitate mi se pare mai vrednică de crezare: ai să dai greș și Prevestitorul are să te facă să pieri în chinuri groaznice, zise Sekari.

— Îmi dau seama de primejdie, încuviință Fiul regal. Dar am o datorie de plătit și vreau să dobândesc încrederea desăvârșită a apropiaților Luminăției Sale și mai ales a lui Sobek. Purtarea lui nu mă surprinde nicidecum. Am săvârșit o greșeală gravă și trebuie să-mi purific inima. De aceea îl rog din suflet pe faraon să-mi încredințeze această misiune.

Sesostris se ridică, semn că sfatul de taină se încheiase.

Toți ieșiră tăcuți din odaie, în afară de Iker.

— Luminăția Voastră, pot să vă cer o favoare înainte de a pleca? Aș dori s-o mai văd pe Isis și să-i vorbesc pentru ultima dată.

49.

Prăvălit într-un jilț, Gergu plângea cu sughițuri.

— Să părăsim Memphisul fără întârziere… Dar unde să ne pitim? Sesostris o să ne urmărească până-n adâncul deșertului!

— Isprăvește cu prostiile și mai bea niște bere tare! O să te liniștească.

— Nu mi-e sete!

— Vino-ți în fire odată!

Gergu se supuse și sorbi o cupă cu vin, de parcă ar fi fost ultima.

— Nu avem de ce ne teme, îl asigură Medes. Dacă e să ne luăm după zvonuri, singurul asupra căruia s-au abătut bănuielile lui Sobek e Fiul regal Iker. Prevestitorul și ai săi sunt la adăpost. Doar Libanezul și oamenii lui au rămas pe loc.

Gergu se mai potoli puțin.

— Sunteți convins că nu vom fi arestați?

— Toate legăturile prin care se putea ajunge la noi au fost tăiate.

De astă dată, Gergu goli tot urciorul.

— Sesostris pare de neatins! Nicio încercare de a-l ucide nu va da roade. Să rupem această înțelegere primejdioasă, Medes, și să ne bucurăm de averea dobândită!

— Ar fi o copilărie! Mai întâi că Prevestitorul nu îngăduie trădarea și ne-am osândi singuri la moarte. Vom continua să ne îmbogățim mulțumită Libanezului. Iar până la urmă, vom sfârși prin a stăpâni întregul regat. Crezi cu adevărat în infern, Gergu?

— Cei păcătoși vor arde acolo în cazane și nimic nu le va ușura suferințele!

— Baliverne, își dădu cu părerea Medes. Eu nu cred decât în minciună și lăcomie. Să le tăgăduiești existența e o nerozie, să lupți împotriva lor n-are niciun rost. Prevestitorul mă atrage, căci mânuiește forțele râului cu o măiestrie fără seamăn. Dar ce mă mira cel mai mult e numărul credincioșilor săi care i se supun orbește! Cum pot neisprăviții ăștia să-și închipuie că Zeul i-a vorbit unui om și l-a însărcinat să răspândească un adevăr deplin? Prostia conduce

mulțimile și noi trebuie să tragem de aici un câștig cât mai însemnat. E arma cea mai de temut. Puțin îmi pasă de credința pe care o ridică în slăvi Prevestitorul, dar sunt sigur că ea va cuceri lumea. Iar noi, alăturându-ne lui, vom deveni nemăsurat de puternici și de bogați.

Sângele rece al lui Medes făcu să-i vina inima la loc lui Gergu, iar berea îl înveseli.

— Casa Regelui se teme, adăugă Secretarul ei. După venirea neașteptată a generalului Nesmontu, n-am avut niciun decret de întocmit. Nu se știe nimic din ce a vorbit cu regele, dar se pare că Iker a fost chemat degrabă. Am să mă străduiesc să aflu mai multe. La rândul tău, încearcă să pui întrebări oamenilor din preajma lui Nesmontu. O să dai cu siguranță peste unul care se grozăvește cu faptul că el cunoaște pricina vizitei generalului.

☥

Soarele apunea peste Abydos. Isis urcă încet scara de piatră ce ducea pe acoperișul templului unde avea să-și petreacă noaptea cercetând aștrii.

Însărcinată de rege să descopere orice purtare neobișnuită a preoților permanenți și temporari, tânăra femeie băgase de seamă, nu fără o oarecare ușurare, că fiecare își vedea de îndatoririle sale. Și mai anevoioasă încă, o altă misiune îi sorbea întreaga energie: să caute în arhivele Locașului Vieții orice informație, cât de măruntă, ce putea fi folosită pentru tămăduirea salcâmului.

Și cum într-o scriere veche găsise povața de a privi cu luare-aminte cerul, Isis socotea că va afla răspunsuri punând întrebări stelelor, planetelor și decanilor.

Zeița Isis așezase astrele la locurile potrivite, iar cele șapte Hathor călăuzeau destinul. Cât despre citirea orei, horoscopul, aceasta rămânea un secret de stat, transmis din faraon în faraon. Totuși, inițiații cunoșteau mesajele celor 36 de decani, numiți de asemenea și „cei vii”. Ei se nășteau și se reînnoiau în *duat,* locul obârșiei stelelor.

Cu ajutorul unei frunze de palmier despicate în mijloc și al unui mic instrument prevăzut cu un fir cu plumb, Isis calculă poziția corpurilor cerești. Ea îi observă pe Horus-taurul-cerului, Saturn,

puterea hotărâtoare ce nu lasă loc pentru slăbiciunile omenești, pe Horus-cel-care-dezvăluie-taina, Jupiter; pe Horus-cel-roșu, Marte, care dă forță; steaua dublă, a dimineții și a serii, adică Venus, purtătoare a strălucirii pietrei începuturilor; pe Sobeg, așezat dinaintea bărcii solare, pe Mercur, deschizătorul tuturor drumurilor. Împreună, aceste planete cântau o muzică pe care trebuia să înveți s-o auzi ca să înțelegi în ce fel încântau ele pământul Egiptului.

Niciuna dintre planete nu vestea nimic îngrijorător. În schimb, Isis se întreba de ce salcâmul nu mai viețuia în armonie cu fazele lunii. Ochiul ceresc se reîntregea și strălucea precum un soare al nopții, lumină în inima întunericului, în stare să sporească formele ascunse în bezna.

Dar Arborele vieții nu se mai bucura de energia lunii, care își împlinea menirea. Și, potrivit scrierilor, o singură putere ar fi izbutit s-o împiedice să strălucească: Seth, ucigașul lui Osiris. Seth cel care încălca rânduielile, cel violent și zbuciumat, cel care dezbina, tăia, încurca și semăna dezordinea.

Isis știa unde să-l găsească pe harta cerului: în partea de miazănoapte a constelației taurului[4].

Îndreptându-și spre el micul său sceptru Magie din fildeș, preoteasa înfruntă primejdia și îi puse întrebări. Supărându-l pe Seth cel năprasnic, putea să atragă asupra ei fulgerul acestuia. Dar Isis voia cu tot dinadinsul să descopere din ce pricină și în ce fel anume Seth îi făcea rău fratelui său Osiris, înverșunându-se împotriva Arborelui vieții.

Stelele aflate în jurul polilor erau neschimbate. Slujitoare ale lui Osiris, ele înfrânau puterea lui Seth, păstrând armonia în sânul universului. În schimb, celelalte corpuri cerești prinseră a pâlpâi cu luciri neobișnuite.

Dintr-odată, Isis pătrunse cu mintea realitatea ascunsă a cerului pe care îl privise adesea plină de admirație, fără a-i pricepe însă adevărata natură. Pe fondul de lapislazuli, străluceau metale și pietre prețioase. Cosmosul se înfățișa ca o gigantică vatră, în care, fără încetare, lumina se preschimba în viață. În măruntaiele munților, renășteau metalele și mineralele venite din cer. Osiris-

Luna, soare în inima întunericului, le înmulțea. Și un duh al răului, mânuitor al forțelor cerești încerca să oprească această creștere.

Isis se simți cuprinsă de amețeli. Încet, coborî scara sprijinindu-se de pereți. Era prea devreme ca să tragă toate învățăturile din această descoperire, dar poate ca ea îi va oferi arme noi împotriva vrăjmașului.

În penumbra templului zări un om.

— Cine e acolo?

— Pleșuvul mi-a cerut să te înlocuiesc, zise Bega cu o voce aspră, și să continui cercetările. Ai observat vreo schimbare în mișcarea stelelor?

— Nu, răspunse Isis fără să mintă.

Și într-adevăr, nici mișcarea, nici poziția corpurilor cerești nu-i trezise înțelegerea, ci altceva, mult mai ascuns. Isis ar fi putut să-i vorbească despre aceste lucruri preotului permanent Bega, matematician și geometru faimos, care cunoștea bine efemeridele. Dar, tulburată, prefera să păstreze tăcerea.

La lumina luminărilor, Bega văzu ca preoteasa părea sleită de puteri.

— Cum te simți, Isis?

— Puțin obosită.

— Vrei să te însoțesc până în odaia ta?

— Nu e nevoie.

— Să nu-ți închipui că-ți dau eu povețe, dar ar fi bine să te odihnești mai mult.

— Împrejurările nu-mi îngăduie, nici mie, nici celorlalți.

— Crezi că distrugându-ți sănătatea o s-o păstrezi pe cea a salcâmului?

— Dacă viața mea ar salva-o pe a lui, n-aș șovăi o clipă să i-o dăruiesc.

— Preoții permanenți împărtășesc același gând ales, grăi Bega, și niciunul nu-și cruță puterile. Totuși, nu trebuie să ne descurajăm, căci salcâmul supraviețuiește.

— Purtăm cel mai cumplit război și încă nu l-am pierdut.

Privind-o cum se îndepărta, Bega încercă totuși cele mai diferite sentimente. Cum să nu fii invidios pe frumusețea și mintea ei ageră?

Cu prudență și iscusință, trebuia s-o împiedice să capete și alte însărcinări și să devină stânjenitoare. Isis era deja atât de strălucitoare, încât părea sortită unor poziții înalte. Din fericire, era lipsită de ambiție și nu aspira atât de sus.

Dar oare acum nu descoperise ea ceva care o tulburase? S-o întrebe ar fi fost o nechibzuință căci ar fi nedumerit-o atâta curiozitate. Cu răbdare, poate că Bega va reuși s-o îmbuneze și s-o preschimbe într-o pradă ușoară pentru Prevestitor.

☥

Răsăritul soarelui fu o minunăție.

Isis se uită cu plăcere la nemaipomenita strălucire a nimbului roșu ce se ivise înaintea discului de aur, biruitorul întunericului trecutei nopți, pe care preoteasa și-o încheiase în biblioteca Locașului Vieții. Citind tratatul de alchimie al lui Imhotep, ale cărui bogații păreau nesecate, tânăra se gândise la o încercare, dacă și Pleșuvul se învoia.

Dar când acesta zări în mâna lui Isis o oglindă din aramă, nu întârzie să-și trădeze nemulțumirea.

— Ai uitat de prima noastră îndatorire?

— Nicidecum, liniștiți-vă. Vom uda rădăcina salcâmului cu apă și lapte, dar mi-ar plăcea să-mi îngăduiți să împlinesc un nou ritual.

— Cu obiectul acela?

— Oare zeița Hathor nu l-a făcut sacru în timpul ritualurilor de inițiere a femeilor? E cel mai simplu pe care-l am la îndemână și puterea lui de strălucire e mică. Totuși, îmi pun speranțe uriașe în ea.

— De unde ți-a venit această idee?

— De la înțelegerea naturii a cerului.

— Ah… Ai depășit și pragul acesta. Hotărât lucru, regele nu s-a înșelat.

Morocănos, Pleșuvul se îndreptă spre salcâmul înconjurat de alți patru arbori tineri. Sădiți în cele patru punctele cardinale, ei alcătuiau un brâu protector care împiedica undele nefaste să atingă arborele bolnav.

După ce hrăni salcâmul, Isis potrivi oglinda în așa fel încât lumina dimineții să cadă pe o mica parte a frunzișului.

Sub privirea atentă a Pleșuvului, câteva frunze începură să înverzească. Apoi culoarea se stinse, însă fără a dispărea pe de-a-ntregul.

— Lămurește-mă, Isis!

— O singură forță face să sporească metalele și să crească plantele al căror suveran e salcâmul. Dușmanul a tulburat mișcarea energiei între cer și pământ și din pricina aceasta salcâmul nu mai primește energia și nici n-o dă mai departe. Doar un leac alchimic l-ar putea tămădui.

— Tocmai de aceea avem trebuință de aurul zeilor, îi reaminti Pleșuvul.

— Până-l vom găsi, să întrebuințăm alte metale ce provin din stele. Această simplă oglindă rituală tocmai s-a dovedit folositoare. Altele, mai bine modelate vor ajuta seva să străbată venele salcâmului.

— Dar dac-am așeza zece oglinzi împrejurul lui? întrebă Pleșuvul.

— Riscăm să-i ardem puțina vigoare ce i-a mai rămas și să-l ucidem chiar noi. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Am înaintat totuși încă un pas pe calea cea bună.

— Nu mi-am isprăvit căutările. Vechii prezicători ne-au lăsat moștenire chei și mai folositoare. Așa că voi continua să le iscodesc scrierile.

50.

În arhivele din Abydos se păstrau rețetele parfumurilor și ale pomezilor rituale care nu puteau lipsi din ritualurile zilnice. Pleșuvul și preoții permanenți cunoșteau așa de bine aceste scrieri, că nu le mai dădeau nicio atenție. Cercetându-le din nou și citind cu luare-aminte și coloanele de hieroglife gravate pe pereți, Isis căuta un amănunt neobișnuit sau vreo vorbă despre o taină pierdută care să-i dezvăluie drumul spre metalul tămăduitor.

Pe alocuri, era pomenit aurul din Punt, dar fără să se spună unde se găsea această misterioasă țară, de a cărei existență mulți se îndoiau. Preoteasa află și despre „un oraș de aur” de unde se scotea un metal pur cu însușiri neasemuite. Dar și locul unde se înălțase acest oraș rămânea ascuns, deși bănuielile se îndreptau spre deșertul Nubiei.

Istovită, Isis înfășură prețioasele papirusuri și le așeză în tocurile lor de piele. Apoi ieși din bibliotecă și se reculese câteva clipe în templul liniștit, înainte de a păși în lumea din afară.

Soarele asfințea.

În lumina blândă a amurgului, un uriaș înaintă spre tânăra preoteasă.

— Luminăția Voastră…

— Ce-ai descoperit, Isis?

Tânăra femeie îi vorbi monarhului despre cele observate pe cer și despre orașul de aur.

— Am venit ca să celebrez un ritual menit sa-i îndepărteze pe vrăjmașii luminii și să-l apere pe Osiris. Vei fi una din cele patru preotese însărcinate să întruchipeze zeițele, care mă vor ajuta.

☥

Într-o capelă, Pleșuvul aduse o raclă înconjurată de patru figuri înaripate cu cap de leoaică. Obiectul reprezenta prima movilă de pământ ivită la începuturile creației, când strălucirea divină prinsese formă.

Împreună cu alte trei preotese ale lui Hathor, Isis modelă un bulgăre de argilă. Fiecare reprezenta o fațetă a ochiului lui Ra, în stare să risipească furtunile iscate de Seth.

Faraonul așeză pe raclă un al cincilea bulgăre în care înfipse o pană de struț, amintind de Maat.

— Acest mormânt al lui Osiris să fie mereu apărat împotriva atacatorilor! grăi regele. Cele patru leoaice să vegheze înspre răsărit, înspre apus, înspre miazăzi și înspre miazănoapte, iar ochii lor să nu se închidă niciodată! Aceste străluciri să rămând întotdeauna statornice, iar cerul să nu se clatine!

Purtând bulgărele de argilă în palme, fiecare preoteasă se prezentă în fața monarhului, care repetă formula de patru ori.

— De-acum înainte, soarele are patru ochi. Cerul întreg se înseninează. Vânturile și focul să-i împrăștie pe Seth și părtașii săi!

Monarhul aruncă primul bulgăre spre miazăzi, al doilea spre miazănoapte, al treilea spre apus, iar al patrulea spre răsărit.

— Abydos rămâne pe veci pământul care-l poartă pe Cel-vrednic-de-respect, iar Seth se vede osândit să-l poarte pe cel care este mai mare decât el, adică pe Osiris.

Odată ritualul încheiat, Sesostris îi adună laolaltă pe preoții permanenți și pe preotese în sala susținută de coloane a templului.

— Protecția salcâmului se întărește, arătă el. Oriunde s-ar ascunde ființa cea rea, ochiul lui Ra o va afla și-i va ridica piedici în cale. Una dintre inițiate, în lipsa mea, va rosti formulele prelungind eficiența ritualului. Isis va veghea asupra salcâmului și va numi părțile bărcii lui Osiris, „Doamna din Abydos”. Pentru că ea nu se mai mișcă liberă, energia trebuincioasă reînvierii începe să sece. Isis o va păstra, iar noi vom continua lupta și căutarea aurului tămăduitor.

Bega își simțea gâtul uscat. Bineînțeles, Isis nu luase încă locul Pleșuvului, dar sprijinită de voința regală, dobândea tot mai multă influență. Din fericire, sarcina sa se limita doar la ritualuri și nu privea administrația Abydosului. Așa că n-o să bage de seamă negoțul cu stele.

Cât despre moartea deplină a lui Osiris și distrugerea Abydosului, tânăra femeie n-avea să zărească primejdia decât mult prea târziu.

Un veteran demn de acest nume n-ar fi disprețuit o bere bună, mai ales dacă aceasta curgea din belșug și pe degeaba. De aceea Gergu își îndreptă atenția spre un soldat în vârstă din garda generalului Nesmontu. Iar bătrânul se învoi să viziteze cele mai bune cârciumi din Memphis, în tovărășia unui cunoscător.

— Lucrez în viile regale, minți Gergu. După ce ne clătim bine gâtlejul cu bere tare, am să-ți dau să guști din câteva recolte de care ai să-ți aduci aminte toată viața.

Nimeni nu rezista la băutură mai bine decât Gergu. Chiar când era beat mort pricepea ce i se spune. Veteranului, în schimb, îi lipsea un asemenea antrenament susținut. Așa că, după ce-și istorisi isprăvile, nu refuză să răspundă la întrebările noului său prieten.

— De ce generalul Nesmontu s-a întors în grabă la Memphis? se prefăcu îngrijorat Gergu.

— E o poveste ciudată, băiete! O caravană a fost atacată și au existat victime. Și știi cine era căpetenia tâlharilor? Prevestitorul! Păduchioșii ăia din Sichem nu l-au omorât pe cel care trebuia, pricepi?

— Și acum se știe adevărul?

— Generalul îl cunoaște, cu siguranță… Și a dat fuga să-l înștiințeze pe faraon.

— Deci, ținutul va fi cercetat în lung și-n lat.

— M-ar mira.

— De ce?

— Pentru că am făcut-o deja de zece ori, dar zadarnic! Însă Nesmontu e șiret. Va trimite o iscoadă care se va strecura printre cananeieni ca să dibuiască ascunzătoarea Prevestitorului. Apoi, vom lovi drept la țintă.

— Ai făcut treabă bună, Gergu, recunoscu Medes. Vorbărețul ăsta ne-a fost de mare folos. Diseară am să-i spun Libanezului să-l vestească pe Prevestitor.

— Fiul regal Iker dorește să vă vadă, îl anunță un slujitor pe Medes.

Secretarul Casei Regale ieși degrabă din odaia sa de lucru.

— Cu ce pot să vă ajut, Iker?

— M-ați poftit să luăm masa împreună și am primit cu plăcere. Dar acum din nefericire, sunt nevoit să vă refuz.

— Sper că nu sunteți bolnav.

— Nici vorbă, dar trebuie să părăsesc curtea pentru câtva timp.

— O misiune în provincii?

— Iertați-mă, dar nu pot să vă spun mai multe.

— Vreți să hotărâm o altă zi?

— Nu știu precis cât voi lipsi.

— Îngăduiți-mi să vă urez călătorie plăcută și vă încredințez că aștept cu nerăbdare să ne vedem din nou. Când vă veți întoarce, vreau să-mi faceți onoarea să mă număr printre primii în casa cărora veți păși.

— Va făgăduiesc.

— Atunci, pe curând!

— Numai dacă zeii vor vrea, Medes.

Nu putea exista decât o pricină pentru plecarea în pripă a Fiului regal: Sesostris îi poruncise, în cea mai mare taină, să se strecoare printre luptătorii cananeieni. Iker nu era soldat, nimeni nu-l cunoștea în acea regiune. Se va da drept un credincios de-al Prevestitorului și va izbuti mai multe decât armata lui Nesmontu.

Dacă Medes nu se înșela, atunci avea la îndemână mijlocul sigur prin care să scape o dată pentru totdeauna de băiatul ăsta stânjenitor și încăpățânat. Libanezul își va pune oamenii pe urmele lui, iar când Iker va pătrunde în ținutul triburilor din Canaan, crezând că le poate păcăli, va fi un om mort.

☥

În curând, avea să cunoască Canaanul, o țară dușmănoasă, primejdia, singurătatea, frica și, fără îndoială, moartea. Iker nu se amăgea în privința sorții sale, dar nici nu se temea de ea. Înainte de a înfrunta această încercare, probabil ultima, se bucura de pacea și răcoarea grădinilor palatului. I-ar fi plăcut să stea și să scrie tot restul vieții sale la umbra unui sicomor, să urmărească mișcarea soarelui alunecând peste hieroglifele înșirate pe un papirus, să se adâncească în cugetările înțelepților și să încerce să găsească o

formulare nouă în armonie cu tradiția. Dar destinul hotărâse altfel și orice împotrivire ar fi fost o copilărie.

Deodată, Iker și închipui că e victima unei năluciri.

Era ea… ea care venea spre el, într-o rochie de un trandafiriu delicat și cu o floare de lotus în păr.

— Isis, tu ești… chiar tu?

Ea zâmbi, luminoasă ca un soare.

— Din porunca regelui am să stau o vreme la Memphis pentru a cerceta arhivele căzute în uitare de mult timp. Înainte de a petrece ore îndelungate în biblioteca templului lui Hathor, doream să revăd aceste locuri. Iertați-mă dacă v-am tulburat meditația!

Din nou, cuvintele se loveau unele de altele în mintea lui Iker și el nu știa pe care să le aleagă.

— Rodiul… Îți amintești? Mi-ar plăcea să-l admirăm împreună.

Arborele era splendid. Neîncetat, o floare tânără lua locul celei care se ofilea.

Se așezară pe o bancă din lemn, deopotrivă aproape unul de altul și atât de îndepărtați.

— Speram mult să te văd iar, Isis! Neîndoielnic, va fi pentru ultima dată.

— De ce acest gând negru?

— Am căpătat încuviințarea faraonului ca să îndeplinesc o misiune, care, de fapt, mi se cuvenea: să încerc sa pătrund printre asiaticii conduși de Prevestitor.

— În ce fel?

— Alții mai pricepuții decât mine la astfel de treburi au să-mi arate cum.

— Și cu ce arme?

— Cuțitul unui duh păzitor dăruit de Luminăția Sa, o amuletă închipuind sceptrul Puterii și experiența de luptă pe care am strâns-o până acum.

Isis părea tulburată.

— Misiunea aceasta nu înseamnă oare moarte sigură?

— Ca Fiu regal, trebuie să mă supun tatălui meu. Pe deasupra, vreau să-l slujesc fără să mă gândesc la mine însumi. De aici înainte

locul meu e în Canaan. Dacă voi reuși, faraonul va birui mai lesne forțele răului. Dacă voi da greș, altcineva mă va înlocui.

— În fața destinului păreți aproape nepăsător.

— Nu crede că sunt împăcat cu soarta, ba chiar dimpotrivă! Dar știu că șansele de a izbuti sunt slabe. De aceea îți cer o favoare dacă te învoiești să mă asculți.

— Vorbiți, vă rog!

— Plecând spre Canaan, sunt nevoit să-mi părăsesc cel mai drag tovarăș, pe Vânt-de-Miazănoapte, un măgar căruia i-am salvat de două ori viața, iar el m-a ferit adesea de necazuri. Vrei să-l iei cu tine la Abydos și să ai grijă de el?

— Bineînțeles și mă voi strădui chiar să-i câștig prietenia. Vă încredințez că n-o să ducă lipsă de nimic.

— Mă simt mai ușurat acum. La Memphis însă e ușor să te arăți curajos. Dar departe de Egipt, cum am să mă descurc? Și chiar dacă descopăr vizuina Prevestitorului, voi putea să-l previn pe rege?

— Magia Abydosului vă va proteja, Iker. Cu ajutorul vostru, vom salva Arborele vieții.

— Să te audă zeii, Isis!

Tânărul scrib își aminti cuvintele șarpelui, rostite pe Insula lui *Ka:* „Eu n-am putut împiedica sfârșitul lumii mele, dar tu vei ști s-o salvezi pe a ta?”

Isis se ridică.

Peste câteva clipe, avea să dispară dinaintea ochilor lui pentru totdeauna și el încă nu-i spusese nimic.

Cum să înfrunte moartea fără să-i dezvăluie focul ce-l mistuia?

Iker se ridică și el.

— Isis…

— Da, Iker.

— N-o sa ne mai vedem, poate, și trebuie să-ți mărturisesc că… că te iubesc.

Temându-se de ce-ar fi putut zice ea, Iker își coborî privirea.

Se așternu o tăcere nesfârșită.

— Și mie, rosti ea cu o voce din care Iker simți că răzbate emoția, faraonul tocmai mi-a încredințat o misiune copleșitoare. Și eu mă tem că nu voi fi în stare s-o îndeplinesc și spre ea trebuie să-mi

îndrept toate gândurile. Totuși, unele dintre ele vor rămâne alături de tine și nu te vor mai părăsi.

El nu îndrăzni nici s-o oprească, nici să-i pună întrebări și o privi cum se îndepărtează parcă plutind, delicată, atât de elegantă și atât de frumoasă.

Iar în urma ei rămase o grădină goală, scăldată în lumină.

Seria va continua cu:

CALEA DE FOC

[1] Specie de plantă agățătoare cu flori verzi și rădăcina toxică (n. tr.).

[2] *Balanites aegyptiaca* – arbore sau arbust bogat ramificat, care crește în Sahara (n. tr.).

[3] Această forță era numită ***at.*** Egiptenii includeau crocodilul în categoria peștilor (n. tr.).

[4] Ursa Mare (n. tr.).